

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

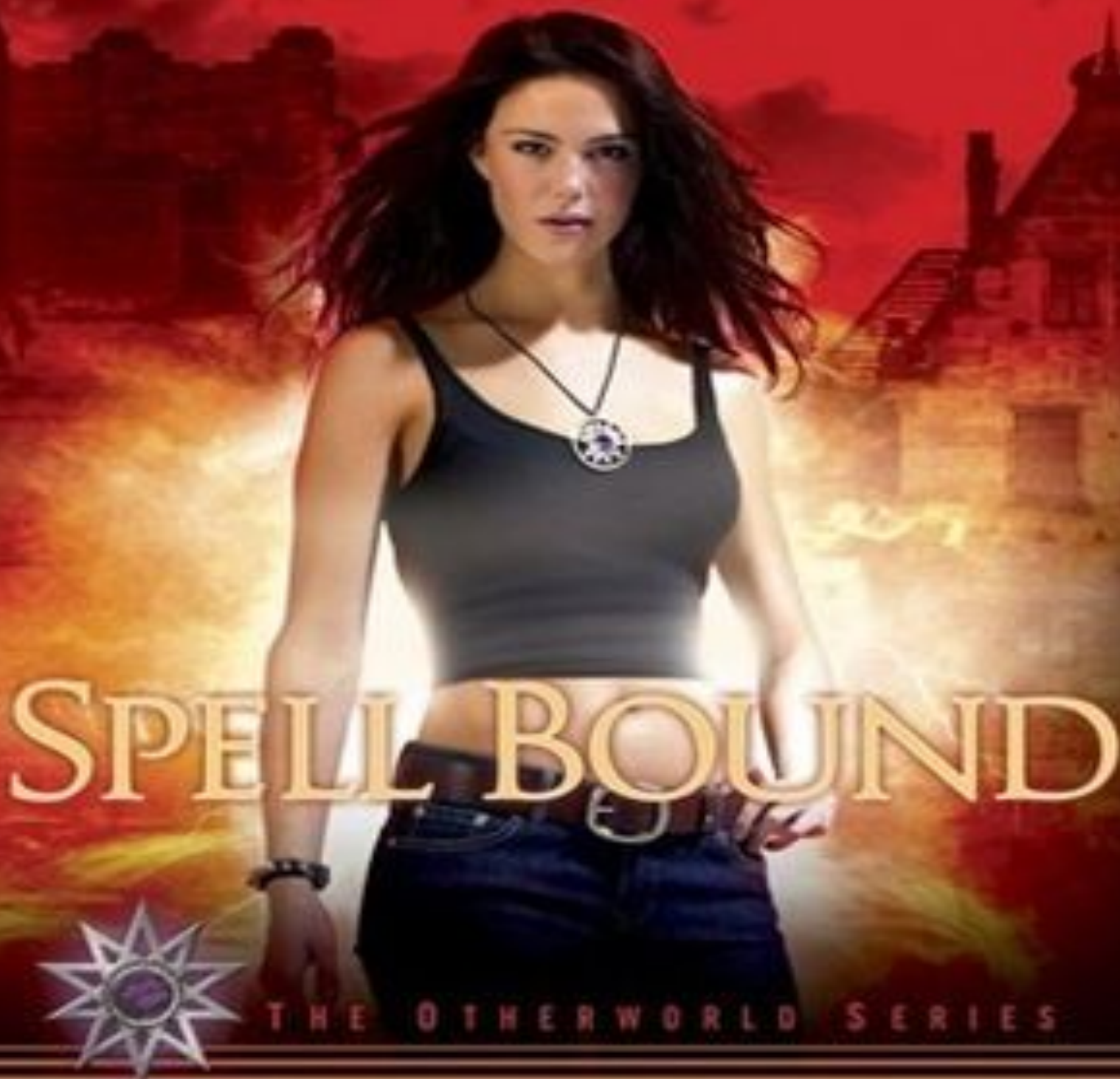
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

KELLEY ARMSTRONG

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Sayfası İthaf](#)
[Teşekkür](#)

[bir](#)
[iki](#)
[üç](#)
[dört](#)
[beş](#)
[altı](#)
[yedi](#)
[sekiz](#)
[dokuz](#)
[on on](#)
[bir on](#)
[iki](#)
[on üç on](#)
[dört on beş](#)
[on altı on](#)
[yedi on sekiz](#)
[on dokuz](#)
[yirmi](#)
[yirmi bir](#)
[yirmi iki](#)
[yirmi -üç](#)
[yirmi -dört](#)
[yirmi -beş](#)

yirmi altı
yirmi yedi yirmi
sekiz yirmi dokuz
otuz
otuz bir otuz-
iki
otuz üç
otuz dört
otuz beş
otuz altı
otuz yedi
otuz sekiz

yazar hakkında

KELLEY ARMSTRONG'UN KİTAPLARI

Öteki Dünya Serisi

Isırılmış

Çalınmış

Dime Store Magic

Endüstriyel Büyü

Perili Kırık

İnsanların Dahil

Olmadığı Kişisel İblis

Ölülerle Yaşamak

Frostbitten

Büyülü Cadıyı

Uyandırmak

Nadia Stafford Serisi

Çıkış Stratejisi

Kırılmak İçin Yapıldı

En Karanlık Güçler Serisi

Çağırma Uyanış

Hesaplaşma

Karanlık Yükseliyor Serisi

Toplama Koleksiyonları

Öteki Dünyanın

İnsanları Öteki

Dünyanın Hikâyeleri

DUTTON

Penguin Group (USA) Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, A.B.D.

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.); Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere; Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü); Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü); Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi - 110 017, Hindistan; Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü); Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, London WC2R 0RL, England

Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir üyesi olan Dutton tarafından

yayımlanmıştır.

İlk baskı, Temmuz 2011

Telif Hakkı © 2011 KLA Fricke, Inc.
Tüm hakları saklıdır

TESCILLI TİCARİ MARKA-MARCA REGISTRADA

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA
için başvuruda bulunulmuştur

ISBN : 978-1-101-53547-9

Sabon'da yer almaktadır

YAYINCININ NOTU

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez,

fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde), hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmadan.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katkı yapmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

<http://us.penguingroup.com>

Jeff'e

TEŞEKKÜRLER

İnanılmaz editör ekibime teşekkürler: Dutton'dan Carrie Thornton, Random House Kanada'dan Anne Collins, Orbit'ten Antonia Hodgson ve menajerim Helen Heller.

Her zaman olduğu gibi beta okuyucularıma teşekkürü borç bilirim: Ang Yan Ming, Xaviere Daumarie, Terri Giesbrecht, Raina Toomey ve

Danielle Wegner. Tekrar teşekkürler, çocuklar!

önsöz

Kızın, otoparkın sert ışıkları altında parıldayan oda anahtarıyla motelin ofisinden sendeleyerek çıkışını izledi. Şimşekler çakarak kızın vücudunu aydınlattı. Uzun boylu ve ince yapılı, genç sayılabilecek bir kızdı, böyle bir yerde, böyle bir gecede tek başına olmak için çok gençti.

Gök gürledi ve çatırdadı. Otoparkın ışıkları titredi ve vızıldadı. Buz gibi yağmur tabakaları kızı dövüyordu. Uzun saçları yüzüne doğru savrulurken kız umursamaz bir şekilde yürümeye devam etti.

Fırtınaya aldırış etmedi. Karanlığa aldırmadı. Yolun karşısında durup onu izleyen adama da aldırmadı.

Çok genç. Kendinden çok emin. Çok aptalca.

Kız odasının önünde durdu ve anahtarı kilide soktu. İlk seferde işe yaramayınca bir kilit açma büyüğü yaptı. Kapı sallanarak açıldı. Kız sendeleyerek içeri girdi.

Çok genç. Çok güçlü. Ve şu anda, çok kırık. Belki de bunu kullanabilir.

Kız, yakınlardaki bir kasabada üç genç kadının cinayetini çözmüştü. Görünüşte, ölümler dikkat çekici değildi. İnsanlar her zaman birbirlerini öldürürdü. Anlaşıldığı kadarıyla, ilk ikisi alışlagelmiş kalıplara uyuyordu - anlamsız ölümler, birkaç kişi için trajik, diğer herkes için anlamsız. Üçüncüsü farklıydı. Cehennem boyutundan kaçan yarı iblis bir ruh tarafından öldürülmüştü. Sadece bir gölge böyle bir şey yapamamalıydı. Ama yarı iblisin yardımı vardı, güçlü bir yardım ve onun kaçıışı, öngördüğü şeyin kaçınılmaz olduğunun bir başka işaretiydi.

Yıllardır, ölümlü doğaüstü varlıklar işaretler ve alametler hakkında fısıldaşıyorlardı. İmkansız mümkün hale geliyor. İnsanlar büyü öğreniyor. Bir nesil içinde evrimleşen yeni ırklar.

Isırılmış kurtadamlar genlerini yavrularına aktarıyor. Ölü bir anneden doğan, eşsiz güce sahip bir kâhin. Binlerce yıldır gözlem yapan biri olarak, bunların yeni olaylar olmadığını biliyordu. Sadece nadirdi. Yine de art arda bu kadar çok olunca, şeytani ve göksel olanlar bile dikkat kesilmişti. Bazıları inandı. Diğerleri inanmadı ama büyüyen huzursuzlukta bir fırsat gördü.

Artık işaretlere inanan ölümlü doğaüstü varlıklar tek bir adam altında birleşiyordu. Dünyayı değiştirebilecek bir hayali olan bir adam. Ya da yok edebilecek. Şeytani ve göksel olanlar da bunu fark etti. Fısıldaştılar. Komplo kurdular. Bir taraf seçtiler.

Motel odasındaki kız bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Yarı iblis gölgesini cehennemine geri göndermiş ve konunun kapandığını düşünmüştü, tabii şu anda kafasını kurcalayan ve yaklaşan fırtınayla hiçbir ilgisi olmayan ayrıntılar dışında.

Yarı iblis gölge yaşayan dünyadan sürgün edilmeden önce, yetkililere şunları söyleyerek intikamını almıştı İlk iki genç kadını öldüren kişi, birinin annesiydi. Kazara olmuş. Bir boğuşma ve silahın ateş alması. Bu onu hiç ilgilendirmiyordu. Ama motel odasındaki kızı ilgilendiriyordu. Gerçeği öğrenen o olmuştu. Yarı iblis gölge sadece onun bulgularına göre hareket etmişti. Şimdi kız istemeden de olsa hapse gönderdiği kadını düşünmeden edemiyordu. Annesi ölmüş, büyükannesi onu öldürmekle suçlanan, şimdi yalnız olan çocuğu düşünmeden edemiyordu.

Olayların büyük planında bunun zerre kadar önemi yoktu. Birkaç gün içinde, motel odasındaki kız doğaüstü dünyada oluşan girdabın içine sürüklenecekti. Kız bir rol oynar. Kritik bir rol. Tehlikeli bir rol.

Şimdi odanın içinde, kız ışığı yaktı, ancak güç kesildiği için tekrar söndü. Bir ışık topu fırlattı.

Büyülerim için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündüğünü duydu. Sonra durakladı ve zihninde görüntüler titreşmeye başladı. Suçlanan kadının ve yetim çocuğun görüntüleri. Kızın kendi anne ve babasının, uzun zaman önce ölmüş olan Kendini sorumlu hissediyordu. Değer vermeye başladığı bir adamın yarı iblis gölgesi tarafından öldürülmesinden. Suçluluk. İstirap. Umutsuzluk.

Sonra net bir düşünce. *Eğer bir şeyi bile düzeltebilirsem ve Kayla'ya büyükannesini geri verebilirsem, güçlerimden memnuniyetle vazgeçerim.*

Gülümsedi. Evet, bunu kesinlikle kullanabilirdi.

bir

Karanlıkta moteldeki yatağımda bağdaş kurup oturarak ışık topu büyümü yirminci kez yaptım. Büyüyü okurken, bana işe yaradığını söyleyen zihinsel tıklamayı bekledim. O ses gelmeyince gözlerimi açtım, hala

Parlayan topun parmaklarımın üzerinde süzüldüğünü görmeyi bekliyordum. İlk on dokuz seferde görmemiş olmam önemli değildi. Bu lanet olası bir ışık topu büyüsüydü, o kadar basitti ki genellikle işe yaraması için büyüyü tamamlamam bile gerekmezdi.

Oda karanlık kaldı.

Yatağın yanındaki sandalyede oturan Adam mırıldanıyor ve uykusunda kıpırdanıyordu. Adam Vasic, Exustio yarı iblis, on iki yaşımdan beri aşık olduğum adam, şimdi en iyi arkadaşım. O da

Suçluluk ve kederle öfke nöbeti geçirdiğimde beni takip etti, motel odama gizlice girdi ve sessizce uykuya daldı.

Artık uyanmak üzereydi ve fısıltıyla söylediğim büyüler bile onu telaşlandırıyordu. Uyumaya ihtiyacı vardı, benim endişelerime değil, ben de odadan çıktım.

Dışarı çıktım. Islak bir ilkbahar gecesiydi, önceki fırtına gitmiş, geride kırbaç gibi esen rüzgârlar ve insanın kanını donduran bir soğuk kalmıştı. Eski Triumph motosikletimin yanına park etmiş olan Adam'ın cipine doğru yürüdüm. Belki kazağımı orada bırakmışımdır diye aracının arkasına baktım. Tek görebildiğim spor çantasıydı ve içeri girip kazağımı almak istemedim.

Bu da bu gece gerçekten kendimde olmadığımın kanıtıydı.

Motelin karşısında bir gazoz makinesi parlıyordu. Susamamıştım ama cebimde bozuk para vardı ve bu bana bir hedef gösteriyordu. Karanlıkta bir su birikintisinden geçtikten sonra, diğerlerinden kaçınmaya çalışmadım, sadece spor ayakkabılarımı ıslatan buz gibi suyla ilerledim.

Sol tarafımda çakıl taşları çatırdayınca döndüm ve motelin arkasından fırlayan bir şekil gördüm. Bu da bana büyülerimi kaybetmenin yanı sıra bir cadı avcısının da hedefi olduğumu hatırlattı. Görünüşe göre beni yine bulmuştu.

Odama doğru baktım. Adam'ı çağırmalıydim. Güçlerim olmadan, ben-

Güçsüz mü? Pek sayılmaz. Boyum 1.80'di ve çok formdaydım. Cadı avcısı cılız bir fare kızdı, ancak bir yetişkin, ancak beş ayak beş, görünürde doğaüstü güçleri yoktu.

Şimdi dikkatli bir şekilde bir adım daha attım ve içgüdüsel olarak nefesimin altında bir algılama büyüğü fısıldamaya başladım. Sonra durdum.

Eski usulle yapın. Bak ve dinle.

Baktım ama bir şey duyamadım. Köşeden bakmak da işe yaramadı. Sonra tepemde çakıllar çatırdadı.

Çatıda. Daha önce de yaptığı bir numara. Hazırlıklı olmalıydim.

Etrafa bakındım. Tırmanabileceğim bir yangın merdiveni ya da çöp kutusu olmalıydı.

Büyük bir gürültüyle döndüm, sırtımı duvara dayadım, ellerimi kaldırdım. Bir araba kükreyerek motelin önünden geçerken lastikler gıcırdadı.

Hâlâ uzanmış, atmaya hazır parmaklarıma baktım. Sertçe nefes aldım ve yumruklarımı sıktım.

Ya silahı varsa? Elbette biraz dövüş sanatları biliyordum ama kara kuşak değildim. İstemeye istemeye öğrenmişim, büyülerimin herhangi bir tekmeden daha iyi olduğunu biliyordum.

Bu çocuğu tek başıma alt etmek isterdim ama önemli olan başka bir cadıyı hedef almadan önce onu durdurmaktı. Destek alma zamanı.

Bir el omzuma kenetlendiğinde odamdan iki kapı ötedeydim. Döndüm, parmaklarım işe yaramaz bir geri tepme büyüğüyle havalandı.

Bir adamdı, kocaman bir adam, en az üç yüz kilo ve benden birkaç santim daha uzun. Sakalları etli yüzünü kaplamıştı. Jack Daniel's ile duş almış gibi kokuyordu.

"Bir doların var mı?" dedi. "Acıktım." Otomatı işaret etti.
"Bir dolarım yok."

"Ben de öyle," dedim.

Kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekerken diğer kolunu belime doladı. Donup kaldım. Öylece donup kaldım, beynim yapamadığım tüm büyüleri kekeleyerek sıralıyor, herhangi bir alternatif sunmayı reddediyordu.

"Bırak onu," dedi tanıdık bir ses.

Adam yürüdü, elleri iki yanında, parmakları belli belirsiz parlıyordu, bakışları adama sabitlenmişti. Kendime geldim ve adama dirseğimle vurdum, adam geri çekildi ve "Sadece bir dolar istedim," diye sızlandı.

Adam benim boyumda ve yapılı, ama kaslı değil-bağlı bruiser. Adam yine de küçüldü, sonra da sürünerek odasına gitti.

"Bu çok aşağılayıcıydı," dedim. "Bak ne diyeceğim, eğer bunu sana asla söylemeyeceğime söz verirsen beni bozuk para isteyen bir sarhoştan kurtardığın için."

Gülümsemedi. Sadece beni inceledi, sonra da "Hadi içeri girelim." dedi.

"Yapamam. Küçük cadı avcım geri döndü. Çatıda. Ben de tam destek için seni almaya geliyordum."

Bu onu duraksattı ama sadece başını salladı, sonra da karanlık çatıya baktı. "Ben arkadan dolaşıp yukarı tırmanacağım.

Sen ön tarafı koru."

Büyüsüz olduğum konusunda onu uyarmalıydim. Gerçekten uyarmalıydim. Ama yapmadım.

Birkaç dakika sonra, çatıda yine çakıllar çıtırdadı. ve gerildim, ama sadece Adam'dı. Ön tarafa doğru yürüdü, çömeldi ve bana işaret etti.

"Ondan iz yok," diye fısıldadı. "Ama bir bok göremiyorum. Bir ışık topu atabilir misin?"

"Cipte el feneri var mı?" diye sordum. "Bu daha kolay olurdu."

"Elbette." Anahtarları elime bıraktı. "Torpido gözü."

iki

El fenerini aldım ama işe yaramadı. Kız gitmişti.

Adam çatıdan indikten sonra, "Gidilecek çok yer var," dedi. "Motelin arkası tamamen çiftlik arazisi. Tahminimce Yakındaki bir yola park etti. Ayrılacağız. Sende ışık topun, bende de el feneri var."

"Işık topum yanımda değil" demeden önce birkaç adım uzaklaşmasına izin verdim.

"Hmm?"

"Büyülerim," dedim. "Onlar ... gitti."

"Kahretsin." Durakladı. "Şu lanet zehir." Zehirlendikten sonra birkaç gündür büyü sorunları yaşıyordum. "Tamam, hadi."

Daha yola çıkmamıştık ki batıdan bir araba motorunun sesi duyuldu. Durdu, sonra tekrar başladı.

Adam gülümsedi. "Birinin dörde dörtlüğü yok. Kendini çamura saplamış."

Koşmaya başladık, ama daha yaklaşımadan motor kükredi ve araba serbest kaldı. Fren lambaları parladı. Sonra araba uzaklaşırken karanlık çöktü, farlar söndü.

"Geri dönecek," dedi Adam.

"Beklemek istemiyorum. Onun peşinden gitmeliyiz."

"Ve sen Dr. Lee'yi bir kez daha ziyaret edip o zehrin neden hâlâ vücudundan atılmadığını öğrendikten sonra biz de atacağız."

Yürümeyi bıraktım. "Sorun zehir değil. Büyülerim daha önce gayet iyi çalışıyordu."

"Ve sen onları yine kaybettin çünkü hâlâ hastanede iyileşiyor olman gerekiyordu." Kolunu omuzlarıma dolayarak beni ileri doğru itti. "Geri dönüyorsun-"

"Büyülerim zayıf değil. Yok oldular. I . . . Onlardan vazgeçtim."

"Ne?"

"Dün gece, güçlerimi geri almak için vereceğimi söyledim. Kayla ile oldu. Kader beni buna ikna etmiş olmalı."

"Nasıl? Öylece bir dilek tutup gerçekleşmesini sağlayamazsın." Omzumu sıktı. "İçeri girip biraz dinlenelim, sonra da Dr. Lee'ye gidelim-"

Elinden kurtuldum. "Bana patronluk taslama, Adam."

Kahverengi gözlerinde kehribar rengi kıvılcımlar çaktı. Ağızını açmadan önce öfkesini kontrol altına aldı ve açtığı anda sesi alçak, kelimeleri ölçülüydü.

"Sana patronluk taslamıyorum Savannah. Seni sakinleştirmeye ve mantıklı düşünebilmen için içeri sokmaya çalışıyorum."

"Rasyonel olarak mı?"

"Evet, mantıklı olarak. Zehirlendiğin için büyü nöbetleri geçirdin. Şimdi büyüleriniz yine bozuldu ve bunun zehirden değil, Columbus'ta olanlar yüzünden kendinizi kötü hissettiğiniz için tuttuğunuz bir dilekten kaynaklandığında ısrar ediyorsunuz?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum-"

"Peşinde bir suikastçı var Savannah ve eğer büyülerin bozulduysa-"

"Arızalı değiller. Gittiler. Bunu hissedebiliyorum. Güçlerim-"
" Sesim çatallaştı. "Gittiler."

Bana sarılmak ister gibi uzandı, ama sadece Kollarımın üst kısmını kavradı, başparmakları sürtünerek beni bir kol mesafesinde rahatlatı. Boğazımın arkası ağrıyordu. O sarılmayı istedim. O sarılmaya ihtiyacım vardı. Başka zaman olsa, sarılırdım, bir arkadaş diğerini teselli ediyordu. Ama sanki bir şey vardı Kolomb'dan sonra değişmişti ve sunabileceği tek şey buydu.

Geri adım attım ve elleri yanlarına düştü. Ellerini beceriksizce ceplerine sokarken yanaklarına renk lekeleri değdi.

"Tamam," dedi. "Bence yanılıyorsun. Hâlâ çok üzgünsün ve sen-"

"Aşırı tepki mi?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Hayır, bence üzgün olmak için her türlü nedenin var. Olanlardan kendini sorumlu hissediyorsun - öyle olmasan bile - ve bu senin kendini cezalandırma şeklin." İtirazıma karşı ellerini kaldırdı. "Ama bunun kolay bir yolu var.

Bunu çözenin bir yolu. Paula'yı serbest bırakmak için pazarlık teklif ettiğini söylemiştin. Columbus'a geri dönelim ve ne olduğunu görelim. oldu."

Columbus, Washington, evimiz dediğimiz Portland'dan sınırın yaklaşık bir saat ötesinde. Patronlarım -eski vasilerim- Paige Winterbourne ve Lucas Cortez Hawaii'de tatilde, Adam da bir konferansta olduğu için Columbus'a üç genç kadının cinayetini araştırmak üzere tek başıma gitmiş ve arkamda beş ceset bırakmışım. Hiçbiri benim elimde ölmemişti ama avcı tarafından öldürülen cadı Tiffany Radu hariç, Columbus'a hiç ayak basmamış olsaydım hepsi hâlâ hayatta olacaktı.

Bu bir tuzaktı. Geçmişimden gelen yarı iblis Leah O'Donnell, cehennem boyutundan kaçmış ve bir büyücüyü kendisini firmamızın daha önce birlikte çalıştığı genç bir özel dedektifin bedenine zaptlaması için ikna etmişti. Üçüncü kurban Claire Kennedy'yi öldürmüştü ve bunu aylar önce Ginny Thompson ve Brandi Degas'ı öldüren kişinin işi gibi göstermişti. Sonra da beni araştırmam için Columbus'a getirmek için okült imalar eklemişti.

Leah *beni* istememişti bile. Tek istediği savunmamı düşürecek kadar yaklaşmak, beni zehirlemek ve sonra da annemi aramaktı. Ölü annemi. Bir şekilde Leah'yı cehennemden uzak tutma gücüne sahip olan annemi. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, tıpkı Leah'nın nasıl kaçmayı başardığı hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi. Adam'ın "pazarlığım" hakkında söylediği gibi - doğaüstü dünyamızda bile böyle şeyler olmaz. Ama oldu.

Columbus'a bir hafta önce geldiğimde, burayı bir zombi kasabası olarak görmüştüm; ölü ama hâlâ işleyen bir kasaba. Kereste fabrikası kapandığına göre ölüyordu. Buna hiç şüphe yoktu. Ama hala bir kasabaydı ve oradaki insanlar benim için gerçek olmuştu.

Buraya zarar vermiştim. Bunu istememiştim. Ama diğerlerini öldürene kadar Leah'nın oyununu anlamamıştım. Paula'nın suçluluğuna dair kanıtı polise göndermeden önce onu durduracak kadar hızlı çözememişim. Sonra Paula tutuklandı ve torunu Kayla sosyal hizmetler tarafından götürüldü.

Adam bizi kasabaya götürürken koltuğuma gömüldüm. Gerçek Savannah Levine güçlerimle birlikte kaçıp gitmiş, geriye herhangi bir Cadılar Meclisi cadısı kadar gergin ve tedirgin bir kabuk bırakmış gibiydi. Frene dokunduğunda, yüksek hızlı bir çarpışmaya hazırlanır gibi kollarım dışarı fırladı.

"Paula değil mi o?" dedi.

"Ne-ne?" Ana Cadde'nin yukarısına ve aşağısına bakmak için döndüm. Cipi geri çekti ve işaret etti.

"Orada."

Parmağını lokantaya kadar takip ettim. Pencereden, garson Lorraine'in tezgâhta iki müdavim için kahve doldurduğunu görebiliyordum. Sanki geçen hafta hiç ve ben başladığım yere geri döndüm, her zamanki gibi ukala bir şekilde içeri girdim ve cahil yerlileri cinayetler hakkında birkaç ipucu paylaşımları için kandıracağımı düşündüm.

"Bunlar onlar, değil mi?" Adam söyledi.

Bakışlarım lokantadaki müşterilere takıldı ve köşedeki iki masada durdu. Dokuz yaşında, sarı at kuyruklu küçük bir kız çocuğu ile kırk yaşındaki ikizi, çilek soslu Belçika waffle'ını paylaşıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Kayla'yı en son gördüğümde - daha dün müydü? - bir sosyal hizmet görevlisinin arabasına biniyordu ve

Büyükannesi bir hapishane hücresinde otururken, bana bak, bir koruyucu aileye götürülüyor.

Adam, "Bu, Kaderlerle gerçekten bir anlaşma yaptığınız anlamına gelmez," dedi.

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım ve ne dediğini anlamam bir an aldı. "Kefalet," diye fısıldadım.

"Hayır, demek istemedim-"

"Ama bu mantıklı olurdu, değil mi?" Çok daha fazlası torunuyla evde olabilmek için güçlerimden vazgeçmekten daha mantıklı.

"Bence kefalet için çok erken. Tahminimce bunun bir kaza olduğunu anladılar ve suçlamaları düşürdüler. ilahi müdahale." Park etti ve kapıyı açtı. "Öğrenmenin tek yolu."

Lokantaya gitmesine izin verdim, sonra Kayla ve Paula'nın beni cipte saklanırken görmek için dışarı baktıklarını düşündüm. Onlara bir açıklama borçluydum ya da bu şartlar altında yapabileceğim en iyi açıklamayı.

Adam kapımın açılma sesini duydu ve beni bekledi. Birlikte lokantaya girdiğimizde Lorraine içten bir "Merhaba!" diye seslendi. Önce Paula döndü. Bakışları benimkilerle buluştu ve kalbim durdu.

Paula, Kayla'ya bir şey söyledi. Küçük kız omzunun üzerinden baktı. Kendimi hazırladım. Beni gördü ve ince yüzü bir sırıtışa dönüştü. Sanki bana sarılacakmış gibi ayağa fırladı, son anda kendini tutarak orada durdu, ciddi mavi gözleriyle bana bakıyordu.

"Dün sana kötü davrandığım için özür dilerim," dedi. "Bir hata yaptım."

Ona baktım, *"Bu gerçek" diye düşündüm. Bu gerçek. Paula sadece kefaletle çıkmadı. O özgür.*

Kayla'nın yüzündeki gülümseme kayboldu ve gözleri bulutlandı. Özrünün kabul edilmemiş olmasından endişeliydi.

Hemen eğildim ve ona sarıldım. "Hepimiz hata yaparız," diye fısıldadım. "Sadece bunun düzeltilmiş olmasından dolayı mutluyum."

Kayla kabine kaydı. Önce yanındaki yere, sonra da bana baktı. Başka bir çocuk olsa koltuğu okşar ve beni içeri çağırırdı. Kayla başka bir çocuk değildi.

Gülümsedim ve onun yanına oturdum. Adam da Paula'nın yanındaki yeri aldı. Lorraine, Adam ve benim için kahve getirdi ve ardından pastırma ve yumurta sözü verdi.

"Şampiyonların kahvaltısı," dedi. "Şampiyon dedektifimiz için."

Paula gülümsedi ve ellerini benimkilerin üzerine koyarak uzandı. "Teşekkür ederim Savannah. Söyledikleri şeyi yapmadığını biliyordum. Yapmış olsaydın seni suçlamazdım, ama biliyordum ki yoktu."

"Peki ne oldu?" Ben sordum.

Kayla'ya baktı. "Yan taraftaki eczaneye gidebilir misin tatlım? Bize biraz diş macunu alır mısın? Sanırım bitti."

"Biz değiliz."

"İsterim-"

"Ne olduğunu biliyorum büyükanne. Sosyal hizmet görevlisi bayan açıkladı."

"O zaman benimle dalga geç, tamam mı?" Paula çantasından bir beşlik çıkardı. "Kendin için de biraz şeker al. Sadece sert ya da yapışkan olmasın."

"Eğer diş macunu alıyorsam, dişlerim için endişelenmeme gerek yok."

Paula içini çekti ve el sallayarak onu gönderdi. Küçük kız gittikten sonra Paula bize olayların kısa versiyonunu anlattı.

Ginny'nin sevgilisi Cody Radu cinayetlerden sorumlu tutulmuştu. Hem de hepsinden. Polis isimsiz bir ihbar almış, evini aramış ve cinayetleri itiraf eden atılmış bir intihar notu bulmuştu. Ayrıca Ginny ve Brandi'yi öldüren silahı bulmuşlardı.

Paula'yı suçlayan kişi Cody'ydi. Polisin teorisine göre itiraf edip kendini öldürmeyi planlamış, sonra da bu işten sıyrılabileceğini fark etmişti.

Paula'yı suçlayarak. İşler ters gidince, Paula'yı öldürdü.

tek seçeneğinin intihar olduğunu fark etmeden önce, izini kaybettirmek için bekçi ve evsiz bir adamı öldürdü.

Mükemmel bir teori miydi? Hayır. Ama mantıklıydı ve Herkesin nefret ettiği ölü bir adamı suçlarken, topluluğun sevilen bir üyesini serbest bıraktı. Yeterince iyi.

Kayla döndüğünde Paula, "Demek gitmeme izin verdiler," dedi. "Sadece bu da değil, salıverilme evraklarımı hazırlayan memurla konuşurken, günlerim hakkında sohbet etmeye başladık

Şerif Bruyn için çalışıyordum. Bu memur bana temizlikçi kadınlarını nasıl kaybettiklerini anlattı. Sonra bir baktım, pozisyonu kapmışım." Gülümsedi. "Bahse girerim oraya kelepçelerle girip yeni bir işle çıkan ilk kişi ben olacağım."

"Bu harika," dedi Adam. "Ne zaman başlıyorsun?"

"Gelecek hafta. Bu arada, yaşamak için yeni bir yer arayacağım. Kayla'yı ve beni Columbus'tan çıkarıp yeni bir başlangıç yapacağız, tıpkı istediğim gibi." Bir gülümseme daha, onu torunu kadar genç gösteren bir gülümseme.

"Kendimi çimdikleyip duruyorum, tekrar o hücrede uyanacağımı düşünüyorum. Bir günde bu kadar çok şeyin değişebilmesi inanılmaz."

Gerçekten ne kadar.

Kayla döndü. Kahvaltı ettik ve konuştuk. Sonra, ayrılmadan önce, tuvaleti kullanmak için izin istedim ve Paula da beni takip etti.

İçeri girdiğimizde sesini alçalttı ve "Bu olayla bir ilgin var mı bilmiyorum-" dedi.

"İ-"

"Bilmiyorum ve bilmesem daha iyi. Ama Cody zaten ölmüştü ve diğerlerini de o öldürdü. Öldürmüş olmalı. O gardiyanı, Michael'ı ve Claire Kennedy'yi, hatta belki Tiffany'yi bile. Bir yanımda her zaman yapmamam gereken bir şeyi yapmışım gibi hissedecek ama Kayla'nın benim serbest kalmamla daha iyi olacağına inanıyorum."

"Öyle," dedim. "Sonsuz derecede daha iyi."

Paula bakışlarını kaçırdı, sonra kolumu sıktı ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Masaya döndüğümüzde Kayla'ya e-posta adresimi verdim ve bana onu yeni evinde görmeye geleceğime dair söz verdirdi.

Jeep'e geri döndüğümüzde Adam'a dedim ki, "Onunla iletişimde kalmayı gerçekten çok istiyorum. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama tüm bunlar olmadan önce, onun için bir üniversite bursu fonu falan oluşturmak istediğimi düşünmeye başlamıştım. Güven fonum sayesinde param var."

"Hiç de tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Hoş olduğunu söyleyebilirim ama bunun için tokat yiyebilirim."

"Merak etme. Şaplak atma modunda değilim." Ve muhtemelen bir süre de olmayacaktı. Derin bir nefes aldım. "Sanırım boku yedim, değil mi? Bir anlaşma önerdim ve kader beni kabul etti. Elimde olsa bile şimdi geri adım atacağımı sanmıyorum."

"Eğer bunu gerçekten Kaderler yaptıysa, o zaman çuvallayan onlar olmuştur. Sen herhangi bir anlaşma yapmadın. Üzgün ve savunmasızdın. Evet, bu sorunu çözmek istediniz ama bunun bedeli bu olmamalıydı. Eğer bundan faydalandırlarsa-"

Öfkesinin sıcaklığı aramızda kaynıyordu ve ben bunun tadını çıkarıyordum. Bunu çok istemiştim. Birinin bunun benim hatam olmadığını söylemesini. Benim için kızmasını.

Uzandı, sıcak eli benimkini sıktı. "Bunu düzelteceğiz."

Ona baktım, gözleri karanlık, sesi kararlılıkla sertti. Tanrım, onu seviyordum. Sadece arkadaş kalmakta sorun olmadığını, başka birini bulacağımı ve onu unutacağımı söyleyebilirdim ama kendimi kandırıyordum. Bunu aşmanın yolu yoktu. Onu seviyordum ve bundan elli yıl sonra başka insanlarla evli olabilirdik, birbirimize bir öpücük bile vermemiş olabilirdik ve ben yine de onun gözlerine bakıp aradığım kişinin o olduğunu bilirdim. O her zaman doğru kişi olacaktı.

Koltuğa doğru eğildi ve beni sert bir şekilde kucakladı. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Son bir kez daha sıktıktan sonra beni bıraktı ve cipi vitesine taktı. "Müdür, odalarından birinin içine park edilmiş motosikleti kaldırması için bir çekici çağırmadan önce motele geri dönelim."

"Hey, öyle bir yerde *dışarıda* bırakmayacaktım. Yine de moteli erteleyebilir miyiz? Gitmemiz gereken bir durak daha var."

Üç

Durak kurabiye tarikatıydı; şehrin dışında, internet üzerinden gurme kurabiyeler satan bir komün. Hey, eğer genç kadınlarla dolu bir eviniz olacaksa, onlara yemek de yaptırabilirsiniz.

Fiili lider Alastair Koppel, Ginny'nin babasıydı. Ginny doğmadan önce çekip gitmişti. Komününü kurmak için eve döndüğünde bir kızı ve torunu vardı.

Mekanın arkasındaki gerçek güç, Alastair ile çok daha iyi bir girişimcilik geleceği gören eski bir Wall Street asistanı olan Megan'dı.

terapist ve komün lideri olarak çalıştı.

Şimdi beni geri getiren ne Alastair ne de Megan'dı. Cadı avcım, topluluğa girebilmek ve Cody'nin karısı Tiffany'yi öldürebilmek için bir komün kızı olmuştu. Sonra da kasabada öldürülmesi gereken ikinci bir cadı olduğunu keşfetmişti. Yani beni.

Dün kızla -Amy- yüzleşmek için uğramıştım ama o çoktan taşınmıştı. Amy'nin sahte bir isim olduğundan emin olsam da, sahte kimliklerde genellikle gerçek payı vardır. Bu yalan söylemeyi kolaylaştırır. Bu yüzden Amy'nin başvurusunu görmek istedim. Yine de kapıya kadar gidip ve sor. Dün Alastair beni başından savmıştı. Megan biraz daha makul davranabilirdi, eğer bu onun çıkarına olacaksa, ama bunu şansa bırakamazdım.

Saatin sabahın onu olduğunu düşünürsek, haneye tecavüz ustalık gerektiriyordu. Ya da dikkat dağıtıcı bir şey. Yine Adam'ı kullandım. Eğer bir ev dolusu genç kadının dikkatini dağıtmak istiyorsanız, hiçbir şey bunu yapamaz. seksi bir erkek gibi.

"Bir şey mi unuttun?" Yol kenarına tırmanırken bana bir dizi maymuncuk uzattı. "İhtiyacın olacak

Bunlar."

"Doğru."

"Onları nasıl kullanacağını hatırlıyor musun?" Bunun için bir *pf* ve bir göz devirme aldı.

"Başka bir deyişle, hayır, bilmiyorsun. Lucas sana öğretirken dikkatini vermemişsin çünkü kilit açma büyüğü var." Motoru kapattı. "Hadi yer değiştirelim. Sen kızların dikkatini dağıtırken ben de-"

"Alastair'in ofisi de dahil olmak üzere büyük turu yapan benim. Pratik yapmıyor olabilirim ama nasıl kilit açılacağını hatırlıyorum."

Adam tereddüt etti. Büyülerim olmadan daha az yetkin olduğumu söylemekten nefret ederdi. Bu yüzden o beni durduramadan eve doğru yola çıktım.

Gerçekten kazmaları nasıl kullanacağımı hatırladığımı sanıyordum. Ama Adam beni iyi tanır. Kendimi savunma derslerinde olduğu gibi Lucas'ın derslerini de pek dinlememiştim çünkü onlara ihtiyacım olmadığını düşünmüştüm. Yan kapının kilidiyle beş dakika uğraştıktan sonra hayal kırıklığıyla kolu salladım ... ve açık bırakıldığını fark ettim.

"Büyülerini kaybettin Savannah," diye mırıldandım kendi kendime. "Beynini değil."

İçeri süzöldüm. Evin uzak ucundaydım, mutfaktan ve ön odalardan uzaktaydım, orada Adam mahkemeyi yönetirken kızların kıkırdamalarını duyabiliyordum. Kapalı ofis kapısına doğru süründüm, sonra durup dinledim. İçerisi sessizdi.

Algılama büyüğü için krallığım.

Boşver onu. Şu andan itibaren ne dilediğime ve karşılığında ne teklif ettiğime çok dikkat etmem gerekiyordu.

Algılama büyüğü olmayan birinin bir odanın boş olduğundan nasıl emin olduğunu merak ettim. Hiçbir fikrim yoktu. Bunu başka bir şekilde yapmam gereken bir zamanı asla öngörememiştim.

Ofisin kapısını tıklattım, herhangi bir ses duymak için gerindim, duyarsam koşmaya hazırdım. Evet, kendimi gülünç hissediyordum, Nicky Nine Doors oynayan beş yaşındaki bir çocuk gibi - bir kapıyı çalıyor ve kaçmak. Yine de işe yaradı. Kimse cevap vermeyince düğmeyi çevirdim ve burada kazmalara ihtiyacım olduğunu fark ettim. Lanet olsun.

Neyse ki, standart bir ev kapısı kilidiydi ve elinde ataç olan herkes tarafından kolayca engellenebilirdi. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kilitledim.

Hedefim göz önündeydi. Dosya dolabı. Şimdi tek yapmam gereken kabul formlarının kâğıt kopyalarını sakladıklarını ummaktı.

Yapmadılar. Ya da ambalaj maketleri ve medya parçalarından oluşan seyrek dosyaları karıştırırken öyle görünüyordu. Sonra ben ikinci, daha küçük bir dosya dolabı tespit etti. Elektronik kilitli bir tane.

Kabul formları böyle bir güvenlik gerektirmiyor gibi görünüyordu. Ama Alastair aynı zamanda bir terapistti ve böyle bir yer Sorunları olan kızları cezbederdi. Alastair'in hataları ne olursa olsun, rolünün bu yönünü ciddiye alıyor gibi görünüyordu, bu nedenle başvuru formlarının danışmanlık notlarıyla birlikte kilit altında tutulması beni şaşırtmazdı.

Sorun kilitti. Şifreliydi ve önümüzdeki birkaç dakika içinde çözebileceğime dair en ufak bir umudum yoktu. Kilitlenmemiş olma ihtimaline karşı kapıyı çekiştirdim. Öyle bir şansım yoktu.

Onu kurcalarken koridorda ayak sesleri duyuldu. Kitaplığa doğru geri çekildim. Biri kapıyı denedi ve ben Kapıyı arkamdan kitleme basiretini gösterdiğim için kendimi tebrik ettim. Sonra, bir test şıngırtısından sonra, bir anahtar Kilitte. Çabucak bir gizlenme büyüğü yaptım. Ancak son sözler ağzımdan çıkarken bunun hiçbir işe yaramayacağını hatırladım.

Kapı açıldı. Sarışın, atkuyruklu ve normalde sadece cilt bakımı reklamlarında görülen türden İskandinav güzelliğine sahip genç bir kadın içeri girdi. Megan. Bakışları üzerime düştüğünde

kaskatı kesildi, ama kaşları sadece şaşkınlık ifadesiyle kalktı.

"İ-" Ben başladım.

"Savannah," dedi. "Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim. Yakışıklı bir adamı ön kapıdan içeri atmak mı? Bekçi köpeklerinin dikkatini dağıtmak için duvardan bir biftek sarkıtmak kadar bariz."

"İşe yarıyor."

"Sadece açlıktan ölmek üzere olan sürtüklere."

Masadan bir makas aldı. Ellerim havaya kalktığında başını salladı.

"Bıçaklamak gerçekten benim tarzım değil." Sinsi bir gülümseme. "En azından önden değil. Bir teslimat kutusunu açmak için bunlara ihtiyacım var." O üst çekmecesini tam olarak kapanmamış dosya dolabına baktı. "Sanırım hâlâ Amy ile ilgileniyorsun."

"İ-"

"Ona hiç güvenmedim. Onu içeri almamız için ısrar eden Alastair'di. Hasarlı, dedi. Hasarlı *oynadığını* söyledim." Bana baktı. "Gitmek için çok uygun bir zaman seçti, değil mi? O mu? Sanırım bu onun olanlarla bir ilgisi olduğu anlamına geliyor. Cinayetlerle. Araştırıyordunuz. Gelip onu sordunuz. Bu ikisi bağlantısız olamaz."

"İ-"

"Onun dosyalarını dolapta bulamazsınız. Kızların kayıtlarını bundan biraz daha güvenli tutuyoruz." Bakışları kilitli olanı, sonra benimkine kaldırdı. "Kurabiyelerimizin ne kadar tuttuğunu biliyor musun?"

"Kurabiyelerin mi?"

"Dokuz doksan sekiz düzine. Belli ki bu eğilimi kırmaktan kaçınıyoruz. Küçük bir şey ama pazarlama açısından önemli."

Kapıda döndü. "Sana bir tavsiye Savannah. Bir yere zorla giriyorsan ve kapının açıldığını duyarsan? Saklanman gerekir."

Çıktı ve kapıyı arkasından dikkatlice kapattı. Kilitli dolaba doğru yürüdüm ve tuş takımından 998'i girdim. Kilit

vınladı ve kapı açıldı. Amy'nin dosyasını buldum ve oradan çıktım.

* * *

Yol kenarında oturup Adam'ı bekleyene kadar aşağılanmışlık duygusu içime işlememişti. Daha önce düzinelerce kez yaptığım türden bir izinsiz girişi berbat etmiştim. Bu cadı avcısını yakalamadan önce tekrar girmemiz gerekebilirdi.

Şanslıydım. Delicesine şanslıydım.

Bir dahaki sefere çuvalladığımda, kendimizi bir hapisane hücrelerinden bir şeyleri açıklarken bulabiliriz. Ya da daha kötüsü. Büyülerimi geri kazanana kadar arka koltuğa geçip direksiyonu Adam'a bırakmak zorunda kaldım.

Adam bizi motele geri götürürken Amy'nin başvurusunu okudum. Sadece gelecekteki referanslar için. Adam çoktan bilgileri takip etmeyi erteleyebileceğimize karar verdik. Önce elektrik kesintimi düzeltmemiz gerekiyordu.

"Peşinde çılgın bir suikastçı hatun var," demişti. "Evet, büyülere ihtiyacın var."

Kaderlerle temasa geçmek kolay değildir. Bizler onlar hakkında bir şey bilmek gerekiyordu. Ben sadece Paige altı yıl önce bir portal bir burun dalış aldı ve geri almak için Kaderler ile uğraşmak zorunda çünkü yapmak.

Bundan dolayı, pazarlık yaptıklarını biliyordum, bu yüzden durumumdan onların sorumlu olduğundan emindim. Ancak son seferinde pazarlığı yapan kişi annemdi. Bu yüzden onunla konuşmamız gerekiyordu. Neredeyse on yıldır ölü olduğu için kolay değildi. Ama bir yol biliyordum.

Akşam olduğuunda Seattle'daydık, bisikletimi ve Adam'ın cipini Lucas ve Paige'in evinde bıraktıktan sonra Portland'dan gelen bir uçağına bindik. Sadece üç saatlik bir yolculuktu ama her iki aracımız da Columbus'taki ayrı kazalardan dolayı hala kötü durumdaydı. Adam cipini evinde bırakabilirdi ama tamir için Lucas'ın yardımını umuyordu. Ya da en azından aletlerini.

Kiralık bir arabayla şehir merkezine doğru ilerlerken çiseleyen bir yağmur başladı. Can sıkıcı olacak kadar. Şemsiye almak için mola verecek kadar değil.

Tiyatronun dışında sıraya girmiş insanlar da hava durumundan memnun değillerdi.

Kapılar açılmadan yirmi dakika önce. Tabelada DÜNYACA ÜNLÜ SPİRİTÜALİST JAIME VEGAS yazıyordu. BİR GECE SADECE. Karşıdaki bir pankartta gösterinin biletlerinin tükendiğı duyuruluyordu.

Jaime'nin biletleri hep tükenirdi. Bilet bulamazsa, bir dahaki sefere daha küçük bir mekanda yer ayırtıyordu. Düşündü ki.

İnsanlar gösterisine bilet bulmanın kolay olmadığını biliyordu, gelmeye devam edeceklerdi ve turne yapmaya devam etmek için bir nedeni olacaktı, ki bunu seviyordu.

Sıra boyunca yürüdük. Tiyatroya girmek için döndüğümüzde orta yaşlı bir kadın yoluma çıktı.

"Sıra şurada başlıyor," dedi işaret ederek.

"Hayır, aslında tam şurada başlıyor." Ön tarafı işaret ettim. "Biz de oraya gidiyoruz."

Ben onun yanından geçerken Adam, "İşte bu yüzden arka kapıdan girmemiz gerekiyor," diye fısıldadı.

"Bu beni özel hissettiriyor. Şu anda kendimi özel hissetmeye gerçekten ihtiyacım var."

"Büyüleriniz olmadan bir linç kalabalığıyla savaşıırken kendinizi gerçekten özel hissedeceksiniz."

"Hayır, bunu sana bırakıyorum. Bir kıvılcım ve tüm o polyesterle birlikte tüm kalabalık alevler içinde kalır."

Cam kapılara doğru yürüdüm ve içeriye baktım. İçeride birkaç güvenlik görevlisi görebiliyordum.

Adam kapıyı açtı ve benim için tuttu. "Hey, Steve," dedi iri yarı kel bir adama.

Bırakın adını bilmeyi, gardiyanı bile tanıımıyordum. Adam bu yüzden daha dikkatli olmam gerektiğini söylerdi. Ben de gardiyanın Adam'ı tanımadığını söylerdim. Bakışları doğrudan bana yöneldi ve gülümsedi.

"Savannah, değil mi?" dedi.

Başımı salladım.

Steve podyumdaki bir panoya uzanarak, "Sizi listede göremedim," dedi.

"Gelmeyeceğiz," dedim. "Bu sürpriz bir ziyaret."

"Tabii. Kat'i arayıp seni Jaime'ye götürmesini söyleyeceğim."

Jaime'nin asistanının perde saatinden bir saat önce rehberlik yapmasına gerçekten gerek olmadığını söyleyebilirdim. Ama bu, daha önce onaylanması gerektiğini söylemenin kibar bir yoluydu. bizi içeri alıyor.

Birkaç dakika sonra, elinde bir pano, kulaklığı ve pamuk şeker pembesi saçları olan genç bir kadın oditoryumun kapısından içeri girdi.

"Selam çocuklar," dedi. "Sizi gördüğüme sevindim. İçeri gelin."

Vızıldayan işçilerden oluşan bir kovanın içinden yolumuzu bulduk. Kat emir vermekle bizimle sohbet etmek arasında gidip geliyordu. Jaime'nin bizi ziyaret etmek için Portland'a geldiğini biliyordu, bu yüzden bizi burada gördüğüne şaşırmadı.

Aslında Jaime beni hastanede kontrol etmeye ve Columbus'ta yaşananları kendi açısından aktarmaya gelmişti. Annem öbür dünyadan Leah'yı avlıyordu, Jaime de bu tarafa yardım ediyordu. Leah akıllıca davranmış, bedenler arasında gidip gelmiş ve Jesse aracılığıyla bana sokulurken annemle Jaime'nin diğerinin peşine düşmesini sağlamıştı.

Jaime'nin soyunma odasının önüne geldiğimizde, kapıdan onun sesini belli belirsiz duyabiliyordum. Tek taraflı bir konuşma. Bunu yapabilen biri için şaşırtıcı değil. Ölülerle konuşmak. Ayrıca Jaime'nin ölülerle konuşmak için

cep telefonunu kulağına dayamış, gerçek bir insanla konuşuyormuş gibi yapıyordu. Bu Şaşırtıcı olan, tamamen giyinik olmasıydı. Ve ortaya çıktığı üzere, gerçek bir insanla konuşuyordu.

"Ben Hope," dedi bana. Sonra, "Hoparlörü açabilir miyim?"

Jaime telefonu masaya bıraktı ve ortadan kayboldu. giyinmek için bir paravanın arkasına saklandı. Adam orada olmasaydı, saklanma zahmetine girmezdi. Jaime kesinlikle Beden eğitimi için üstünü değiştirmek üzere tuvalete giren liseli kızlar gibi. Mahremiyetimi biraz daha sıkı koruyorum, Ama kırk yedi yaşında Jaime'nin fiziğine sahip olursam, ben de bunu saklamayabilirim.

Hope Adams'a merhaba dedim. Hope bizim bir arkadaşımızdı ve bir Expisco yarı iblisiydi. Babası mı? Lucifer. Kaos'un Lord İblisi.

"Nasılsın?" diye sordum.

Hope ilk çocuğuna yedi aylık hamileydi ve hamileliği hiç de kolay geçmemişti. İyi olduğunu söylediğinde sesi o kadar zayıftı ki hoparlörden zar zor duyabiliyordum.

"Sesin yorgun geliyor," dedim. "Yeterince dinleniyor musun?"

"Evet, ben sadece-"

Bir takırtı ve zayıf bir "Karl!" çığlığı.

Arka planda bir erkek sesi homurdandı. "Onlara iyi olduğunu söylüyorsan, bu aramayı yapması gereken kişi kesinlikle sen değilsin."

Hope'un kocası. Karl Marsten. Tüm kurtadamlar arasında Amerikan Sürüsü'nde beni korkutan tek kişi Karl. Ama Hope onunla başa çıkabilirdi ve hırlamasına sadece iç çekmesi bana onun zor durumda olduğunu gösterdi.

Karl telefona el koyduktan sonra, "Hâlâ imgelemler görüyor," dedi.

"Ne imgeleri?" Ben sordum.

Soruyu duymazdan geldi. "Elena'nın bunun sadece zor bir hamilelik olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bu hormonlardan daha fazlası. Hope uyumuyor. Hem de hiç. Bunlar stresli hamile bir kadının kâbusları değil. Bunlar imgelemler ve ne anlama geldiklerini anlayana kadar da görmeye devam edecek onları."

Bir Expisco olarak Hope imgelemler görüyordu - genellikle geçmişteki kaosun tekrarlarını.

"Ne görüyor?" Ben sordum.

Tereddüt etti ve Jaime'ye onu hoparlörden çıkarması için çıkışmasını bekledim. Belli ki Jaime ne olduğunu zaten biliyordu.

ve Karl'ın şu anda bana ayıracak zamanı yok. Hiç olmaz zaten. Devam ettiğinde, bu bana ne kadar endişeli olduğunu gösterdi.

"Görüntülerin flaşları. Tekrar tekrar aynı görüntüler. Kurtlar. Bir bebek. Jasper Haig."

"Tamam," dedim yavaşça. "Bir kurt adamın çocuğuna hamileyken kurtlar ve bebeklerle ilgili kâbuslar mı?"

"Evet, evet. Hamilelik heyecanına benziyor ama-"

"Ve Cortez Cabal'ın gözetiminden çıkarsa onun için gelmeye kararlı olan psikopatı hayal etmek mi? Hamile olsaydım, çocuğumu tehdit edebilecek her şey için endişelenirdim. Jaz bir tehdit."

"Bunun gayet iyi farkındayım." Karl'ın ses tonu ağzımı öyle hızlı kapatmamı sağladı ki dişlerim takırdadı. "Başka görüntüler de görüyor. Küçük bir çocuk. Bir laboratuvar. Bir toplantı odası.

genç insanlar. Belirgin bir kaotik bağlantısı olmayan görüntüler. Yine de onu korkutuyorlar ve o nedenini bilmiyor. O da seni görüyor."

"Ben mi?"

"Evet. Ve bir kılıç. Savannah'yı ve parlayan bir kılıç görüyor."

"Um, bu olmayabilir ..." Jaime'nin sesi elbisesinin hışırtısı arasında geldi. Durakladı, sonra boğazını temizledi. "Eve'le görüşüyor olabilir mi?"

"Kılıçla mı?" Dedim.

"Tam olarak değil." Jaime aceleyle devam etti. "Cennet ve cehennem, melekler ve şeytanlar, kılıçlar ve kükürt. Genel ahiret tasvirleri. Her neyse, Hope'un gerçekten imgelemler gördüğü anlaşılıyor. Karl? Sanırım bunu Eve'e iletmemi istiyorsun ve-"

Kapıdan gelen bir ses Jaime'ye saç ve makyaj zamanının geldiğini söyledi. Altın sarısı kahverengi elbisesiyle paravanın arkasından çıktı ve Karl'a bu konuyu konuşmak için onu daha sonra arayacağını söyledi. Hope'a iyi rüyalar dileyerek veda ettim ve Paige'in uyku çayından biraz göndereceğime söz verdim.

dört

Bazı sinemalarda Jaime'nin arkadaşları ve yatırımcılar için ayırdığı loca koltukları vardır. Burada yoktu, bu da kitlelerin arasına karışmak anlamına geliyordu. "Biletleri tükenmiş" bir gösteride her zaman fazladan birkaç koltuk bulunur ve Jaime bize birlikte bir çift bulmayı başardı. Adam'ın yanındaki tek kişilik yer, konserden beş dakika öncesine kadar boştu.

bir kadın koridordan aşağıya doğru hızla ilerledi ve Kimseye ayağa kalkıp daha fazla yer açma şansı tanımadan sıramıza girdiler.

İnsanlar Jaime'nin şovuna iki nedenle geliyor: eğlence ve güven tazeleme. İkinci durumda, sevdikleri birini kaybetmişlerdir ve sevdiklerinin kendilerine sevgili ölümümüz hala bir şekilde bir yerlerde yaşıyor. Yani seyircilerin yüzde 95'i orada olmaktan mutlu. O geceki kahkahalar ve heyecanlı fısıldaşmalar o kadar bulaşıcıydı ki kendimi daha iyi hissetmemi bile sağladı.

Ancak seyircilerin bir kısmı bir arkadaş ya da eş tarafından sürüklenmiştir. Etrafınıza baktığınızda, kilisedeki somurtkan çocuklar gibi koltuklarında kambur durduklarını, gösteri ne kadar eğlenceli olursa olsun eğlenmemeye kararlı olduklarını görebilirsiniz.

Koridordan inen kadının yüzünde de aynı ifade vardı. Ama yalnızdı, yani hiçbir arkadaşı onu buraya zorla getirmemişti. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Zorlanmıştı. Bir görev tarafından.

Yerel medya mı? Tiyatro yönetim kurulu üyesi? Tüketici bekçisi mi?

Yukarıdakilerden herhangi biri uyuyor. Yirmili yaşlarının sonundaydı. Chanel ceket. Gucci ayakkabı. Prada çanta. Hiçbiri uymuyordu ve Hiçbiri ona uymuyordu, etiketleri bilen ama modayı bilmeyen birinin seçimleri.

Kadın nihayet koltuğuna ulaştığında numarayı iki kez kontrol etti. Sonra kendi koltuğunun yanındaki koltukta oturan Adam'ı fark etti ve kaşları çatıldı.

"Bu D-22 mi?" diye sordu ona, ama koluna kazınmış olduğu belliydi.

"Öyle görünüyor," dedi.

Daha geniş gülümsedi. Sonra dönüp ceketini silkti ve poposunu Adam'ın yüzüne biraz fazla yaklaştırarak salladı.

"Buradan çıktığımızda geç olacak," dedim. "Muhtemelen bu gece için bir otel odası tutmalıyız."

Kadın bana baktı, sanki gerçekten de sevimli koltuk arkadaşıyla sohbet eden bir yabancı olmamı umuyormuş gibiydi. Bakışları Adam'a dönmeden önce bana zar zor dokundu.

"Daha önce bunlardan birine gittin mi?" diye sordu ona gülümseyerek. "Ya da şöyle demeliyim, daha önce bunlardan birine sürüklendin mi?" Bana bakmak için eğildi. "Küçük kız kardeş, sanırım?"

Ben ters ters bakarken Adam kahkahasını bastırdı. Fiziksel olarak kardeş sanılmamızın imkânı yoktu.

"Hayır, değil. Sürükleyen de benim." Komplocu bir şekilde fısıldadı, "Bu işi seviyorum."

Yüz ifadesi dehşet ve inkâr arasında gidip geliyordu. Sonunda ona pişmanlık dolu son bir bakış attı ve Prada çantasından bir not defteri ve kalem çıkardı.

Cep telefonumu çıkarıp Jaime'ye mesaj attım ve onu seyirciler arasında bir muhabir olduğu konusunda uyardım. adil bir değerlendirme yapmaya meyilliydi. Sonra ışıklar söndü ve yemin ettim. Işıklar kapalıysa, sahne arkasındaydı ve cep telefonu kullanmıyordu.

Adam eğildi ve fısıldadı, "Bunu halledebilir."

Doğru. Ama bu, bunu görmekten hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Jaime bunu hak etmemişti.

Jaime Vegas, tanıdığım tüm ruhçular gibi bir dolandırıcıydı. Diğerlerinden farklı olarak, ölümlerle konuşabiliyordu. Yine de bir izleyicinin babası

kendisi hiç estetik ameliyat olmadı, ama bunu

iyi genler ve sıkı çalışma.

Jaime gösterisine başladı. Tipik ruhçuluk numarası. Ortaya *çıkmaaya çalışan bir hayalet var*. Adı . . . R ile başlıyor. Ronald. Roger. Hayır, Robert. I bir Robert var. Biri Robert'ı mı arıyor? Bir gidiyorum, iki gidiyorum . . .

Her zaman bir alıcısı vardı. Kabul edelim, beş yüz kişi arasında kimsenin Robert adında ölü bir adamı tanımama ihtimali nedir ki? Jaime hedefini bulduğunda, hızlı ve açık uçlu tahminlerde bulunur ve hedefinin üç yıl önce bir araba kazasında ölen yeğeni Robert olduğunu kesin olarak söyleyene kadar onun vücut dilini okur.

Bundan sonra Jaime, güvendiği personelinin rapor ettiği birkaç belirli izleyici üyesine geçti.

Frieda Teyze ya da Kuzen Al'a ulaşmayı umarak lobide kulak misafiri oluyorlardı. Bunlar kolaydı ve çoğu muhalifi tatmin etti. Sonra tahmin işine geri döndü.

"Bu sefer bir kadın," dedi Jaime. "Bir isim alamıyorum. İletişim kurmakta zorlanıyor. Sanırım Joan, Jan ya da Jane olabilir. Yine de onu görebiliyorum. Orta boylu, siyah saçlı, birkaç kilo fazlası var" -durdu, sonra aceleyle devam etti- "tüm doğru yerlerde." Seyirciler gülüştü.

Yanımdaki muhabir elini kaldırıp havaya kaldırarak Jaime'nin dikkatini çekmeye çalıştı. Diğer pek çok kişi çılgınca el sallıyordu ama Jaime, Adam'la benim nerede oturduğumuzu biliyordu.

Koltuk arkadaşımızın aşağı yukarı zıpladığını görünce yolumuza devam etti. Bakışlarını yakaladım ve başımı salladım.

Jaime fark etmemiş gibi davrandı, ama fark ettiğinde koridorun sonuna geldiğinde aniden durdu. Kadın Hayalete bakar gibi baktı, sonra muhabire başını salladı. "Size göre olmadığını söylüyor. Özür dilerim."

Jaime arkasını dönmeye başladı, sonra yine durdu. Kaşlarını çatarak yavaşça döndü. "Buraya iletişim kurmayı umarak mı Biri mi?"

"Öyleyim," diye ayağa fırladı muhabir. "Arkadaşım Jan. Geçen yıl öldü. Kanserden."

Jaime'nin kaşları çatıldı. "Emin misin? Bir Jan hissetmiyorum." "Kimi hissediyorsun?"

"Kimse yok. Konuşmak isteyen kimse yok-" Sözünü yarıda kesti. "Yani, şu anda kimse seninle konuşmak istemiyor. Ama eminim seninle konuşmak isteyen sevdiklerin vardır."

A

sempatik bir gülümseme. "Bir yerde."

Muhabir yenilmiş bir halde koltuğuna gömüldü.

Jaime odadakilere, "Ziyaretçim hâlâ burada," dedi. "Ve sabrı için ona teşekkür ediyorum. Aramaya geldiği kişiyi bulacağım. Belki yerini bulmama yardım edebilir-"

"Doğruyu söyle, Jaime."

Kalabalığın ortasından bir ses yükseldi. Adam'ın yanındaki muhabir canlandı.

Jaime gülümsedi. "Ben de bunun için buradayım. Gerçeği yaymak için, bundan sonra hayat var ve hepimiz gideceğiz-"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Jaime O'Casey."

Jaime gerçek adının kullanılmasına tepki vermedi ama ben boynumu büküp seyircileri taradım.

"Kim olduğunu göremiyorum," diye fısıldadı Adam.

Her kapıda teşrifatçılar ve güvenlik görevlileri belirdi. Jaime'nin elini bir kez kaldırdı ve daha fazla gelmediler.

"Rahat yalanlar, Jaime," diye devam etti erkek sesi.

"Onlara rahat yalanlar söylüyorsun. Hepimiz söylüyoruz. Gölgede saklanıyoruz ve rahat yalanlar söylüyoruz, onlara ve kendimize. Ne olduğumuza dair yalanlar. Ne yapabileceğimiz hakkında yalanlar."

Jaime şimdi muhafızlara aramaya başlamaları için el sallıyordu. Adam ayağa kalkarak işi kolaylaştırdı.

Beklediğimden daha gençti, muhtemelen benden çok da büyük değildi. Vahşi gözlü bir kaçık da değildi. Sıradan bir adamdı; siyah saçlı, ortalama yapılı, düzgün görünümlü.

"Onu tanıdın mı?" Adam fısıldadı.

"Hayır, hiç-"

Adamın bakışları benimkilerin üzerinden geçti ve bir lanet fısıldamama neden olan bir sarsıntı hissettim. O bir büyücüydü. Onu tanıdık. birbirlerini gördüklerinde.

O da sarsıntıyı hissetti ve bakışları geri döndü. Bu sefer beni gördü ve dondu kaldı. Sonra gözlerini kırptırdı ve dudakları aralandı. Önündeki sıradaki adam kımıldadı, görüş alanımızı kapattı ve büyücü neredeyse koltukların üzerinden atlayarak

adamı yolumdan ittim. Bana baktı. Sanki seyirciler arasında bir zebra görmüş gibi ağzı açık bir şekilde. Dudakları adımı söylüyordu.

Adam dikkatimi çekmek için koluma dokundu. "Sen Onu tanıdın mı?"

"Hayır. Sadece bir büyücü olduğunu. Ama beni tanıyor gibi görünüyor."

Geri döndüm. Adam gözlerini kaçırmıştı ve aramızdaki diğer kişiler yer değiştirmiş, böylece görüş alanımız tekrar kapanmıştı.

Büyücü, "Neden insanların gözüne girmeye çalışıyorsun Jaime O'Casey?" diye seslendi.

Muhafızlar aynı anda koridorunun her iki ucuna ulaştı.

"Sende güç var," dedi. "Gerçek güç. İnanılmaz güç. Ölülerle öylece konuşamazsınız. Ölülerini diriltemezsiniz. Yüce Tanrı'yla doğrudan bir bağlantınız var. Omzunuzda oturan bir melek var."

Jaime, "Bunun bir melek olduğunu sanmıyorum," dedi.

Seyircilerden gelen kahkahalar, şaka için çok yüksek ve çok uzun, rahatlama gergin kıkırdamalara ve rahatsız edici fısıltılara dönüşüyor.

"Çıkarın onu buradan!" diye bağırdı biri.

"Gösteriyi engelliyor!"

Gerçek seyirciler mi? Yoksa Jaime'nin bitkileri mi? Her iki durumda da çılgın yayıldı ve onu boğdu.

Korumalar adamın üzerine kapanırken Jaime, "Sanırım bu adamlar sizden gitmenizi isteyecek," dedi. "Üzgünüm ama buradaki insanlar gösteriyi izlemek için iyi para ödedi."

Onun sözlerini takip eden sessizlikte büyücü bağırdı, "Son

geliyor! Saklanmanın sonu! Saklanmanın sonu!
rol yapmak! Rahat yalanların sonu!"

Ellerini başının üzerinde salladı. Parmak uçlarından yayılan sis etrafında dönmeye başladı. Seyircilerin nefesi kesildi. I

koridora doğru ite kaka ilerledim. Adam da onu takip etti.

Muhafızlar adama doğru koştu. Onlara bir geri tepmeyle vurdu. Sonra bir sis büyüğü daha, tekrar tekrar yapıldı, bulutlar yayıldı, geri çekilmesini kapladı.

Sis dağıldığında adam gitmişti ve Adam'la ben dış koridorda duruyorduk. Jaime bizi gördü ve başını salladı.

"Vay canına," dedi. "Ben de özel efektlerimin iyi olduğunu sanıyordum. Hey, Kat?"

Kat'in sesi hoparlörden geldi. "Evet, hanımefendi."

"Sıradaki gösteri? Kuru buz. Bir sürü."

Seyirciler bu bahaneye minnettar olarak gergin bir şekilde güldüler. "Ölüleri diriltebileceğimi mi söyledi?" Jaime söyledi. "Sen

Biliyor musun, annem de böyle söylerdi. Müzik setimi her açtığımda."

Daha fazla kahkaha. İnsanlar yerlerine yerleşti. Adam ve ben birbirimize baktık, sonra kapıya yöneldik. Bir güvenlik görevlisi bizim için açtı.

"Son yaklaşıyor." Jaime podyuma tırmandı. "Ona özgünlük için puan veremeyiz, değil mi?" Kahkahası kesilince sesi bir oktav alçaldı. "Bazı insanlar buna inanıyor. Ben aynı fikirde değilim. Ama bildiğim bir şey var. Kendi sonumuz geldiğinde korkacak hiçbir şeyimiz yok, çünkü sevdiklerimizle birlikte bir öbür dünya var. bizi bekliyor ..."

Güvenlik görevlisi kapıyı arkamızdan hafifçe kapattı ve gösteriyi tekrar rayına oturturken sesini boğdu.

beş

Güçlerini herkesin içinde sergileyen **bir** doğaüstü mü? Ve bir başkasını aynı şeyi yapmaya teşvik etmek? Duyulmamış bir şey. Arada sırada birkaç kişi "büyük ifşaat" zamanının geldiğini - dünyaya ne olduğumuzu söylememiz gerektiğini - savunur ama asla fazla ivme kazanamazlar ... ya da çok fazla destekçi bulamazlar.

Bu basit bir istatistik ve tarih meselesi. Doğaüstü varlıklar nüfusun çok küçük bir bölümünü, belki de yüzde yarısını oluşturuyor. Büyük çoğunluğu o kadar zayıf güçlere sahip küçük ırklardan geliyor ki, çoğu hayatları boyunca doğaüstü olduklarının farkına bile varmadan yaşıyor.

İnsanlar ne zaman varlığımızın kanıtını keşfetse, acı çektik. Bizi avladılar. Bize işkence ettiler. Bizi öldürdüler. Farklı olur muydu

Bugün mü? Hayır. Bugün çoğu insan bizi diri diri yakmayacak kadar aydınlanmış durumda, ancak yine de bizi kontrol etmek, test etmek, kontrol altında tutmak isteyeceklerdir. Sayıların gücüne sahip olarak bunu yapabilirler.

Belki de Jaime'ye bağırان adam akıl hastasıydı. Şizofreni gibi şeylere insanlar kadar yatkın değiliz ama olabiliyor.

Akıl hastasıysa bile, yüksek işlevli biriydi, çünkü yola çıktığımızda gitmişti.

Onu soyunurken görmeyi umarak sinemanın otoparkına doğru koştuk. Şansımız yoktu. Mesajını iletmiş ve kaçmıştı.

"Kahretsin," dedim geri dönerken. "Gerçekten deli olduğunu umuyordum. Kimse deli insanları dinlemez."

Adam omuz silkti. "Çoğu insana göre öyle, Ölüleri diriltmekten bahseden herkes delidir. Endişelenmeye değeceğinden şüpheliyim ama konseyin takip etmesi gerekecek.

Bu yardımcı olacaktır." Cep telefonunu kaldırdı. Büyücünün bir fotoğrafını çekmişti. İyi bir fotoğraftı.

adamı hayatımda daha önce hiç görmediğimi doğruladı. Adam bana bir kopyasını gönderdi ve ben de daha sonra bazı bağlantılarıma iletme üzere dosyaladım.

Jaime'yi soyunma odasında bekledik.

"Bu yeni bir şeydi," dedi içeri girerken. "Normalde doğaüstü varlıklar güçlerimi çok *açık kullandığım* için bana kızarlar. Adamı yakaladın mı?"

Başımı salladım. "Adam'ın bir fotoğrafı var ve biz onun tipini biliyoruz

-Gerçi bu sis büyüünden belliydi."

"Savannah'yı tanıyor gibiydi," dedi Adam huzursuzca. "Ve bir kez olsun beni yanlış anlayan biri değildi.

Annem. Benim adımları söyledi. Kendimi özel hissetmemi sağladı." "Tam da ihtiyacın olan şey." Adam bir şişe su aldı

tepsiden. "Her neyse, Hope kendini iyi hissediyorsa, hikâyeyi anlatmasını sağlamalıyız."

Hope'un günlük işi bir magazin gazetesinde çalışmaktı. Özellikle de doğaüstü olaylarla, Koca Ayak olaylarından uzaylı karşılaşmalarına kadar her şeyle ilgileniyordu. Olay hakkında yazı yazması pek tavsiye edilmeyen bir şey gibi görünebilir ama biz pek çok teşhir tehdidini bu şekilde ele aldık. Hope olayı örtbas etti.

Ciddi paranormal araştırmacıların izini kaybettirmek için yanlış bilgiler. Böyle bir şeyin internete düşmesi kaçınılmazdı ve hiçbir şey, hikayenin *True News'te* yer alması kadar insanlara "saçmalık" dedirtemezdi.

"Seninle de konuşmamız gereken bir şey var," dedi Adam. "Burada olmamızın gerçek nedeni."

Bana baktı ve bir an için neden bahsettiğini anlamadım. Sonra her şey geri geldi.

"N'aber?" Jaime bir sandalyeye yerleşirken buz gibi bir şişe su açtı. "Jesse'de kalıcı bir etki yok, değil mi? Bu tür bir ele geçirme ciddi etkiler bırakabilir. psişik çürükler. İyileşmeleri zaman alacaktır."

"O iyi. Benim. I . . ." Büyülerimi kaybettim. Gücümü. Her şey gitti. Kelimeler boğazımda düğümlendi.

"İyi misin?" Şişenin kapağını tekrar sıktı ve ayağa kalktı. "Eminim değildir, ama-" Durdu, bakışları iyi bildiğim bir bakışla sağa kaydı.

"Hayalet mi?" Dedim.

Başını salladı, sonra ayağa kalktı ve yeni gelene döndü. "Eğer beni korumak için gönderildiyseniz, yaklaşık bir saat geciktiniz."

"Selam anne," dedim.

Yeterince rahat söyledim ama rahat hissettirmedi. Asla hissettirmez. Annem Jaime'nin ruhani rehberi olduğunda Kader, annem benimle çok fazla temas kurarsa ilişkiyi bitirmekle tehdit etmişti. Tanrım, bundan nasıl da nefret etmişim. Öfke nöbetleri geçirdim. Göklere bağırdım. Kaderi lanetledim.

Sadece on beş yaşındaki birinin cesaret edebileceği şekilde.

Yıllar geçtikçe haklı olduklarını anladım. Eğer birlikte olamıyorsak, öyleymişiz gibi davranmaya devam edemezdik.

İkimiz de hayatımıza devam etmek zorundaydık. Ama yine de biriyle birlikte olmayı seviyordum.

Annemle biraz temas kurdum ve onun orada olduğunu ve onu göremediğimi, duyamadığımı, ona dokunamadığımı bilmek çok zordu. Onunla birlikte olamıyordum.

"Annen değil Savannah," dedi Jaime.

Annem değil mi? Başka kim onu korumaya gelir ki? Hayır, gelmez. Jaime "gönderilecek" demişti. Jaime'yi korumak için kim gönderilecekti?

"Babam."

Başını salladığında boş havaya döndüm ve "Hey." dedim.

Tekrar. Söyleyebildiğim kadar gelişigüzeldi ama sıradan bir şey değildi. "Hey, baba" bile diyemiyordum çünkü Kristof Nast hiçbir zaman benim babam olmamıştı. Onunla ölmeden sadece birkaç gün önce tanışmışım. Benim ellerimde öldü. Keder fırtınasına kapılmış, Paige'i öldürttüğünü düşünmüştüm.

o kadar sert bir geri tepme büyüü yaptı ki onu beton bir duvara fırlattı. Trans halindeydim, bu yüzden herkes ne

olduğunu hatırlamadığımı sanıyor. Ama ben hatırlıyorum.

Eminim o da biliyordur ama Jaime aracılığıyla bir kez bu konuyu açtığımda, ev çöktüğünde öldüğü kurgusuna bağlı kaldı. Bunun kendi hatası olduğunu, Paige'den velayetini almaya çalışırken çuvalladığını söyledi. pişman oldu. Ama yine annemle birlikteydi, bu yüzden oğullarını ve beni gerçekten tanıma şansını özlemiş olsa da mutluydu.

Ben de bunu özledim. Bazen annem hala hayatta olsaydı ve Kristof hayatımıza geri dönseydi nasıl olurdu diye düşünüyorum. Üvey kardeşim Sean'dan, babamızın onun bir babada isteyebileceği her şey olduğunu biliyordum, belki benim de isteyebileceğim her şey. Ama bunu asla öğrenme şansım olmayacak. Tam olarak değil.

Her neyse, garip. Her yönüyle garip.

"Konuşmanız gerekiyorsa," dedim, "dışarı çıkarız ve-"

"Hayır, o senin için burada," dedi Jaime. Kız ona doğru baktı,

dinliyordu. Sonra irkilerek gözlerini kırıştırdı. "Sadece-?"

Bir an durakladı ve yanakları alev aldı. "Hayır, tabii ki.

Doğru ya. Tamam,

Şey ..." Sesine zorla hafiflik kattı. "Sadece ona iyi bak. Onu tam istediğim gibi yapmak için çok uğraştım."

"O ne-?" Dedim.

Jaime'nin başı geriye gitti. Su şişesi elinden düştü.

"Savannah."

Jaime'nin sesi alçak perdeden geliyordu, tonlamalar yanılttı. Babamın bedenini ele geçirmesine izin vermişti.

Tam kanallama,

Bir zamanlar bir hayaletin bunu yapmasına asla izin vermeyeceğini söylemişti. O zamandan beri birkaç kez, annemle birlikte oldu. Ona güveniyor. Babama mı? Pek güvenmiyor.

Her ne kadar saklamaya çalışsa da onu korkuttuğunu biliyordum. Kristof Nast hayattayken çoğu insanı korkutmuştu. Ülkedeki en güçlü Cabal'ın varisiydi, konumunu acımasız bir hırsıyla kazanan ve koruyan bir şirketti. Babamı tanıyan herkese göre, şirketi yönetmek için biçilmiş kaftandı. Hatta benim

Annesi ona acımasız bir piç derdi, gerçi annesinden duyunca bu bir iltifat sayılırdı.

Annem onu severdi. Jaime sırf bu yüzden ona tahammül ediyordu. Yine de onun bedenini alıkoymak için bir nedeni olmayacağına güveniyordu, bu yüzden daha önce bir kez yapmasına izin vermişti, ilk kez Ölümünden sonra "tanıştık". Tekrar izin vermek için . . . ?

Bir şeyler ters
gidiyordu. "Ne-?" Ben
başladım. "Otur
Savannah. Lütfen."
Oturdum.

"Annen burada olmak istiyordu," dedi. "Ama Kader onu bir göreve gönderdi ve Jaime'yi görmek için durmuş olsaydı, seninle konuşmak için olduğunu bilirlerdi."

Rakamlar. Kader annemi hep ayak işlerine gönderirdi. Paige'i geri getirmek için yaptığı pazarlık buydu. ve Lucas'ı öbür dünyadan. Oraya nasıl gittiklerini sormayın bile, uzun hikaye ama onları geri getirmek için annem Kaderler için bir iyilik yapmayı kabul etti ve bu bir şekilde yıllarca süren iyiliklere dönüştü. sadece iblisleri izlemek zorunda değilsiniz.

"Onunla konuşmam gerek," dedim. "Ya da Kader'le. Bunu ayarlayabilir misin?"

"Yapabilirim," dedi. "Ama . . . Dün gece ne olduğunu biliyorum Savannah. Senin güçlerinle. Bu yüzden buradayım."

Ellerim rahatlamaktan titredi. "Güzel. Teşekkür ederim. Bu bir hataydı. Yaptığım pisliği düzeltmek istedim ama yapamadım. Cidden güçlerimden vazgeçerim demek istedim. Bunu yüksek sesle bile söylemedim."

"Birisi senden faydalandı, tatlım. Pazarlık için sözlü veya yazılı bağlayıcı bir anlaşma gerekir, sadece bir düşünce veya dilek değil."

Gülümsemeyi başardım. "Bir dahaki sefere seni arayacağım. İblis anlaşmalarında uzman olan sensin."

Kıkırdadı. "Doğru, ama genel olarak tavsiyem bunları yapmamanız olur. Ama bu durumda, siz açıkça

pazarlık yapmıyorlardı. Böyle bir şeyin nasıl başarılabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kader annenize bunu araştırtıyor."

"Kaderler mi? Ama bunu yapanlar onlar." Kalbim kaburgalarımı dövdü. "Onlar değil mi?"

"Kaderler herhangi bir iblis kadar sinsi ve kurnaz olabilir. Ama bundan onlar sorumlu değil ve kimin sorumlu olduğuna dair hiçbir fikirleri yok."

Boku yemiştim.

Babam bana annemin ve kendisinin davayla ilgilendiğini ve her şeyin çözüleceğini söyledi. Tabii ki bunu söylerlerdi. Tabii ki öyle demek istediler. Ama Kader güçlerimi kimin kapattığını bilmiyorsa, mahvolmuştum.

Ailem iblisi sorumlu bulsa bile, onunla Kaderlerle yaptığım gibi pazarlık yapamazdım. Tüm anlaşmayı tersine çevirmek, güçlerim karşılığında elde ettiklerimden vazgeçmek zorunda kalacaktım.

Bu babam için önemli değildi. Evet, bu küçük kız ve büyükannesi için korkunç bir trajedi olduğunu kabul ediyordu ama Lucas mahkemede yardımcı olabilir, Paige de bu sorun çözülene kadar Kayla'nın iyi bir koruyucu aileye sahip olmasını sağlayabilirdi.

Burada önemli olan bendim. Annem de aynı şekilde hissediyordu. Annem de babam da arkadaşlarına son derece sadıktı.

Aile. Dünyanın geri kalanı mı? Onları ilgilendirmez. Kendimi kurtarmakla Leah'yı cehenneme geri göndermek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığımda, onun gelecekteki kurbanlarını bağışlamayı seçene kadar bu görüşü paylaştığımı sanıyordum.

Babam da bundan bahsetmişti. Açıkça bir şey söylemedi, sadece "depodaki o işe" atıfta bulundu, bunun çok cesurca olduğunu ve hiçbir koşulda bunu bir daha yapmamam gerektiğini söyledi. Annemin verdiği mesajın hemen hemen aynısı.

geçti. Çok asilce, ama bundan daha fazlası olmayacak, çok teşekkür ederim.

Benim durumuma gelince, babamın bana çözüleceğine dair güvence vermesine izin verdim. Bu süre zarfında dikkat çekmememi tavsiye etmesine izin verdim. Ben savunmasızken Adam'dan benimle ilgilenmesini istemesine izin verdim. I

Her şeyi çok sakin ve olgun bir şekilde tartıştım ve döndüğünde Jaime'ye de aynısını yaptım.

Ondan sonra birkaç dakika yalnız kalmak istediğimi söyledim ve salondan çıktım. Sonra kendimi kaybettim. Kontrolsüzce titremeye başladım, panik nefesim kesilene kadar beni boğdu. Öfkemi ve hayal kırıklığımı en yakın duvara boşalttım ve Adam ortaya çıkmasaydı durmayacaktım. Beni çekti ve sıkıca tuttu, ne yaptığımı fark edip kollarımı boynuna atıp ağlayana kadar sırtını yumruklamama izin verdi. Annemin gittiğini ve geri gelmeyeceğini nihayet kabul ettiğim günden beri hiç ağlamadığım kadar ağladım.

Artık güçlerim gitmişti. Ve geri de gelmeyeceklerdi. Onsuz da onsuz olduğum gibi kaybolmuştum.

Ağladığımı fark edene kadar ağladım. Ben ağladım. Savannah Levine. Küçük bir kız gibi yıkılıyordum. Adam'dan geri çekildim, yanaklarım yanıyordu, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu, sokağın duvarları yaklaşıyordu, Adam çok yakınımdaydı duruyordu, Beni çok dikkatli izliyorsun.

Bir adım uzaklaştım.

"Yapma Savannah," dedi usulca. "Lütfen kaçma." "Ne yapacağım ben?" Fısıldadım. "Benim olmadan güçler, ben-"

"Onlarla birlikteyken de aynı kişisin. Sadece çok daha az tehlikeli."

Beni gülümsetmeye çalışıyordu. Bunun yerine gözlerime taze yaşlar doldu.

Ben Savannah Levine'dım, çok güçlü bir büyücüydim. Bir Kabal büyücüsü ve karanlık bir cadının kızı. Güçlerim olmasaydı, bir ajans için çalışan insan bir özel dedektif olurum.

Doğaüstü olaylarda uzmanlaşmış. Motosikletteki bir kül tablası kadar kullanışlı.

Olayları araştırmak için sadece güçlerime ihtiyacım yoktu.
Kötü niyetli kişilerin isimleriyle dolu bir iletişim listem vardı.

Paige ve Lucas'ın yaklaşamadığı dođauřtũ varlıklar. Eve Levine'in kızı olduğum için bana ulaşan tatsız ama iyi bağlantıları olan dođauřtũ kişiler. Bũyũsũ olduğumu fark ederlerse, telefonlarıma ıkmazlardı. O zaman Ajansa sunacak hiçbir şeyim yok. Paige'e, Lucas'a, Adam'a sunacak bir şeyim yok.

İim sıkıştı ve sendeleyerek ileri atıldım. Adam beni yakaladı ama ben onu ittim ve koşmaya başladım.

Yolun aşağısındaki başka bir tiyatro daha yeni çıkmıştı. Kaldırım, acelesi olmayan, sadece gũsteri hakkında sohbet eden mũřterilerle doluydu. Yũrũteli kũũk yaşlı kadınların ve ayaklarını sũrũyen yaşlı adamların yanından geçtim.

ekil. Lũtften. ekilin!

Yũrũmek için yavaşladığımda başım zonklamaya başladı. Gũzlerimi sıkarak kapattım. Tam da ihtiyaım olan şey. Daha fazla baş ağrısı. Gũnlerdir başım ağrıyordu ve Leah'nın bana verdiği zehrin bir parçası olduğunu dũřũnmũřtũm ama-

Bana arpan orta yaşlı bir çiftin kũfũrlerini duymazdan gelerek durdum.

Baş ağrıları. Komũne ilk gittiğimde başlamıştı, sonra rastgele gelip gidiyor gibiydi. Ama rastgele değildi. Cadı avcısı bana her yaklaştığında oluyordu.

Yũzler denizine baktım-

Dizlerimin arkasına aldığım sert bir darbe bacaklarımı bũktũ. Yaşlı bir kadının ũzerine dũřtũm ve o da bir çığlık atarak kaldırımdan yuvarlandı.

Farlar parladı. Biri ığlık attı. Kadını geri çekmek için direksiyonu kırdım. Farlar yoldan çıkarken kamyon řofũrũ direksiyonu yolun ortasına kırdı. Metal atırdadı. Camlar kırıldı. Eller beni yakaladı. Adam beni kaldırıma sũrũkledi, yaşlı kadını da.

Yaşlı kadını bıraktı ve beni çekiştirmeye devam etti. Elinden kurtuldum ve etrafta cadı avcısını aradım. Ama kalabalık kaldırım şimdi bir kalabalığa dũnũřmũřtũ.

her taraftan. İnsanlar bağırdı. Kameralar parladı. Yanan lastik kokusu havayı doldurdu.

Kaldırıma doğru ilerledim. Yaşlı kadın üzerine oturmuş, başka bir kadın da önünde çömelmiş sorular soruyordu. İyi görünüyordu. Kamyon ondan kaçmak için direksiyonu kırarken bir kamyonete çarpmıştı. Minibüs şoförü direksiyona uzanmıştı. Bir kadın kırılan ön camdaki camları temizlerken bir adam sıkışan sürücü kapısını çekiştiriyordu. onu dışarı

çekebilirdi.

İlerlemeye

başladım.

Adam kolumu tuttu. "Yapabileceğin bir şey yok," diye fısıldadı. "Gitmemiz gerek."

altı

Ailem ortalıkta görünmememi isteyebilirdi ama ben kendi kararlarımı verebilecek yaşıyordım. Tiyatronun dışındaki kaza bana bu cadı avcısı sürdüğü yakalamam gerektiğini söyledi. Vicdanımda zaten yeterince ölüm vardı.

Adam beni rahatlatmak için kabul etti. Ayrıca Paige ve Lucas'a henüz söylemememiz gerektiği konusunda da hemfikirdi. Hawaii'den iki gün içinde döneceklerdi ve önce Paige'i uyarmalıyordım ama o zamana kadar tatillerinin tadını çıkarmaya devam etmeliydiler.

Gece için bir otel odası tuttuk. Bu sefer iyi bir oteldi, asansör kartıyla girilebilen bir kattaydı. Mükemmel güvenlikten uzaktı ama benim için gelirse avcıyı yavaşlatırdı.

Bir odayı paylaştık. Bunu ilk kez yapmıyorduk. Eskiden bunun bir sorun olmasını dilerdim, Adam'ın bu durumu biraz fazla cazip bulduğunu öne sürerdim. Ama bulmadı. O gece bundan memnundum. Yalnız kalmak istemiyordum.

Odaya gittiğimizde saat gece yarısını geçmişti. Adam paket pizza isterken ben de kafamı boşaltmak için duş aldım. Saat bir buçuğa doğru odadaki koltuklardan birine uzanmıştık.

çift kişilik yataklar, her birimiz dizüstü bilgisayarlarımızda çalışıyor, pizza yiyor ve mini bardan bira içiyorduk.

Adam cadı avcılarını araştırırken, ben de "Amy "nin kurabiye tarikatı başvurusuna koyduğu bilgileri kontrol ettim. Araştırırken konuştuk. İkimiz de sessizlik içinde bir şey yapmakta iyi değiliz, bu Paige ve Lucas'ı Resepsiyon ve Adam'ın ofisi arasında bulduklarımızı söylerken ofisteki dikkat dağınıklığı.

"O Phoenix'ten Amy Lynn Tucker değil," dedim dizüstü bilgisayarına ona doğru çevirerek. "Sürpriz, sürpriz."

Ekrandaki Facebook fotoğrafına bir göz attı. "Yine de benzer görünüyor."

Beni avlayan kız Amy Lynn'le hemen hemen aynı yaşıydı -on dokuz- ve aynı kahverengi saçlara, solgun bir tene ve ince bir yapıya sahipti.

"Akraba olabilirler," dedi Adam. "Babamın gönderdiği bilgileri gözden geçiriyorum" - babasından Cadı avcılarını hakkında bildiği her şeyi, var olduklarına dair bir kanıt bulduğumuzu ima etmeden anlattı-"ve Arizona'da birkaç eski olay raporu vardı. Kızın bir büyücüsü var mıydı? aksan?"

"Onun konuştuğunu duyduğumu hiç sanmıyorum."

Arizona DMV'den Tucker'ların bir listesini çıkardım -Paige ülkedeki çoğu DMV'ye girmemizi sağladı. Başvuruda verilen adreste başka Tucker yoktu. En azından ehliyeti olan yoktu. Ama Phoenix'te yüzlerce vardı. Cadı avcımızın bir Tucker olduğuna dair kanıt olmadan araştırma yapmak çok zor.

Başvuruda ayrıca bir lise ve referanslar da listelenmiş. Okul Mesa, Arizona'daydı, yani muhtemelen Amy Lynn'in mezun olduğu okuldu. Referanslara gelince, gerçek cadı avcısıyla bağlantılı olabileceklerini düşündüm, ama bir Ön aramadan bir şey çıkmadı ve telefon etmek için çok geçti. Ben de ofis veri tabanımızda başka bir şey aramaya başladım.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Adam bana baktı.

"Dava dosyaları mı?" dedi. "Eminim cadı avcımız olsaydı araştırmalar yapsaydık onları hatırlardık." Daha yakından baktı. "Oh."

Araştırmam, iblisler tarafından kazıklanan birine yardım ettiğimiz tüm vakalar içindi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, işimizin sağlıklı bir bölümünü oluşturuyorlardı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu. "Hayır."

Durakladı, sonra "Pekala" dedi.

"Ben iyiyim-" Nefes aldım. "Hayır, iyi değilim ve bunu sen de biliyorsun."

Ama bunu çok fazla düşünürsem, gerçekten

Tamam. Sadece davaya konsantre olmak ve üzerinde durmam gereken bir şey olduğundan emin olana kadar stres yapmamaya çalışmak istiyorum."

"Anlaştık. O yüzden cadı avcısına odaklanın."

Dizüstü bilgisayarına sert bir bakış attı. Haklıydı. Ailemin şeytani anlaşmalar konusunda çok daha fazla deneyimi vardı ve onları araştırmak için perdenin en iyi tarafındaydılar.

Bırakın onlar halletsin. Acil tehlide odaklanın.

Bilgisayarımı kapattım.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Ne olursa olsun iyi olacak."

Başımı salladım, biramın kalanını yudumladım ve yatmaya hazırlanmak için banyoya yöneldim.

Ertesi sabah kara kaplı defterdeki bağlantılarımdan birini aradım. Molly Crane, karanlık bir cadı. Molly'nin benim için her zaman vakti vardı. İyi bir arkadaş olduğu için değil. Annemle iyi arkadaş olduğu için bile değil. Hayır, Molly'nin bana ayıracak zamanı vardı.

Benim de ona zaman ayırmamla aynı sebepten. Ben işe yarıyordum. O da yararlıydı. Bazen, bizim dünyamızda, işler bu noktaya gelir.

Cadı avcılarını hiç duyup duymadığını sorduğumda o kadar yüksek sesle iç çekti ki telefonumun titrediğine yemin edebilirim.

"O baş belası değil," dedi. "Dur tahmin edeyim. Paige sana onlardan bahsetti. Tipik Cadılar Meclisi cadı saçmalığı. Kendini bunların üstünde görüyor olabilir ama sana şunu söyleyeyim-"

"Paige değildi."

"Oh. Bir müşteri, o zaman? Sırf cadı olduğu için birinin onu öldürmek istediğini iddia eden bir cadı. Daha derine inersen Savannah, öldürülmeyi hak edecek bir şey yaptığı gerçeğini örtbas etmek için ırksal profillemeye diye ağladığını göreceksin.

listesi."

"Paige de böyle düşünüyor."

Bu, Molly'nin fikrini bir üst seviyeye çıkarmak için ihtiyaç duyduğu tek teşvikti. Molly, bu tip bir insandı.

Lise zihniyetinden hiç uzaklaşmamıştı. Ona göre Paige "o" çocuklardan biriydi - Molly gibi kızların nefret ettiği sevimli, akıllı, popüler çocuklardan. Paige ne derse desin yanılttı. Son derece yanılttı çünkü kazandığı Harvard diploması onun gerçekten zeki olduğu anlamına gelmiyordu, sadece okul zekası vardı.

Molly cadı avcılarına inandığını söyleyecek kadar ileri gitmedi. Ama her bilgi kırıntısını ortaya döktü. ve bağlantılarını araştırıp bulduğu her şeyi bana göndereceğine söz verdi, çünkü biliyorsunuz, cadı avcısı efsanesi çok uzun zamandır var ve bunda bir şey olabilir.

Telefonu kapattığımda Adam'a "Molly'nin bildiği tek şey bizim duyduğumuz temel folklor," dedim. "Cadıları öldürmek için yetiştirilen bir dizi kadın, yetişkinliğe ulaştıklarında ölümcül bir gezintiye çıkıyor, sonra normal hayatlarına dönüyor ve kızlarını da aynı şeyi yapmaları için yetiştiriyorlar. Doğaüstü yetenekleri yok. Hepsi eğitimden ibaret. İdeal olarak, kurbanlarının yüzüne bile bakmazlar, sadece onları kazara ya da doğal bir ölüm gibi görünecek şekilde öldürürler."

"Uyurken onlara zehir enjekte etmek gibi. Ya da onları bir kamyonun önüne itmek gibi."

"Sonuncusu çok kötüydü. Çok büyük bir kamyon bile değildi. Sanırım birisi kemerine ikinci bir çentik atıp evine dönmek istiyor. Belki onu tekrar görürsek, bir anlaşma yapabiliriz. Ben ölü taklidi yaparım. O fotoğraf çekebilir. Herkesin mutlu."

"Değerinden fazla iş yaptığına karar vermiş olabilir." "Bunu daha önce de duymuştum," dedim. "Genellikle erkeklerden. Ben yüksek bakım."

"Hayır. Çok bakımlıydım. Sen sadece inatçısın. Ve inatçı." "Zoru unutma."

"Bunu söylemeye gerek yok."

Gülümsedim. "Her ne kadar bu kızın benden vazgeçerse, bu sadece başka bir cadıya yapışacağı anlamına gelir,

onun geldiğini görmeyecek biri. Bu yüzden onu durdurmamız gerekiyor."

Yola çıkmadan önce ofisin genel gelen kutusunu indirdim. Her şey olup biterken, birkaç gün önce onu geri aldı.

"Yetmiş sekiz e-posta mı?" Dedim ki. "Sanırım spam engelleyicimiz bozulmuş."

Öyle değildi. Ya iyi bağlantıları olan bir doğaüstü Jaime'nin şovundaydı ya da büyücü hikayeyi kendisi yayıyordu. Gelen kutumuzun yarısından fazlası, teşkilatın bu maruz kalma tehdidi hakkında ne yaptığını bilmek isteyen doğaüstü varlıklardan gelen notlardı. Ya da ırklar arası konseyin bu konuda ne yaptığını. Ya da Cortez Cabal'ın ne yaptığını. Her üçü için de tek durak alışveriş yeriydik.

Adam, "Siz en üstten başlayın, ben en alttan alacağım," dedi. "Sadece haber isteyenleri dosyalayın, biz de onlara toplu olarak bir sakinleşme notu gönderelim. Umarım bazılarının kendi haberleri vardır."

E-posta üstüne e-posta "neler oluyor?" ve "ne yapılıyor?" diye soruyordu. Çok azı yardım etmeyi teklif etti, orası kesin.

İnsanların dünyasında bunu anlayabilirim. Tehditler ortaya çıktığında, polise ve orduya başvurur ve onların sorunu çözmesini beklersiniz çünkü vergileriniz bunun için ödenir.

Ama konsey kesinlikle gönüllü bir organizasyon. Cadılar için Paige, yarı iblisler için Adam, büyücüler için Jaime, kurtadamlar için Elena Michaels, vampirler için Cassandra DuCharme gibi başlıca ırklardan delegelerin yanı sıra ben ve Hope gibi yardım eden bir avuç kişiden oluşan ırklar arası bir polislik ve arabuluculuk kurumu. Biz

Daha etkili hale geldikçe nakit bağışçıları çektik, ancak bu karmaşa hakkında ne yaptığımızı bilmek isteyenler onlar değildi.

Beni en çok güldüren e-postalar ise Cortez Cabal'a kestirme bir yol olarak bizimle iletişime geçenler oldu. İki kardeşi öldüğüne göre Lucas ailesinin Kabal'ında bir rol oynuyordu. Ama Kabal'ın harekete geçmesini talep etmek, bir terör tehdidi sırasında çok uluslu bir şirketin kapısını çalıp ne istediklerini sormaya benziyordu.

bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyordu. Evet, Kaballar endişelenecekti ama Joe Nobody cevap istediği için değil. Eğer bu aktivist ya da grup iş dünyası için bir tehdit oluşturunursa, onları vuracaklardı ... ve eğer ateş hattında olursa Joe'yu da vuracaklardı.

"Paniğin kendi kendine bu kadar hızlı yayılmasına imkân yok," dedi Adam. "Bir büyücü konser salonunda bağırmaya başladıktan sonra olmaz. Bunun tek bir adam olduğunu sanmıyorum. Bir grup olmalı.

Kendimizi ifşa etmemiz için bizi zorluyor. Bir hareket. Büyücüye bu numarayı çektirdiler, şimdi de onu kullanıyorlar. Din değiştirenleri korkutmak umuduyla alevleri körüklüyorlar."

"Doğaüstü varlıklara bir hareketin başladığını haber vermenin kolay yolu. İnternetin gücünden yararlanmak varken neden reklam panolarına para ödeyesiniz ki?"

Başka bir e-postayı okurken durakladı. "Daha geleneksel yolları denemiş olabilirler. Bunu gönderen adam, birkaç aktivistin

Geçen hafta el ilanları. Bu da kesinlikle tek bir çılgın adamla değil, bir grupla karşı karşıya olabileceğimizi gösteriyor."

"Lanet olsun."

"İşin iyi tarafı, artık daha küçük bir grup olabilir. Şu broşür dağıtıcıları mı? Onları Nast merkezinin yakınındaki çalışanlara dağıtıyorlardı. Bu adamın kaynaklarına göre, o zamandan beri görülmemişler."

"Uğursuz müziği başlatın. Kötü bir günah keçisine ihtiyacım var, ailemi suçlayın. Genellikle sorumlu oldukları gerçeğine rağmen çok adaletsiz."

Adam güldü.

"Sürünün New York Eyaleti'nde bir aktivisti yediğini iddia eden bir tane var," dedim. "Etrafta dolanıp durdukları için

Stonehaven'a gittiler. Clay onları Yehova Şahitleri sanmış olmalı."

"Benim yığınımda da benzer bir şey vardı," dedi Adam. "Yalnız benimki katil vampirlerle ilgiliydi."

"Rakamlar. Doğaüstü dünyada büyük bir panik havası yaratmak istiyorsanız, onları kurtadamların ve vampirlerin saldırıya geçtiğine ikna edin. Oh, bekle!" Bir e-postaya göz attım. "Grubumuzun bir adı var. Tanrı'ya şükür. Onlara bir isim vermem gerektiğini düşünüyordum ve bu hiç hoş olmazdı."

Adam eğildi. "Doğaüstü Kurtuluş Hareketi mi? Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyleyin."

"Hayır. Yarım düzine e-posta ile eşleşiyor.

Görünüşe göre, pazarlamacıları yok.

yoksa Doğaüstü Kurtuluş Ordusu Hareketi'ni seçerlerdi. O zaman

havalı bir kısaltmaları var. Bence onlara bir iyilik yapalım ve isimlerini düzeltelim. SLAM olsun. Ve biz de bunu yapacağız. onları."

yedi

Portland'a uçuş sadece bir saat sürüyor, ancak güvenlik prosedürleri nedeniyle arabayla gitmek genellikle daha hızlı ya da en azından daha rahat oluyor. Bu yüzden kiralık arabayı Portland'a geri götürdük ve orada iade ettik, sonra da yeni kıyafetlerle dolu çantalarımızı hazırladık, Ofisten bazı malzemeleri aldım ve bilgi toplama turumun bir sonraki durağına gitmek üzere uçağa bindim.

Adam'a annemin eski bağlantılarından birini görmeye gideceğimizi söyledim. Ayrıntıları sormadı; hiç sormazdı. Kara kaplı defterimdeki çoğu kişiyle tanışmış olsa da, bu kişi annem öldüğünden beri sadece bir kez ziyaret ettiğim biriydi, Adam'la değil.

Ofisinin kapısını açtığımızda, "Jingle Bells" melodisiyle çınılıyordu. Minyatür bir tren seti - hediyelerle dolu vagonları çeken Noel Baba - odanın içinde dolaşıyordu. Odanın içinde Bekleme alanı nane ve çam kokuyordu. Bunun muhtemelen şeker kamışlarıyla dolu kaseler ve ışıklarla süslenmiş saksıdaki bodur kozalaklı ağaçlarla bir ilgisi vardı.

Adam, "Birileri süslemeleri indirmekte gerçekten geç kalmış," dedi.

"Burası Las Vegas," dedim. "Sevimsizlik teşvik edilir. Holly Noel'i sever. İnsanları mutlu ettiğini söylüyor. Mutlu olmak iyidir."

"Holly?"

"Evet. Bir keresinde bana Chris Kringle adında bir adamla evlenmeye çok hevesli olduğunu söylemişti.

Seksen yaşındaydı ve bir kediye öldürecek kadar nefesi vardı."

Elime bir baston şeker aldım ve muayene odasının kapısına doğru yürüdüm. Kapının ardında Holly'nin bir müşteriyle konuştuğunu duyabiliyordum.

"Boş yeşil gözlü adama dikkat edin," diye mırıldandı. "Ruhunu sizinkinden çalarak doldurmaya çalışıyor."

Kısmen açık olan kapıdan içeri baktım. Karanlık oda sadece mumlarla aydınlatılmıştı. Kokusuna bakılırsa balkabağı turtası mumları. Küçük bir masada, yirmili yaşlarında, siyah saçlı bir müşteri sırtı bana dönük oturuyordu. Karşısında beyaz saçlı, gözleri de en az onun kadar beyaz bir kadın oturuyor, boşluğa bakıyordu.

Holly Grayson, doğuştan şaman, ticareten medyum. Geleceği görme yeteneği olduğundan değil. Hiçbir doğaüstü bunu yapamaz. Ancak her iyi şaman gibi onun da müşterilerini gözetleyip onlar hakkında yeterince bilgi edinerek geleceklerini "tahmin edebilen" bir ayumi-ruh rehberi vardı. Holly, Jaime kadar fedakâr değildi ama o kadar da kötü değildi.

Müvekkilinin "boş yeşil gözlü adam "a dikkat etmesi gerektiğinden eminim, muhtemelen o gözleri banka hesabına dikmiş bir sevgilidir.

Holly başka bir tarot kartını çevirdi. Duygusal biri değilimdir ama itiraf etmeliyim ki asılı Noel Baba beni biraz korkuttu.

"Askıda bir hayat görüyorum," dedi Holly. "Durağanlığa karşı savaşıyorsunuz. Bir o yana bir bu yana sallanıyor, kurtulmak ve yola devam etmek için mücadele ediyorsunuz."

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi kadın.

"Sorun da bu zaten." Holly asılı duran Noel Baba'ya dokundu, kör gözleri dosdoğru ileriye bakıyordu. "Çok heveslisin.

Bu askıya alma zamanını kucaklayın. Rahatlayın. Bir adım geri atın ve seçimlerinize -gerçekten- bakın."

Birkaç karttan sonra seans sona erdi ve genç kadın ayağa kalkarak Holly'nin ellerini sıkmak için masaya doğru eğildi.

"Teşekkür ederim. Çok yeteneklisiniz."

Holly mutlulukla gülümsedi. "Tanrı verir ve Tanrı alır. Ama o her zaman cömerttir. Eğer seçme şansı verilirse, ikinci görüş hediyesi için görme yetimden tekrar vazgeçebilirim." Masadan geriye doğru yuvarlandı, elektrik tekerlekli sandalye mırıldanıyor. "Bacaklarım da başkalarının hayatına girme ve bir fark yaratma şansı için."

Bir örtme büyüsu yapmaya gittim, yapamayacağımı hatırladım ve Adam'ı hızla benimle birlikte köşeye geri çektim. Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Genç kadın kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki yanımızdan geçip gitti.

Holly'nin tarot kartlarını topladığı odaya sessizce girdiğimde Adam kaşlarını kaldırdı.

Holly'nin arkasına geçtim ve "Boo!" dedim.

Neredeyse tekerlekli sandalyesinden fırlayacaktı. Sonra beyaz lenslerini çıkardı ve bana baktı.

"Annen de aynı şeyi yapardı," dedi. "Görünüşe göre engellilere zulüm aileden geliyor."

"Hayır, sadece sana bir ders vermeye çalışıyoruz. Eğer kör bir kadını oynayacaksan, yarı kör bir kadını oyna. şeffaf lensler, böylece birinin size gizlice yaklaşıp yaklaşmadığını görebilirsiniz."

"Ama eğer görebiliyorsam, o zaman bakarım. Ve eğer bakarsam, kör olmadığımı anlarlar." Beni kendine çekti ve kol mesafesinden tuttu. "Seni son gördüğümden daha çok annene benziyorsun. Gözlerin daha güzel ama. Ama bunu söylediğimi ona söyleme."

Odanın öbür ucundan bir ses geldi ve Adam'ı görmek için başını çevirdi.

"Sen Vasic'in oğlu olmalısın," dedi. "Babanla tanışmıştım. Hoş bir karşılaşma olduğunu söyleyemem. Benden pek memnun değildi." Sesini alçalttı. "O zamanlar biraz sorun çıkarıyordum."

"Babamı kitaplarından uzaklaştırmayı başardığınıza göre epeyce sorun yaşamış olmalısınız."

"Robert Vasic'i kastetmiyorum. Gerçek baban Asmondai'yi kastediyorum, o da kendi bölgesinin dışında Robert'tan bile daha az görünür. Peki ya görüldüğünde? İnsan gerçekten de yoktu."

Holly sandalyesini işaret etti. "Bunun sorumlusu o. Yine de onu suçlamıyorum. Genç ve kibirliydim ve bu öğrenmem gereken bir dersti."

Masaya bir sandalye daha çekmem için bana el salladı. Biz otururken tarot destesini eline aldı ve karıştırdı, parmaklarıyla kenarlarını dikkatlice ovuşturarak istediği desteyi aradı. Bulduğunda, ters çevirdi.

"Baş rahibe," dedi. "Gizem ve ikilik.

Gizli anlamlar. Bir ayağı ölümler dünyasında olan bir arkadaşın adına bana geldin. Yine de onu görüyorum yaşayan kitlelere hitap ediyor. Onlarla konuşurken sözü kesiliyor" -bir kart daha çevirdi- "bir aptal. Doğruyu söylediğini sanan ama saçmalayan bir adam. saçmalık."

"Haberler hızlı yayılıyor," dedim. "Evet, Jaime'nin gösterisi dün gece çılgın bir adam tarafından yarıda kesildi. Ama ben bu yüzden burada değilim."

"Hayır mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Belki de bu yüzden burada olduğunu düşünmüyorsun. Ama kartlar asla yalan söylemez."

Onu tekrar yola getirmek için ağzımı açtığımda Adam sözümü kesti.

"Buraya geliş nedenimiz bu değil," dedi. "Ama eğer bir şey biliyorsanız ..."

"Pek çok şey biliyorum. Bu konuda pek değil. Ama şunu söyleyeyim, eğer konsey bir soruşturma başlatırsa, bunu görmekten mutsuz olmayacağım. Bu tür saçmalıklar arada bir ortaya çıkıyor ve yeniden moda olmaya başlamış gibi görünüyor

genç ve hoşnutsuzlar arasında."

"Yani bunun münferit bir vakadan daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Ben sordum.

"Genelde öyledir. Doğaüstü varlıklar, çoğunlukla gençler, bir araya gelir ve küçük ayaklanmalarını gerçekleştirirler. Konsey kayıtlarınızı kontrol ederseniz, sonuncusunun 2001'in sonlarında olduğunu göreceksiniz. Ondan önce 1990, sonra 1982. Bir örnek görüyor musunuz?"

"Sosyal ve ekonomik huzursuzluk dönemleri," dedi Adam. "Ve şimdi başka bir tanesinden geçiyoruz, başlıyor tekrar."

"Ve yine doğaüstü varlıkların kendileri tarafından bastırılacak. Bu gençler bir defiledeki yalnız kürk

protestocusu gibiler. Kimse ilgilenmiyor. Sadece onu istiyorlar.

kapa çeneni ve otur. Ancak bu sefer yaklaşımlarında biraz daha agresif davranıyorlar." Adam'a baktı. "Walter Alston'ı tanıyor musun?"

"Bu ismi duymuştum," dedi.

Holly güldü. "Ne kadar ihtiyatlısın. Arkadaşın Savannah'dan ders almalısın."

"İhtiyacım yok. Bu yüzden onu yanımda getirdim. Yani bu Walter Alston kötü bir adam mı? Adam'ın babasının tanıdığı biri mi?"

"O bir iblisbilimci," dedi Adam.

"Ama babanla aynı türden değil, anladığım kadarıyla."

"Hayır, tamamen aynı türden. Babamın öğrencilerinden biriydi. O da eski bir rahip ve yarı iblis. Walter Alston ise çalışmaya daha aktif bir yaklaşım sergiliyor."

"Sadece okumak yerine iblisleri ortaya çıkarır."

Adam başını salladı. İfadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu ve kelimelerini özenle seçmişti. Bunu izlemek büyüleyiciydi, özellikle de Adam'ın benim kadar açık sözlü ve değişken olduğu zamanları hatırladığımda. Özel hayatında o yönünü hâlâ görebiliyordum ama onu bir konsey ortamına soktuğumda ateşinin üzerine bir fıçı buzlu su dökmüş gibi oluyordum. Mükemmel bir diplomata dönüştü, soğukkanlı ve sakin. Ve bu iyi bir şeydi.

İşin püf noktasını öğrenmişti, çünkü benim

öğrenmediğim kesindi. "Peki Alston ne kadar kötü?" diye sordum.

"Hiç de fena değil," dedi Adam. "Kendi alanında bir uzman."

"Ha-ha."

Holly araya girdi. "Walter'a anti-Robert diyorlar. Robert Vasic'in savunduğu her şeyi - iblisleri anlamak, onlara ihtiyatlı bir saygıyla yaklaşmak - Walter kabul etmiyor. Akıl hocasının öğretilerine isyan eden tipik bir öğrenci. Eğer yüksek rütbeli bir iblisle anlaşma yapmak istiyorsanız, adamınız o.

Onu çağırarak ve bir bedel karşılığında pazarlık yapacak. Çok yüksek bir bedel."

Kalbim hızlandı. Güçlü iblisleri çağırma sanatında bir uzman mı? Bu tür bir iblis

-Ve güçlerimi geri mi vereyim?

Adam şöyle bir baktı. Ben de poker suratımı takınmaya çalıştım ama bunu başaramadığımı biliyordum.

"Yani sence Walter'ın bu yeni hareket?" Adam dedi ki. "Duyduğum kadarıyla pek öyle birine benzemiyor."

"O değil. Görünüşe göre, bir hafta önce iki kişi ona gelip bir iblis lorduyla bağlantı kurmasını istemiş. Fiyatını söylemiş. Ona vaaz vermeye başlamışlar, doğaüstü varlıkların güçlerini saklamak zorunda kalmamaları gerektiğini, zamanın doğru olduğunu, yıldızların aynı hizada olduğunu, alametlerin yerinde olduğunu anlatmışlar." Elleri çırpı. "Yeni Çağ saçmalıkları. İnsanların buna kanmasına inanamıyorum."

Odaya, tarot kartlarına, astroloji haritalarına ve kehanet kâselerine baktım. "Hayır, eminim ki Buna inan."

Gülümsedi. "Bu da beni onu tanıma konusunda uzman yapıyor. Walter da. Biz yaşıyoruz. Böyle saçmalıklarla ilgilenmiyoruz. Maruz kalmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyoruz. Sattıkları şeyi almıyordu ama sattığı şeyi almak istiyorlarsa iş yapabilirlerdi.

Görünüşe göre, davaya bağış olarak iblisi çağırmasını ummuşlar. O da onları gönderdi."

"Hangi iblisle temas kurmak istediler?" Adam sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Bu senin için Walter. O çok titizdir. müşteri gizliliği konusunda. Onun işinde öyle olmak zorunda. Yine de bu onu eski arkadaşı Holly'yi arayıp bir saat boyunca söylenmekten alıkoymuyor. İsim yok. Detay yok. Sadece genel yaşlı bunak sızlanması."

Adam tekrar bana baktı ve sonra, "Onunla konuşabilir miyiz? Bakalım bize herhangi bir detay verecek mi?"

"Geleceğinden şüpheliyim. Ama size adresini vereceğim. Baş düşmanın oğlunun ziyaretinden hoşlanacağına eminim. Bu ona şikayet edecek başka bir şey."

sekiz

Holly bizi kahve içmek için dairesine götürdü. Çok hevesliydim. Cadı avcısıyla ilgili ipuçları için onu pompaladı ama Adam'ın bir bakışı beni sakın olmam konusunda uyardı. Adam haklıydı. Kimse bundan hoşlanmaz.

Arkadaşlar ziyaret için uğradıklarında, sadece istediklerini alıp giderler. Bu yaşlı insanlar için de geçerli.

Biz de kahve içtik. Zencefilli baharatlı. Aromalı kahvelerden pek hoşlanmam, ama bu kahveden çok daha iyiydi. Geçen sefer doldurduğu şeker kamışından.

"Wanda Mayo'yu hatırlıyor musun?" Ben sordum.

"Annemin cadı arkadaşı mı?"

"Cadı tanıdık," dedi Holly. "Annenin hiç arkadaşı yoktu."

"Sen onun arkadaşıydın."

"Belki de." Yanakları hafifçe kızardı, sanki bunun doğru olmasını umuyor ama tahmin etmeye cesaret edemiyordu. Ama Holly, annemin sahip olduğu en yakın "arkadaş" olmuştu. Çocukken annemin çok az arkadaşıyla tanışmıştım. Beni korumak için hayatının bu kısmını gizli tutardı. Yine de Vegas'tan her geçişimizde Holly'yi ziyaret etmek için dururduk. Birkaç yıl önce bana ulaştığında, ondan haber aldığım için gerçekten mutlu olmuşum.

"Ve Wanda senin arkadaşındı," dedim. "Öldüğünde konseye bir mesaj gönderdin ve onun bir cadı avcısı tarafından öldürüldüğünü düşündüğünü söyledin."

Holly'nin mavi gözleri bu anıyla irkildi. Konsey kibar davranmış ama soruşturmayı reddetmişti. O zaman Paige'in annesi yetkiliydi.

Wanda'nın ölümüyle ilgili konsey kaydı ancak bir paragraf uzunluğundaydı; tarih, şikâyetçi, şikâyetin niteliği ve ret gerekçeleri, yani cadı avcılarının var olmadığı belirtiliyordu.

Şimdi tüm hikayeyi öğrendim.

Wanda Tucson'da yaşıyordu. O karanlık bir cadıydı. karaborsacılıkla uğraşan biri. Konseyin taciz etmeyeceği türden bir doğaüstü ama özellikle vefat ettiğini duyduğuma üzüldüm.

Ölmeden önceki hafta, Wanda Holly'ye takip edildiğinden şikayet etmiş. Kanıt yok. Sadece bir his. Sonra Holly eve geldiğinde telesekreterinde Wanda'dan gelen bir mesajla karşılaştı.

sapık. Ergenlikten yeni çıkmış bir kızdı. Wanda bir fotoğrafını çekip Holly'ye faksladı ve çevresine dağıtmasını istedi, Bakalım kızı tanıyan var mı?

Holly, Wanda ile görüşmek için geri aradı. Cevap yok. Wanda iki gün boyunca mesajlarına geri dönmeyince Holly, *Ayumi'yi* Tucson'a gönderdi ve orada Wanda'yı küvetinde kayarak düşme sonucu ölmüş olarak buldu.

"Bu çok saçmaydı," dedi Holly. "Osteoartriti vardı. Banyo yapmak için dizlerini bükme işkenceydi. Ayrı bir duş yaptırmıştı."

"Sana faksladığı fotoğrafın hâlâ sende olduğunu sanmıyorum." Adam dedi ki.

O yaptı.

* * *

Eğer fotoğraftaki ürkek kızın cadı avcıyla bir akrabalığı olmasaydı, büyülerimden vazgeçerdim ama bunun için biraz geç kalmıştım.

Orijinal fotoğrafın kalitesi çok iyi değildi -teknoloji on beş yılda çok yol kat etti- ama dizüstü bilgisayarına tarayabileceğim kadar iyiydi. Kiraladığımız arabayla Arizona'ya giderken fotoğrafla oynadım, daha net hale getirdim ve sonra telefonlarımıza gönderdim.

Adam, "Phoenix'te ilerleme kaydetmek için çok geç oldu," dedi. "Bunun yerine New Mexico'ya gidip bu gece Walter Alston'ı ziyaret edelim derim."

Ona doğru baktım. Bir kamyonu geçmek için şerit değiştirdi, bakışları otoyola sabitlenmişti.

"Teşekkür ederim."

Omuz silktili. "Şu 'Doğaüstü Hayvanlara Özgürlük' hareketini kontrol etmemiz gerekiyor ve zaten o bölgedeyiz."

"Bu yüzden gitmiyoruz."

Sessizce bir mil daha gittikten sonra, "Güçlerine ne olduğunu öğrenmek istiyorum Savannah. Bu benim sorunum değil.

şu anda en büyük önceliğimiz ama ..."

Önce baktı, sonra omuz silkerek uzaklaştı.

Ama bu senin. Söylemediği kısım buydu.

En büyük önceliğinin beni güvende tutmak olduğunu biliyordum. Bunda garip bir rahatlık vardı.

"Bir süre araba kullanabilir misin?" diye sordu. "Hmm?"

"Biraz mola verebilirim. Hadi biraz hamburger yiyelim, sonra eğer istersen Albuquerque'ye gidebilirsin."

Albuquerque'de otobandan çıktım ve Walter Alston'ın adresine giden GPS yönergelerini takip ettim. Geçen Noel'de Adam'ın iPhone'u için bir navigasyon uygulaması almıştım. yol tarifi konusunda çok fazla tartıştık. Şimdi onun yerine GPS ile tartışabiliriz.

"Peki babanı arayıp baş düşmanını ziyaret ettiğimizi söyleyecek misin?" Adam'a sııttım. "Kusura bakma, kulağa çok komik geliyor. Babanın bir baş düşmanı olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Öyle değil. Herhangi bir rekabet sadece Walter'ın kafasında var, bu tür şeyler genelde böyle olur. Öğrenci isyan eder.

Kötü seçimler yapar. Öğretmen hayal kırıklığına uğrar. Hepsi bu. Sadece hayal kırıklığına uğrar."

"Artık Holly'nin önünde ihtiyatlı davranmana gerek olmadığına göre, bu adam ne kadar kötü?"

"Uğraşmak istediğiniz her iblisi çağırabilir. Ve doğru fiyat için, çağıracaktır."

Walter Alston'ı kötü adam yapan da buydu; çağırma yeteneği değil, bunu bir bedel karşılığında yapmaya istekli olması.

Doğaüstü varlıklar iblislerle pazarlık yapmak istediklerinde piyadeleri seçerler. Bunun nedeni subayları ve generalleri çağıramamaları değil, iblis hiyerarşisindeki her basamakta derinizin yüzülmesi ya da fileto haline getirilme riskinizin artmasıdır. Güçlü iblislerin güçlü olmalarının bir sebebi vardır. Ölümlülerden daha zekidirler, yani her türlü pazarlıktan bir çıkış yolu bulurlar. Ve güçlü olduklarından, kışınızı astlarından daha hızlı ve daha sert tekmeleyeceklerdir. Bu yüzden temel kural her zaman en düşük iblisi çağırmaktır.

İşini yap.

Sadece istediğiniz zaman yüksek rütbeli bir iblis çağırırsınız Büyük bir şey, size Yılın Vatandaşı ödülünü kazandırmayacak bir şey. Bu da beni tam olarak bunların ne olduğunu merak ettirdi.

"aktivistlerin" Walter Alston'dan istediklerini ve büyülerim olmadığına bana söylemesi için onu nasıl ikna edeceğimi.

Walter Alston'ın evine bir kez bakmak, doğaüstü varlıklara kamu hizmeti olarak yardım etmediğini doğruluyordu. Ev şehrin dışında, sakinlerinin Doğa Ana'ya burun kıvrarak yemyeşil çimenler ve bahçeler yetiştirdiği bir para vahasıydı.

Alston sürüyü takip etmedi, bunun alçakgönüllülükten çok inatçılık meselesi olduğundan şüpheleniyordum. Çölle kucaklaştı ve mülkünü kızgın kırmızı bir yara izi gibi bıraktı.

Komşularının bakımlı mükemmelliğini keserek. Ona karşı üç metrelik sağlam çitler dikerek misilleme yapmışlardı.

Birkaç kapı ötede rölantide giderken Adam, "Çitleri sevdim," dedi. "Walter'a sürpriz bir ziyaret yapmamızı kolaylaştıracak."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Dedim. "Eğer ararsan, muhtemelen seninle buluşmayı kabul edecek kadar meraklı olacaktır."

"Doğru. Hırsızlığı atla. Önce bir randevu al." Güldü. Sonra gülmediğimi fark etti ve karanlık arabanın içinde bana baktı. "Ciddi misin?"

"Güçlerimin olmadığını unuttun mu? Kilit açma büyüsü yok. Bulanıklık büyüsü yok. Siper büyüsü yok. Savunma büyüsü yok."

"Yani? Onun yarı iblis gücü görüş. Orta dereceli bir güç. Ateşime karşı bir şeyi yok. Tek yapmamız gereken kapıdan içeri girmek. Bunu kilit açma büyüsü olmadan da yapabilirim."

"Yalnız olsaydın içeri girer miydin?"

"Tabii ki."

"O zaman bundan sonra kriterimiz bu olacak. Eğer bunu tek başınıza yapacaksanız, bunu yapacağız, çünkü ben görevde olmadığım için yalnızsınız."

"Sen-" Kendini durdurdu. "Pekâlâ. Yolun aşağısına park et ve gidelim."

Bir büyücü olmayan Alston, insani güvenlik yöntemlerini kullanmak zorunda kalmıştı. Stratejik olarak yerleştirilmiş projektörler ve

Kameralar, kapılı bir araba yolu ve evin yanında bir köpek kulübesi mahremiyetini ciddiye aldığını gösteriyordu. Yine de kapı kilitleri gibi bunlar da en çok, bir göz atıp yandaki evi seçecek sıradan bir hırsız caydırmak için işe yarıyordu. Çünkü

İçeri girmeye kararlı biri için bunlar sadece uygunsuz engeller teşkil ediyordu.

Güvenlik konusunda daha az bilinçli olan komşusunun bahçesine gizlice girip çiti tırmanarak kapıyı aştık. Bu biraz zaman aldı.

projektörlere ve kameralara da dikkat edin.

ön tarafta yoğunlaşmış ve başka yerlerde boşluklar bırakmıştır.

Köpekten hiçbir iz yoktu - ya köpek kulübesi göstermelikti ya da köpek daha çok bir evcil hayvandı ve gece için içeri alınmıştı.

Yine de algılama büyüümün olmasını diledim. Bir taşa takılıp düşene kadar bunu dilemeye devam ettim ve bunun yerine ışık topumun olmasını dilemeye başladım. Adam'ın elindeki gibi bir el feneri.

-Bu da işe yarayabilir.

Yan pencerelerden birine ulaştık. Adam çantasından bir alarm sensörü çıkardı.

"Silahlı," dedi. "Bunu halletmek ister misin?"

"Devam et."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Onu etkisiz hale getirmek için büyüye ihtiyacın yok."

"Ben iyiyim."

Dudakları sıkıştı ve alet çantasını elime tutuşturdu.

"Şu lanet pencereyi kapat Savannah." "Hey!"

"Bana *hey deme*," dedi, fısıltısı sertti. "At binerken ayağını kırdığın zamanı hatırlıyor musun? Bir hafta boyunca kanepede yatmış, somurtmuş ve herkesi senin için koşturmuştun?"

"Benimle on beş yaşındaymışım gibi konuşma, Adam."

"Ben değilim. Sen on beş yaşındayken, sıkılana kadar kanepede yatmana izin verdim. Ama artık on beş yaşında değilsin ve o zaman olduğundan daha fazla engelli değilsin."

Kaşlarımı çattım.

"Bana da kaşlarını çatma," dedi. "Sen kendi somurtma zamanı. Ya lanet olası atına binersin ya da seni güvenli bir yere götürür ve ipuçlarını kendi başıma kovalarım, çünkü yardım etmiyorsan, ölü bir ağırlıksın."

Ona bir enerji şimşegiyle vurmak istedim. Ya da en azından çığlık atıp ayaklarımı yere vurmak. Evet, şu anda kendimi pek olgun hissetmiyordum. Olgunca da davranmıyordum.

Ben de pencereyi devre dışı bıraktım. Sonra camı kestim ve içeride bir hareket dedektörü olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Sürünerek içeri girdim. Adam takip etti.

Yere çömelmiş, bakıyor ve dinliyorduk. Herkes sessiz kaldığında Adam fısıldadı, "Yukarı çıkın. Sen önden git. Ben korurum."

Giriş holünde bir gümüş parıltısı fark ettim. Ön kapının yanında bir köpek tasmaı asılıydı. Adam'a gösterdim. Başını eğdi, köpek sesi duyar gibi oldu ama ev hareketsiz kaldı.

İşte o zaman ön kapıdaki sürgüyü fark ettim. Adam da öyle yaptı ve sessiz bir küfür savurdu.

Sürgü açıktı. Kapının yanında bir güvenlik paneli yanıp sönüyordu. Bir sıra kırmızı ve bir yeşil ışık. Adam el fenerini üzerine tuttu.

"Ön kapı devre dışı," diye fısıldadı.

Koridorun sonunda bir kapı kısmen açıktı. Kapının ardındaki odada dağılmış kâğıtları görebiliyordum.

Adam arkamda, parke zeminde yavaşça ilerleyerek kapıya doğru yürümeye başladım. Kapıya yaklaştığımda kendimi duvara yasladım, sonra kapı aralığından bakana kadar yan yan ilerledim. İçeride bir ofis vardı. Bir adam sandalyede oturmuş, sırtı bize dönük bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu.

Adam'a işaret ettim. O devrıldı, ofise girdi, adamın arkasına geçti, sonra-

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Adamın omzunu kavradı, sandalyeyi döndürdü ve sonra şok olmuş bir homurtuyla geri düştü.

Adam ellerinden ve ayaklarından sandalyeye bağlanmıştı. Bacakları yanlış bükülmüş, diz kapakları ezilmişti. Gözleri boştu, kanlı delikler. Kurumuş kan ellerini ve çenesini kaplamıştı. Dişleri ve parmak uçları masanın kenarında bir çizgi halinde duruyordu. Adam onlara baktı ve ağzını ovuşturdu, bakışları sanki banyonun nerede olduğunu merak ediyormuş gibi kapı aralığına kaydı, ihtiyacı olursa diye. Birkaç derin nefes aldıktan sonra

masaya sırtını döndü.

Bana baktı. Paige ya da Lucas olsaydı.
Korkmuş gibi yaptı. Adam için buna gerek yoktu.
Sadece kontrol etti, iyi olduğumdan emin oldu, ama iyi olacağımı biliyordu ve bunun için beni daha az düşünmedi.

Bu parçalanmış, işkence görmüş bedene baktığımda ne hissettim? Tiksinti. Bunu her kim yaptıysa, acı çektirmekten çok fazla zevk almıştı - eğer yarı çabadan sonra istediğinizi elde edemiyorsanız, o zaman elde edecek bir şey yoktu.

Neden daha fazlasını hissetmedim? Yetiştirilme tarzımdan kaynaklandığını söyleyemem.

Annem kesinlikle böyle bir şey görmeme izin vermezdi.

Biliyorum ki bu adam bir arkadaşım olsaydı, keder ve öfkeyle kaynar ve intikamını almaya yemin ederdim. Adamı tanıımıyordum ve böylesine korkunç bir ölümü hak edecek bir şey yapmadığından oldukça emin olmama rağmen, bu benim kararım değildi.

"Bunun ... olup olmadığını biliyor musun? ?" Ben başladım. "Bu Walter Alston."

Ofisin etrafına bakındım. Kağıtlar yerlere saçılmıştı. Kitaplar raflardan çekilip bir kenara atılmıştı. Masanın üzerindeki kablolar hiçbir yere çıkmıyordu.

"Dosyalarını aradı. Kitaplarını karıştırdı. Dizüstü bilgisayarını çaldı. Kötü biriymiş. Ki, adamın müşterilerine bakılırsa, muhtemelen daraltmaz."

"Öyle değil." Adam bir yığın kâğıdın yanına diz çöktü ve onları karıştırdı. "Holly'nin söylediği kadar dikkatliyse, o iki eylemci ya da ne istedikleri hakkında ipucu bulamayacağız. "Ve bu" - Alston'ın cesedine el salladı

-"Bu bizim işimiz değil. Ama madem buraya geldik, onu orada öylece bırakamayız."

Başka bir deyişle, cesetten kurtulmak zorundaydık. Bu neredeyse kesinlikle doğaüstü bir suç olduğu için, her ne kadar çekip gitmek cazip gelse de yapamazdık.

"Bodrum katını kontrol edeceğim," dedim. "Eğer varsa, onu çürümeye bırakacak kadar uzun süre saklayabileceğimiz bir yer olup olmadığına bakacağım." İdeal bir çözüm değildi ama onu evden kaçırmaktan çok

daha güvenliydi.

Adam benimle gelmeye hazırmış gibi ayağa kalkmaya başladı. Sonra tereddüt etti ve "İyi misin?" dedi.

Masanın üzerine bıraktığı el fenerini aldım. "Ben iyiyim. Yine de gerçek bir silaha yatırım yapmayı düşünmem gerekebilir. Ve nasıl kullanılacağını öğrenmeliyim."

"Sana gerçekten büyük bir el feneri alacağız." "Teşekkürler."

Neredeyse mutfağa girmiş, bodrum kapısını arıyordum ki arkamdan bir *skritch-skritch* sesi geldi. Durdum. Alçak bir hırıltı koridorda yankılandı.

Lanet köpeği unutmuştuk.

dokuz

Yavaşça döndüm. Bir Rottweiler on adım ötede durmuş hırıliyordu. Açık ağzından kanlı köpükler damlıyordu.

Harika. Ben silahlıyken aslan büyüklüğünde kuduz bir köpekle karşı karşıyayım. Yere baktım. Bir cep feneri.

"Adam?" Cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle seslendim. Ofisten çıktı.

"Kahretsin."

Bu her şeyi özetledi.

"Hey, köpekçik," diye seslendi parlayan parmaklarını kaldırarak. "Onun yerine gelip benimle oynamaya ne dersin?"

Köpek bana doğru iki yalpalayan adım attı. Adam ilerlemeye başladı, sonra durdu.

"Peşinden gidersem, senden para isteyebilir," dedi. "O zaman peşinden gelme. Lütfen."

"Tamam. Lucas'ın sana köpeklerle başa çıkmayı nasıl öğrettiğini hatırlıyor musun?" "Bir geri tepme büyüğüyle."

"Eğer bir geri tepme büyüğü yoksa?"

Ben cevap vermeyince Adam, "Tamam, birinci kural ve bu senin için gerçekten zor olacak: İtaatkâr davran. Köpeği görüş alanınızda tutun ama doğrudan göz teması kurmayın. Sonra ellerini cebine koy ve sert bir sesle hayır de."

"Hayır mı?"

"Biraz daha sıkı."

Ters ters baktım, sonra dediğini yaptım. Köpek memnun görünüyordu.

. . kolay, tehditkâr olmayan bir hedef olacağımı düşündü ve arkasından kanlı salyaları akarak bana doğru sendeledi. O zaman bu köpeğin kuduz olmadığını anladım.

"Um, Adam?"

Köpeğin arkasından sürünerek bana sessiz olmamı işaret etti. "Şu hayatta kalma tüyoları. Zombi köpeklerde de işe yarıyorlar mı?"

"Zombi . . . Kahretsin!"

Köpek döndü. Ya da dönmeye çalıştı, Adam'la yüzleşmek için dönerken beceriksizce debeleniyordu. Adam parlayan parmak uçlarını kaldırdı. Köpek ona doğru hamle yaptı. Ben de üzerine atladım. Adam kenara çekildi. Köpek devam etti, tökezleyerek onu geçip ofise girdi.

Koridorda durduk, pençelerin parkeyi kazımasını dinledik, sonra bir gümbürtü duyduk. Ofis koltuğu gıcırdadı.

"Sence zombi yavrusu aç mıdır?" Alston'ın kanlı bedenini düşünerek fısıldadım.

"Siz söyleyene kadar bilmiyordum. Teşekkürler."

Ofise bakmak için yanından geçtim. Köpeği gördüm, yerde bir yığın halinde yatıyordu. Sonra Walter Alston başını kaldırdı.

"Bu daha iyi," diye gürledi bir ses. Cesedin başı döndü, gözsüz çukurlar odayı taradı. "Daha iyi göreceli bir terim." Bana doğru döndü. "Sanırım beni çözmek istemezsiniz?"

"Walter Alston?" Adam yanımdan geçip gitti.

Ben de takip ettim. On adım öteden bile cesetten yayılan ısıyı hissedebiliyorduk.

"Walter Alston değil," dedim. "Ve seni kesinlikle çözmeyeceğiz, iblis."

"Akıllıca bir seçim. Sürünüp ayak bileklerini ısırabilirim. Fark etmediysen söyleyeyim, Balam'ın çocuğu, bu bedende çalışan dizler yok, bu yüzden köpeğin içinde yaşıyorum. Eğer sana zarar vermek isteseydim, o forma geri dönebilirdim. Şu anda konuşma gücünü tercih ederim."

"Sen bir iblissin," dedim. "Hareket etmek için dizlerinin çalışmasına ihtiyacın yok. Ve seni çözmeme de ihtiyacın yok."

"Demi-demon," diye fısıldadı Adam.

Doğru. Yaşayanları ele geçirmek çoğu yarı iblisin gücünün ötesindedir. Yine de bazıları cesetleri ele geçirebilir.

"Bana adını ve efendini verirsen seni çözerim," dedi Adam.

Yarı iblis başını eğdi, dudaklarını büzdü. Bu görüldüğü kadar basit bir istek değildi. Adı onu tekrar çağırmak için kullanılabilirdi. Onun bu kadar istekli görünmesine şaşırmıştım.

düşündüm. "Kimerion, Andromaulius'un emrinde" dediğinde daha da şaşırdı.

Adam ismi telefonundaki veri tabanına girdikten sonra bana verdi. Girişi okuduğumda, çok daha az şaşırdım.

Andromaulius, Lord İblis Asmondai'nin sarayında bir iblis düküydü. Adam'ın babası. Ya bu iblis Adam'ı reddedemiyordu ya da efendisine hakaret edebileceğinden korkuyordu.

Adam, Alston'ın cesedinin yanına diz çöktü ve kollarını çözdü. Yarı iblis kanlı ellerini kaldırıp esnetti, sonra da kucağında birleştirdi.

"Alston'ın aracılık ettiği bir pazarlığı sürdürmek için buradaysanız, doğrudan kaynağa gitmeniz gerekecek," dedim. "Tabii tamamlanmamış olan senin rolün değilse, bu durumda muhtemelen onun ölümünü anlaşılmayı bozmak için bir bahane olarak kullanabilirsin."

Kimerion, Alston'ın yanaklarındaki kurumuş kanı kırarak gülümsedi. "Görüyorum ki bütün boşlukları biliyorsun. Annen sana iyi öğretmiş. Buraya bir pazarlığı yerine getirmek için gelmedim. Ben bir Walter Alston'ın konfederasyonu. Bazı hususlar karşılığında anlaşmalarında ona yardımcı oldum. Çok tatmin edici bir ortaklıktı ama görünüşe göre artık sona erdi. O Uygun ritüel malzemesi olmadan beni çağırmaya çalıştı ve ben onu sadece ruhu diğer tarafa doğru kanatlanırken duydum." Görmeyen gözleri odanın içinde gezindi.

"Görünüşe göre kolay gitmemiş. Ya da acısız."

Bu, eski ortağına acımadan yapılmış bir yansımaydı. Ama ölümün kaos şölenini kaçırdığı için pişmanlık da duymuyordu. Bu büyük bir olaydı - iblisler kaostan beslenir, özellikle de olumsuz olanından. Dolayısıyla bu, bir yarı iblisten beklenebilecek en iyi övgü olan saygılı bir yansımaydı.

"O zaman bunu soruşturacak mısınız? Sen ve şu ..."
Küçümseyici bir el salladı. "Konsey."

"Onu kimin öldürdüğüne dair bir fikriniz var mı?" Adam sordu.

"Onu kimin öldürdüğünü çok iyi biliyorum. Onlar ayrılırken ben de geldim. Köpeğin cesedini buldum - hayvan zehirlenmişti - ama ben onu ele geçirdiğimde Walter'ın katilleri gitmişti."

"Onları tanıdınız mı? Daha önce onunla iş yapmışlar mıydı?"

"Sorun da buydu, daha önce onunla iş yapmamışlardı. Ondan davalarına yardım etmesi için bir iblis çağırmasını istemişler, o da reddetmiş. Geri geldiler. fikrini değiştirdi."

"Böylece Alston, 'Doğaüstü Hayvanlara Özgürlük' hareketinden bir ziyaret alır. Onlara yardım etmeyi reddediyor. Sonra adamlar geri geliyor ve bunu yapıyorlar-?" Alston'ın parçalanmış cesedine el salladım.

"Adamlar değil. Bir erkek ve bir kızdı, argo tabirle. Daha doğrusu, her ikisi de yetişkinlik çağını geçmiş olan bir erkek ve bir kadın."

"Saçmalık."

"Hayır, onların yetişkin olduklarından eminim. Sizden çok büyük değiller ama yine de yetişkinler."

"Katillerinin aktivist olmasıyla ilgili kısmı kastediyorum. Böyle insanlar böyle şeyler yapmaz."

Ele geçirilmiş Alston dudaklarını büzdü. "Haklısın. Daha iyi bir dünya için mücadele edenler asla şiddet içeren bir şey yapmazlar. Hayvan hakları aktivistleri asla binaları bombalamaz. Kürtaj karşıtları asla doktorları öldürmez..."

"Şuna bakın. O sadece bir iblis değil. İnsanlık durumunun keskin bir gözlemcisi. Pekala, bu eylemcilerin Walter Alston'a işkence edip öldürmeleri mümkün. Bu onların doğasında olabilir. Ama ben *senin* doğanda ne olduğunu biliyorum. Kaos için ciddi bir sertlik. İşleri karıştırmak için konseyi bu adamların üzerine salmaktan daha iyi bir yol var mı?"

Destek için Adam'a baktım.

Adam tereddüt etti, sonra da şöyle dedi: "Doğru, ama amacı kaossa, kampanyalarının devam etmesine izin vermekten daha çok kazanacakları var. Başarılı olursa daha da fazlasını." Kimerion'a baktı. "O zaman neden bizi onların peşine taktın? İsteyebilirsin

Walter Alston'ın katilleri yakalandı, ancak bu kaos atıştırmalığı yaklaşan açık büfeyi feda etmeye değmez."

Kimerion gülümsedi. "Asmondai'nin politikaya olan düşkünlüğü sana miras kalmış. Memnun olmalı. Evet, doğaüstü varlıkların ortaya çıkması sorun yaratabilir. Ama bir bela vardır, bir de bela vardır. Eğer tüm iblisler bunun olmasını isteseydi, çoktan olurdu."

"Yani hayır oyu mu veriyorsun?"

Dedim. "Asmondai öyle."

"Ve parti platformunuza karşı oy kullanacak kadar aynı fikirde değilsiniz."

"Bu parti politikasından çok kişisel politika meselesi," diye araya girdi Adam. "Senin kazanacağın daha çok şey var Asmondai'nin durdurulmasını istediği bir kampanyayı durdurmama yardım ederek kişisel olarak. Bu da bizi Savannah'nın asıl meselesine geri getiriyor. Bu insanların izini sürmemizi sağlayarak bir şeyler kazanacaksın. Öyleyse sana neden inanalım?"

"Gördüğünüz gibi ev güvenlik kameralarıyla donatılmış. Walter'ın katilleri çoğunu etkisiz hale getirecek kadar zekiydiler ama bir tanesini gözden kaçırmışlar. Kayıt cihazını Walter'ın yatak odasında bulacaksın."

Adam başını salladı. "Tamam, bunu sonra hallederiz. Şu anda daha çok aktivistlerin hangi iblisi istediğiyle ilgileniyorum. çağırın."

"Eğer Alston bütün bunları yaşadıysa" diye işaret ettim. parçalanmış ceset-"onu *gerçekten* çağırmak istemedi."

"Büyük olasılıkla çağıramadı," dedi Adam. "Nasıl olursa olsun"

Çağrılmış bir iblis kızgın olabilir ama ona bundan daha kötü bir şey yapmayacaktır." Yere saçılmış kitaplara doğru yürüdü ve bir günlük aldı. "Peki Alston hangi iblisi çağıracak kadar yetenekli değildi?"

"Bana sorabilirsin," dedi Kimerion.

"Bir bedel karşılığında." Adam günlüğün sayfalarını karıştırdı. "Sorularımı sizinle sınırlayacağım, teşekkürler."

"Genel olarak akıllıca bir uygulama, ancak burada yardımcı olma eğilimindeyim. Walter bir uzmandı. Eğer bir iblis çağrılabilirse, o da bunu yapabilirdi. Bazıları diğerlerinden daha zor ve tehlikelidir ama sizin de belirttiğiniz gibi, belli bir noktada işkence sırasında, eminim denerdi. Ama öyle görünmüyor."

"Ama eğer herhangi bir iblisi çağırabilseydi . . . ." dedim.

Adam başını salladı. "Çağrılacak herhangi bir iblis. Sorun da buydu. Ondan çağırılmaz olanı çağırmasını istediler. Bu yüzden bir imkansız bir fiyat teklif etti. Yapamadı ama bunu kabul etmek istemedi. İş için kötü."

"Hangi iblis-?" Durdum. "Lucifer. Lucifer'i istediler."

Hristiyan mitolojisinin aksine, Lucifer şeytanların kralı değildir. O sadece Asmondai, Balaam ve Şeytan gibi başka bir efendi iblistir. Ancak Lucifer, hikayeye göre, düşmüş bir melektir ve bu onu benzersiz kılar. Bir kere, o çağrılacak.

"Hope'un tuhaf imgelemler görmesinin nedeni bu olabilir," dedim. "Eğer biri babasıyla bağlantı kurmaya çalışıyorsa, Hope'un sinyalleri yakalamak."

"Lucifer'in kızı olağandışı imgelemler mi görüyor?" Kimerion söyledi. "Neyle ilgili?"

Adam az söyledi ve çok şey sakladı, iblislerle başa çıkmanın en iyi yolu budur. Onlara bir kart gösterin ama tüm elinizi değil. Gösterdiği son kart beni şaşırttı.

"Savannah," dedi. "Savannah'nın hayallerini görüyor."

Kimerion tereddüt etti. Sonra şöyle dedi: "Annesine çok benziyor. Lucifer'in kızının görüştüğü kişinin Eve Levine olduğuna inanıyorum. Herhangi bir . . . ilişkili Görüntü mü? Muhtemelen ...

göksel?" Kılıcı düşündüm.

Adam başını salladı. "Hayır, kesinlikle Savannah'ydı. Hope onu tanıyor. O zaman neden Savannah'yı rüyasında görsün ki?"

"Bazı olasılıklar var. Şu anda bundan fazlasını söyleyemem ama yanıldığından oldukça emin olduğumu da söyleyebilirim. Bu olayda Eve Levine'in bir rolü var ve eğer Lucifer'in kızı onunla görüşüyorsa, bu bir ilişkiyi doğrulayabilir. şüphe."

"Ne şüphesi?"

Buna cevap vermedi. Sadece Adam'a kadar saptırdı vites değiştirdi ve aktivistlerin neden Lucifer ile iletişime geçmeye çalıştıklarını sordu.

Kimerion yine sadece soruyu yuvarlak içine aldı. Bir şey biliyordu. Bize söylemiyordu. Adam bunun peşine düşmedi ve ben de onun ne halt ettiğini merak ediyordum,

"Son bir şey daha. Savannah'nın büyüğü kayboldu." Bu Kimerion'un dikkatini çekti. "Kayboldu mu?"

Adam ona hiçbir şeyi atlamadan tüm hikayeyi anlattı ve ardından "Sorumlunun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Bir cevap için para ödeyeceğim."

İtiraz ettim ama Adam sözümü kesti ve teklifi tekrarladı.

Kimerion, "O zaman keşke benim de bir cevabım olsaydı," dedi. "A

Asmondai'nin oğlunun vereceği para çok faydalı olacaktır. Çözümle birlikte dönersem teklif geçerli olur mu?"

"Hayır," dedim. "Biz-"

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi Adam. "Ama cevabını almadan herhangi bir pazarlık yapmayacağım. Cevabını aldığında geri gel ve pazarlık yapalım."

Kimerion gülümsedi. "Mükemmel. Yine de düşünülmesi gereken sorunun kızın güçlerini kimin aldığı değil, neden alındığı olduğunu söyleyebilirim."

Sıcak bir rüzgâr patladı ve yarı iblis ortadan kaybolurken Alston'ın bedeni tekrar yere yığıldı.

Kimerion gittiğinde Adam, Alston'ın bacaklarını çözmek için eğildi. "Bu gerçekten aptalcaydı," dedim.

Adam başını kaldırıp baktı. "Affedersiniz?"

"Az önce yaptığın şey. Annem hakkında bir şeyler biliyordun ve bu adamların neden Lucifer'i çağırmaya çalıştıklarını biliyordun ve sen ona bu konuda baskı yapmadın çünkü güçlerimi sormak için nüfuzunu saklıyordun. Sana sarılmalı mıyım yoksa tokatlamalı mıyım bilmiyorum. Ama ikincisine meyilliyim. Burada büyük bir şeyler dönüyor. Genel resimde, benim büyülerim-"

"-en önemsiz konu. Ancak, yardım edeceği tek konu buydu." Adam ayağa kalktı. "Diğer iki konuda beni oyaladı. Evet, babamın adını kullanıp onu zorlayabilirdim ama istemediği sürece iyi cevaplar vermeyecektir. Güçlerinin gittiğini söylediğimde nasıl tepki verdiğini gördün mü? Bu onu ilgilendiriyor.

Bizim için araştıracağı şey bu, çünkü hem kendi merakını tatmin edecek hem de benim iyiliğimi kazanacak. Geri kalanına gelince, ondan bir şey öğrenebilmemiz için daha fazlasına ihtiyacımız var." Bana baktı. "İblislerle nasıl başa çıkılacağını biliyorum Savannah."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Yani sarılacak mıyım?"

"Hayır. Ama sana vurmayacağım ve ödeştik diyeceğiz."

Önce güvenlik kamerası görüntülerine baktık. En çok ihtiyacımız olan şey buydu. Bir de Alston'ın günlüğü. Zaten çantasına doldurulmuş. Kayıt cihazını Kimerion'un söylediği yerde bulduk. Onu çıkarmanın kolay bir yolu yoktu, bu yüzden birimiz videoyu izlerken diğerimiz cesetlerden kurtulmak zorundaydı.

Adam imha görevi için gönüllü oldu ve Kabul ettiğimde şaşırdım. Ama Walter Alston'a yapılan işkencenin o kasetlerde olabileceğini düşünüyordum. Adam için, parçalanmış cesedini gömmek kötü olurdu; bu parçalanmanın nasıl gerçekleştiğini görmek daha da kötü olurdu.

Benim açımdan asil bir jestti ama hepsi boşunaydı. Kaset sadece evin dışındaki aktiviteleri kaydediyordu.

Kimerion, Alston'ın katilleri konusunda haklıydı. Bir erkek ve bir kız. Çite ulaşmak için acele etmediler. etrafta dolanıp gülüyor, sonra da tırmanıp gözden kayboluyor.

Sadistlerimizin fotoğraflarını çektim. Yirmili yaşların ortalarında görünüyordlardı. Adamın düz, kısa kahverengi saçları vardı. Kadının ise daha uzun, düz kahverengi saçları vardı. Çok sıradan, sıradan olmayan özelliklerinde, akraba olup olmadıklarını merak etmeme neden olan bir benzerlik vardı. Ya da belki de sadece kardeşiler. sıradanlık. En azından görünüşte.

Fotoğraflarla işim bittiğinde, Adam'a yardım etmek için aceleyle aşağı indim. Cesetten kurtulmak onun için zor oldu. Adam

Bunu daha önce de yapmıştım, ama sık sık değil, ve asla bir cesetle

Bunun gibi sakatlanmış. Alston'ın nasıl bu hale geldiğini, neler yaşadığını düşündüğünü biliyordum. Walter Alston hayattayken ne kadar kötü olursa olsun, bu şekilde ölmeyi hak etmemişti. Hiç kimse hak etmedi.

Arka kapıdan gizlice çıktığımızda, Adam'ın her bir yılı yüzüne kazınmış gibiydi. Arabaya giderken arkamda kaldı, o kadar sessizdi ki orada olduğundan emin olmak için sürekli arkama bakmak zorunda kaldım.

Anahtarlar hala bende idi, ben de sürdüm. En az bir mil boyunca tek kelime etmedi.

"Doğruca bir motele gidip yatmak mı?" Sonunda sordum. "Yoksa yolun karşısında barı olan bir motele mi gidelim, orada yatmadan önce birkaç kadeh içki içeriz?"

İkinci seçeneği seçti.

on

Motele yerleştik ve yolun karşısındaki bara doğru yürüdük.

Oraya vardığımızda kapının önünde durdum ve iç çektim.

"İstemiyorsan içeri girmek zorunda değiliz," dedi Adam.

"Hayır, ben de bir içki alabilirim."

"En azından bir dalış
değil." "Bir dalışı tercih
ederim."

Ön kapıyı açtığımızda piyano müziğı çınılıyordu.

Aksi takdirde, o kadar sessizdi ki, salona girip çoğu masada
Cosmos ve single maltlarını yudumlayan ve piyanonun
onları bastırđıđı kadar yumuşak konuşan çiftler görene kadar
mekanın boş olduğunu düşündüm. Kıyafet yönetmeliğinin
asılı olduğunu görmesem de, bırakın kot pantolonu,
pantolon giyen tek bir kadın bile yoktu.

Köşede bir masa bulduk, kısa süre önce boşaltılmış boş
bardaklar hala orada duruyordu. Kokteyl garsonu olduğu
yerde durdu, bize baktı, sonra panik içinde
Barmen. Bulaşık havlusunu yere bıraktı ve sanki dışarı çıkıp
bize kapıyı gösterecekmiş gibi bir hareket yaptı. Sonra
Adam'a daha yakından baktı, Adam'ın kısa kolları barmenin
sıksa boynundan daha büyük pazularını gösteriyordu. Adam
havlusunu tekrar aldı ve bizi görmemiş gibi yaptı.

"Üzerimde hiç kan var mı?" Adam'a fısıldadım.

"Görebildiğim kadarıyla hayır."

"Biraz beyin? Kan dizileri mi?"

"Temizsiniz. Sanırım ambiyansa pek uymuyoruz."

Kokteyl elbisesi giymiş kadınlara göz gezdirdim. "İpek
giyiyorum. Eğer yardımı olacaksa soyunabilirim."

Adam koltuğunda rahatlarlarken kısık bir kahkaha attı. Servis görevlisi yanımızdan geçmek için hamle yaptı ama Adam'ın parmaklarının arasına sıkıştırdığı bir yirmilik onun görüşüne yardımcı oldu. Yanımıza geldi ve masayı temizledi, bardakları tepsisine dizdi. Sonra da siparişimizi aldı. Birinci sınıf tekila. İki bardak. Tuz ve limon. Sadece şişeyi bırak. Karşılatabileceğimizi kanıtlamak için ona birkaç yüzlük uzattım.

Adam atış için sıraya girmemi beklemeye zahmet etmedi. Sadece bir tane çekti, düz. Ardından bir tane daha. Sonra öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı, gözlerini kapattı.

"Kötüydü," dedim bir süre sonra. "Gerçekten kötüydü." "Öyleydi."

"Jaime'nin tiyatrodaki büyücüyü takip etmesine izin veremeyiz. Onu uyarmamız gerek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin. Tabii ya. Yapmalıydım "İşte bu yüzden ben varım. Gözlerini her zaman oyundan ayırmayan duygusuz bir kaltak."

"Doğru ya. Çünkü sadece duygusuz bir kaltak masum yabancıları kurtarmak için Leah'nın onu öldürmesine izin vermeye çalışırdı."

"Masum yabancıları düşünmüyordum. Arkadaşlarımı düşünüyordum. Leah hayatta kalsaydı, ne zaman bir şeye ihtiyacı olsa sizi tehdit ederdi."

"Bir parçan masum yabancıları düşünüyordu. Hiç tanımadığı küçük bir kıza yardım etmek için güçlerini sunan parçanla aynı parçan."

Omuz silktim ve bir shot attım. Tekila hızlı ve sert bir şekilde yandı. Gözlerimi kapattım ve ürperdim.

"İyi hissettiriyor mu?" Adam söyledi. "Evet."

Şişeye başımla işaret ettim. Aldı, ikimizin bardağını da doldurdu, sonra kendi bardağını kaldırdı, Adam'ımın kıvılcımı sonunda gözlerini aydınlattı.

"Seni hâlâ yenebilirim," dedi.

"Hayal kurmaya devam et."

Ben benimkini bitirene kadar bekledi, sonra ikimize birer kadeh daha doldurdu.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Oraya varıyorum. Ama eğer araştırmamı bir iblis çağırıcı olarak kullanmayı düşünürsem, bana şunu hatırlat Alston."

"Kimerion'la yaptığın o küçük anlaşmadan sonra sana hemen şimdi hatırlatacağım."

Adam yüzünü buruşturdu. "Ben bir anlaşma yapmadım. Eğer bilgi ile geri gelirse, ne istediğine bakacağım.

Asmondai onun lordunun lordu, bu yüzden bana çok fazla kazık atmaya çalışmayacaktır.

Ve ben iblisler konusunda uzman sayılırım. Yani, eğitim gören bir uzman."

"Ama size bir anlaşma teklif ederse, bedelini ödemesi gereken kişi ben olmalıyım. Bu benim sorunum."

Adam cevap vermedi, sadece bir kadeh daha doldurdu, ama bu sefer sadece bardağı kaldırdı, parmaklarının arasında çevirdi ve tekilaya baktı.

"Kahretsin, bu kolaydı." Benimkini yuttum. "İşte. Seni yendim."

Gülümsemedi. Bana karşı bir atış önde olduğunu bile söylemedi. Hayatın anlamını taşırmış gibi tekilaya baktı.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim Savannah. Ve sadece Çünkü bunu söyleyecek kadar sarhoşum." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Büyülerine ihtiyacın yok. Eğer onları hiç geri alamazsan, iyi olursun. Ama sen bunu göremiyorsun, bu yüzden sana yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Başımı salladım, bakışlarımı indirdim ve bir shot daha doldurdum. Onları içmedik, sadece oturduk ve önce tekilaya, sonra birbirimize baktık. İkimiz de gülmeye başladık.

"Tanrım, bana sürtünüyorsun," dedim. "Yaşlanıyorum."

"Oh, onu içeceğim. Bana bir dakika ver. İçmeyi planlıyorum.

işim bittiğinde çıkıp gidebileceğim." "Bu bir ilk olurdu."

Kekeledi. "Pardon? Seni kaç kere bardan dışarı taşımak zorunda kaldım?"

"Yürüyemeyecek kadar sarhoş olduğum için değil. Ayakta zor dururken bana destek olmaya çalışmanı

görmek hoşuma gidiyor.

dik dur."

Başını salladı ve içkisini yudumladı. Ben de onu takip ettim. "Helikopterle kayıyoruz," dedi.

"Ne?"

"Heli-skiing. Bu iş bitince." El salladı. "Bütün bu karmaşa. Bittiğinde, helikopterle kaymayı denemek istiyorum."

"Haziran'da mı?"

"Soğuk bir yer bulmamız gerekecek. Belki İsviçre. Hep İsviçre'yi görmek istemişimdir. Oraya gideceğiz."

"Biz mi?"

"Bu uzun bir yolculuk. Pahalı. Güven fonu olan birine ihtiyacım var. Yoksa seni neden davet edeyim ki?"

Ona bir limon dilimi fıskırttım. Bağırdı. Diğer müşteriler biz görünmezmişiz gibi davranmaya devam ettiler.

"Pekâlâ," dedi. "Ben kendi yolumu öderim. Sen kendininkini öde. Bu iş biter bitmez İsviçre'ye gideceğiz." "Eğer beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsan-"

"-o zaman ben de senin yapmak istediğin bir şeyi seçerdim. Helikopterle kaymayı denemen için seni rahatsız eden bendim. Bu tamamen benimle ilgili. Yani, var mısın?"

"Başka kimi davet ediyoruz? Sean her zaman oyundur. Elena ve Clay olabilir-"

"Bir dahaki sefere. Bu sadece bizim için. Arkadaşlarımız da dahil olmak üzere her şeyden uzaklaşın."

İsviçre'de bir tatil. Sadece ikimiz. Birlikte pek çok seyahate çıkmıştık ama hep başkalarını da getirmiştik. tatildeki arkadaşlardan başka her şeyle karıştırabilirdi.

Şimdi o tamponu istemiyordu. Bir anlamı var mıydı? Olmasını istedim. Ama gözlerinin içine baktığımda Yeni bir şey yok, sadece eski Adam sırtıyor ve beni oynamaya davet ediyor.

"Bu bir evet gibi görünmüyor," dedi. "Hadi ama. İsviçre'de bir hafta. Helikopterle dağlara çıkmak. Kayak yapmak. Ateşin başında brendi yudumlamak. Sen kayak botunla beynimi dağıtmaya hazır olana kadar bir dağ evinde birlikte kalmak. Sevilmeyecek ne var?"

Ona baktım. Seilmeyecek ne var? Görebildiğim bir şey yoktu. "Eğlenceli olacak," dedi öne doğru eğilerek. Evet, eğlenceli olurdu. Sadece eğlenceli. Benim için sorun olur muydu? "Elbette," dedim.

"Güzel, takvimine işaretle o zaman."

"Diğer tüm projelerimiz için aklınızda bir bitiş tarihi var mı? Sorun mu? Elektrik kesintim mi? Suikastçı adayım mı? Karanlıklar Prensi'ni çağırmayı başarmadan önce bastırmamız gereken şiddetli ayaklanma mı?"

"Perşembeden itibaren bir hafta benim için uygun." Güldüm ve bir shot daha attım.

"Bu arada Lucifer karanlığın prensi değildir," dedi Adam.

"Evet, evet. Dramatik olmaya çalışıyordum. Lucifer sadece başka bir lord iblis. Özellikle kötü bir iblis, işte bu yüzden onun bu işe karışmasını istemiyoruz."

"Mmm. Kötü demezdim. Tehlikeli. İğrenç değil. Arada bir fark var. Örneğin siz tehlikelisiniz ama kötü değilsiniz."

İnsanlara hizmet etmeyi reddeden ve kibri yüzünden cennetten kovulan melek Lucifer hakkında mini bir seminere başladı. Şahsen ben bu konuda hep Lucifer'in tarafını tutmuşumdur. Paige'in eve iki yaşında bir çocuk getirmesi gibi olurdu.

ve bana onun emirlerini yerine getirmem gerektiğini söyledi. Hayır. Benden kibarca rica edersen ona bakmaya yardım ederim ama kendini kanıtlamayan herkes. Lucifer'in durumunda bundan daha fazlası olduğuna eminim, ancak haksız bir anlaşma yaptığını düşünmeden edemiyorum.

"Lucifer, ruhları Araf'a gönderebilen hüküm kılıcı da dahil olmak üzere bir meleğin güçlerini elinde tutuyor." Sonunda kokteyl salonundan sendeleyerek çıktığımızda Adam hâlâ konuşuyordu. "Bunun doğru olup olmadığını kimse bilmiyor ama ilginç bir söylence."

"Bilirsiniz, alkol insanın içindeki farklı şeyleri ortaya çıkarır. Herkes için," dedim. "Senin için, içindeki kütüphaneciyi serbest bırakıyor." "Seksi, değil mi?"

"Kesinlikle."

Yola koyulduğumuzda kolunu boynuma doladı.

"Hatırlarsan Farsça üzerine araştırma yapıyordum.

Geçen hafta şeytanbilim? Ne bulduğumu sana hiç söyledim mi?" "Hayır, ama eminim söylemek üzeresinizdir."

Yine bir motel odasını paylaştık. Bu sefer sadece bir yatak alabildik, o yüzden yazı tura atmaya karar verdik. Bozuk para ararken bir noktada ikimiz de yatağa düştük ve bir daha kalkamadık. Sonrasında bildiğim tek şey, Adam'ın ayakları yüzümdeyken yatağın ayak ucunda kıvrılmış bir şekilde uyandığımdı.

Çoraplarını çıkardım, yüzünün yanınabıraktım ve kahve aramaya çıktım. Uzağa gitmem gerekseydi, görevden vazgeçerdim - suikastçıların istila ettiği sokaklara tek başıma girdiğim için korkmasını istemedim. Ama bir kafe vardı

Kokteyl salonunun yanında. Ne yazık ki aynı şekilde modaydı. Sade bir fincan kahve için fazla para ödedim, ona bir içki aldım ve hamur işi çeşitlerini kaptı.

Döndüğümde kapıda bekliyordu.

"Yolun tam karşısındaydı," dedim, odaya geri dönerken ona içkisini uzattım. "Karşıya geçmeden önce iki tarafa da baktım."

Fincanı kaldırdı ve kokladı. "Tarçınlı mı? Krem şantili mi?"

"Evet, bu bir kız içeceği ve sevdiğini biliyorum, bu yüzden protestonu yaptıktan sonra çeneni kapa ve iç. Sonra gidip dağa falan tırmanabilirsin. Kendini geri kazan. erkeklik."

"Arizona'da dağlar var."

"Plan hâlâ bu mu?" Yatağın kenarına oturdum ve çantadan bir kek aldım. "Arizona'ya mı gideceğiz? Küçük cadı avcıma mı odaklanayım?"

"Büyük ölçekte, o küçük bir tehdit. Ama sizin için en büyük tehdit o, bu yüzden önce onun peşine düşüyorum."

"Bu çok tatlı."

"Hayır, bu çok tatlı." Fincanını kaldırdı. "Ne yaptın sen? Şurubu iki katına çıkaralım mı?"

"Evet. Ekstra tuttu ama buna değersin. Şimdi bunu iç, biz de bugünün e-posta paniği dalgasıyla uğraşırken içinde işe yarar bir şey olup olmadığına bakalım."

Aynı şarkı; ikinci dize. Daha fazla doğaüstü varlık tehdidi duymuştu. Daha fazlası cevap istiyordu. Hiçbiri yardım etmeyi teklif etmedi. "Ve hiçbiri işe yarar bir bilgi sunmadı," dedim. Adam cevap vermeyince, bakışlarını bir yere sabitlediğini görmek için ona doğru baktım.

onun ekranı.

"Senin için bir tane var." Dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirdi.

Benim adım Gary Schmidt. Ben bir büyücüyüm. Hiç tanışmadık ama sanırım kim olduğumu biliyorsun. En azından işimi biliyorsun. Leah O'Donnell.

"Orospu çocuğu," dedim. "Bu adam Leah'ı Jesse'nin bedenine yerleştiren adam. Benimle iletişime geçmeye nasıl cüret eder? Ne yapmak için?"

Görünüşe göre özür dilemek için. Leah eski bir büyücü bağlantısına gittiğini ve onu ayini yapmaya "ikna ettiğini" söylemişti. Schmidt, Volo güçlerini poltergeist oynamak için kullandığını yazmış. Ölümcul kötü ruh, önce kedilerini öldürmüştü,

Sonra da Schmidt'in karısını ikinci kattaki tırabzandan aşağı düşürdü. Kadın hâlâ hastanedeydi. Leah, yaşam desteğini çekerek işi bitireceğine söz vermişti. İşte o zaman Schmidt teslim oldu.

"Onu suçladığımı söyleyemem," dedim.

"Ben biliyorum. Hayvanını öldürdüğü anda, nereye gittiğini görmeli ve yardım çağırmalıydı."

"Muhtemelen bunun üstesinden gelebileceğini düşündü. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Ama ailene zarar vermesine izin verir miydin? İzin verir miydin? Sonunda pes eder ve psikopat bir hayaleti bedene zaplar,

Sonra da ellerini yıkayıp, o kaltağın başkasının sorunu olduğuna sevinecek misin? Karısını feci şekilde yaraladı ve bir sürü insanları öldürdü. Neredeyse seni öldürtüyordu. Şimdi de üzgün olduğunu söylemek için mi konuşmak istiyor? Üzerine işeyin."

Schmidt konuşmak istedi. Bunun bir "mesele" olduğunu söyledi. "aciliyet" ve "bilmem gereken bir şey." Ama Leah cehennem boyutuna geri dönmüşken, bana ne söylemesi gerekebilirdi ki? Adam'ın dediği gibi, sadece suçlu hissediyordu.

Yine de aradım. Eğer sadece özür dilemek isteseydi, ona bu konuda ne düşündüğümü söyledim. Ve Leah'nın tam olarak ne yaptığını bilmesini sağladım. Numara çaldı. telesekreter. Mesaj bırakmadan kapattım.

on bir

Lynn Tucker'ım ölmüştü. Bu çok daha fazla olurdu
Cadı avcım gerçekten Amy Lynn Tucker olsaydı rahatlardım.

Arizona'da bir yurdun dışında piknik masasında otururken,
ölen kızın oda arkadaşı bize Amy'nin birkaç ay önce öldüğü
haberini verdi.

"Hiçbir fikrimiz yoktu," dedi Adam. "Motorlu Taşıtlar
Dairesi'nde hâlâ bu adres var."

"Ailesinin onlara söylediğinden şüpheliyim. Bu şartlar
altında . . ." Dudağını çiğnedi. "Bu konuda fazla konuşmak
isteyeceklerini sanmıyorum. Bu bir intihardı. Orada kendini
astı-" Başımızın üstünü işaret etti ve ben
ağaca baktı ama başını salladı. "Odamızda. O zamandan
beri yeni bir tane almaya çalışıyorum ama bir sonraki
döneme kadar değiştiremeyeceğimi söylüyorlar."

Adam kızla konuşurken ben de kampüse baktım.
Mükemmel bir görüntüsü vardı; küçük, özel bir Baptist
kolejiydi ve bu da derslerin neden bu kadar geç başladığını
açıklıyordu.

Masaya doğru eğildim. "Amy'nin Mart ayında öldüğüne
emin misin?"

"Elbette, o emin." Adam fısıldar gibi yaptı. "Biri bir hata
yapmış, tamam mı? Dava kapanmıştır."

"Hata mı?" dedi kız. "Ne tür bir hata?" Adam
rahatsız görünüyordu.

Hızla ilerledim. "Dediğimiz gibi, biz özel dedektifleriz.
Amy üzerinde çalıştığımız bir davanın konusuydu. Ancak
bizim davamıza göre" - elimdeki cadı avcısı resmini yere
bıraktım - "Amy daha geçen ay görülmüş."

"O Amy değil," dedi oda arkadaşı. "Onun kız kardeşi. Yani
kuzeni. Amy Roni'ye kız kardeşim diyordu, çünkü onu ailesi
büyüttü, ama aslında kuzenim. Sanırım."

"Roni?"

"Veronica. O da burada okula gidiyordu. Amy öldükten sonra okulu bıraktı."

Kiralık arabamızla Tucker'ların evinin önünde oturuyorduk. Eğitimli suikastçıların evine benzemiyordu. Daha çok eğitimli okul öncesi öğretmenlerinin evine benziyordu. Parlak mavi panjurları, kırmızı bir VW Beetle'ı ve verandasında bir salıncağı olan şirin bir banliyö çiftliği. Çitleri bile vardı, Sarıya boyanmış.

"Belli ki kötülük yuvası," dedim.

"Beni de ürkütüyor," dedi Adam. "Tamam, hadi şu işi bitirelim."

Telefonum çaldığında kapısını açıyordu. Telefonum çaldı. zil sesi The Doors'tu, benimkiler gibi. Bu durumda, "Geldiği Gibi Al."

"Gitmeden önce Paige'in cep telefonuna el koyduğunu sanıyordum." Adam söyledi.

"Ben yaptım."

İhtiyatlı bir "Merhaba" ile cevap verdim. Evimize kimin girip Paige'in telefonunu çalmış olabileceğinden korkuyordum.

"Güzel, oradasın. Mesajımı aldın mı?" Boğuk ses çok netti. "Paige?"

"Um, evet. Telefonumu başka kim kullanabilir ki? Biliyorum, yarın dönmemiz gerekiyordu ama erken bir uçuş yakaladık. Prius'umun neden kayıp olduğunu ve yerine Adam'ın Jeep'inin park edildiğini sorardım ama onun aracının bir kaza geçirdiği gerçeği beni daha çok endişelendiriyor. Motosikletin de daha iyi görünmüyor."

"Açıklayabilirim."

"İyi misin?" Sesi bir oktav düştü. "Ben de bunun için endişeleniyorum Savannah. Dün sabah konuştuğumuzda iyi görünmüyordun. Bu yüzden geldik."

Eve erken döndüm. O bisikleti ve cipi görünce her zamankinden daha çok endişelendim. Sen iyi misin?"

Yutkundum. *Hayır, iyi değilim. Daha önce iyi değildim ve şimdi gerçekten iyi değilim ve keşke yapabilseydim Eve gel.*

Tucker'ların evine, sonra da Adam'a baktım. Telefonundan bir mesaj gönderiyordu.

"Savannah?" Paige söyledi.

"Ben buradayım. Ama gitmen gerek-"

Adam durmam için el salladı. Telefonu çaldı, Lucas'ın zil sesiydi. Bana uzattı ve benimkini aldı.

"Savannah?" Paige'in söylediğini duydum.

Adam arabanın kapısını açtı. "Hey, benim. Savannah da tam arabamı tamir ettirmen gerektiğini söylemek üzereydi. Bu yüzden seninkini aldım. Fidyeye."

Adam'ın telefonuna cevap verdim ve fısıldadım, "Bir saniye." "Oha. Hayır!" Adam dışarı çıkarken dedi ki.

"Kastettiğim bu değildi. Fidyeye, takas değil. Prius'un çok şirin

ve çok çevre dostu ve çok, çok Paige." Kapıyı kapattı.

"Savannah?" Lucas

söyledi. "Özür dilerim.

Adam sadece-"

"Paige'in dikkatini dağıtmak, bu yüzden bana başka bir odaya gidip onu aramam için mesaj attı. Her ne olursa Savannah, bunu Paige'den saklamak-"

"Bir cadı avcısı beni öldürmeye çalışıyor." Sessizlik.

"Lucas?"

"Şaka yaptığınızdan oldukça eminim. Ancak sesiniz şaka yapıyormuşsunuz gibi gelmiyor."

"Ben değilim. Cadı avcısı denilen kadınlar var.

."

"Efsaneyi biliyorum Savannah. Ama bu sadece bir efsane."

"Öyle mi? Bunu beni öldürmeye çalışan kaltağa anlat." Ona hikayeyi anlattım.

Bitirdiğimde bir dakika sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi,
"Sizi takip eden kişinin bir cadı avcısı olduğuna ikna
olmasam da, cadıları avlıyor gibi görünüyor, bu yüzden
Bağlılığının kesin doğası önemsiz. Sen ve Adam'ın-"

"Durdurun onu. Biliyorum. Ve Paige'i Portland'dan
çıkarmalısın, bu hatun beni aramak için oraya dönerse diye.
Onu Miami'ye götürebilir misin? Cabal'a güvenmekten
hoşlanmadığını biliyorum."

"Bu şartlar altında, muhtemelen onun için en güvenli yer
burası. Yardımımıza ihtiyacınız olmadığı sürece. . ."

"Bilmiyoruz. Bu çocuk her neyse, o sadece bir çocuk ve
insan." Size elektrik kesintimden bahsederek endişelerinizi
arttırmayacağımdan emin olabilirsiniz. "Biz halledebiliriz."

"O halde araç hasarından bu avcının sorumlu olduğunu
varsayıyorum?"

Tereddüt ettim. "Aslında hayır. Bu durumda ben
Siz yokken araştırma yapıyordum.

. Sanırım Paige'i de bu açıklamaya dahil etsek iyi olacak.
Onu arayıp beni hoparlöre verir misin?"

Onlara Columbus'taki olayları ve Leah O'Donnell'in
dönüşünü anlatmayı bitirdiğimde, "Evet," dedim. "Bu
hikâyeden çıkarılacak ders, Paige'in bir daha asla kimseyi
öldürmesine izin vermemektir. Bu konuda berbat ve geri
dönüp bunu yapmak zorunda kalacağım
Doğru."

"Bunu unutmayacağım," dedi Paige. "Yani hepiniz
iyisiniz?" "Evet. Yüzüncü kez söylüyorum, ben iyiyim."

"İnandığım zaman sormayı bırakacağım," diye mırıldandı.
"Peki şimdi ne yapıyorsun?"

"İşkolik olduğum için hemen başka bir dava buldum.
Tam bir konsey soruşturması gerekebilir."

Onlara Jaime'nin gösterisinden ve Walter Alston'un
ölümünden bahsettim.

"Jaime Miami'ye gitmeli," dedi Lucas çabucak. "Lucifer'ı yetiştirmek için hedef alınmaması için Kabal'ın koruması altında olması gerekiyor. Muhtemelen bizim için de en iyi yer orası. Eğer bir sorun çıktıysa Kabal'dan biri söylentileri duymuştur."

Paige başka bir uçağa binmekten yakınıyordu ama Lucas onu ustaca yönlendirerek gerçekten Miami'ye gitmeleri gerektiği sonucuna vardı. Hemen.

Yürüyüş yoluna adımımı attığım anda başım ağrımaya başladı. Sadece eve yaklaştıkça güçlenen hafif bir nabız. İçeride bir cadı avcısı vardı. Umarım o benim ama bunun çok kolay olacağından şüphelendi.

Bir süredir Tucker'ların evinin dışında oturup Paige ve Lucas'la konuştuğumuz için, biz kapıyı çalamadan kapı açılınca şaşırmadık.

Kapıda bastonlu, orta yaşlı bir kadın duruyordu. Bayan Tucker, diye tahmin ettim. "Eğer sigorta şirketinden geliyorsanız ve beni yapmamam gereken bir şey yaparken yakalamayı umuyorsanız, gizli gözetim konusunda bundan daha iyi bir iş çıkarmanız gerekir." Arabaya el salladı. Sonra beni gördü ve durdu.

Bir süre sonra "Oh," dedi.

"Hayır, sigorta müfettişleri değil," dedim. "Yine de bugün bir çeşit sigorta sunuyoruz. Yeğeninizin öldürülmesini engelleyecek türden bir sigorta."

Onu geçip eve girdim, neredeyse ayaklarını yerden kesecektim.

"Evet, kabayım," dedim kız öfkeyle ciyakladığında. "Ve Roni beni ne kadar çok öldürmeye çalışırsa, ruh halim o kadar kötüleşecek."

Oturma odasında durdum ve etrafıma bakındım. Sıkıcı nötr tonlar, parlak, ana renklerdeki minderler ve resimlerle canlandırılmış. İşlevsel, temizlemesi kolay mobilyalar. A

köşedeki oyun parkı. Torun mu? Evde bakım mı? Oyun parkı oyuncaklarla doluydu.

bebek bakıcılığı seansları.

"Burada olamazsınız," dedi kadın. "Sen-"

"Kötü cadı. Demek efsaneler doğruymuş. Bizi görür görmez tanıyabilirsin."

Kanepeye çöktüm. Kadın kapıda tereddüt etti.

"İçeri gel," dedim. "Rahatına bak. Çay ikram etme zahmetine girme ama. Senin karışımını seveceğimi sanmıyorum."

İçeri girdi, sonra Adam'a baktı. Adam sanki çıkışı koruyormuş gibi olduğu yerde kalmıştı.

"Yapamazsın-" diye başladı.

"-Bunu yap. Biliyorum. Sen olmalıydın *Beni* taciz ediyorsun." Sandalyeyi işaret ettim. "Otur. Yoksa sana yardım ederim." Oturdu.

"İşte anlaşma," dedim. "Veronica'nın beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçmesini istiyorum. Evet, biliyorum, bu senin görevin -dünyayı cadılardan temizlemek- ama ben bunu kişisel olarak algılamaya başladım."

"Özellikle de bu kıza karşı hiçbir şey yapmamışken. Bunu hak ediyorum," dedi Adam. "*Bunu* kişisel olarak alıyorum. Sana bir anlaşma önerdiği için şanslısın, çünkü bana kalsaydı?"

Uzandı ve perdelerin kenarına dokundu. Bir duman püskürdü, sonra bir alev yalımı. Kadının nefesi kesildi ve ayağa fırladı.

Adam alevi söndürdü. "Ama bu bana bağlı değil."

"Veronica'yı durdur," dedim. "Sen yapmazsan ben yaparım, kalıcı olarak. Sonra buraya geri döneceğim ve kendi bildiği gibi yapmasına izin vereceğim ve klanınızın geri kalanına da durumu tersine çevireceğiz. Cadı avcıları için açık sezon. Bu kadar uzun süre hayatta kaldınız çünkü kimse size inanmıyor. Benim birkaç aramamla bu durum değişir." "Veronica'yı durduramam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Koyu renk gözleri benimkilere dikildi. "Yapamam. Ve eğer seni öldürmeye çalışıyorsa, bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, sen

Muhtemelen onu durdurmak için ölümcül güç kullanmamız
gerekecek. Keşke

başka bir yol olabilirdi ama ..." Derin bir nefes aldı. "Bunun için çok ileri gitti. O artık bizden biri değil. Hiçbir zaman da öyle olduğunu sanmıyorum."

"Anlamı . . . ?"

"Artık eski yöntemleri takip etmiyoruz. Cadıları öldürmek. Tüm cadıların kötü olduğu gibi yanlış bir varsayımla ayırım gözetmeksizin öldürdüğümüzü fark ettik."

"Peki bu aydınlanmayı ne zaman yaşadın? Geçen hafta mı? Roni notu almadı mı?"

"Roni'nin cadı avlamaması gerekiyordu. Evet, ben onun yaşındayken hala eski geleneklere uymam bekleniyordu. Ama benim neslim bazı şeyleri değiştirmeye karar verdi."

"Aydınlanmış cadı avcısı çağını mı başlatıyoruz?"

"Benimle alay ettiğinizi biliyorum ama evet, biz böyle görüyoruz.

artık kendimiziz. Sadece büyülerini kötülük için kullananları hedef alıyoruz ve o zaman bile onları ölümcül olmayan yollarla yollarından saptırmaya çalışıyoruz."

"Doğru."

"Bunu kanıtlayabilirim." Ayağa kalktı. "Dosyalarımız yatak odamda. Onları alabilir miyim?"

Yapabileceğini söyledim, sonra onu üst kata kadar takip ettim, Adam da hemen arkamızdaydı. Yatak odasındaki dolapta kilitli bir kutu açtı ve bir hesap defteri çıkardı. Kayıtların çoğunda sadece isimler ve tarihler vardı. Ölüm tarihleri. Ancak son on yılda, kayıtlar daha çok bizim mahkemedeki dava dosyalarımıza benziyordu.

Ajans. Karanlık cadılarla ilgili söylentileri takip ediyor ve saldırı ve şantaj yoluyla girişimlerini engellemeye çalışıyor.

Kitabı Adam'a uzattım. "Hâlâ kâğıt dosyalar tutuyorsanız, sanırım bir fotokopi makineniz ya da tarayıcınız yok.

kullanış

lı."

"Hayı

r."

"O zaman bunu almak zorundayız. Bir kopyasını çıkardıktan sonra geri göndereceğiz."

"Ne? Hayır. Kesinlikle olmaz-"

Bir tıslama onu kısa kesti. Adam'ın bir sayfayı ateşe verdiğini görmek için ona doğru baktı. Ona doğru hamle yaptı ama Adam sadece

kitabı başının üzerine koydu ve parlayan parmaklarını ona uzattı. "Ya bizde bir kopyası vardır ya da hiç kimsede yoktur," dedi.

"Bir tane yaparız ve orijinalini kuryeyle geri göndeririz."

Kadın kabul edince, adam alevleri söndürdü ve oturma odasına döndük.

"Yani sen daha nazik, daha kibar bir cadı avcısı modelisin," dedim otururken. "Bu yeni neslin için pek de iyi gitmiyor gibi görünüyor. Roni eski yöntemleri takip ediyor. Amy öbür dünyaya kestirmeden gidiyor."

İrkildi. "Amy'nin kendi canına kıydığına ikna olmadım."

"Dur tahmin edeyim, Roni'nin bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun."

"Kızımın kendini öldürmek için hiçbir nedeni yoktu. Eminim her ebeveyn bunu söyler. Ama Amy'yi rahatsız eden tek şey kuzeniydi. Onlar kardeş gibiydiler. Bundan daha fazlası. Bebekliklerinden beri en iyi arkadaşlardı. Ablam öldüğünde Veronica henüz iki yaşında bile değildi. Çocuğunu genç yaşta doğurdu. görevlerini tamamlamıştı."

"Öldürmekten bahsediyorsun. Öldürmeden önce Roni'ye sahipti."

Kadın başını salladı. "Cadı tarafından yakalandığında sonuncusundaydı. Hayatta kalamadı."

Kadının bakışları taze bir kederle düştü. Acısını paylaşma dürtüsü hissetmedim. Birini öldürmeye çalışırken öldürülmek mi? İşte bu tür bir ölüm cezasını gönülden destekleyebilirim. Nihai "aydınlanmalarının" ardındaki motivasyonun ölüm olduğundan şüpheleniyordum. Bazı cadıların iyi olduğunu fark etmemişlerdi; bazılarının tehlikeli olduğunu fark etmişlerdi.

"Roni intikam isteyerek büyüdü. Bunu aşacağını düşündük. Ama geçmedi. Biz tartışıkça o daha da kararlı oldu, ta ki bu bir saplantı haline gelene kadar. Amy'nin de paylaşmasını istiyordu."

"Ve Amy yapmayınca, Roni onu öldürdü mü? İntihar numarası mı yaptı?

Bu bana pek mantıklı gelmiyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bence tartışılar ve Roni onu kazara öldürdü. Sonra da intiharını sahneledi. Cinayet izlerini gizlemenin pek çok yolunu biliyoruz."

Bundan hiç şüphem yoktu.

on iki

"Biliyor musun," dedi Adam fotokopi dükkanından çıkarken. "Bir gün sorgulama rutinimiz üzerinde gerçekten çalışmalıyız. Sanırım birimizin iyi polis olması gerekiyor."

"Pfft. İyilik abartılıyor."

Güldü.

"Pekâlâ o zaman," dedim. "Şu kitabı Bayan Tucker'a geri gönderelim ve motel odamızın mahremiyetinde bu şeyi kontrol edelim."

Yolda, bir sonraki büyük engelimizi konuştuk. Veronica Tucker'ı bulmak.

Kiralık arabadan inerken, "Bence en iyi seçeneğimiz bir tuzak," dedim. "Sen etraftayken saldırma olasılığı daha düşük. Eğer yalnız olursam, kendini daha güvende hissedecektir."

Karşı çıkmasına hazırlandım ama başını salladı. "İlk tercihim değil ama buna bir son vermeliyiz. Doğru düzgün Bu aktivist grubu araştırırken bir yandan da cadı avcısına karşı tetikte olmalıyız. Onu içeri çekmemiz gerekecek." Motel odasının kapısını açtı, sonra durdu ve yere baktı. "Ya da sadece iletişime geçmesini bekleyebiliriz."

Orada, yıpranmış halının üzerinde, kapının altına itilmiş katlanmış bir kâğıt vardı. Büyük harflerle SAVANNAH LEVINE yazıyordu. Eğildiğimde Adam elimi yakaladı.

"Eğer bu bir mektup bombasıysa, zarfı unutmuştur," dedim.

Katlanmış çarşafı tekmeledi. Patlamayınca, uzanıp onu aldı ve bizi odadan dışarı çıkardı.

Savannah Levine,

Bugün teyzemin evine gittiğini biliyorum ve sana ne söylediğini de biliyorum ama hepsi yalan. Hepsi yalan. Seni öldürmeye çalışan ben değilim. Yardımına ihtiyacım var, senin de benimkine. Benimle saat 3'te Karma Kafe'de buluş.

Veronica Tucker

Mektubun içinde katlanmış ev yapımı bir kartvizit vardı. Mektubu Adam'a doğru salladım. "Bana yardım etmek istiyor. Beni öldürmeye falan çalışmıyor. Hele ki bu mektubu bırakarak, bana saldırmak ya da kahvemi zehirlemek için toplantısına gelecek kadar aptal olmamı umarak hiç değil."

"Bunu duyduğuma sevindim. Böyle bir şeyin olmasını hiç istemezdim. Neredeyse senin o toplantıya gidip onu ters köşeye yatırmaya karar vermenden nefret ettiğim kadar."

"Duh, hayır. Şimdi kim benim aptal olduğumu düşünüyor? O toplantıya gitmeyeceğim. Biz gidiyoruz."

Karma Kafe adında bir yer hayal edin ve beni tarif etme zahmetinden kurtarın. Buda saksılarından duvar kağıdına kadar içinde beklemeyeceğiniz hiçbir şey yoktu.

Muhtemelen "Bunu sadece güzel görüldüğü için aldıysan, Buda kahvene işesin, seni kültürel olarak cahil moron" diyen sembollerle süslenmişti. Sunucular bile sembollerle süslenmişti. Ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama sokağın aşağısında bir kına sanatçısı olduğuna eminim.

Taze mürekkep için her uğradıklarında kıcıyla gülüyordu.

Kahve sipariş ettim. Pardon, adını hiç duymadığım bir yerde -muhtemelen New Jersey'in Hintçesi- yetiştirilen adil ticaret çekirdeklerinden yapılan "koffee". Tadına bakılırsa, duvar kağıdındaki mesajla ilgili tahminim doğruyd.

İlk yudumdan hemen sonra başım ağrımaya başladı. Döndüğümde Veronica Tucker'ı gördüm.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi.

"Bu yüzden mi on dakika geciktin? İyi bir mazeretin olsa iyi olur, çünkü beni bekletmek bu konuşmaya başlamak için doğru bir yol değil."

Otururken bir şeyler geveledi. Sözünü kesip peçetesini katlamaya başlayana kadar ona baktım, parmakları kenarları kırıstırıyordu.

"Beni buraya konuşmak için çağırdın," dedim. "Taksimetre çalışıyor." "Seni öldürmeye çalışmadım."

"Bunu zaten duymuştum. Şimdi geri dön ve en baştan başla. Tiffany Radu'yu öldürmek için Columbus'a gittin. . ."

"Bu benim görevimdi. Eminim teyzem size cadı avcılarının değiştiğini söylemiştir. Bu bir yalan. Bazıları değişti. Ama benim Ailem annemin ölümünün intikamını almak istiyordu, bu yüzden sadece diğerleriyle birlikte hareket ediyormuş gibi davrandılar. Gizliden gizliye

bizi eski yöntemleri takip etmemiz için yetiştirdi. Biz istemedik. Sanırım Amy bu yüzden öldü."

"Umarım annesinin cadı avına çıkmayı reddettiği için onu öldürdüğünü değil, kendini öldürdüğünü düşünmenizın nedeninin bu olduğunu kastediyorsunuzdur. Ceza, evet. Harçlığını kesmek, tabii. Ama cinayete inanmıyorum."

Roni başını salladı. "Hayır, Annette Teyze kendi kızını öldürmez. Ama sanırım ailemizden biri Amy'yi öldürdü. Rachel teyzem ve onun kızı Chrissy de var. Chrissy iki yıl önce turneye çıktı ve bu hiç kolay olmadı, bu yüzden Annette Teyze Amy ve beni bu işten çıkarmayı düşündüğünde gerçekten mutlu olmadılar."

"Turunuz mu? Ciddiyim. Böyle mi diyorsun? Görev turu gibi mi? Ya da mezuniyet sonrası tur mu? Ülkeyi gezmek, birkaç cadı öldürmek.

. . "

"|-"

"Her neyse. Amy öldü ve sen de teyzelerinin seni Columbus'a Tiffany'nin yanına göndermesine izin vererek çizgiyi takip etmeye karar verdin. Radu."

"Tiffany'yi ben öldürmedim. Planlamıştım. Onu öldürüp bu işi bitirmeyi. Dedikoduları duydum. Güçlerini yardım etmek

için kullanıyormuş.

Kocasının beyaz köle ticareti ve muhtemelen köleliğe gitmedikleri zaman o kızları öldürmesine yardım etti."

"Çünkü her köle taciri Ginny Thompson ve Brandi Degas gibi uyuşturucu bağımlısı iki parti kızı ister. Tiffany'nin ona yardım ettiği yasadışı iş mi? Kanada'dan ucuz reçeteli ilaç ithalatı. Uyuşturucu ticareti için adi bir yol.

para kazanmak, ama kimsenin uğruna ölmeyi hak ettiği bir şey değil. Bir dahaki sefere cinayeti meşrulaştırmak istediğinizde, araştırmanızı yapın. Elbette bu, haklılığınızı kaybetmeniz anlamına gelebilir, bu yüzden neden yapmadığınızı anlayabiliyorum."

Kızardı. "Tamam, Tiffany konusunda yanıldım ama onu öldürmedim. Dediğim gibi, öldürecektim. Teyzelerim nasıl yapacağımı söyledi.

O uyurken gizlice girip ona zehir enjekte edecektin. Ama o zamana kadar sen şehre gelmiştin. Senin bir Cadı. Merak ettim ve seni biraz takip ettim. Tek yaptığım buydu. Sadece teyzelerim öğrendi ve seni de öldürmemi emrettiler. Ama sen de Tiffany ve Cody'yi durdurmaya çalışıyordun.

İşte o zaman bunu yapamayacağıma karar verdim."

"Yine de Tiffany'nin sonu ölüm oluyor. Uykusu sırasında. Zehir enjekte edildi."

"Çünkü bu *onların* planıydı. Onlar yaptı. Hastanede seninle konuşmaya çalıştım ama sen ayaklarımı yerden kestin. Uykunda bile orada olduğumu biliyordun. Ben de kaçtım. Seni yine motelde buldum. Saldırıya uğramadan sana nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Peşimden geldiğinde yine panikledim ve kaçtım."

"Ve Seattle'da beni öldürmeye çalıştı. Beni trafiğe soktu. Oh, bekle. O siz değildiniz. Onlardı."

"Beni gördün mü?" Çenesi kalktı. "Beni hiç seni öldürmeye çalışırken gördün mü? Hemşire beni öldürmeye çalışırken yakaladı mı?

Hastanede sana bir şey mi oldu? Getirdiğim kurabiyeler zehirli miydi? Hayır. Biri seni öldürmeye çalışıyor ama ben olduğuma dair kanıtın yok. Bu sonuca varmanı istiyorlar. Beni öldürmeni istiyorlar."

"Doğru. Tabii ki. Çünkü onlar beni öldürürse, ben de seni öldürürüm. Hayalet olarak geri dönüp seni ölene kadar rahatsız edebilirim. İyi plan."

Başını salladı, koltuğunda kıpırdandı, son derece mantıklı hikâyesine inanmayı reddetmemden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Tiffany'yi nasıl öldürdüler? Ölümcül dozda zehir. Sonra da seni işlek bir caddeye mi ittiler? Bu yüzden ölme ihtimalin nedir?

Bu mu?"

"Ama ben senin peşindeyim. Tiffany değildi. Şimdiye kadar her şey başarısız oldu, bu yüzden çaresiz önlemlere başvurmak zorunda kaldın.

Ve eğer bu başarısız olursa, beni bir toplantıya çek ve sempatik tarafıma hitap ederek gardımı düşür." Öne doğru eğildim. "Fark etmediysen söyleyeyim, benim sempatik bir yanımla yok."

"Sadece dinle-"

"Dinliyorum. Tiffany'yi sen öldürmedin. Kötü akrabaların yaptı. Kötü olanın sen olduğunu, kendi başına hareket ettiğini iddia eden aynı akrabalar. Kim haklı?" Dirseklerimi masaya koydum, üzerindeki pulları görebilecek kadar yaklaştım.

çatlamış dudaklar. "Umurumda değil. Benim kendi sorunlarım var ve sen en kolay çözülebilecek olanısın. Bir daha yanıma gel

-herhangi bir nedenle- ve seni yere sereceğim. Anlaşıldı mı?" Dudakları gerildi. "Endişelenmen gereken ben değilim.

Bunu yakında göreceksin. Belki ölüm ilanımı okuduğunuzda."

"Hayır, sizinkilerin bir tane için para ödemeyeceğinden oldukça eminim." Ayağa kalktım. "Eğer burada işimiz bittiyse. . . ?"

Sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve ben ayrılamadan dışarı çıktı.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Bizi motelimize geri götürürken Adam'a söyledim.

"Birinin fikrini soruyorsanız -benimkini bile- kendinizden tam olarak emin değilsinizdir. Burada da öyle. Saçmalık gibi kokuyor ama teyzesinin bize anlattığı hikayeden daha kötü

kokmuyor. Gerçeğin ortada bir yerde olduğundan
şüpheleniyorum. Ne yazık ki sen de öyle. Her iki durumda da
yapabileceğin bir şey yok."

"Sadece ilerlemeye devam et ve arkamı kolla."

Ne düşündüğümü bildiğinden eminim. Veronica Tucker ölseydi, kendimi suçlardım. Eğer başka bir cadı öldürülseydi Veronica Tucker yüzünden kendimi suçlardım. Gerçeği bulmaya odaklansaydım ve bu arada Jaime ya da Hope o çılgın eylemciler tarafından hedef alınsaydı, kendimi suçlardım. Hangi yöne dönersem döneyim kendime Suçluluk Adası'na bir bilet almıştım.

Yapabileceğim en iyi şey seçeneklerime bakmak ve "hangisiyle en az yaşayabileceğime" karar vermektir. Üç numara, hiç şüphesiz. Bu yüzden kendi tavsiyeme uydum-ilerledim ve arkamı kolladım.

Asıl soru ise nereye doğru ilerlediğimdi.

"Miami," dedi Adam. "O kız ya da teyzeleri Cortez karargâhının bir mil yakınına gelirlerse kendilerini kilit altında, senden ya da benden çok daha kötü biri tarafından sorgulanmayı beklerken bulurlar."

Başımı salladım. "Kabal, birkaç hatunun cadıları öldürmesini umursamayacaktır."

"Kabal yapmayabilir ama Lucas yapacak, yani Benicio yapacak ve bana kalırsa onlar Cortez Kabalı."

Cevap vermeyince bana doğru baktı. "Lucas ve Paige'e büyü problemini er ya da geç anlatmalısın."

"Lucas ve Paige'e söylemek zorunda kalmamak için Miami'den kaçtığımı mı düşünüyorsun? Uh hayır. Söylemeyeceğimden emin olana kadar Miami'den kaçıyorum.

Paige'e bir cadı avcısını yönlendir. Şimdilik takip edebileceğimiz başka şeyler var."

"Ne gibi?"

"Motelden Lucas'ı arayacağım. Eminim elinde bir şeyler vardır."

Lucas'ın hiçbir şeyi yoktu. Miami'ye sadece bir saat önce indiği düşünülürse çok da şaşırtıcı değildi.

"O zaman burada biraz dinleniriz," dedim.

"Bu cadı avcılarının yaşadığı şehirde mi?" Lucas'ın Hoparlörden yükselen ses nadir görülen bir kuşku göstergesiydi. "Onlarla temas kurduktan sonra mı?"

Odanın diğer ucundaki Adam başıyla onayladı. "Seni burada istiyorum," dedi Lucas. "Jaime yolda, tıpkı Jeremy. Elena, Hope ve Karl bu gece takip edecekler. Bir konsey toplantısı düzenlediler-"

"Ben konsey değilim."

"Öyleyim," dedi

Adam. "Sen git o zaman."

Bana bir bakış attı, sonra Lucas'a, "Savannah cadı avcısını Paige'e geri götürmek konusunda endişeli," dedi.

Bana "*Bu saçmalık*" diye mırıldandı. "Önce yapmamız gereken birkaç şey var ama yarın Miami'ye geleceğiz."

Sonra Sean'ı aradım. Üvey kardeşim Nast Cabal'ın işletme müdürüydü. Ailemizin kötü özelliklerinden hiçbirini miras almamış olmasına rağmen nasıl bu kadar yükselebildiği, işinde ne kadar iyi olduğunun bir kanıtıdır. Bu ve büyükbabamızın umutsuzca

Babamızın bir parçasına tutunmak. O, Sean'ın nazik doğasını görmezden geldi; Sean da şirketin basit doğasını. Her şey yolunda gitti. Tamamen işlevsiz bir şekilde. Bir gün muhteşem bir şekilde patlayacağı garanti. Umarım kardeşim patlamanın acısını çekmezdi.

Sean'ın cep telefonu telesekreterde çaldığında, ofisi denemeye karar verdim.

Telefonu ikinci çalışında açıldı. "Merhaba Savannah."

Buz gibi ses tonu Sean olmadığını gösteriyordu. Telefonu biraz daha sıkı kavradım. Arayan Bryce'di, Sean'ın küçük kardeşi.

Biyolojik olarak, bu aynı zamanda benim üvey kardeşim olduğu anlamına geliyor, ancak Bryce herhangi bir ilişkiyi kabul etmeyi reddediyor. Bu eskiden canımı yakardı. Tamam, hala acıtıyor.

Başlangıçta Bryce'in mirasının peşinde olduğum için endişelendiğini düşünmüştüm. Ama öyle değilmiş. Annesi,

Kristof'u annemle tanışmadan birkaç yıl önce terk etti, ama Bryce hala

annemin onu götürdüğüne ikna etti. Bu daha kolay
Daha yürüyecek yaştayken annesinin onu terk ettiğine
inaniyor. Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile
edemiyorum.

Bu da adamdan nefret etmemi gerçekten zorlaştırıyor ve
bence bu onu daha da kızdırıyor.

"Hey, Bryce. Nasılsın?"

"Sean burada değil. Hong Kong'da. Sana söylemedi mi?"

Kahretsin. Unutmuşum. Yine de bunu söylemedim. Bryce
Sean'ı paylaşmaktan nefret ederdi ve eğer kardeşimizin
seyahat planlarını almaktan hoşlanmadığını düşünüyorsa, o
zaman onu zaferden mahrum bırakmayacaktım.

"Lanet olsun. Gideli çok oldu mu?"

"Beş gündür."

"O zaman zaten bana yardım edemez. Belki sen
edebilirsin."

Burundan bir kahkaha. "Ciddi misin? Um, hayır. Yapabilsem bile-"

"Kabal'ın isteyebileceği bilgilere sahibim. Bu yüzden
Sean'ı arıyordum. Onu uyarmayı ve bir söylentiye kontrol
etmeyi umuyordum."

Adam'a baktım. Banyoda tıraş oluyordu,
bu sabah atlamıştı. Kapı açıktı ve o
konuşmamı duyabiliyordu ama dönmedi. Bryce'tan başkası
olsa, ilk terslemeden sonra vazgeçerdim.
Bryce'la birlikteyken, kaç kez tükürürse tükürsün elimi barış
içinde uzatmaya devam etmek gibi garip bir dürtü vardı
içimde. Sanırım Adam bunu biliyordu.

"Ben Sean değilim," dedi Bryce. "Senin işe yaramaz
kırıntıların karşılığında Kabal sırlarını sunmuyorum
Savannah. Belki ondan faydalanabilirsin ama-"

"Sean bana asla Cabal sırlarını vermez." Ve bunu
biliyorsun, çünkü Sean'ı tanıyorsun. "Tek istediğim bir
söylentinin doğrulanması ya da yalanlanması."

"Vermek istediğiniz bu uyarı nedir?"

Yine, başka biri olsaydı karşılık beklemem konusunda ısrar
ederdim. Bunun yerine ona sözde kurtuluş hareketinden
bahsettim.

Homurdandı. "Ciddi misin? Bunu duymadığımızı mı sanıyorsun? Geçen hafta neredeydin Savannah?

Parti mi? Soruşturma için küçük bir güvenlik ekibi görevlendirildi, ancak birkaç çocuk 'Doğaüstü Hayvanları Serbest Bırakın' diye bağırmaya başladı diye kapıyı kilitlemeyeceğimizden eminiz. Lütfen."

"Bundan daha fazlası var. Öldürdüler-" Adam başını kaldırdı. Dilimi ısırdım. Bunu belli etmek istememiştim. Ağabeyinin onayını almak için her şeyi yapabilecek kadar çaresiz küçük bir kız gibiydim.

"Kimi öldürdü?" Bryce sordu.

"Sanırım bir büyücü," diye yalan söyledim. "Ben de öyle duymuştum zaten." "Daha fazla söylenti. Çocuklarla uğraşmak gibi bir şey. Bir öcü dışarı fırlar ve çığlık çığlığa konseye koşarlar. Konsey de onları dinleyip öcü avına çıkacak kadar aptaldır."

"Biz sadece aldığımız bilgileri takip ediyoruz," dedim. "Bu hareketin Nast karargâhı yakınlarında eleman toplamaya çalıştığı ve Kabal'ın onları yakaladığı ihbarı da buna dâhil."

"Duyduğun bu mu?"

"Bu doğru mu? Eğer sizdeyse ve onları sorgulamakla ilgileniyorsanız, onları konseye teslim edebilirsiniz."

"Yapabilir miyiz?"

Gerçekten mi?" "Sizde var mı?"

"Güle güle Savannah."

Telefonu kapattı. Telefon kulağımda en az bir dakika öylece oturdum. Sonra hâlâ tıraş olmakta olan Adam'a dedim ki, "Bir daha Bryce'a iyi davranmak için kendimi zorlamaya başladığımda beni tokatla, Tamam mı? Sadece tokatla beni."

"Pek bir şey ele vermedin."

"Ben de bir şey almayacaktım. Ben daha iyi biliyorum. Yani bunu önce benim yapmam gerekirdi." Sean'ın cep telefonunu geri aradım ve bir mesaj bırakarak durumu ve Bryce'la konuşmamı açıkladım, müsait olduğunda aramasını rica ettim.

Bağlantıyı kestiğimde biri kapıya vurdu.

"İhtiyacımız olursa diye bir gece daha ödedim," dedi Adam. "Bu muhtemelen ev idaresidir."

Kapıyı açtım. Karşımda kısa boylu, çelimsiz bir adam duruyordu ve üzerinde on yıllık bir pisliğe bulanmış giysiler vardı.

"Ev temizliği değil," diye seslendim, sonra evsiz adama döndüm. "Bakın, eminim bu kapıları çalmak zaman kazandırıyor.

Köşede oturmak yerine daha iyi bir motel seçmelisiniz. Buradaki insanlar size para vermek kadar paranızı almaya da meyillidir."

Adam başını kaldırdı. Sakalında kurumuş kusmuk izleri vardı. Şakağında golf topu büyüklüğünde bir çukur vardı ve kafatasının bir kısmı kayıptı. Beyin maddesi dışarı sızmıştı.

"Bu senin için," diye seslendim Adam'a.

Ölü evsiz adam homurdandı ve beni iterek odaya girdi.

on üç

"Bu bir zombi," dedim Adam'a, şimdi açık banyo kapısında duruyordu.

"Sence?" Ölü adama döndü. "Kimerion, sanırım?"

"Evet. Mahrem bir anınızı mı böldüm?"

Adam bir kaşını kaldırdı, sonra bana sert bir bakış attı -Giyinip kuşandıktan sonra, üzerinde dizüstü bilgisayarlarımız olan yatağa geçtik.

"Anladığım kadarıyla insan mahremiyetine sadece geçici bir aşinalık?" Adam dedi ki.

"Asla bilemezsin," dedim. "Belki de birlikte takıldığı insanlar sadece yatağa uzanıp dizüstü bilgisayarlarında porno sitelerinde geziniyorlardır. En iyi haliyle evrim."

"Ya da en temiz haliyle," dedi Kimerion. "İnsan üremesi çok dağınıktır. Tüm o vücut sıvıları."

"Vücut sıvılarından bahsetmişken ..." Arkasında bıraktığı çürümüş salyangoz izini işaret ettim. "Bir dahaki sefere cesede ihtiyacınız olduğunda? Morgda alışveriş yapmak çok daha iyi.

Temizlenir, dikilir ve güzelleştirilir. Neredeyse insan gibi görünürsün."

Dudağını kıvırdı ve kurtçuk rengine dişleri ortaya çıktı. Ya da belki de kurtçuklardı.

"Bir adım daha atma." Banyoya girdim, bir havlu aldım, sandalyenin üzerine koydum ve oturmasını işaret ettim. O otururken ben de üzerine spreysıktım.

"Tıraş losyonum mu?" Adam dedi ki.

"Benim parfümümden daha ucuz." Kimerion'a döndüm.

"Ee, gök gürültümü kim çaldı?"

"Henüz bilmiyorum."

"O zaman nedir bu? Sosyal bir ziyaret mi?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Hayır. İşinize yarayabileceğini düşündüğüm başka bir şey buldum. Bu araştırmaya devam ederken bunun olabileceğini fark ettim ve eğer olursa, anlaşılmamızı bunu kapsayacak şekilde genişletmek isteyebiliriz."

"Yani gerçekte olmayan potansiyel müşteriler için ödeme almak istiyorsunuz davayı çözebilir miyiz?" Adam'a döndüm. "Bunu neden yapmıyoruz? Eğer araştırıyorsak ve birinin biriyle yattığını öğrenirsek ya da şirketini aldatırsa, bu bilgileri en yüksek teklifi verene satabiliriz."

"Yapabilirdik. Eğer iblis olsaydık."

"Ah, doğru. İşte sorun burada. Bizim sinir bozucu insan vicdanlar." Tekrar Kimerion'a baktım. "Her işe yaramaz hurda için pazarlık yapmıyoruz-"

"Yakın zamandaki bir davanızla ilgili olsa bile mi? Belli bir Volo yarı iblisin cehenneminden zamansız ayrılışı boyut?"

Gözlerimi kırptığımda gülümsedi. "Bunun fikrini değiştirebileceğini düşündüm. Leah O'Donnell'in nasıl olduğunu merak ettin mi?"

Kaçtı mı? Bu o kadar kolay başarılacak bir şey değil. dünyanın şu anda tarihteki her kötülüğün ruhu tarafından istila edilmemiş olması da bunun kanıtıdır."

"Evet, Alcatraz'dan kaçmaktan daha zor. Ben de öyle duydum. Ama oluyor. Bunu ben de duydum."

"Doğru. Ancak Leah O'Donnell, büyük bir güce ve dikkate değer miktarda hayvani kurnazlığa sahip olsa da, planını uygulamak için gerekli zekâdan yoksundu. Öyleyse neden cehennemden kaçabilir mi?" "Cevabı biliyor musun?"

"Hayır. Ama Leah serbest bırakıldığında, daha fazlasını bilebilecek bir büyücüye eziyet etti. Sana ismini verebilirim. _"

"Anladım."

Kimerion tereddüt etti.

"Gary Schmidt," dedim.

"Bunu sana kim söyledi? Başka bir iblis mi?"

Adam ben cevap vermeden araya girdi. "Önemli değil."

"Demek başka bir iblismiş." Kimerion sandalyeyi öyle sert kavradı ki bir parmağı koptu. "Ölümlülerin, hatta Asmondai'nin oğlunun bile dikkatini çekmek için yarışmaktan hoşlanmıyorum."

"Ama Schmidt'in bize ne söylediğini bilmekten memnun olursunuz, değil mi?"

Yarı iblis tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Cadının güçlerine ne olduğunu bulmamıza yardımcı olabilir. Yani bu bilgiyi paylaşmanız sizin yararınıza olacaktır. Aksi takdirde . . ."

Bir omuz silkme daha. "Bunun bir önemi yok."

"Hayır mı? O zaman sizi bu konuda rahatsız etmeyeceğiz."

Kimerion homurdandı, yer değıştirdi ve bize sadece bir iyilik yaptığını, Schmidt'ten öğrenebileceğimiz her türlü bilgiyi ona götürmemize izin verdiğini, böylece bizim için bir bağlam oluşturdu. Sonunda numara yapmaktan vazgeçti ve "Asmondai Volo'yu kimin serbest bıraktığını bilmek istiyor" diye konuştu.

"O zaman öyle söyle," dedi Adam. "Bize iyilik yapıyormuş gibi davranarak bizi bu yola sokma. Asmondai Leah'yı kimin serbest bıraktığını düşünüyor?"

"Efendimin düşüncelerine vakıf değilim."

Kimerion yalan söylüyordu, ama ona baktığımda Adam sadece çenesini eğerek Kimerion'un doğruyu söylemediğini anladığını söyledi. Kimerion "Sana daha fazla ipucu verebilirim." demeden önce soruyu birkaç kez tekrarladı. Cevap değil ama ipucu."

"Ne karşılığında?"

"Bir nimet. Araştırmam sırasında ortaya çıkan tüm gereksiz bilgileri size satın alacak basit bir nimet."

"Nimet nedir? Sana hemen söyleyeyim, biz kurban kesmeyiz. Peki ya seksse?" Yatağı işaret ettim. "İşte dizüstü bilgisayar. Keyfine bak."

Dudağı tekrar kıvrıldı. "Küçük fiziksel zevklerle ilgilenmiyorum. İstedığım nimet çok daha geçici. Lucifer'in kızını tanıyorsun. Onunla görüşmek istiyorum. Kısa bir görüşme, onun uygun olduğu bir zamanda ve

gerekli gördüğünüz her türlü kısıtlama, göz bağı, bağlama, koğuş."

Kimerion Hope'la neden konuşmak istediğini söylemedi ama Adam bunun siyasi bir hamle olduğunu anlayana kadar araştırdı. Kimerion biriyle diyalog kurmak istiyordu. kim yararlı olabilir. Adam daha sonra önerilen toplantının en ince ayrıntısına kadar düşündü. Ne kadar sürecekti? Ne zaman gerçekleşecekti? Başkaları da katılabilir miydi? Ondan bir şey istemeye niyetli miydi? Eğer öyleyse, reddetmesinin görüşmenin derhal sona ermesi anlamına geleceğini kabul edecek miydi?

Tartışma mı?

Yirmi dakika süren bir pazarlıktan sonra bir anlaşmaya vardılar. Kimerion'un şu anda sahip olduğu bilgiye göre Adam bu talebi Hope'a iletecekti. Onunla buluşmayı kabul edemeyeceği açıktı. Eğer Hope reddederse, Kimerion detayları vermeyi bırak.

Adam anlaşmayı kısa bir ritüel ile resmileştirdi. Bu gerekli değildi. Aslında, çoğu iblis bundan çekinir, tıpkı şüpheli iş ortaklarının bir sözleşmeyi yazılı hale getirmekten çekineceği gibi. Kimerion şikayet etmedi, sadece orada oturdu, bitene kadar sakince çürüdü.

"Tamam," dedim. "Leah'nın kaçıışı hakkında ne diyorsun?"

"Yardım aldı," dedi Kimerion. "Bu herkes için açık cehennem boyutları hakkında herhangi bir bilgiye sahip değiller. Dışarıdan yardım almadan kaçamazlar. Daha fazla soru sormanızı öneririm. Nasıl dışarı çıktı? Daha da önemlisi, neden

Biri ona yardım eder miydi? Bizim tarafımızdan hiç kimse onun kaçmasına yardım etmiş olamaz. Bu mümkün değil."

"Yani bunu bir iblis yapmadı. Yani başka bir hayalet yaptı."

"Ben olsam besin zincirinin daha yukarısına bakardım.

Tekrar söylüyorum, bu sadece spekülasyon. Benim önerim bu büyücü Schmidt'ten daha fazlasını istemeniz."

Kimerion'un tüm bildiği buydu. Ezber bozacak bir bilgi sayılmazdı ama Hope'tan bir dinleyici istemeye değerdi.

Kapıya doğru ilerlerken durdu ve arkasına baktı.

"Annenizin efendisiyle hiç temasınız oldu mu?

Cadı mı?"

"Balaam? Um, hayır. Büyürken tüm doğum günlerimi kaçırdı. Hâlâ kızgınlım."

"Peki ya annen? Yakın mıydılar?"

"Bu hileli bir soru mu? Tabii ki değil. Tanrı'nın iblisleri çoğu beleşçi babayı yılın babası gibi gösterir. Tohumlarını ekerler ve kaçarlar. Adam Asmondai'yi tanımıyor. Hope Lucifer'i tanımıyor. Annem Balaam'ı tanımıyordu. Eğer aksini düşünüyorsanız, o zaman kendi dünyasıyla biraz daha iç içe olan bir iblis yardımcı bulsak iyi olur."

"Temas kurdukları biliniyor," dedi soğukkanlılıkla. "Ben sadece Balaam'ın seninle ya da annenle temas kurup kurmadığını merak ediyordum."

"Hayır."

Başını salladı. "O zaman seninle Miami'de görüşürüz. Bu büyüyle konuştuktan sonra orada olacağına inanıyorum. Lucifer'in kızıyla görüşmemi kolaylaştırmak için mi?"

"Eninde sonunda oraya varacağız."

"Er ya da geç, tavsiye ederim. Eğer bu konuyla ilgileniyorsanız, sizin için en güvenli yer burasıdır."

O gitti ve biz de gittik - kat hizmetleri uğrayıp pis kokudan kurtulmak için bizden ekstra ücret almaya çalışmadan önce.

Schmidt'i tekrar aradım. Hala cevap yoktu. Alan kodunu hızlıca kontrol ettiğimde Riverside, California'daki bir konuttan arandığını gördüm. Bir cep telefonu ya da iş numarası bulma umuduyla onu araştırdım. Şansım yaver gitmedi.

"Ev adresiniz var mı?" Adam arabayı sürerken sordu.

"Evet."

"O zaman sanırım arabayı bir gün daha tutacağız. Sen de bir süre daha Miami'ye gitmekten kurtulursun."

Riverside, uçma zahmetine değmeyecek kadar yakındı. Ve yeterince uzaktaydı.

vardığımızda bitkin düşmüştü.

Schmidt'in evine saat on birden sonra vardık ve dün Walter Alston'a gece geç saatte yaptığımız ziyareti hatırlamadan edemedim. Burada başka bir ceset daha bulacak mıydık? Arabada oturup karanlık eve bakarken, SUV'un yolda olduğunu görünce, bu kesin bir olasılık gibi görünmeye başlamıştı.

Schmidt'in ziyaretimizi memnuniyetle karşılayacağına inanmak için her türlü nedenimiz vardı, bu yüzden hileye gerek yoktu. Çok kötü oldu, Çünkü burada Alston'da olduğundan çok daha kolay olurdu.

Dış güvenlikle ilgili hiçbir işaret görmedim. Kamera yok. Köpek de yok. Bahçe dolu bahçenin etrafında bir çit bile yok.

Araştırmalarımın Schmidt'lerin çocuklarının olmadığını biliyordum, bu da evin küçük olmasını açıklıyordu. Yerel bir üniversitede ekonomi eğitmeniymiş. Karısı da lise öğretmeniymiş. SUV onunmuş. Aynı model bir araç onun üzerine de kayıtlıydı ve Muhtemelen garajda. Her iki Schmidt de kırklı yaşlarındaydı ama sadece beş yıllık evliydi. Bir gençlik grubunda birlikte gönüllü çalışıyorlardı. Her kış Maui'deki zaman paylaşımlı evlerinde tatil yapıyorlardı. Toplum merkezinde çömlekçilik dersleri alıyorlardı. Çok normal, çok sıkıcı bir orta yaşlı çift.

Leah'nın takıldığı doğaüstü varlıklar göz önüne alındığında, Schmidt'in sıkıcı banliyö hayatının bir doğaüstü varlık olması gerektiğine karar vermiştim. karanlık girişimleri için mükemmel bir paravan. Dosyalarımızı araştırdığımda ondan hiç söz edilmediğini fark ettim. Konsey kayıtlarında Schmidt büyücüleri vardı ama şikâyetçi olarak, sorun çıkaran kişiler olarak değil.

Adam zili çaldı. Beklerken ön verandada kamera izi olup olmadığını kontrol etti. Yoktu. Tekrar zili çaldı. Kimse cevap vermeyince yan pencereden baktı.

"Güvenlik sistemi var," dedi. "Ama anladığım kadarıyla sadece kapıları açıyor."

Arka camdan içeri girdik ve sirenler çalmadı. Adam ön kapının yanındaki güvenlik panelini kontrol etti. İç tarafa bantlanmış bir kâğıt parçasının üzerinde "Anne" yazıyordu.

"Şifre için annesinin doğum gününü kullandı," dedim. "Ya da o kullandı. Çok güvenli."

"O bir büyücü." Adam oturma odasına girdi ve kurutulmuş otlarla dolu bir tencereyi kaldırdı. "Farklı türde bir güvenliğe ihtiyacı var."

Mine çiçeği, istenmeyen ruhları uzaklaştırmak için.

Ana katı süpürdükten sonra yukarı çıktık. Leah'nın Bayan'ı ittiği tırabzan hâlâ kırık.

Schmidt geçti. Michael'a da aynı numarayı yapmıştı, ama onun düşüşünü yavaşlatacak bir korkuluk yoktu ve on metreden fazla düşmüştü. Adam beni dürtünceye kadar kırık korkuluğa bakıp Michael'ı düşündüm.

Sonraki durak: yatak odası. Yatak yapılmıştı. Schmidt'ten iz yok. Hiçbir yerde çürüme kokusu da yok.

Adam bodrumu ararken ben de oturma odasını karıştırdım. Bir sehpanın üzerinde iğne oyası. Bir yarım-diğerinde inşa edilmiş model gemi. Yastık ve örtülerin hepsi el yapımı görünüyordu. Sanat eserleri de öyle. Hiçbiri özellikle iyi değildi. Birkaç sanatsal amatör.

Bir fotoğraf buldum. Schmidt'ler tam da beklediğim gibiydi. Orta yaşlı, sade, biraz bodur. Yine de mutlu görünüyorlardı. Oturma odasına şöyle bir baktım ve onları orada birlikte el işi yaparken hayal edebildim.

Adam geri döndüğünde, "Sadece bodrumdaki depo," dedi. "Ve çok da fazla değil. Kutuların hepsi bir süredir orada. Tozla kaplanmışlar. Garip kokular yok."

Bayan Schmidt'in cipi garajdaydı. İki kişilik bisiklet. Hayatın geç dönemlerinde tanışmış, birbirlerinin arkadaşlığından memnun, çocuksuz bir çift.

Anahtar rafını kontrol ettik. İki takım vardı. Schmidt'in cüzdanından iz yoktu, ama başka bir yerde saklamış olabilir.

"Yazı tura atacağız," dedim sonunda. "Öldürülmüş ve kireçte erimiş olabilir. Ya da karısının başucunda beklerken park ücreti ödemekten daha ucuza geldiği için hastaneye taksiyle gitmiş olabilir."

"Sabah hastaneye gideceğiz. Şimdilik bir cep telefonu numarası bulmaya çalışalım."

"Ödenecek" yığnında bir cep telefonu faturası buldum. Schmidt'i aradım. Telesekreteri açtı ve muhtemelen hastanede olacağı için erişiminin kısıtlı olacağı konusunda beni uyardı ve bunun yerine ona e-posta göndermemi istedi. Ben de

Bunu zaten yapmış, ben de mesaj bıraktım. Karısının numarasını denedim ama ona yönlendirdi.

Adam bilgisayara giriş yaptı. Şifresi bile yoktu. O e-postaları, kişileri ve takvimi kontrol ederken, ben de aynı şeyi fiziksel versiyonlarda yaptım, tanıdığım bir isim ya da şüpheli bir not aradım. Hiçbir şey yoktu.

Evi tekrar gözden geçirdik, saklanacak yer aradık. Hiçbir şey bulamadık. Ya Schmidt usta bir suçluydu ya da görüldüğü kadar temizdi. Ben ikincisinden şüphelenmeye başlamıştım. Yine de Leah ile olan bağlantısını açıklamıyordu. Sonra Adam dedi ki, "Schmidt Wisconsin'den. Karısıyla tanıştıktan sonra on yıl önce buraya taşınmış."

"Doğru." Bir an düşündüm. "Wisconsin mi? Orası değil mi-?"

"Leah'nın şerif yardımcısı olduğu yer mi? Evet."

on dört

Adam bağlantıyı internette yaptığı basit bir aramayla buldu. On iki yıl önce Schmidt, üç kişinin yaralandığı bir kazada alkollü araç kullanmaktan tutuklanmıştı. Yerel gazeteye göre bu onun üçüncü suçlamasıydı.

İki yıl sonra Schmidt Kaliforniya'ya taşınmış. Hapis cezası ya da ehliyetine el konulduğuna dair bir kanıt bulamadım.

"Evde hiç içki gördün mü?" Dedim. "Hayır."

"Kurtarılmış alkolik o zaman. Kaza mahallindeki tutuklama memurunun kim olduğuna dair bahse girmek ister misin?"

Leah bir şekilde onun bir büyücü olduğunu biliyor olmalıydı ve onunla bir anlaşma yapmıştı. Ayrıca bir şey biliyor olmalı.

Suçlamadan kurtulmak için kullanabileceği bir boşluk. O zaman ona gelecekte bir borcu olacaktı. O an için iyi bir anlaşma gibi görünebilirdi. Ama bir iblisle pazarlık yapsa daha iyi olurdu.

O gece Sean'la konuştum. Bütün gün telefonda kovalamaca oynamıştık. Ona SLAM'den bahsettim. Bu konuda hiçbir şey duymamıştı, bu da Ast'ların o yurt dışındayken onu rahatsız etmek için çok önemsiz olduğunu düşündükleri anlamına geliyordu. Birkaç gün içinde döndüğünde ilgileneceğine söz verdi.

Yine ilk ben uyandım. Adam'ın yaşlandığı ve uykuya ihtiyacı olduğu hakkında bir yorum yapabilirdim -ve eminim o uyanır uyanmaz yapardım- ama o çok sıkı çalışıyordu. dizüstü bilgisayarım vardı.

Bir gece önce giriş yaptığımız Marriott'un lobisine indim. Bir Starbucks büfesi gördüm ve ilk kim uyanırsa kahve alabileceğinden bahsettim. Adam itiraz etmedi. Orası bir otel lobisiydi. Pek tehlikeli bir yer sayılmazdı.

Günün planları hakkında tartışan bir çiftin arkasında sıraya girdim. Biri eski bir arkadaşını ziyaret etmek, diğeri ise çevreyi gezmek istiyordu. Başımı ağrıtıyorlardı. Omzuma dokunup, onlara bir şey söylememe iki saniye kalmıştı. her biri ne isterse yapmalıydı -evlilik bağları o kadar genişti- o sırada omurgamın dibinde bir şeyin dürttüğünü hissettim. Soğuk ve keskin bir şey.

Arkamdaki kadın öne doğru eğildi ve parmak uçlarında yükseldi. "Şimdi çizginin dışına çıkın."

Tereddüt ettiğimde, bıçak beni irkiltecek kadar derinden ısırdı. Çizgiden çıktım.

"Yürüyüşe çıkıyoruz," dedi kadın. "Geri çekiliyorum ama dudaklarının bir büyüyle oynadığını görürsem seni öldürürüm."

Etrafıma dikkatle baktım. "Kimse fark etmeyecek mi?"

"Görevim seni öldürmek. Bunu yaparken ölürsem, ölümüm değerli bir ölüm olacak, dünyayı bir cadıdan daha kurtarmış olacağım."

Ona bir göz attım. Orta yaşlı. Gür kahverengi saçlı. Gözlüklerinin ardında gözleri bir saplantının coşkusuyla parlıyordu.

"Rachel Teyze, sanırım?"

"Dışarıda, cadı."

"Doğru. Dışarıda. Beni öldürüp cesedimi bir oluğa bırakabileceğin yere. Artık kimse cesetleri oluklara bırakıyor mu? Ara sokakları bile bulmak zor."

"Dışarıda."

Bir otopark kapısına doğru gitmeye başladı, ama insanlar lobiye doğru geliyordu. Beni merdivenlerden toplantı odası katına çıkardı, oradan da kapalı otoparka giden bir çıkışa yönlendirdi.

"Bunu konuşabilir miyiz?" O beni yönlendirirken dedim ki merdiven boşluğunda. "Kız kardeşinden edindiğim izlenime göre

Veronica'nın öldüğünü görmekten mutsuz olmazdım. Bunu sizin için yapabilirim. Bedava bir suikastçı, hizmetinizde."

"Onu büyü olmadan da halledebiliriz, cadı." "Tamam, büyü kullanmayacağım. Tedbirli olacağım. Lafi açılmışken

ki, burada biraz oyun kitabının dışına çıktınız, değil mi Sen mi? Merdiven boşluğunda bağırsakları deşilen genç bir kadının doğal bir ölümle karıştırılması pek mümkün değil."

"Bu yüzden merdivenlerden yukarı çıkıyorsun. En üst kata. Ölümüne atlayacağın yer."

"Emin misiniz? Çünkü bu bina o kadar yüksek görünmüyor. Nefret ederim-"

Döndüm ve bıçaklı elini kestim. O da bıçak avucumu kesti. Kan fışkırdı. Tekme attım. Yere düştü, bıçak hala sıkıca kavriyordu. Tekrar tekme attım, bu sefer koluna. Yuvarlandı ve bıçak kotumun arkasını kesti. Tökezledim.

Ayağa fırladı ve bana doğru koştu. Bir tekme daha attım, bu sefer karnına. Yere düştü ve ben de onu tekmelemeye çalıştım.

Bıçak elinden kurtuldu ama ucu pantolonumun bacağına takıldı ve dengemi kaybettim. Yüzüstü yere düştüm, avuç içlerim

Sırtım açıkta, beynim ölümcül bir hata yaptığımı haykırıyordu.

Ama üzerime atlamadı. Beni sırtımdan bıçaklamadı. Döndüm. Adam aramızda durdu. Kadın ona saldırdı. Adamın yumruğu kadının çenesine çarptı. Kadın tökezledi. Karnına hızlı bir yumruk, sonra çenesine bir yumruk daha. Kadın yere düştükten sonra saçlarından yakaladı, başını kaldırdı ve kaldırırma vurdu. Kadın baygın bir şekilde yere yığıldı. Elinden bıçağı aldı ve bana doğru salladı.

"Bıçağı görmezden gel," dedi. "Eğer karşı koyarsan, ölümcül bir bıçak darbesi alması mucize olur. Onu yere yatır, sonra da silahı al. Telefonundaki GPS çalıştığı için şanslısın. Asıl üzerinde çalışman gereken dövüş becerilerin. Güçlerimi ona karşı kullanmadığımı fark ettin mi?"

"Sen bir erkeksin. Senin doğal bir avantajın var.

vücut gücü. Ve göründüğünden daha dayanıklı." Baktım

kadına baktım. Benim yaşımdan iki katı. Altı inç daha kısa. Otuz kilo daha ağırdı, hiçbirisi kas değildi. Tekrar Adam'a baktım. "O eğitimli bir suikastçı. Her şey reflekslerle ilgili."

"Uh-huh. Pekala, eğitimli suikastçıyı uyandır ki "Eğitimli sorgulama pratiğimi yapıyorum. Kahretsin!" Onun yanına düştü. Ağzının kenarından kanlı köpük damlıyordu. "Ona o kadar sert vurmadım."

Adamın parmakları kızın boynunun yan tarafına gittiğinde, kız kasılmaya başladı. Adam kızın dilini tutmak için ağzını zorla açtı. Kadın öğürmeye başladı, daha fazla kan kusuyordu.

Köpük. Ayakkabılarıma sıçrayınca geri çekildim, sonra spor ayakkabımın üzerinde bir plastik parçası fark ettim. Eğildim. Bir kapsülün parçasıydı, içinde hala bir miktar toz vardı.

"Yardıma olmaz." Adam'a kapsülü gösterdim.

Kadın çırpınmaya devam etti, gözleri dönüyor, uzuvları sallanıyordu. Adam sanki bir şeyler yapmak, en azından kadının acısını dindirmek istermiş gibi öylece duruyordu. Sonra kadın tekrar yere yığıldı, bu sefer tamamen.

Kimlik için ceplerini kontrol ettik. Hiçbir şey yoktu, sadece oteldeki bir odanın anahtar kartı vardı. Hala üzerinde oda numarası olan dosyanın içindeydi.

"Onu burada bırakacağız," dedim. "Hareket etme riskini alamayız-" Adam kaldırımdaki kanı işaret etti.

"Doğru," dedim. "Bu yüzden onu hareket ettirme riskini alamayız. Kanı bulacaklar-" Benim kanım olduğunu fark ettiğimde durdum.

"Nöbet tut," dedi Adam. "Biri buraya gelmeden önce onu götürmeliyim."

* * *

Adam uzun süredir orada gibi görünen eski bir sedan buldu. Bagaj kilidini açtı ve onu içeri koyduk. Kıyafetlerini de almak zorunda kaldım; kavgamız sırasında üzerime kan bulaşmıştı.

Sonra o malzeme almaya giderken ben de iki arabanın arasına saklandım; asfalttaki kanı temizlemek için su ve yaralarımı kapatabilmem için temiz giysiler. Yaramdaki kesik

Bacağımda neredeyse hiç sıyrık yoktu - kot pantolonum bunun yükünü çekmişti - ama elim kanıyordu. Bağladı.

Sonra kadının otel odasını aradık. Bir şişe zehir kapsülü ve Amanda Tucker adına düzenlenmiş bir fatura bulduk - bir takma ad ya da bir akraba olabilir. Bunun dışında oda temizdi.

"Beni nasıl buldu?" Toplanmak için odamıza döndüğümüzde söyledim. "Beni Columbus çevresinde, hatta Seattle'a kadar takip ettiklerini görebiliyorum. Roni'nin teyzesini ziyaret ettikten sonra tekrar izimi sürmeleri mantıklı. Ama beni buraya kadar nasıl takip ettiler?"

"Cep telefonunda engelleyici var, değil mi?" Paige'in bizim dışımızdaki GPS takip cihazlarının yerimizi bulmasını engellemek için yarattığı cihazı kastediyordu.

"Tabii ki biliyorum."

"Ve sen onu kapatmıyor musun?"

"Evet, kapatıyorum. Paige yapabileceğimizi söyledi, ne zaman ihtiyacımız olan bir uygulamaya müdahale etse-"

Küfrettim ve telefonumu cebimden çıkardım. Kontrol ederken, ekranı gizleyemeden Adam omzumun üzerinden bana baktı.

"Çevrimiçi bir mafya oyunu mu?"

Küfrettim, sonra derin bir nefes aldım ve yüzümü ona döndüm. "Evet. Ben bir aptalım, tamam mı? Açıkça görülüyor ki

hastanede olduğumdan beri ama ..."

"Ama engelleyiciyi tekrar açmayı unuttun."

"Oyunu siliyorum. Hemen şimdi." Konuştuğumuz gibi yaptım. "Ve özür dilerim. Bu çok aptalca bir hareketti. Bir daha olmayacak. Lütfen Paige'e söyleme."

"Seni hiç ispiyonladım mı? Neredeyse ölümcül bir zehirlenmeden sonra hastanede iyileşmekte olduğunu düşünürsek

bir oyunla rahatladığın için seni suçlamıyorum. Ve biz ayrıldıktan sonra kıyamet koptuğunu düşünürsek, unuttuğun

için seni suçlamıyorum.

engelleyiciyi yeniden etkinleştir. Ama tehlikedeyken bir güvenlik özelliğinin bağlantısını kesmek-"

"- aptalca."

"Aptal değil. Pervasız, bunu sen de biliyorsun. Ama artık bu konuda endişelenmemize gerek yok. Birkaç saat içinde Miami'de olacağız."

"Miami mi?"

"Evet, Miami," dedi. "Burada işimiz bitti."

"Ama Schmidt'i bulmamız gerek. Hastaneye gidiyorduk-"

"Onu başka biri bulup Miami'ye getirebilir. Seni bir suikastının elinden kurtardım Savannah. Eğer burada olmasaydım-"

"Ama sen buradaydın." Ona döndüm. "Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bunu hafife almıyorum. Miami'ye gideceğim. Sadece ihtiyacım var-"

"Daha fazla ipucunu takip etmek için, böylece Paige ve Lucas bylerinin gittiğini ğrenmeyecekler."

"Onlardan kaçmak için Miami'den kamıyorum. Bu çok saçma." "Hayır, saçma değil. Paige ve Lucas'a söylemekten korkuyorsun ya da

Başka kimse yok. Nedenini ben de biliyorum ama bu konuyu kapatacağım.

Çünkü bu sadece dikkatimi dağıtacak bir kavga. Miami'de olman gerek Savannah. İkimizin de. Her ne kadar sahada kalmayı tercih etsem de araştırma yardımına ihtiyaçları var. O yüzden gidiyorum."

"Peki ya yapmazsam?"

Gözlerinin ardında parlayan öfke ateşi bana cevap verdi. Ben onu çok zorladı. O haklıydı. Paige ve Lucas hakkında değil. -Bu nereden çıktı bilmiyorum ama neredeyse ldrlyordum.

"Hastaneye uğrayabilir miyiz?" Dedim ki. "Bakalım Schmidt orada mı? Sonra seninle Miami'ye gelirim. Söz veriyorum."

Adam'la uğraşmak ateşle uğraşmak gibi bir şey. Onu kendi yönüme doğru itebilir ve yönlendirebilirim, ama sadece bir noktaya kadar. O noktayı geçersen alevlenir ve saldırır. Geri adım atıp saygı gösterince sakinleşiyor.

Sorunlar sadece bu uyarı flaşını dikkate almadığımda ortaya çıkıyor. Birkaç kez yaptım. Yandım. Akıllandım.

Otelden ayrılmadan önce, "Sanırım Roni onların hedef listesinde olduğum konusunda haklıydı. Onu arayıp uyarmalıyım."

"Tamam."

Dizüstü bilgisayar çantamdan kartını çıkardım. "Tek yaptığım bu. Arayıp uyarıyorum. Sanırım benden yardım-koruma istediği izlenimine kapıldım ama bunu alamayacak."

"Doğru. Şimdi, sadece söylemekle kalmayın. Buna inan." Yüzümü buruşturdum. "Evet, evet."

O haklıydı. Paige ve Lucas'ın fedakârlığının bana geçmediği konusunda yıllarca ısrar etmiştim. Ama sanırım bu kedi barınağında büyümek gibi bir şey. Kendi kendinize asla başka bir kedi görmek, duymak ya da koklamak istemezsiniz, ancak terk edilmiş bir yavru kediye rastladığınızda, hissetmekten kendinizi alamazsınız. Yardım etme dürtüsü ve yardım etmezseniz kendinizi suçlu hissetme.

Bu kararı vermek kolay değildi. Roni'nin panik içinde "ama ben ne yapacağım?" diye bağırması, ağaçta miyavlayan bir kedi yavrusu gibiydi. Kendini toparlayabileceğini biliyordum ama yine de görmezden gelmek zordu. Ona Rachel teyzesinin öldüğünü -beni öldürmeyi başaramayınca intihar ettiğini- söyledim.

muhtemelen her şeyin sonu olurdu. Şimdi birinin peşine düşseler, bu intikam için ben olurum. O değildi. ikna oldu ve sonunda "Gitmeliyim. Kendine iyi bak" deyip telefonu kapattım.

Hastaneye gitmeden önce Schmidt'i tekrar aradım. Bu sefer biri açtı.

"Gary Schmidt?" Dedim. "Ben Savannah Levine." "Neee?" Sesi onu uyandırmışım gibi geliyordu. "Ben Savannah Levine. Beni mi

aradın?"

"Suzanna'yı ben aramadım. Bu benim telefonum." Anlamadığım bir şeyler mırıldandı, sonra telefonu kapattı.

Adam'a baktım. "Ya üniversitede ders vermek için temel İngilizceye ihtiyacın yok ya da o Gary Schmidt değildi."

"Yanlış numara mı?"

Giden aramalar listemi kontrol ettim. "Hayır, ama tekrar deneyeceğim." Telefon çaldı ve telesekreter çıktı.

Başımı salladım. "Ya servis ilk seferde çuvalladı ya da Schmidt'in telefonu başka birinde, ki bu hiç iyi değil."

"Ne dedi?"

"Onun telefonuydu. Bu da artık onun telefonu olduğu anlamına gelebilir. Denemeye devam edeceğim."

Ziyaret saatinin başlangıcında hastaneye vardık. Birkaç yanlış dönüşten sonra Bayan Schmidt'i bulduk. Gerçi sorularımıza cevap vermeyecekti. Hâlâ komadaydı.

"Akrabanız mı?" diye cıvıldadı bir ses. Kısa sarı saçlı genç bir hemşire odaya girmişti.

"Hayır," dedim.

"Ah." Hayal kırıklığı sesindeki neşeyi sürükledi. "Arkadaşız o zaman?"

"Evet."

"Güzel. Umarım kalır ve Maura'yla konuşursun. Onu bu halde görmenin kolay olmadığını biliyorum ve onunla konuşmak aptalca gelebilir ama gerçekten yardımcı oluyor. İlk birkaç gün

durmaksızın ziyaretçiler, öğrenciler ve arkadaşlar. Sonra her şey bitti. Ne yazık ki bu tipik bir durum."

"Peki ya kocası? Burada çok zaman geçirdiğini duydum."

"Saatlerce... ta ki düne kadar. Hiç gelmedi.

Bu yüzden akraba olduğunuzu umuyordum. Doktorunun onunla konuşması gerekiyor ama ona ulaşamadık.

Schmidt'lerin ev numarasını ve cep telefonunu aradık ve mesaj bıraktık. İşvereni izinli olduğunu söyledi.

Kazadan beri ondan haber alamamışlar. Biz

endişelenmeye başladım. Her gün buradaydı ve bundan önce de birkaç saat bile uzak kalsa bize haber verirdi."

Adam birini bulmaya çalışacağımızı söyledi. Yalan ama onu yatıştırdı.

on beş

Maura Schmidt'i ziyaret etmek için burada olduğumuzu söylediğimizden, bunu yapmadan gidemezdik. Ben gidebilirdim ama Adam bunun doğru olmayacağını söyledi.

Bu yüzden iyi bir gösteri yaptık. Yatağının yanına oturup elini tuttuk ve onunla konuştuk. Ya da Adam'ın öyle yaptığını sanıyorum. Ben kahve aldım.

Geri döndüğümde orada durmuş, komadaki kadına bakıyordu ve üzgün görünüyordu. Sempatik. Kapının önünde durup bir süre onu izledim ve benim de böyle hissetmem gerekip gerekmediğini merak ettim.

Paige ve Lucas'a bakarken gözlerimi devirmek çok kolay. empati taşması. Hiç kimsenin yabancılar için onlar kadar çok şey hissetmesi beklenemez. Benim öncüm Adam.

Kapıyı iterek açtım. "İyi misin?" Ona mocha'sını uzatırken söyledim.

Omuz silkti. "Elbette. Sadece evlerini düşünüyordum. Tüm o hobileri." Küçük bir kahkaha. "Cehennem gibi sıkıcı, ama onlar

Belli ki onları sevmişler ve sadece ..."

"Mutlu. Küçük, sıkıcı, mutlu hayatlar." Durakladım. "Yine de önemli olan son kısım."

"Evet. Öyle." İçkisini yudumladı. "Sadece onlar için üzülüyorum, anlıyor musun?"

Başımı salladım. Bu şekilde söyleyince anladım.

"Tamam," dedi. "Burada işimiz bitti, yani Miami'ye gidiyoruz." Bana baktı. "Öyle değil mi?"

Yeterince hızlı cevap vermediğimde gözleri kısıldı. "Bir anlaşma yapmıştık," dedi.

"Biliyorum. Ve bunu onurlandıracağım. Sadece düşündüm ki belki de

."

Yataktan gelen bir tıslama beni sıçrattı ve kısa kesmeme neden oldu.

İşaret ettim. "Sanırım uyanıyor."

Adam komadaki figüre baktı. Sonra bana baktı, kahverengi gözleri kapüşonlu kapakların altında parlıyordu.

"Bu hiç komik değil," dedi.

"Yardım edin. . . ." diye

fısıldadı Maura.

Ondan bana baktı, sonra geri döndü.

"Bunu duydun," dedim. "Duydun değil mi?"

Homurdandı ve yanına yaklaştı. Sonra eğildi ve bir elini onun omzuna koydu.

"Maura?" dedi. "Beni duyabiliyor musun?" "Yardım edin. . . ."

Kelime, zorlukla ayrılmış dudaklardan tıslayarak çıktı. O dudaklar kıpırdamamıştı. Hiçbir parçası hareket etmemişti. Yatağın diğer tarafına doğru yürüdüm.

"Maura?" Dedim.

"Savannah . . . ." diye fısıldadı.

Çenem yukarı kalktı. Adam'a baktım. "Duydun mu-?" Başladım.

Başını salladı. "Bunun Maura olduğunu sanmıyorum."

Kapıyı kapatmamı işaret etti, sonra komadaki kadının üzerine eğildi. "Gary? Ben Adam Vasic. Savannah Levine ile birlikteyim."

Gary Schmidt mi? O nasıl-?

Daha soramadan sorumun cevabını aldım. Schmidt bir büyücüydü. Eğer burada olsaydı.

Karısının ruhuyla iletişim kurabilirdi. Jaime bunu komadaki hastalarla da yapmıştı. Ama ya diğer taraftaysa? Karısının bedeni aracılığıyla konuşabilir miydi?

"Savannah . . . ."

"Buradayım," dedim ve aceleyle yerime döndüm. "Gary Schmidt'le mi görüşüyorsunuz?"

"Evet . . . ."

Soru cevaplandı. Birden fazla. Yine de sordum, "Sen . . . Geçtiniz mi?"

"Öldü." Kelime sert geldi. "Evet."

"Nasıl-?" Ben başladım.

"Bilmiyorum. Önemli değil."

Nasıl öldüğünü bilmiyordu. Hayaletler için alışılmadık bir şey değil,

Özellikle de yeni ölmüş olanları. Bu şekilde iletişim kurmak Belli ki mücadele edecekti ve bunu boşa harcamak istemiyordu.

"Leah," diye fısıldadı.

"O öldü," dedim. "Yine. Onu cehenneme geri gönderdik ve bu sefer çıkamayacak."

Sessizlik. Ona bu mesajı vermek iyi hissettirse de, bunun onun için ne kadar önemli olduğundan emin değilim. O hâlâ ölüydü. Karısı hala komadaydı.

"Nasıl çıktığını biliyor musun?" Ben sordum. "Sana bir şey söyledi mi? Herhangi biriyle çalışıyor muydu-?"

"Dur." Sanki hatta kalmak için mücadele ediyormuş gibi bir nefes alış. "Konuşacağım. Bekle."

Bir an dinlendikten sonra şöyle dedi: "Leah serbest bırakıldı çünkü

bağlantı." Sözleri kesik kesik geliyordu. "Seninle. Seni tanıyor. Seni ikna edebilir."

Ses kesildi ve "Beni ne yapmaya ikna edeceksin?" diye sormadan önce bekleyebildiğim kadar bekledim.

"Yardım edin. Yardımını istedim. Leah'nın da. Paket anlaşıyor. Vazgeçti."

Birisi Leah'nın benim üzerimde etkisi olduğuna karar verdi çünkü birbirimizi tanıyorduk. Bu kişi aynı zamanda onun

yararlı olabilirdi, bu da onu cehennem boyutundan kurtarmanın iki kat değerli olacağı anlamına geliyordu. O da kabul etti,

Jesse'nin bedeninde bana sokulmak, nihai amacı Görevini görmezden gelip beni cehennemden uzak durmak için kullanıyor.

"Onu kim serbest bıraktı?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Güçlü kuvvetler. İnsan değil. Şeytani. Celestial."

"Göksel mi?"

"Melek."

"Şeytani ve göksel," dedim. "Bir melek ve bir iblis birlikte

mi çalışıyor?"

O da bilmiyordu. Onun da bizim kadar kafasının karışık olduğu hissine kapıldım. Leah belli ki ona büyük planı anlatmamıştı.

"Bana söylediği her şeyi anlat," diye bastırdım. "Bana tüm parçaları ver ve onları bir araya getirelim."

"Hepsi bu kadar. Serbest bırakıldı. Güçlü kuvvetler. Sen bir hedefsin.

Güçlü bir müttefik. Araç."

Bu güçlü güçler, güçlü araçlarının güçlü suyunu kaybettiğini keşfettiklerinde ne olacaktı?

Beynimde yarı şekillenmiş bir düşünce uçuştı ve onu yakalamaya çalıştım ama yakalayamadan kayboldu.

"Daha fazlası olmalı," dedi Adam. "Leah sana haftalarca işkence etti."

"Ve konuşmayı çok seviyor," dedim.

"Hepsi bu kadar" dedi, ama bir an durdu ve bu duraksama direndiğini gösteriyordu.

"Onu kimin serbest bıraktığı hakkında başka bir şey söyledi mi?" Adam sordu.

"Hayır."

"Belirli bir iblisin adını verdi mi?"

"Hayır."

"Savannah'yı neden istediklerini söyledi mi?"

"Hayır."

"Kurtarıcısının genel planının ne olduğunu sana söyledi mi?" Bir duraklama. Sonra, "Hayır."

"Yine de ima etti. Neyin peşinde olduklarını." Sessizlik.

"Ne dedi?"

"Önemli değil. Önemli olan Savannah. O tehlikede."

"Ben her zaman tehlikedeyim," dedim. "Bu insanlar büyük bir planı gerçekleştirmelerine yardım etmemi istiyorlar. Nedir bu plan?"

"Bilmiyorum. Sadece . . ."

Bekledik ama devam etmedi.

"Planın tamamını bilmiyorsun," dedi Adam. "Sorun değil. Ne alabilirsek alacağız. Sadece bize söyle-"

"Ölümsüzlük."

Adam durakladı. "Ölümsüzlük mü istiyorlar?"

"Yarı ölümsüzlük. Uzun yaşam. Ebedi gençlik. Dokunulmazlık."

"Ciddi misin?" Dedim. "Ölümsüzlük arayışçıları Leah'ı serbest bıraktı ve beni mi istiyor? Gerçekten orijinal olmamasının yanı sıra, bu hiç mantıklı değil. Bende iblis ve büyücü kanı var. Hayır.

ölümsüzlük bağlantısı var."

"Daha büyük. Daha büyük düşün."

"Ölümsüzlükten daha mı? Bundan daha büyük bir şey olamaz."

Bir hayal kırıklığı tıslaması. "Ölümsüzlük sadece bir parçası. Daha büyük bir plan.

İhtiyaç-"

Kapı açıldı. Yaşlı bir hemşire içeri girdi, "Bu kapıyı kapatmamamız gerekiyor, millet. Biz olsak Bayan Schmidt'in alarmlarının çalmasından ve bizim onları duymamamızdan nefret ediyorum."

Adam özür dilemeye başladı ama kadın elinde şırıngayla yanından geçip gitti.

"Dışarı, dışarı, dışarı. Hanımımızın bakıma ihtiyacı var." "Hayır," diye fısıldadı

Schmidt. "Lütfen, hayır."

Gerildim. Adam bana baktı. Hemşire onu duymuş olmalıydı, ama o sadece nefesinin altında mırıldanmaya devam etti.

"Lütfen," dedi Schmidt. "Özür dilerim. Lütfen-"

Daha yüksek sesle mırıldanarak onu bastırdı. Ne zaman ki Damar kordonuna uzanıp şırıngayı kaldırdığında Adam hemşirenin üzerine atılıp kolunu yakaladı. Hemşire döndü ve Adam gözünü kırpamadan boynundan yakaladı. Adam Onu üzerinden atmaya çalıştı ama kadın onu tekrar kendine doğru çekti, ön kolunu boğazının altına sıkıştırdı, onu çırpınan bir çocuk gibi tutuyordu ve daha tehlikeli değildi. Adam iki eliyle onun kolunu kavradı. Derisi cızırdadı ve patladı. Ama kadın bırakmadı.

İleri atıldım.

"Uh-uh," dedi iğneyi Adam'ın boğazına doğrultarak. "Bana

dokunursan ölür. Büyü yaparsan ölür." O

bana gülümsedi ve gözleri turuncu renkte parladı. "Bana herhangi bir bahane ver, çocuk, ve o ölsün."

"İblis," dedim.

"Sence?" Adam hırıltılı bir sesle söyledi.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" İblis'e sordum.

"Babasının kim olduğunu?"

"Benim Asmondai'ye karşı bir sevgim yok," dedi iblis.

"Efendime de yok. Aslında, elim kayarsa ..." İğneyi Adam'ın boynuna doğru hareket ettirdi. "Efendim beni çok cömertçe ödüllendirir. Ölümlüler iblislere karıştığında kazalar olur."

"Ama bu bir kaza olmazdı," dedim, bakışlarım şıngıya yapışmıştı. "Öyle olmadığını bilirdim. Asmondai'nin de bilmesini sağlardım."

Çaresiz, boş bir tehditti ve iblisin gülmesini bekliyordum. Ama gülümsemesi dondu.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Kendimi toparlayarak söyledim. "Sav-"

"Savannah Levine. Eve'in kızı."

"Ve Lord İblis Balam'ın torunu."

Bunun hiçbir anlamı olmamalıydı. İblisler çocuklarıyla çok az ilgilenir, torunlarıyla ise hiç ilgilenmezlerdi. Ama alçak bir tıslama çıkardı, şıngıyı geri çekti ve başka tarafa baktı. Hayır, öylece bakmadı. Bakışlarını benimkilerden ayırdı.

Konuştuğunda sesi neredeyse bir sızlanmaydı. "O uyarılmıştı. Bu büyücü, uyarılmıştı. Bildiklerinden bahsederse karısı uyanmayacaktı." O hırladı

Maura Schmidt'in cesedi. "Uyarılmıştınız."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Schmidt, kelimeler ağzından dökülüyordu. "Bir hata. Bir anlık zayıflık. Onlara söyleyeceğim-"

"Artık yok." İblis Adam'ı tutuşunu bıraktı ve Schmidt'e doğru ilerledi. "Tek kelime daha edersen ölür. Benim elimle değilse bile, bir başkası tarafından. Seni uyarmıştık."

"Evet, evet. Ben-"

"Tek kelime daha etme!" diye gürledi iblis.

Adam öne doğru sıçradı ve bacaklarını onun altından çekti. O yere yığılırken ben de koştum. Adam onu kolayca kıstırdı. Çok kolay. Saçlarından tutup başını geriye çektiğimde gözleri kapalıydı, yüzü gevşekti. İblis kaçmıştı.

Schmidt'i geri ikna etmeye çalıştık ama uzun sürmedi. Schmidt gitmişti ve yerde kolunda üçüncü derece yanıklar olan baygın bir hemşire vardı. Oradan çıkabildiğimiz kadar hızlı çıktık.

Ayrılmadan önce otelden çıkış yapmıştık, bu yüzden arabaya bindiğimizde Adam'ın "Gördün mü? Bize Miami'ye ne kadar hızlı bir uçuş ayarlayabileceğini. Öğle yemeği için vaktimiz varsa, yolda bir yere uğrarız. Aksi takdirde, havaalanında yeriz."

Cevap vermedim. Telefonumu da çıkarmadım. "Savannah . . ."

"Bunu araştırmamız gerekmez mi?"

"Neyi araştıracağız? Schmidt bize peşinizde bir cadı avcısından çok daha kötü bir şey olduğunu doğrulamak dışında hiçbir şey vermedi. Bu da seni Miami'ye götürmek için bir sebep daha."

"Doğru."

Hâlâ telefonumu çıkarmamıştım. Bakışları bana doğru kaydı ve elleri direksiyonu kavradı. Hafif bir yanık vinil kokusu yükseldi.

"Bir anlaşma yapmıştık," dedi, sesi alçaktı. "Sadece bir ipucu daha ve gün batımına kadar Miami'de olacaktık."

"Henüz güneş batmadı."

Şaka olsun diye söyledim ama o kadar hızlı fren yaptı ki emniyet kemerine çarptım. Arkamızdaki araba kornasını çaldı. Adam görmezden geldi, bankete çekip sürücü kapısını açtı.

"Arabayı al," dedi. "Seninle Miami'de buluşuruz, ne zaman oraya varırsan."

"Yapma." Eğildim ve gömleğinin arkasından tuttum. "Özür dilerim. Haklısın. Miami'ye gidiyoruz. Biletleri alacağım."

Tereddüt etti. Çok zorlamıştım. Şimdi geri çekil yoksa gidecekti ve bu Miami'de karşılaşacağım her şeyden daha kötüydü.

O dışarıda dururken ben uçuş bilgilerine baktım. araba. "Aktarmalı bir uçuşu bir saatten biraz fazla bir sürede ya da direkt bir uçuşu neredeyse üç saatte alabiliyoruz. Aynı saatte iniyorlar zaman."

Bir süre daha tereddüt etti, sonra tekrar bindi. "Bağlantılı olan" demesini bekliyordum ki uçağa daha hızlı binebileceğimi düşündüm, ama o "Direkt. Önce öğle yemeği yiyeceğiz."

Telefonum çaldığında biletlerimizi ayırtmanın tam ortasıdaydım. Zil sesi "People Are Strange" idi, yani adres defterimde olmayan biriydi. Numarayı kontrol ettim.

"Ben Roni," dedim. "Görmezden mi geleyim?"

Adam derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi. "Hayır." Ben cevap verdim.

"Savannah? Aman Tanrım, telefonu açacağını sanmıyordum." Roni'nin sesi nefes nefese çıkmıştı. "Başım belada ve yardıma ihtiyacım var. Peşimdeler."

"Cep telefonunuzdan kurtulun. Dediğim gibi, seni bu şekilde izliyorlar. Mecbur kalırsanız kontörlü alın. Otobüse binin

Kimseyi tanımadığınız bir yere gidiyorsanız. Biletin parasını nakit öde. Ucuz bir motel bul ve orada kal. Gelecek hafta hâlâ yardıma ihtiyacın olursa, belki ben-"

"Gelecek hafta mı?" Sesi panikle çatırdıyordu. "Şu anda benim peşimde Savannah. Kuzenim beni burada, Riverside'da buldu ve kaçtım ama ne yaparsam yapayım beni yine bulacak. Bunu biliyorum."

"Riverside mı? Burada ne halt ediyorsun?"

"Seni takip ediyordum ama bu sabah sinyali kaybettim, bu yüzden beklemek için otele gittim ama geri dönmedin. ve beni öldürecek, Savannah. Beni öldürecek!"

Adam benimle konuşmak istediğini işaret etti. Roni'ye beklemesini söyledim ve onu beklemeye aldım.

"Onu güvenli bir eve götürelim," dedi Adam. "Paige'i ara. Bakalım Miami'de kimlere kıyabiliyorlar-Aaron, Clay, Elena, Karl."

Onu bekletmeyi bıraktım. "Roni? Bir planımız var. Bir arkadaşımız uçakla gelecek ve sana güvenli bir eve kadar eşlik edecek. Tek yapman gereken birkaç saat ortalıkta görünmemek. Telefonu bırak. Şehir otobüsüne bin. Kalabalık bir yer bul ve bekle."

Sessizlik.

"Roni?"

"Hayır, lütfen," dedi.

İçimi çektim. "Önerebileceğimin en iyisi bu-"

"Lütfen, Chrissy. Annene her ne olduysa, benim bununla hiçbir ilgim yok. Lütfen, beni yalnız bırak."

"Yani kara büyüleri arkadaşlarını peşimden gönderebilecek misin?" dedi genç bir kadın sesi. "Beni de öldürmek için mi?"

Bir ciyaklama. Sonra genç bir kadın hatta geldi. "Kendine bir iyilik yap cadı ve kendi işine bak."

Klik. Hat kesildi.

on altı

Otele gittik. Adam'ı ikna etmeme gerek kalmadı. Yine de dikkatli ilerledik.

bir tuzağa doğru koşuyor.

Roni'den hiç iz yoktu. Şaşırmadım. Teyzesi ne kadar deli olsa da beni lobide öldürmeye kalkışmamıştı.

Ayrılmamızı önermeyi düşündüm, ama Adam hâlâ alıngandı, bu yüzden dürtümü yuttum ve onun liderlik etmesine izin verdim. Otoparka geri döndü.

Roni'nin teyzesi Rachel, Chrissy'nin annesinin benim için planladığı fikri deneyebileceğini düşündü - çatıdan zorla atlamak. Yine de boş olan üst katta onlardan hiçbir iz yoktu. Biz de geri kalanını aradık.

Bu biraz zaman aldı, daireler çizerek, bakarak ve herhangi bir sorun işareti için dinleme. Keşke algılama büyüm olsaydı, işler çok daha hızlı ilerlerdi. Ve ışık topum, karanlık köşeleri aydınlatmak için. Ve aslında tüm büyülerim.

İşimiz bittiğinde Adam, "Garaj için bu kadar yeter," dedi. en alt katta. "Önce otelin merdiven boşluğunu, sonra da bodrum katını deneyeceğiz. Umalım da Roni kuzeninin onu bir misafir odasına götürmesine izin verecek kadar aptal olmasın, yoksa onu asla bulamayız."

Otelin merdiven boşluğu boş çıktı, biz de bodrum katına indik. Orası spor salonunun bulunduğu yerdi, yani o kısım halka açıktı. Kesinlikle bir insanı öldürmek için götüreceğiniz bir yer değil.

Birkaç yasak bölge de vardı. Kapıları kontrol ettik. Üçüncüsü açıktı. Kendimizi binanın canavarında bulmak için gizlice içeri girdik: mekanik oda. Klima ünitelerinin gürültüsüne ve tıslamasına rağmen burası bir domuzu kızartacak kadar sıcaktı.

Birbirimize yapışmış, koridorlar boyunca yılan gibi kıvrılmıştık. Pantolonumun bacağı sıkıştığında, onu tutan bir el görmek için döndüm ve Parmaklarım havaya kalktı, atmaya hazırdı. Adam elini bacağımdan çekti.

"Benim. Roni."

Kendini bir çeşit vantilatörün altına sıkıştırmıştı. Zemin kanla kayganlaşmıştı.

"Kahretsin," dedi Adam. Ona doğru uzandı ama ben kolunu yakaladım.

"Burada başka kimse var mı?" Dedim.

"Hayır. Chrissy gitti. Kaçtığını sandı."

Roni'ye yardım ettik. Görünüşe göre bıçaklar, cadı avcılarının iğne ya da ilmikten daha az gizli bir şey seçtiklerinde tercih ettikleri silahlardı. Roni birkaç kez bıçaklanmıştı. Onu hastaneye bırakmayı teklif ettik ama sağlık sigortasını kullanırsa ailesinin öğreneceğini söyleyerek korktu. Ben ödeyeceğimi söyledim. Dinlemedi. Biz onun düşmanlarına karşı kalkanıydık ve şimdi Bizi öldürse bile iki eliyle tutunmaya çalışıyordu.

Adam bize bir oda tuttu ve Roni'yi oraya soktuk. I arabadan çantalarımızı aldık. Hâlâ sargı bezlerimiz ve beni daha önce iyileştirdiğimiz kitimiz vardı. Roni'nin kesikleri derin olsa da, kanama sonunda durdu ve ölüm tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünmüyordu. Tek önemseydiği buydu.

Paige'i aradım ve ona Roni'den bahsettim, bu da ona cadı avcılarıyla olan savaşımın tüm kirli hikayesini anlatmak anlamına geliyordu. Tabii ki çok öfkelenildi. Ona söylemediği için Adam'a ateş püskürdü. Sırada Lucas vardı. Bunu yaptığım için mutluydum.

Yalan söyleyip bilmediğini söyleyecekti ama yine de ona anlatacaktı. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve hak ettiğimi bilerek bana kraliyet cehennemini yaşatmasına izin verdim.

İşi bittiğinde bana Roni'ye nasıl bakacağımı anlattı, bu da mini bir dikiş seti almak için oda servisini aramakla başladı. Evet, Roni'yi dikmek zorundaydım. Ona bar dolabından içki verdik ama alkole alışık olduğunu sanmıyorum ve bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. Roni'yi görünce

İğne derisini delip geçince kustu, bu da gövdesindeki bir kesiğin tekrar kanamasına neden oldu ve bu eğlenceliydi.

O çileden sonra Paige'i geri aradığımda, Roni'yi güvenli bir eve götürmesi için birini göndereceklerini söyledi. Roni bu konuşmanın hiçbirini duymadı. Sarhoştı, ki onun için en iyisinin bu olduğunu düşündüm.

Adam ve ben oda servisi sipariş ettik ve dizüstü bilgisayarlarımızda bazı ipuçlarını araştırdık, ancak ortam aynı değildi. Ararken bulduklarımızı ileri geri savurmak yoktu. Dalga geçmek ve şakalaşmak yoktu. Son parça pizza için kavga etmek yoktu. Adam sadece yememe izin verdi. Kalmayı kabul etmişti ama bu konuda mutlu değildi. Kıcımlı kaldırıp Miami'ye gitmem gerekiyordu yoksa başımız ciddi belaya girecekti.

Roni kısa bir süre sonra uyandı. Ona yiyecek bir şeyler söyledim, ama sadece eline aldı. Jaime aradığında yine uyukluyordu.

Arka plandan gelen sesler üzerine, "Hope'la mısınız?" diye sordum.

"Ve Elena. Kokteyl içmeye gidiyoruz. İkimiz gidiyoruz. Birimiz sıkı bir sahte kokteyl diyetinde. Karl da bizimle ama yirmi adım geriden gelip barın diğer tarafında oturacağına söz verdi."

"Uh-huh. Ve daha fazla korumacı olabileceğini düşünmemiştim."

Bunu duyan Hope, "Ben de öyle," dedi ve Jaime güldü.

"Yeni rekorlar kırıyor," dedi Jaime. "Hope, Elena'yı onu bir sandalyeye bağlamasına yardım etmekle tehdit etmeseydi hiç dışarı çıkmayacaktık."

Ona Leah'nın kaçışını sordum.

"Evet, yardım aldığınızdan eminiz," dedi Jaime. "Annen araştırıyordu ama senin büyüğü durumun önceliklidir."

"İkisi bağlantısız olmayabilir." Schmidt'in Leah'nın bilinmeyen bir amaçla bana kur yapmak için serbest bırakılmasıyla ilgili söylediklerini ona anlattım.

"Lanet olsun. Tamam. Barda karanlık bir köşe bulup annene ulaşmaya çalışacağım."

Hope'la konuşmak istedim ve ona Kimerion'un isteğini anlattım. Kabul etmesi için ona baskı yapmadığımı söyledim. Yine de kabul etti. Bu da tabağıma yeni bir suçluluk duygusu ekledi.

Hope'un sesi bitkin geliyordu. Bunun bir nedeni hamilelikti, ama imgelemler belli ki tüm gücünü tüketiyordu. terk etmişti. Hope ne kadar sert olmaya çalışsa da, en iyi koşullarda bile kırılğan bir yapısı var.

Çoğu lord iblis gibi Lucifer da çok fazla çocuk doğurmaz. Kısa ömürlü olurlar. Kaos açlığı onları deliliğe ya da intihara sürükler.

Hope sadece Adam'ın yaşında olmasına rağmen, kayıtlara geçmiş tüm Expisco'lardan daha yaşlıydı. Bunu ona kimse söylemedi ama o bundan şüpheleniyor. O bir kaos bağımlısı.

Güçleri arttıkça daha da zorlaşan bir savaş. Bu bana bir büyücü olduğum için ne kadar şanslı olduğumu sürekli hatırlatıyor. Güçlerimin tek laneti, onları kötüye kullanmanın cazibesi.

Ama Hope ne kadar zayıf olursa olsun, hiçbir şeyi reddetmezdi. Yardım etme şansı. Sanırım bu kaos açlığının daha çirkin kısımlarını dengelemeye yardımcı oluyor. Yine de bu kendimi bok gibi hissetmemi engellemedi ve isteğimi geri çekebilmeyi, Adam'a Kimerion'un kurallarını çiğnediğim için Ona soracağıma söz verdim. Geri adım atıp onu vazgeçirmeye bile çalıştım. Ama nafile. Eğer Kimerion'un yardımını kullanabilirsek, o onunla konuşacağım.

Şimdi sorun Karl'a söylemek olacaktı. Benden bir şerit koparacağını biliyordum. Karl'la, bu gerçek bir şerit olabilir. Her zaman sorumsuz ve umursamaz bir velet olduğumu düşünmüştür ve içten içe yanıldığından emin değilim. Şu anda, yanılmadığından oldukça emindim.

"Jaime'nin şovuyla ilgili o makaleyi ben yazdım," dedi Hope beni Jaime'ye geri vermeden önce. "Şimdi ne kadar işe yarayacağından emin değilim. Aslında başımıza biraz bela açabilir-

Konsej için çalıştığımı bilen doğaüstü varlıklar, bu aktivistleri susturmaya çalıştığımızı düşünüyorlar. Editörümü aradım ve bunu durdurmaya çalıştım ama dün gece basıldı."

Telefonu kapattığımda Adam'a makaleden bahsettim.

"Hediyelik eşya dükkânına gidip *True News* var mı diye bakacağım," dedim. "Size bir şey getireyim mi?"

"Ben iyiyim."

"Gelmek ister misin? Hemen alt katta." "Biri ona göz kulak olmalı."

"O uyuyor. Biz sadece-"

"Uyandım." Roni dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Bu ne hakkında

Doğru Haber mi? Ve Hope adında biri?"

"Sadece umarım taşırlar diyordum-"

"Hope Adams?" dedi. "Telefonda konuştuğun kişi bu muydu? Aman Tanrım. Hope Adams'ı tanıyor musun? Cidden mi? Bütün yazılarını okudum. Magazin gazetesi olduğunu biliyorum ama yazdıkları çok iyi ve ..." Birkaç dakika boyunca bu şekilde devam etti, hayran kızın fişkırması ve -başarısız bir şekilde- soğukkanlı davranmaya çalışması arasında gidip geldi.

"Evet, Hope'u tanıyoruz," diye araya girdi Adam.

"Savannah gibi cadılar, onun gibi gerçeğin bir parçasını yakalayabilecek insanlara karşı dikkatli olmak zorunda. Onları kontrol etmenin en iyi yolu onlarla arkadaş olmaktır, böylece açığa çıkabilecek tehditleri önceden haber alabiliriz."

"Savannah'nın konuştuğu kişi o muydu? Duydum.

Beni güvenli bir yere götürmekle ilgili bir şey. Hope Adams'la mı tanışacağım? Aman Tanrım, bu çok-" Boğazını temizledi. "Memnuniyetle."

"Hayır." Adam'ın sesindeki gerginlik onun sabrını zorladığını gösteriyordu. "Savannah bir arkadaşıyla konuşuyordu.

güvenli bir evde kalmanızı ayarlayan bizimkiler ve bunun Hope'la hiçbir ilgisi yok. O doğaüstü biri değil. Bu yüzden onunla arkadaş olduk. Çünkü o bizden biri değil. Bizi ifşa edebilir."

"Ah." Tekrar yastığın üzerine yığıldı.

Adam bana, uyuduğunu düşünsek bile onun önünde söylediklerimize çok daha dikkat etmemiz gerektiği konusunda uyarıcı bir bakış attı. Başımı salladım ve aşağı indim.

Gece bir ikilem yarattı. Roni tanıdığım en güçlü ruh değildi. Uyanıp "Siktir et bunu" dedikten sonra akrabalarını arayıp dokunulmazlık karşılığında beni teklif etmesini ne engelleyebilirdi ki?

Nöbetleşe uyuyorduk. Adam beni ikinci kez uyandırmakta zorlandığında, beni gıdıklamadı. Alay etmedi ve Beni kandırdı. Sırtıma buz koymadı. Sadece uyumama izin verdi ve biliyordum ki, tıpkı pizzanın son dilimini bana vermesi gibi, bu Adam'ın düşünceli davranması değildi. Adam'ın benden uzaklaşmasıydı.

Sonunda kalktığımda beni uyandıran Adam değil, kapının çalınmasıydı.

"Bebek bakıcısı olmalı," dedi Adam, çalışmakta olduğum masadan kalkarak. "Paige kahvaltıya kadar birinin geleceğini söyledi."

Yürüdü, gözetleme deliğini kontrol etti, sonra da kapıyı açtı.

Bir kadın içeri girdi. İnce ve uzun boyluydu, benden sadece birkaç santim kısaydı. Koyu mavi gözleri vardı. Gümüş rengi sarı saçları at kuyruğu şeklinde geriye toplanmıştı. Kot pantolon, spor ayakkabı, tişört ve yıpranmış bir kot ceket, bir kereste kampında modanın zirvesi olan bir görünümü tamamlıyordu. Doğallığı ile iyi görünüyor, eminim orada da çok hoş karşılanırdı, ta ki seks düşkünü odunculardan biri ona el atmaya çalışıp kendini kaybedene kadar. Kelimenin tam anlamıyla.

"Elena," dedim ayağa fırlayarak.

Beni kucaklayarak karşıladı. Elena genellikle kucaklaşan bir tip değildir. Kurtadamlar fiziksel olarak çok sevecendirler ama sadece sürü içinde. Yine de on iki yaşımdan beri yazları onlarla geçirdiğim için sarılmayı çok severdim ve o bana sarıldığında

Beni kucakladı, ben de ona olabildiğince sıkı sarılmak istedim,

Sonra yatağa oturup içimi döktüm, olanları ve her şeyi nasıl berbat ettiğimi anlattım. I

Roni oradayken yapamazdım. Bu yüzden onu sıktım ve geri çekildim.

"Veronica'ya eşlik etmek için mi buradasınız?" Dedim.

"Öyleyim." İkinci yatağa döndü. "Sanırım bu sensin."

Roni Elena'ya bakıyordu. Muhtemelen nasıl olduğunu merak ediyordu.

Böyle görünen biri onu koruyabilirdi. Umarım bunu asla öğrenmezdi.

"Roni, bu Elena."

Elena elini uzattı. Roni'nin elini tutması bir an sürdü.

"Sen bir cadı değilsin," dedi.

"Hayır, ama sanırım koruma görevini üstlenebilirim." Elena oda servisi tepsisinden bir kaşık aldı ve parmağının etrafında büktü. "Kavgada çok işe yarar ama umarım herhangi biriyle karşılaşmayız."

"Seni bağışlamalarına şaşırdım," dedim.

"Lucas Veronica'nın Michigan'daki güvenli bir eve gitmesini ayarladı. Ben eve dönüyorum, bu yüzden onu götürmeyi teklif ettim."

Yani Elena Miami'de olmayacak mı? Vay be. Sanırım bu mantıklı, onu Clay ve çocukların yanına gönderip Jeremy'nin sürüyü temsil etmesi için. Yine de orada olmasını umuyordum. Gerçekten ummuştum.

Adam bizim için bir uçuş ayarladı. Üç saat içinde kalkacaktı, bu da kahvaltı için vaktimiz olduğu anlamına geliyordu. Bunun için çok heyecanlıydım - gitmeden önce Elena'yla vakit geçirecektik - ta ki Roni'yi de yanımıza almamız gerektiğini fark edene kadar. Bu çok uzun ve garip bir yemek demekti. Adam'ın ruh hali de pek yardımcı olmadı. Yeterince kibardı ama sessizdi. Elena bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu ama Roni'nin önünde bunu konuşmanın bir yolu yoktu.

Kahvaltıdan sonra ayrıldık. Elena onlar gitmeden önce etrafı biraz koklamayı planlıyordu. Eğer Roni'nin kuzeni hala Elena onları daha fazla takip etmenin gerçekten akıllıca bir fikir olmadığına onu ikna etmeyi umuyordu.

Ama Elena, Roni peşindeyken "etrafı koklayamazdı". Onu korurken kendini tamamen bir kavgaya da adayamazdı. Adam'la birlikte havaalanı terminaline girip kalkış ekranlarına bakana kadar ağzımı kapalı tutmayı başardım.

"Birkaç saat içinde Orlando'ya bir uçuş var," dedim. "Biz ona geçebilir ve arabayla aşağı inebiliriz, böylece Elena'ya yardım etmek için daha fazla zamanımız olur."

Adam'ın omuzları gerildi. Bakışlarını ekrandan ayırmadı. "Hayır."

"Oyalamıyorum. Sadece acele etmemiz ve Elena'yı Roni'yle baş başa bırakmamız gerektiğini düşünmüyorum."

"Elena'nın iki tane dört yaşında çocuğu var. Roni'yi idare edebilir."

Onunla ekran arasına girdim. "Oyalanmıyorum, Adam. Yemin ederim, eğer Orlando uçuşunu ayarlarsan, ona bineceğim. Ama Elena'ya yardımı olacaksa birkaç saat daha beklemememiz için hiçbir neden yok."

Bir duraklama, sonra yavaşça başını salladı. Telefonunu çıkardı. "Tamam, sana biniş kartını e-posta ile göndereceğim. Sen Miami'ye uç. Ben Orlando uçuşuna geçeceğim."

"Ne?"

"Haklısın. Elena'nın yardıma ihtiyacı olabilir, ama ikimiz de Özellikle de büyüleriniz yokken. Bu konuyu sana hatırlatmama gerek yok, çünkü o uçağa binmemek için her şeyi yapmanın nedeni bu."

"Büyü sorunumun Miami'ye gitmek istemememle ne ilgisi var?"

Adam insanların bakmaya başladığını fark etti. Döndü. ve dışarı çıktı, sonra taksilerin ve bırakma araçlarının sırasını geçene kadar yürümeye devam etti, bir kez bile arkasında olduğundan emin olmak için kontrol etmedi. Sessiz bir yer bulunduğu, direksiyonu kırdı.

"Şimdiye kadar bir şey söylemememin tek nedeni, söylersem çıldıracağını bilmem. İnkâr edeceksin, beni azarlayacaksın ve sonra da kaçacaksın."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Kaçmıyorum, Adam. Korkmuştum, tamam mı? şimdi bununla başa çıkıyorum-"

"Cehennem gibi korkuyorsun. Hâlâ korkuyorsun. Çok korkuyorsun ve bunu biliyorum çünkü sihrinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu yüzden dikkatli davrandım. Çok dikkatli. Seni doğru yönde dürtmeye devam edersem, seni Miami'ye yönlendirebileceğimi düşündüm. Ama bu olmuyor. Sürekli erteliyorsun, Ne halt istersen yap, bana peşinden koşacak lanet bir köpek yavrusu gibi davran-"

"Sana hiç davranmadım-"

"Artık seni takip etmiyorum Savannah. Artık seninle ilgilenmeyeceğim."

"Benimle ilgilenmek mi? Kimsenin yapmasına gerek yok-"

"Sana neden Miami'ye gitmeyeceğini söyleyeceğim. Ve eğer sinirlenip gidersen, peşinden gelmeyeceğim."

"Senden sonra gelmeni hiç istemedim-"

"Paige ve Lucas'a büyülerini kaybettiğini söylemek istemiyorsun çünkü büyü yapmadığın takdirde işlerin değişeceğinden korkuyorsun. Sana farklı davranacaklarından korkuyorsun.

Herkesin yapacağından korkuyorsun, ama en çok da onların yapacağından korkuyorsun. Annenizi ve babanızı kaybettiniz.

Başka bir aile buldun ve onları kaybetmekten korkuyorsun."

"Ailemi kaybetmek mi? Artık on iki yaşında değilim, Adam." "Onlar söz konusu olduğunda, öylesin. Sen üniversiteye gitmedin.

Çünkü gitmekten korkuyordun. Geri döndüğünüzde her şeyin farklı olacağından korktunuz. Belki geri dönmeni bile beklemiyorlardı. Ne de olsa onların çocuğu değilsin. Seni üniversiteye gönderdiklerinde görevleri bitmişti."

"Paige ve Lucas asla-"

"Hâlâ arkadaşın olacaklarını biliyorsun. Ama senin onlarla olan ilişkin değişebilir. Bu yüzden üniversiteye gitmediniz ve bu yüzden taşınmıyorsunuz. Aileni kaybetmekten ve sadece bir arkadaş ve çalışan olmaktan korkuyorsun. şimdi onu da kaybetmekten korkuyorsun. Doğüstü bir varlık değilsen, hâlâ kurum için çalışabilir

misin? Hala konsey ile takılmak? Hala Paige'e cadı konusunda yardım edebilir misin?

Öğrenciler mi? Belki de hayatlarının merkezinden koparılmış başka bir insan arkadaş olursunuz."

"Vay canına," dedim. "Çok haklısın. Ne kadar şaşırtıcı değil mi? psikolojiden alabileceğiniz tek bir kredi ile elde edebileceğiniz derin içgörüler. Yoksa o dersi geçtin mi?"

Kıpırdamadan durdu. Yine de gözleri alev alev yanmıyordu. Sertleştiler ve onların arkasına çekilmeye başladı. Kapanıyordu. Beni dışarı itti.

Kafamın içindeki bir ses çok ileri gittiğimi, hemen geri çekilmem gerektiğini haykırıyordu. Özür dilemem gerektiğini. Haklı olmasa bile ona haklı olduğunu söyle. Çok geç olmadan bunu düzeltmeliydim.

Yine de yapamadım. Bu sesi bastıran, geri itmek için ezici bir ihtiyaçtı. O kapanmadan ben kapanmalıyım. O beni itmeden önce ben onu itmeliydim.

Birbirimize ters ters baktık, sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve uzaklaştım. O beni takip etmedi.

Önce öfke ve inkâr geldi. Neden bahsediyordu? Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyordu? Anne ve babasını tekrar kaybetmekten korkan zayıf küçük bir kız mı? I

Beni herkesten daha iyi tanıdığını sanıyordu ama belli ki beni hiç tanıımıyormuş.

Sonra acı ve kendine acıma. Neden bana bu kadar kızgındı? Ben sadece bir davayı çözmeye ve başı dertte olan genç bir kadına yardım etmeye çalışıyordum. Bunu görmedi mi?

Ardından korku ve şüphe geldi. Bana çocukmuşum gibi davrandığı için kızgındım ama ben de tam olarak böyle davranmıyor muydum?

Ve sonra, nihayet, çeneye çakılan bir kazık gibi: netlik.

Adam haklıydı. Evden ayrılmaya hazır değildim çünkü hayatımı olduğu gibi seviyordum. Ve evet, aynı nedenle büyü sorunumu herkese anlatmaktan kaçınıyordum. Bir çözüm bulurum ya da uyandığımda büyülerimin mucizevi bir şekilde eski haline döndüğünü görürüm umuduyla oyalanıyordum.

Sihirli güçlerim olmasa Paige ve Lucas'ın beni terk etmeyeceğini biliyordum. Beni kovmazlardı da. Ama hayatlarındaki yerim değişecekti. Ve Adam'ın hayatındaki yerim değişecekti.

Peki neden şimdiden bunun olmasına izin veriyordum? Onun öfkeyle uzaklaşmasını izliyor ve bu konuda hiçbir şey yapmıyordum?

Cep telefonumu kontrol ettim. Adam birkaç dakika önce biniş kartımı e-posta ile göndermişti. Bu benden henüz vazgeçmediği anlamına geliyordu. Şimdi o uçağa binmem gerekiyordu. Miami'ye gitmeliydim.

Cep telefonum çaldığında bagaj kontuarına kadar gelmişim. "İnsanlar Tuhaftır."

"Alo?" Dedim.

"Savannah." Arayan Roni'ydi, panikten nefesi kesilmişti. "Tanrı'ya şükür. Numaranı hatırladığımı sanıyordum ama ilk seferinde yanlış hatırlamışım ve-"

"Neredesin?"

"Pusuya düşürüldük. Taksiye çarptılar. Şoför bizi dışarı çıkardı. Arkadaşınız gitmedi -şoförle tartıştı- ben de çıktım."

"Ne oldu? Elena nerede? O iyi mi?"

"Beni kovaladılar. Bileğimi burktum. I-" Derin ve acılı bir nefes. "Onları kaybettim ama şimdi çok canım yanıyor ve zar zor yürüyebiliyorum ve hala beni arıyorlar. Hala beni aradıklarını *biliyorum*. beni arıyor."

"Elena nerede?" Dedim. "Yaralandı mı?"

"Bilmiyorum. Üç kişilerdi. Kuzenim Chrissy, başka bir kadın ve bir adam. Chrissy ve kadın beni kovaladı. Adam geride kaldı. Onu arkadaşınızı arabadan çekerken gördüm. Silahı vardı."

Kahretsin. Hayır. Lütfen bana bu kadar kötü batırmadığımı söyleyin. "Onu nerede bıraktın?" Dedim.

"Ben-"

"Hayır, Elena. Yaralanmış olabilir. Onu nerede bıraktın?"

"Bilmiyorum. Dikkat etmedim. Özür dilerim."

"İyi, neredesin?" Bu beni Elena'yı bulmaya yetecek kadar yaklaştıracaktı.

Bana bir sokak adresi verdiğinde, ona hemen orada olacağımı söyledim. Sonra Elena'nın numarasını aradım. Kimse cevap vermedi. I

Adam'a mesaj attım. Ben terminalin dışında bir taksiye koşarken aradı.

"İçeri gir Savannah."

"Uçağıma hala yetişebilirim ve yetişeceğim de, ama Elena-"

"O iyi. Silahlı bir adamın onu öldürmesine izin vermesine imkan yok.

."

"Telefonuna cevap vermiyor. Bir şey oldu. Sana Roni'nin yerini mesaj attım. Benimle orada buluş."

Cevap veremedi telefon kapattım.

on yedi

Roni bir fast-food restoranında saklanıyordu. Öğle yemeği vaktiydi ve mekan tıklım tıklımdı. Onu bir köşede buldum, bir soda yudumluyordu, ailelerin bakışlarına karşı omuzları kamburdu

oturacak yer ararken onun masasının önünden geçiyorlardı.

Beni gördüğünde gözleri yaşlarla doldu. Ayağa kalkmaya başladı, sonra durdu, gözlerini kocaman açarak arkama baktı. O

koşup sargılı olan elimi tuttu ve ben de bir çığlık attım.

"Özür dilerim. Arkanı dönme. Sadece-" Beni bir kalkan gibi kullanarak önüme geçti. "Beni gördüklerini sanmıyorum."

"Bu-?"

"Chrissy. Tanımadığım bir adamla birlikte."

"Tamam, dinle. Halka açık çok kalabalık bir yerdeyiz. Sakin ol ve bana buraya nasıl geldiğini anlat. Bu bize geri dönüp Elena'yı bulmamızda yardımcı olacaktır. Adam'ı aramam gerek-"

"Beni gördüler!"

"Sakin olun. Önce etrafı kolaçan edecekler ve çıkışları tutacaklar. Yapabileceğiniz en kötü şey-"

Elimden kurtuldu ve fırladı. "-Koş."

Peşinden gittim.

* * *

Roni'yi kilitli olan arka kapıda yakaladım. O kapıyı zorlarken, ben de onu geri çektim.

"Şimdi de bizi bir çıkmaz sokağa hapsettin," diye tısladım. "Harika."

"Sadece kilitli," dedi. "Bunun için bir büyün var, değil mi?"

"Normalde evet, ama yakın zamanda zehirlendim, bu da beni neden hiçbir şey yaparken görmediğinizi açıklıyor."

Kapıya doğru uzandım. Kolumun arkasına batan bir iğne beni zıplattı. Roni bir iğneyi tutarak geriye düştü.

"Seni küçük kaltak!" Dedim.

"Her şey yoluna girecek Savannah. Sana asla zarar vermem. Onlar da bana asla izin vermez. Sen çok önemlisin."

Ona doğru savurdum. Eğilmeye çalıştı ama yumruğum ona değdi ve yere düştü. Çıkışa doğru döndüm. Hareket etmeyi bıraktığımda bile koridor devam ediyordu. etrafta. Parmaklarım tutamağı kavradı. Döndü. Sonuçta kilitli değildi. Kapıyı açtım, sendeleyerek dışarı çıktım, çöp kokusu midemi bulandırıyor. Bir çöp tenekesine takıldım. Dik durmak için her şeyimi harcadım.

"Merhaba Savannah."

Başımı kaldırdığımda bir adam ve bir kadının orada durduğunu gördüm. Döndüm. İki adam diğer yolu kapatmıştı. Geri dönmeye çalıştım ama ayaklarım çakılda kaydı. Arkamdan biri beni yakaladı ve son duyduğum şey Roni'nin "Arkadaşları geliyor. Yarı iblis ve kurt adam. Biz gitmem gerek."

Bir sandalyeye bağlı olarak uyandım. Her yer karanlıktı ama başımı hareket ettirdiğimde göz bağıni hissedemiyordum.

Dönüp nasıl bağlandığımı hissetmeye çalıştım ama ellerim arka arkaya bağlıydı ve parmaklarımı hiçbir şeye dokunacak kadar uzatamıyordum.

Gözlerimi kapadım ve dört nala koşan kalbimi yavaşlatmak için çabalayarak nefes alıp vermeye çalıştım.

Kaçırıldı.

Burada başka biri olsaydı, bunun beni Jaime'nin rekoruna karşı meşru bir rakip haline getirdiğiyle ilgili şaka yapardım. Yine kaçırıldı.

Ha-ha.

Ama hiç de komik değildi. O karanlığı gördüğümde ve bağlı bileklerimi hissettiğimde, geçmişte yaşadığım kaçırılma anılarını da peşinden sürükleyerek paniğe kapıldım.

İlk seferinde annemle birlikte yakalanmıştım. Onun için gelmişlerdi ve ben evde hasta numarası yapıyordum, bu yüzden beni korumak zorunda kaldı, bu da kaçamayacağı anlamına geliyordu. Hiç kaamadan öldü.

İkinci kez babam tarafından yakalandım. Paige'in velayeti için savaşıyordu ve hikayenin kendi tarafını anlatamıyordu, bu yüzden beni aldı. Sonra Leah beni Paige'i öldürdüğüne ikna etti ve büyüden güç alan kör bir öfke nöbeti içinde onu öldürdüm.

İki adam kaçırma. İki ölüm. Bu sefer kim ölecek?

Hiç kimseyi. Burada kimseye zarar veremezdim. Yalnızdım.

Ama ne kadar süre için? Arka cebimdeki cep telefonunun tanıdık şişkinliği kaybolmuştu. Daha önce devre dış mı bırakmışlardı Adam?

koordinatları alabilir mi?

Ya Adam gelseydi? Ya öldürölseydi-?

Arkamdaki kapı gıcırdayarak açıldı. İçeri ışık doldu. İ Omzumun üzerinden bakma dürtüsüne direndim ve bunun yerine bir kavgada ne kullanabileceğimi görmek için etrafımı değerlendirdim. Sandalyemle aslan terbiyeciliği oynamadığım sürece hiçbir şey yoktu.

"Savannah?"

Bu sesle tüylerim diken diken oldu.

Roni önümde yürüdü, sanki saldırıp onu ısıracaktım gibi geniş bir daire çizdi. Cezbedici.

"Böyle olmak zorunda olduğu için üzgünüm." Tükürdüm. Ne yazık ki iskaladım.

"Bu senin kendi hatan," dedi, ağzı kaskatı kesilmişti.

"Tek yapman gereken ben istediğimde gelip bana yardım etmektir. Senin yapman gereken de bu, değil mi? İnsanlara yardım etmek? Diğerleri bunun işe yaramayacağını söyledi, çünkü sen Paige gibi değilsin.

ve Lucas. Denemek için ısrar ettim. Bu ironik, değil mi? Bir cadı-

Bir cadının iyiliğini savunan avcı mı? Ama sen yanıldığımı kanıtladı." Hayal kırıklığı sesine sızdı. "Şu anda benden pek memnun değiller, özellikle de sen Maddie'yi öldürdükten sonra ve şimdi Tyler da ölebilir gibi görünüyor. Kurt adam arkadaşın onu çok kötü yaraladı."

Tyler, Elena'nın peşinden giden adam olmalıydı. Bayılmadan önce Roni'nin "yarı iblis ve kurt adam" arkadaşlarımla peşimden gelmesiyle ilgili söylediklerini hatırladım. Yani Elena iyiydi. Adam'ın söylediği gibi.

Rahatladım. "Tyler'ın bir kurt adamla uğraşmasının karşılığı bu. Ve eğer otoparktaki kadın Maddie'yse, onu ben öldürmedim. Zehir yuttu."

"Senin yüzünden. Yani onlara göre onu sen öldürdün."

"O teyzen değildi, değil mi?"

"Hayır, sadece bana benzeyen bir grup üyesi." Bunun ne anlama geldiğini kavramam biraz zaman aldı. Roni'nin ailesi asla onun peşinde olmamıştı. Bu insanların yardımıyla öyleymiş gibi davranmıştı. Bir tuzak Başının belada olduğuna beni ikna etti.

"Yani ailenizden hiç kimse bu işe karışmadı. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorlardı. Sen cadı avcısısın ve kuzenini seni durdurmaya çalıştığı için öldürdün."

"Amy'nin ölümüyle hiçbir ilgim yok. Onun kendi sorunları vardı."

Yalandı. Bundan emindim. Amy, Roni'nin bir şeylere karıştığını öğrenmiş miydi? Amy ailelerine söylemekle tehdit etmiş miydi?

Onu Roni mi öldürdü? Yoksa Roni onlara söylediğinde bu insanlar mı öldürdü? Bunun bir önemi yoktu. Şimdi önemi yok.

"Yani teyzen haklıydı - onlar cadıları avlamayı bıraktı ama sen bırakmadın. Sen haydut oldun."

Kendini beğenmiş bir gülümseme. "Hayal edebileceklerinden çok daha fazla haydut oldum. Artık bir cadı avcısı değilim. Ben bir cadıyım."

Güldüm. Bundan hoşlanmadı.

"Seni cadı yapacaklarına söz veriyorlarsa, cadı avcılığı eğitiminin bir kısmında uyumuşsun demektir," dedim. "Biz

doğar, yapılmaz."

"Sen öyle sanıyorsun. Bana cadı kanı enjekte ederek beni cadı yapıyorlar."

İçimi çektim. "Eğer bu kadar kolay olsaydı, sence de her Korkunç doğaüstü bunu yapar mı? Repertuarına büyü yapmayı da mı eklesin? Kahretsin, hazır başlamışken neden diğerlerini de almayasınız - yarı iblis kanı, büyücü, şaman, büyücü . . . Aktarılabilecek tek doğaüstü güç bir kurt adamı, o da tükürük yoluyla. Bundan kurtulma şansın yüzde bir. Ve alınma Roni ama sen o yüzde birin içinde yer alacak kadar güçlü değilsin."

"Cadı olmayacağımı mı düşünüyorsun? O zaman bunu açıkla."

Cebinden bir parça tebeşir çıkardı, yere bir sembol çizdi ve üzerine deriden bir hurda koydu. Hurdayı ateşe verdi, bir büyü okudu ve bir ateşböceğinden daha büyük olmayan küçük bir ateş topu üzerinde patladı.

Güldüğümde yüzü karardı. "Daha yeni başlıyorum. Çok pratik yapmam ve aylarca kan tedavisi görmem gerekecek ama bir gün gerçek bir cadı olacağım."

"Um, hayır. Yapmayacaksın. Hastane odama geldiğin ve seni kış üstü yere serdiğim zamanı hatırlıyor musun? Tebeşir sembolleri yok. Kurumuş et parçaları yok. Kibrit yok. Uyanık bile değildim. Burada yaptığın şey bir salon numarası. Arkadaşlarım birkaç yıl önce böyle sihir yapan bir insan tarikatı buldular."

"Onlar ilkti," dedi Roni. "O zamandan bu yana yöntemlerimiz çok gelişti."

Jeremy ve Karl, Jaime'nin ortaya çıkardığı tarikatı ortadan kaldırırken, birkaçı kaçmıştı. Bu Roni'nin grubu muydu? Leah'yı serbest bırakmanın bir yolunu bulanlar onlar mıydı? Elbette, orada

Beni yakalamaya kararlı iki ayrı grup olabilirdi, ama bu kulağa genç bir kızın

Benim zevkime göre popülerlik fantezisi. Özellikle de Leah beni oraya çekmeden önce Roni'nin Columbus'ta olduğunu düşünürsek. Onlar

Beni istiyorlardı çünkü ben hem cadı hem de büyücüydüm.

küçük bir iblis, yani eğer gerçekten kanın

Oh, kahretsin.

"Zehrin büyülerimi bozduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Yalan söyledim. Bende bir virüs var. Gerçekten kötü bir virüs. Şu hemorajik ateşlerden biri."

Burnu buruştu. "Ha?"

"Boş ver. Sadece . . . Tamam, anladım, doğaüstü güçler istiyorsun. Kim istemez ki? Ben de kendiminkine sahip olmak isterdim, Ben benimkini seviyorum. Hasta olmadığım zamanlarda, ki bu gerçekten sadece

Geçici olarak. Ama güç istiyorsanız, gerçek güç, insanları tanıyorum

."

Kapı tekrar gıcırdayarak açıldı. "Veronica?" bir kadının ses dedi ki. "Sadece uyanıp uyanmadığınızı kontrol ettiğini sanıyordum."

"Öyle."

"Anlıyorum," dedi kadın kuru bir sesle. "Artık gidebilirsin, Veronica. Sanırım kan terapisi zamanın geldi."

Kadın gelip önümde durdu. Bir adam da onu takip etti. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı, düzgün koyu kahverengi saçları, tembel koyu renk gözleri ve sık kesilmiş sakalı vardı. Parlak mavi düğmeli bir gömlek, pantolon ve mokasen ayakkabı giymişti. markalar. Dişleri parlıyordu. Saçları parlıyordu. Tırnakları bile parlıyordu. Yanındaki kadın parlamıyordu. En az yirmi yaş büyüktü, tombuldu, soluk mavi gözleri vardı ve Kaba gri saçları omuzlarına kadar dökülmüştü. Ne vücuduna ne de rengine yakışan kahverengi bir elbise giymişti.

Tavus kuşu ve çalıkuşu, diye düşündüm.

"Giles," dedi adam ve bana doğru tuhaf bir selam verdi.

Bakışları üzerimde gezindiğinde, o tembel bakış kayboldu. Tavus kuşu da kayboldu ve onun yerine bir şahin gördüm, Potansiyel avını inceliyordu. İfadesindeki değişiklik sadece bir an sürdü, sonra hafif bir gülümsemeyle geri çekildi ve kadının işi devralmasını işaret etti.

"Althea," dedi kadın.

Durakladı, sanki bir tepki bekliyormuş gibi bana baktı. Onu tanımam mı gerekiyordu? Tanımıyordum ve bu açıklığa kavuştuğunda başını salladı, hayal kırıklığına uğramaktan ziyade tatmin olmuş görünüyordu.

"Aç mısın Savannah?" diye sordu. "Susadın mı?"

Ben bir şey söylemeyince, geniş yüzüyle Giles içini çekip, "Mahkûm politikası canım," diyene kadar endişeyle toplandı. Su ya da cevap olsun, hiçbir şey istemeyecek."

"Ben iyiyim," dedim. "Uçakta bir şeyler alırım. Sanırım uçağımı kaçırdım ama bu akşam başka bir uçak varmış. Yeniden rezervasyon yaptırmamın sakıncası var mı? Bir yere gitmek için gerçekten acelem vardı."

"Miami," dedi Giles. "Evet, biliyoruz. Korkarım bu gece mümkün olmayacak. Yarın yeterli olur mu?"

"Peki, tamam. Bu gece için umuyordum ama yarın da olur. Bana bir üst sınıf ayarlayabilir misin? Business class'ı tercih ederim ama patronlar beni hep ekonomi sınıfına gönderiyor."

"Şaka yapmıyor Savannah," dedi Althea. "Yarın gerçekten uçağa binebilirsin."

"Sadece istediğini ver, tamam mı? İçimi dökeyim. Bilmen gereken her şeyi anlatayım. Yoksa dökmek istediğin benim kanım mı? Eğer öyleyse, bir anlaşma yapalım. Sen her zamanki kaynağından biraz alırsın, biz de Roni'ye benim olduğunu söyleriz. Ona gerçekten cadı kanı verecek değilsin ya. Önemli olan sadece ona cadı kanı verdiğimizizi düşündürmek ki bu da onu daha iyi bir büyücü yapabilir. Zihin güçlü bir şeydir."

Giles güldü. "Merak etme Savannah, senin kanınla ilgilenmiyoruz. Cevaplarını da istemiyoruz. Zaten yeterince cevap verdin."

Kendimi durduramadan kaskatı kesildim.

"Endişelenmeyin, istemedim oldu. Yine de bize bilmemiz gerekenleri söylediniz. Şimdi tek istediğimiz ..." Gülümsedi. "Arkadaşlığınız."

Bunu söyledikten sonra dönüp dışarı çıktı, Althea da onu takip etti.

Onlara ne söylemiştim ki? Hiçbir şey, bundan emindim. Akıl oyunları. Bir çeşit doğruluk serumu kullansalar bile. Bunun için uyanık olmam gerekiyordu ve beni yakaladıklarından beri baygındım.

Akıl oyunlarından bahsetmişken, beni karanlıkta bırakmışlardı. Gerçekten arkadaşlığa giden bir yol değil.

Bir süre sonra kapı tekrar açıldı. Dakikalar, saatler, bilemedim. Işık yandı ve tek bir çift tereddütlü ayak sesi odayı geçti. Roni. İrkildim.

Önüme bir sandalye koydu, sonra ziyaret için yerleşti. Bir dakika boyunca sadece birbirimize baktık. Sonra dedi ki, "Bana kızgınsın, değil mi?"

Eğer büyülerim olsaydı, bunun için ona bir enerji şimşeği fırlatırdım. Hatta belki kazara ölümcül bir tane fırlatırdım.

"Sana zarar vermeyecekler," dedi. "Sen çok önemlisin. Her şeyi öğrenir öğrenmez neden yaptığımı anlayacaksın. O zaman her şey yoluna girecek."

Ve sonsuza kadar en iyi arkadaş olacağız Savannah. Sadece biliyorum.

O.

Okulda Roni gibi kızlarla tanışmıştım. Havalı olduğumu düşünüyorlardı.

Asi, yanlış anlaşılmış bir yabancı. Arkadaşlara ihtiyacım olmalı. Bu yüzden işe başvurdular.

Sorun şu ki, zaten arkadaşlarım vardı. Yakın olanlardan değil -en azından okulda- ama daha fazlasını istemiyordum ve istesem bile onları istemezdim. O kızlar benim eğlenceli olacağımı düşünmüyorlardı.

takılmak istiyorlardı. Tek istedikleri benim havalı yanımdan bir parça koparmak ve onları ağlatan her kibirli kaltağa saldıracak bir bekçi köpeğine sahip olmaktı.

Roni bana baktı ve olmak istediği her şeyi gördü. Sert, evet. Kendine güvenen, kesinlikle. Ama en önemlisi, Roni'nin olmak istediği şey doğaüstü bir şeydi. Güç istiyordu ve ben buna fazlasıyla sahiptim. Ya da o öyle sanıyordu.

İçgüdülerim ona lisedeki kızlara davrandığım gibi davranmamı söylüyordu. Ona hızlı ve sert bir tokat atmak, Reddedilme çok fazla acıtmadan önce. Ancak bu durumda, bu gerçekten çok aptalca bir şey olurdu.

"Yani," dedim. "Giles ve Althea-"

"Harika değiller mi? Althea bana çok şey öğretti ve çok iyi davrandı. Ve Giles. Sana onun kim olduğunu söylediklerinde çıldıracaksın."

"Kim o?"

"Gerçekte kim olduğunu." Gözleri parlıyordu. "Ve gerçekte kaç yaşında. Bu konuda konuşamam, o yüzden bana sormayın, ama bu her şeyi değiştirecek. Benim için öyle oldu." Nefes aldı. "Hayal edebileceğin her şeyin ötesinde."

İyi bir hayal gücüm vardı. Giles ve Althea'nın da öyle olduğundan, yandaşları için zafer masalları uydurduklarından şüpheleniyordum.

"Anlamadığım şey bana neden ihtiyaçları olduğu," dedim. "Giles onlara istedikleri bilgiyi zaten verdiğimi söyledi, ama ne dediğimi hatırlamıyorum..." Sözümü yarıda kestim ve farkına varmış gibi yaptım. "Onlara bir şey söylediğimi mi söyledin? Eğer onlara yalan söylediyse-"

"Ben öyle bir şey yapmazdım. Bana bir şey söyledin." Gözlerinde bir kurnazlık parıltısı belirdi. "Sadece bunu bilmiyordun. Bu senin hatan değildi ve merak etme, kimse zarar görmeyecek. Sadece nerede olduğunu bilmek istediler-"

Durdu.

Neyin nerede olduğunu bilmek istiyordu? Yaptığımız tüm konuşmaları hatırlamak için beynimi zorladım. Hiçbir şeyle ilgilenmemişti-

Hayır, ilgisini çekmişti. Bir kişiye.

Hope'tan bahsettiğime kulak misafiri olduğu zamanki hayran kız anını hatırladım. Bana Miami'de olup olmadığını sordu. Eğer o onunla tanışabilirdi.

Roni, Lucifer'in kızının nerede olduğunu öğrenmek isteyen bilinmeyen bir doğaüstü tarikatın üyesiydi. Biz de Lucifer'i çağırmak isteyen bir grubu araştırıyorduk.

Oh, kahretsin.

"Bu grup," dedim. "Onlar-"

Kapı gıcırtyla açıldı ve Althea'nın sessiz sesi odayı böldü.

"Sanırım bu kadar yeter, Veronica."

Roni ayağa fırladı. "Ben sadece-"

"Savannah'ya arkadaşlık ediyorsun. Bunu takdir ediyorum. Ama şu anda onunla tanışmak için bekleyen insanlar var."

Althea'yı iki kişi takip etti. Bir erkek ve bir kız, benden çok büyük değillerdi. İkisi de kahverengi saçlı. İkisi de orta boyluydu.

Onları öne çıkaracak hiçbir şey yoktu - ne bir yara izi, ne bir dövme, ne de bir piercing. Kıyafetleri bile standarttı.

Üniversite kıyafeti. Ama onları daha önce görmüştüm.

Walter Alston'ın malikanesinde çekilen videoda oynuyorlar.

"Bu Severin," dedi Althea. "Ve ikiz kardeşi Sierra."

Alston'a yaptıklarını hatırlayınca midem kazındı. Başka tarafa baktım.

Sierra güldü. "Bize utangaç olduğunu söylememiştin."

Öne doğru kaydı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. Nefes nefese geri çekilmeden önce bir tanesinin ucunu dişlerimin arasında yakalamayı başardım.

Severin güldü. "O kadar da utangaç değilmişsin, kardeşim. Bu sana ellerini ait oldukları yerde tutmayı öğretecek."

"Oh, ona ellerimin nereye ait olduğunu öğreteceğim. Hiçbir cadı velet
-"

"Yeter," dedi Althea. "Senin görevin ona toplantı salonuna kadar eşlik etmek. Şimdi onu çözün."

onsekiz

Karşı koymamam gerektiğini biliyordum; kendimi daha fazla gardiyana ihtiyaç duyan zor bir mahkûm olarak göstermekten başka bir şey yapmazdım. Bunun yerine, sadece bak ve öğren. Oyuncuları not alın. Kişiliklerini ve zayıflıklarını inceleyin.

Odamdan çıkarılırken görevim dikkatimi vermektir. Yerleşimi öğrenmek. Bir kaçış rotası oluşturmak. Değerli bir plan, eğer tüm bu lanet süre boyunca gözlerim bağlı olmasaydı harekete geçirmesi çok daha kolay olurdu.

Yine de dikkatimi verdim. Ne kadar yürüdük? Kaç dönüş yaptık? Spor ayakkabılarımın altındaki zemin nasıldı? Beton muydu? Ahşap mıydı? Halı mıydı? Ne kokusu aldım? Ne duydum?

Havada bodrumlarla ilişkilendirdiğim bir nemlilik vardı. Yeraltı o zaman? Sert zemin -muhtemelen beton- haklı olduğumu gösteriyordu. Bu onu sert yapıyordu. Daha önce tutsak edildiğimde de yer altındaydım ve Elena'nın dışarı çıkarken yaşadığı cehennem azabını hatırlıyordum. O kadar zor olmuştu ki daha sonra Paige ve diğerleriyle birlikte benim için geri dönmek zorunda kalmıştı.

İçimdeki panik ateşini bastırdım. Bu aynı durum değildi. Burada "hücre" yoktu. Muhtemelen başka tutsak da yoktu. Sadece ben vardım. Özel. Her zamanki gibi.

Gözbağını çıkardıklarında, Roni, Althea, Giles ve İşkence İkizleri de dahil olmak üzere on kişinin bulunduğu bir odadaydım. Yeni gelenlerin isimlerini dosyaladım, tehlikeli ya da yararlı olabileceklerini kanıtlayacak bir şey yapana kadar sakladım. Şimdilik, çıkışa doğru giderken geçmem gereken beş ceset daha vardı.

Grupta on kişi vardı. Fena sayılmazdı. Diğerleri Althea ve Giles, hepsi de yirmili ve otuzlu yaşların başında genç insanlardı. Gençliğin idealizmi. Beni atlamış gibiydi,

Ama bunun suçunu, idealizmleri ögle güneşi gibi parlayan Paige ve Lucas'la birlikte büyümeme atıyorum. Başlamayı öğrenmiştim. Kör olmadan önce perdeleri çekiyordum.

Tanışma faslı bittiğinde "Tamam, bakın," dedim. "Hepinizle tanıştığım memnun olduğumu söyledim ama bunun saçmalık olduğunu biliyorsunuz. Ben sizin esirinizim. Nerede olduğumu bilmiyorum. Kim olduğunuzu bilmiyorum. Benden ne istediğinizi bilmiyorum."

"Şimdi soru sormaya başlamaya hazır mısınız?" Althea söyledi.

"Eğer beni bir ya da iki gün boyunca bir odada tutmanın her şeyi anlatmamı sağlayacağını düşünüyorsanız, hiç zahmet etmeyin.

Eğer araştırmanızı yaptıysanız, benim Daha önce kaçırılmışım. Bir hücrede haftalar geçirdim. Ben gitmiyorum

sıcak battaniyeler ve kuş tüyü yastık için arkadaşlarıma ihanet edin."

"Sanırım bunu başka bir şekilde yapmamız gerekecek." Sierra gülümsedi. "Aletlerimi getireyim mi, Giles?"

Roni irkildi. Althea'nın da irkildiğinden emindim. Diğerleri rahatsız bir şekilde yer değiştirdiler. Giles ona sadece sert bir onaylamama bakışıyla baktı.

"Bunların hiçbiri olmayacak," dedi. "Savannah kızgın ve haklı olarak öyle. Yine de onu temin ederim ki cevapları kasten saklamıyorduk. Sadece bu toplantıya katılmak için herkesin burada olmasını bekliyorduk."

"Artık başlayabilir miyiz?"

Gülümsedi. "Evet, sizi daha fazla bekletmeyeceğim. Bu taraftan lütfen."

Bir kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. İçerisi karanlıktı. Durdum, topuklarıma basmaya hazırdım, sonra bir perdeyi geri çekti ve ötesinde ışık gördüm.

Roni benim için perdeyi tutmak üzere aceleyle ilerledi. Giles çoktan ortadan kaybolmuştu. Diğerleri arkamdaydı. Sierra itişip kakışarak geçti, kardeşi de onu izledi. Diğerleri sadece Althea, Roni ve ben kalana kadar daha geniş bir daire çizerek geçtiler.

Arkama baktım. Onları alt edebilirdim. Büyüler

olmadan bile, yapabileceğime emindim. Diğer sekiz kişi,
sadece birkaçı

metrelerce uzakta, bu bir sorun teşkil ediyordu.

Toplantı odasına doğru devam ettim. İleride, Giles Dışarıdaki sesiyle bir şeyler geveleyip duruyordu ve duvarlardan öyle yüksek bir sesle yansıyor ki, perdeye doğru yürüyene kadar kelimeleri seçemiyordum. Orada, bir oyukta durduk, Giles odanın önünde volta atıp konuşurken grubun geri kalanı gözden kayboldu.

"Size çok şey vaat ettik," diyordu. "Ve hayallerimizi gerçekleştirmek için birlikte çalışmaya devam ederken, şimdi verdiğim sözlerden birini yerine getirdim."

Döndü ve bana ilerlememi işaret etti. Perdenin ucunu geçtim ve bir soluk yükseldi. Sonra bir tezahürat.

"Size tanıtıma ihtiyacı olmayan genç bir hanımefendi takdim edebilir miyim?

Bayan Savannah Levine."

Dönüp dışarı baktım ve kendimi bir sahnede buldum. bir oditoryuma bakıyordum. İnsanlarla dolu bir oditoryum, hepsi bana bakıyor ve alkışlıyor.

Oh, kahretsin.

İlk başta duyabildiğim tek şey tezahürattı ve bu durduğunda, kendi kanımın gürültüsü kulaklarımı doldurdu. Yüzler denizine baktım. Onları saymaya çalıştım. Beynim tekledi ve baştan başlamak zorunda kaldım, sonunda vazgeçtim ve sıraları saymak yerine tahmin ettim.

İki yüze yakın insan o odayı doldurdu. Doğaüstü dünyayı ifşa etmek için hizalanmış iki yüz doğaüstü-

Hayır, belki de yanılmışımdır. Ben bunların ama benim tek kanıtım Sierra'ydı. ve Severin. Beyni olan herkesin delilik olduğunu bildiği bir planda bu kadar çok doğaüstü varlık bir araya gelmiş olamazdı. Bu lanet bir intihar tarikatı olurdu.

Giles sahnede volta atarken hâlâ duygularını ifade ediyordu. "-Uzun zamandır doğaüstü varlıklar bu günü bekliyordu. Biz bekledik

Sabırla bekledik çünkü geleceğini biliyorduk. İşaretler ortaya çıkacaktı. Phalegian Kehaneti'nde önceden bildirilen işaretler."

Phalegian Kehaneti mi? Böyle bir şeye dair bir anı aradım. Elbette, doğaüstü varlıkların da diğer gruplar gibi kehanetleri vardı. Bir kaçık tarafından yazılmış, sonra da mevcut duruma uyması için çarpıtılmış ve esnetilmiş gelecek tahminleri. Dünyanın sonunun geldiğinin kanıtı.

Kendimizi gösterme zamanının geldiğinin kanıtı mı? Bunu hiç duymamıştım.

"İşaretler açıldı," diye devam etti. "Vahiy günümüzün yaklaştığına dair işaretler." Bir tezahürat için durakladı. "Hakimiyet günümüzün yaklaştığına dair işaretler." Şimdi daha büyük bir tezahürat, kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek.

Hakimiyet mi? Ciddi misin? Ne yani? Doğaüstü varlıklar dünyayı ele mi geçirecek? Bu insanlar aptal mıydı? Ben zar zor

Lise matematiğini geçtim ve hesaplamaları yapabiliyordum. İnsanlar sayıca bizden on binlerceden bir fazlaydı.

"Şimdi planımızı harekete geçirmeye hazırlanıyoruz ..."

Ne planı? Kafalarına lazer ışını tutturulmuş köpekbalıkları mı?

"Ama önce işaretlerin toplanmasını tamamlamalıyız. Hepsini topladığımızda diğerleri de gelecektir. Davamıza katılacaklar ve doğaüstü canlıların hak ettiği türden bir dünya yaratmak için birleşecekler. Saklanmak zorunda olmadığımız bir dünya. Sinmemize gerek yok. Zulümden korkmamıza gerek yok. Neden zulümden korkalım ki? Bizler doğaüstüyüz.

Biz üstünüz. Bu bizim doğuştan hakkımız ve onu şimdi ele geçireceğiz!"

Kalabalık kükredikçe düşüncelerimdeki iğneleme kanadı. O salona baktım ve coşkuyu ve öfkeyi, gururu ve kızgınlığı gördüm. Oraya baktım ve kendimi gördüm.

Bu, en kötü kabuslarımızın ötesinde bir şeye dönüşebilecek bir güçtü çünkü planın ne kadar mantıksız olduğu önemli değildi. Bu insanların hissettiği şey mantıklı değildi. Damarlarında kaynayan bir açlık ve nefretti. Ben

büyüdüm

O açlık ve nefretle -gücümü hissettirme arzusuyla- ve şimdi bile onun çekimini hissediyordum.

İçimde özel *olduğumu* söyleyen o sesi duydum. Üstün *olduğumu*. Bir öğretmen bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalıştığında çığlık atan o ses. Herhangi bir insan bana ne yapacağımı söylemeye çalıştığında. Onlara saldırmamı, onları bir büyüyle patlatmamı ve onlara tam olarak kim olduğumu göstermemi isteyen bir ses. uğraşıyorlardı.

Büyümek, bu sesle yüzleşmek anlamına geliyordu. Gerçekte ne olduğunun farkına varmak. Yersiz gurur. Sihrimi kazanmak için hiçbir şey yapmamıştım. Onun için doğmuştum, tıpkı bir Prenses tacı için doğar. Prenseslerin olmadığı bir ülkede, bu bana hiçbir şey kazandırmadı. Kaderime isyan edebilirdim ya da bunun doğru olduğunu, ayrıcalığı doğumun değil eylemin kazanması gerektiğini söyleyebilirdim.

Bu eşitlikçi bakış açısı içimden gelmiyordu. Etrafımda gördüklerimden, özellikle de Paige ve Lucas'tan öğrendim. Annemin kara büyü dünyasında büyümeye devam etseydim, şu anda o seyirciler arasında oturuyor, insanların manipüle edilecek, dolandırılacak, soyulacak, sonra da vizitelerde alay edilecek zayıflar olduğuna inanıyor olabilirdim. Barda.

Yine de annemin çevresi bu harekete katılmadı. Bunlar bir sonraki nesildi, sonuçlarına katlanmadan sırlarını ifşa edebileceklerini, kendilerini yok etmeden insanlarla savaşabileceklerini düşünecek kadar naif olanlardı. Tek gereken gezegenlerin aynı hizaya gelmesi ya da işaretlerin gerçekleşmesi gibi mistik bir saçmalıktı.

İşaretlerden bahsetmişken, Giles'ın şu anda duygularını ifade ettiği şey de buydu.

"-Erkek ve dişi iki kurt adamdan doğdu. Sıradan iki kurtadam değil, ısırılmış kurtlar. Biri çocukken enfekte olmuş ve yetişkinlerin hayatta kalamadığı yerde bir şekilde hayatta kalmış. Sonra sevgilisini ısıyor ve o da kurtuluyor. Bunların gücü iki kişi tek başına inanılmaz olmalı, ama

birlikte, kanları çoktan birleşti ve çocuk doğurdular? İkizler, bir erkek ve bir kız. Kehanetimizde yazıldığı gibi."

Kehanet mi? Yok artık. Eğer bu adam çocuklara Elena ve Clay'in ikizlerinin bir tür kehaneti yerine getirdiğini söylüyorsa kehanet-

"Bu çocuklar yeni bir kurtadam türünün doğuşu. Evrimimizin bir sonraki adımının bir parçası. Ama onlar bu adımın sadece bir parçası. Daha fazlasını gördük. Bir tanesi şimdi karşınızda duruyor. İki büyü ırkının melezi, her iki büyü türünde de eşit derecede becerikli. Ve o sonuncusu. Cadı ve büyücüden doğan bir çocuk daha var, güçlerini yeni yeni kazanıyor."

Başka bir cadı-büyücü mü? Yok artık. Bunu duymuştum. Tıpkı bu lanet kehaneti duymuş olabileceğim gibi. O aptallara bakarken içimde öfke kaynıyordu, saf suratlar. Onlara bağırarak, boş kafalarına biraz mantık sokmak istedim.

Yer değiştirdim ve ağzımı kapalı tutmak için mücadele ettim. Yüzler bana doğru döndü. Ama deli bir adamın saçmalıklarına kandıklarının farkına vararak başlarını kaldırıp bakmadılar. Öfkemi gördüklerinde, Giles'in haklı olduğunu kanıtını gördüler. Öfkeliydim çünkü Giles'in gerçeğı.

Öfkemi dizginledim, kendimi hareketsiz durmaya ve dinlemeye zorladım.

"Kâhinler de evrimin bir sonraki aşamasına ulaştılar," diye devam etti. "Nast Kabal'ının derinliklerinde, kilitli bir yerde, iki durugörürden doğan bir çocuk var, biri öylesine inanılmaz bir güce sahip ki kendi halkı onu dünyadan sakladı. Şimdi Nastlar bu çocuğı saklıyor Çünkü gerçeğı biliyorlar - o, Kabalların dünyamızdaki diğerk her şeyi kontrol ettikleri gibi kontrol etmeye kararlı oldukları yeni bir durugörücü türünün ilk örneğı."

Odada bir homurtu yükseldi. Birkaç kişi tam olarak yakalayamadığım bir şeyler bağırdı ama bunun "Çok Yaşa Kaballar!" olmadığından eminim.

"Yarı iblisler bile evrim geçiriyor," diye devam etti Giles. "Lucifer'in bir çocuğu kendi bebeğine hamile, bu lord iblisin göreceği ilk torun. Annesi, evrim tanrılarının bizleri - doğaüstü canlıları- şampiyonları olarak seçtiğinin en inkar edilemez kanıtı olabilecek şeyi bize kazandırmanın anahtarı. Bu kanıt başka bir Kabal'ın en derin hücrelerinde saklı. Cortezler."

Roni'nin Hope'la bu kadar ilgilenmesinin nedeni buydu. Kahretsin, buradan çıkıp onu uyarmalıydım. Hepsini uyarmalıydım.

Etrafıma baktığımda -evet, sanki bir portal Mucizevi bir şekilde ortaya çıkıp beni alıp götürdü. Giles'ın sözlerini tekrarladım.

Hope'un onlara gelişmiş evrimin kanıtını getirmenin anahtarı olduğunu söylemişti. gizli tutmak.

Hayır, bir şey değil. Bir şey. Jaz. Jasper Haig, Hope'a kafayı takmış bir psikopat. Son imgelemlerindeki adam.

Kate ve Logan. Hope. Jaz. Hope'un doğmamış bebeği. Adele Morrissey'in geleceği gören oğlu. Ben. Adını hiç duymadığım başka bir cadı-büyücü melezi çocuk.

Belki bu kehaneti hiç duymamıştım ama fısıltıları duymuştum. Bizim hakkımızda. İşaretler olduğumuzu iddia etmek

bir şey geliyordu. Büyük bir şey.

Batıl inanç saçmalığı diye geçiştirmiştim. Bilgi ve güç konumundaki her doğaüstü için, bu sadece kaos içinde kalıpları görmek için mücadele eden cahil doğaüstülerdi.

Ancak şimdi, garip olayların internet bağlantısı olan her doğaüstüyle paylaşılabildiği bir çağda yaşıyorduk. "İşaretleri" görmezden gelen insanlar, bu olayların tarihsel bir kırılmadan ibaret olmadığını kanıtlayacak kayıtlara sahip olan konsey ve Kaballar'dan gelen bilgili kişilerdi. Onlar seçkinlerdi ve herhangi bir toplumda ortalama vatandaş seçkinlerden yüzlerce ya da binlerce kat daha fazladır.

Bu "sıradan vatandaşların" küçük bir örneğine baktım ve Giles'in mesajını duymamış daha kaç kişi olduğunu hayal edebildim. Biraz daha fazlasına ihtiyacı olanlar Bu "işaretlerin" her birini toplayıp genel doğaüstü halkın gözüne sokması gibi ikna edici.

Canlandırma toplantısı yirmi dakika daha devam etti ama Giles yeni bir şey eklemedi. Sadece devam etti. Dinleyicileri her sözüne asılırken mesajını tekrarlıyor ve vaatlerde bulunuyordu.

Adam ikna yeteneğine sahipti ve onu kullanma deneyimi. Peki nereden gelmişti? Belli belirsiz bir Fransız aksanı sezdim. Çok zayıf. Bana Cassandra'nınkini hatırlattı, sadece *r*'lerindeki en ufak yuvarlanma ve *th*'lerindeki vızıltılar, yüzlerce yıl önce Fransa'daki bir yaşamın işaretleri.

Roni, Giles'in yaşlı olduğunu ima etmişti. Gerçekten yaşlı. Cassandra gibi bir vampir olabilir miydi? Onu incelediğimde. nefes aldığını görebiliyordu.

Ayrıca onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde "çıldıracağımı" söylemişti. Kim olduğunu, ne olduğunu değil. Bu "Giles "ın sahte bir isim olduğu anlamına mı geliyordu? Ama neden?

Amaç beni dönüştürmek miydi? Beni Konsey'e ve Kabal'a uyuyan bir ajan olarak geri göndermek mi? Ya da bir misyoner mesajına açık olanlar?

Eğer durum buysa, kaçış yolum açıktı. Sahte bir dönüşüm. Sadece bunu nasıl yaptığımı çok dikkat etmeliydim.

Toplantı sona erdiğinde Giles beni Roni, Althea ve içeceklerin beklediği arka odaya götürdü. Şişe su, meyve suyu ve güzel bir et ve peynir tepsisi.

Yiyecek ve içecekleri görmezden geldim. Giles zehirli olmadıkları konusunda şaka yaptı ve önce ikram edilenlerin tadına baktı. Yine de hiçbir şeye dokunmadım.

Roni bana endişeli bakışlar atmaya devam etti, sanki Giles'in konuşmasını duyduğuma ve onu peygamber olarak selamlamadığımı inanamıyormuş gibiydi. Giles ve Althea umursamaz görünüyorlardı. Eğer ben

ani bir dönüşüm yaşasaydım, numara yaptığımı anlarlardı.

Yine de iyi bir parti konuğu olamayacağım ortaya çıkınca, Giles ortamı bozduğuma karar verdi. Bir şeyler yersem kalabileceğimi ima etti. Reddettiğimde hücreme geri döndüm.

Roni ve Severin eşliğinde, gözleri bağlı bir şekilde bana döndü. Sierra'yı Althea'yla bir göreve göndermişti. Bu, Giles'ın benim sadece yarım muhafız kadar değerli olduğuma karar verdiği anlamına mı geliyordu? Güzel.

"Küçük buluşmamız hakkında ne düşünüyorsun Savannah?"

Omuz silktim, üç adım daha saydım, sonra dedim ki, "Şu bahsettiğin kehanet. Daha önce hiç duymamıştım."

Kıkırdadı. "Hiç şaşırmadım. Çevreniz sizi oldukça yalıtılmış tutuyor, değil mi?"

"Hayır. Ben o çocukların çoğundan çok daha bilgiliyim. Konsey kayıtlarına, ajans kayıtlarına, Cabal kayıtlarına, Coven kayıtlarına, hatta kurtadam sürüsünün mirasına bile tam erişimim var."

"Her şey okuma tüketiminize uygun."

Burnumu kıvırdım ve gözlerim bağlı bir şekilde sahte bir şaşkınlıkla ona doğru döndüm. "Ha?"

"Tam erişim görüntüsü veriyorlar. Ama tüm bilgiler onların süzgecinden geçiyor, öyle değil mi? Örneğin Paige Winterbourne'un elinde görmenizi istemediği konsey kayıtları olsaydı, bunları dosyalardan çıkarırdı."

Bunu yapacağını düşünmediğimi söyledim, ama sesime biraz şüphe karışmasına izin verdim ve o da küçümseyici bir tavırla "Eminim yapmaz" diye cevap verdi.

Üç adım daha saydım. "Yani bu kehanet ... sence Kaballar'da mı?"

"Bir yerlerde. Gerçi gardiyanlarınız bile bunu bilmiyorsa şaşırmam. Onların erişimi de filtrelenmiş durumda. Her şey filtrelendi Savannah, herkesi onun içinde tutmak için. yer." Bir süre durakladı. "Özellikle de sen."

Bu sefer adımları sayanın o olduğundan eminim, "Senden korkuyorlar Savannah. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle de olmalılar."

Kıkırdadı. "Gördüğüm kadarıyla özgüven sorunu yok. Az önce gördüğünüz gençlere kıyasla temiz bir nefes oditoryumda. Güçlerinin bir tehdit olduğuna inandırılarak yetiştirildiler."

"Işıklarını bir çalının altına saklamak için." "Aynen öyle."

"Ben öyle yetiştirilmedim. Paige ve Lucas ve herkes benim ne kadar güçlü olduğumu biliyor ve bunu sorun etmiyorlar."

"Öyle mi?"

"Elbette. Hatta pratik ve kontrol yoluyla güçlerimi geliştirmeme yardımcı oluyorlar."

"Kontrol ..." Kelimenin orada asılı kalmasına izin verdi.

Sözlerini dikkate alıyormuş gibi görünmek için çabaladım, belki de bu kontrol düşüncesinden rahatsız oldum.

"Bunu sorun etmediklerinden emin misin?" dedi. "Senin güç seviyen? Bu gücün karanlık kaynağı? Tüm sihrini onlarla paylaşıyor musun?"

Bunun üzerine seğirdim. Bunu yapmak istememiştim. Yumuşak bir kahkaha attı.

"Ben öyle düşünmüyorum." Bir kapı gıcırdadı. "Bunu düşünmeni istiyorum Savannah. Neden onlardan bir şeyler saklama ihtiyacı hissediyorsun? Seni geride tuttuklarını mı düşünüyorsun? İçten içe öyle hissettiğinden şüpheleniyorum."

Eller beni ileri itti. Sert eller. Giles, "Dikkatli ol Severin. O bizim misafirimiz, tutsağımız değil."

Severin göz bağımlı çekti ve kendimi tekrar karanlık hücrede buldum. Kapı arkamdan kapandı. Yine yalnızdım.

on dokuz

Giles bana dönüşüm için mükemmel bir bahane vermişti. Bırak Paige ve Lucas'ı sorguladığımı düşünsün, bingo, bir aydınlanma yaşayana kadar beni bu yolda dürtmeye devam etsin.

Arkadaşlarımı ne kadar sevsem de, beni engellediklerini kabul etmek zorundaydım. Tüm doğaüstü canlıları engelliyorlardı.

Yaşasın devrim!

Yaklaşık bir saat sonra kapım açıldığında, teslimiyet kampanyamı başlatmaya hazırdım. Ama gelen Giles değildi. Severin ve Roni ile Althea'ydı.

Althea'ya selam vermedim, hemen samimiyet kurmaya gerek yoktu. Ama Severin'e beni çözmesi için el salladığında dedim ki, "Sanırım su teklifini kabul etmeliydim. Kahvaltıdan beri bir şey içmedim ve susuzluğun kötü bir ölüm şekli olduğunu duydum."

Gülümsedi. "Tabii ki. Roni? Lütfen Savannah'ya bir şişe su getir ve minibüse koy."

"Van mı?"

"Burası sadece toplantı için geçici bir konaklama yeri. Biz daha rahat bir yerimiz var. Yine de biraz uzak. Roni'ye söyleyeyim de size yiyecek bir şeyler getsin."

Beni -hâlâ gözlerim bağlı olarak- minibüse taşıdılar. Yolculuğun ne kadar süreceğini sordum ve Riverside'dan buraya ne kadar yol olduğunu tahmin ettim. Althea ısırmadı. Isırmayacağını tahmin etmiştim. Balık tutmasaydım, şüpheli görünecektim.

Severin koltuğuma oturduktan sonra göz bağımı çıkardı. Sonra ağzımı tıkadı, geri çekildi ve arka kapıyı kapattı.

Her şey karanlığa gömüldü. Yiyip içemeyeceğim belli olduğuna göre neden yiyecek ve su getirmişlerdi? Ağız tıkaçı Althea'nın değil de Severin'in fikri miydi diye merak ettim. Harika.

Şimdi penceresiz bir minibüsün arkasında tek başıma sıkışıp kalmıştım. Tek başına. Bir minibüsün içinde. Hmmm.

Bir elimi serbest bırakmak en az bir saatimi aldı. Süreci detaylandırmayacağım. Serbest kalan elin bolca küfür, deri ve kan kaybıyla birlikte geldiğini ve bileklerimi açtığıma ve minibüsün zemininde kan kaybından ölmek üzere olduğuma ikna olduğum birkaç an olduğunu söylemek yeterli.

İpi önce ellerimden, sonra bacaklarımdan çektim ve sonunda ağızımdaki tıkaçı çıkardım. Bir hafta önce ağızımdaki tıkaç ilk sıradaydı, büyü yapma kaygım hareketlilik kaygımdan daha ağır basıyordu. Öncelikler ne kadar çabuk değişiyor.

Özgür kaldığımda minibüsün kapısına baktım ve bir sorunu gözden kaçırdığımı fark ettim. Özgür olmak, dışarı çıkmak anlamına gelmiyordu.

Bir adım attım. Spor ayakkabım çıplak metal zemine çarptı ve irkildim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kola ulaşana kadar süründüm. Kilidin devreye girmesi için çevirmeye hazırdım.

Kapı açıldı. Neredeyse uçarak açılıyordu, rüzgâr öyle hızlı çarptı ki tekrar kapatmak için kendimi desteklemek zorunda kaldım. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım ... ve saatte altmış mil hızla geçen kaldırıma baktım.

Çaresizliğimin bir kanıtı olarak, bir an *için, belki de atlasam o kadar da kötü olmaz diye* düşündüm.

Sonra çift şeritli yoğun otoyol trafiğini gördüm, kendimi bir kamyonun ızgarasına doğru hamle yaparken hayal ettim ve bundan vazgeçtim.

Sonra kapıyı açmayı ve Kaçırılan kurban. Genç bir kadındım, kanlar içindeydin ve bir panelvanda kapana kısılmıştın. Birisi 911'i arayacaktı.

Tek bir sorun vardı. Beni kaçıranlar psikotik dürtülerle hareket eden insanlar değildi. Onlar bir planı olan doğaüstü varlıklardı,

Bu tür olasılıkları hesaba katacak bir tane. Gerçekten kaçma şansım çok azdı.

Normalde, zayıflığı reddederdim. Ama Logan ve Kate'i ve Roni'yi Elena'yla tanıştıtararak onları bu insanlara nasıl teslim ettiğimi düşündüm. Hope'u düşündüm.

cep telefonum ellerindeydi, onun numarası vardı ve yerini söylemesi için onu kandırmak kolay olabilir.

Slim'i almalıyım. Elime geçen tek şans bu olabilir.

Ama ya değilse? Elena ve Hope'a onları uyarmak için *en iyi* şansı kullanmayı borçlu değil miydim? Bekleyip Severin beni almaya geldiğinde ona saldırmak? Ama ya Sierra, Giles ve tüm ekiple birlikte ıssız bir yerde durduysak?

Severin başarısız olduktan sonra beni yakalamak için bekleyen çete mi?

Karar veremedim.

Kahretsin, her zaman kararımı verebilirdim. Bu yeni kararsızlık bir olgunluk işareti olabilirdi ama zayıflık gibi hissettiriyordu.

Bekle ve gör. Hayır, kapıları aç.

Kahretsin, belki de mantıklı kararlar alma umudumu tamamen yitirmeli ve yazı tura atmaya başlamalıyım.

Yazı tura atacak param olsaydı atabilirdim.

Tamam, bu kadardı. Ben sadece-

Minibüs yavaşladı.

Kahretsin. Oh, kahretsin!

Kapıdan dışarı baktığımda otoyoldaki bir benzin istasyonuna girdiğimizi gördüm. Ağaçlara ve tarlalara baktım.

servis merkezini çevreliyor.

Hey, Tanrı'nın eli daha iyi bir seçim sunabilecekken neden karar verelim ki?

Arkamızda sadece bir araç vardı; içinde annem ve bir grup çocuğun olduğu bir araba. Araba yola doğru döndü. restoran ve yol temizdi. Tam kapıyı açacaktım ki minibüs park halindeki bir traktör römorkunun yanından geçmek için direksiyonu kırdı ve bana mükemmel bir siper sağladı.

Kamyonun yanına gelene kadar bekledim. Sonra atladım.

Bir çeşit

Aslında zıpladım, kollarımı ve bacaklarımı içeri çektim, kendimi bıraktım, sonra römorkun altına yuvarlandım.

Bana kalırsa çok güzel bir hamleydi. Elbette, beni gizleyecek bir bulanıklık büyüü ve minibüsün kapısını kapatacak bir geri tepme ile daha da iyi olabilirdi. Yine de kader benden yanaydı. Minibüsteki hiç kimse kaçışımı fark etmedi. Ve kapı bir tıkırtıyla kapandı.

İki dakika sonra servis merkezinin içindeydim, camdan dışarı bakıp Severin'i izlerken bir fast-food kuyruğuna saklandım. Depoları doldurdu. Ödemeyi yaptı. Tekrar bindi. Kaçtığımı fark etmeden arabasını sürdürdü gitti.

Şimdi buradan çıkmam gerekiyordu. Bunun için paraya ihtiyacım vardı.

Akşam yemeği saati olduğu için seyahat merkezi yorgun ve aç gezginlerle doluydu. Yorgun ve aç olmanın Aç mısın? Sıralardan geçmeye, bir hamburger almaya ve yola geri dönmeye odaklanıyorsunuz. Çocuklarınızdan birini ya da ceketinizi boş bir masaya koyuyorsunuz.

Masadan bir ceket kaptım ve kanlı bileklerimi örtmek için çekiştirdim. Sonra peçete almaya giden birinin sandalyenin üzerine bıraktığı çantayı çaldım.

Çanta için kendimi kötü hissederdim. Daha sonra. Şimdilik içinde nakit para ve bir cep telefonu vardı. İkisini de aldım ve çantayı bir tuvalet kabinine bıraktım. Sonra bir taksi çağırdım.

Planım Paige'i cep telefonundan aramaktı. Ama taksiye bindiğimde, bariz olanı fark ettim: Özgürlük tamamen gelmişti çok kolay.

Kaçmama izin verdiler. Yoksa bırakmışlar mıydı?

Emin değildim ama kaçmama izin *verdilerse*, nedeni çok açıktı. Onları diğerlerine götürmemi istiyorlardı.

Paige ya da Lucas'ı arayamadım. Muhtemelen aramamalıydim. Esir listelerinde uzaktan da olsa yer alabilecek herkes.

Ya da ölüm listelerini. Ama Elena ve Hope'u uyarmam gerekiyordu.
Bir numara çevirdim.

"Prevail Alüminyum Siding," diye bir ses cıvıladı.

"Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

"Bay Prevail bugün burada mı?" diye sordum. "Dairem için bir fiyat teklifi hazırlıyor ve ben ona yanlış ölçüleri verdim."

"Kimin aradığını sorabilir miyim?" "Ona kötü kızın aradığını söyle." "Sizi hemen bağlayacağım."

Şifreli kelimeler çok havalı. Paige'e bunları ajansta kullanmamız gerektiğini söyleyip duruyorum. Değerini anlayamıyor. Ya da müthişlik faktörünü.

Rhys Vaughan-Hope'un patronunu arıyordum. Onlardan birini yani. Gazetede bir işi var ve ara sıra konseye yardım ediyor, ancak son birkaç yıldır ders dışı odağını konseyden Rhys'in organizasyonuna kaydırdı. Bir kaos iblisi olarak, konseyin sağlayabileceğinden daha fazla karanlık şeye ihtiyacı var.

Rhys bir paralı asker. Bu kelimeyi sevmiyor. Nedenini anlamıyorum. Benim için, gizli kodlarla aynı yerde. Bence onun sorunu, bu terimin, bedeli karşılığında her şeyi yapabilecek azılı katilleri çağrıştırması. Rhys'in doğaüstü yaratıkları kiralık silahlar ve casuslar, ama sadece doğru amaç için.

Peşinizdeki bir Kabal ajanına suikast düzenlemesi için onu kiralayabilirsiniz; ancak pozisyonu boşaltmak için patronunuza suikast düzenlemesi için onu kiralayamazsınız.

Rhys bir kahindi. Tıpkı grubun gözünü diktiği bebek gibi... Torunu olan bir bebek. Engelli genç oğlu, doğum yapamadan ölen başka bir kâhini hamile bırakmıştı. Oğlunun velayetini aldı. Nast'lar ölü kadını aldı.

Yıllardır, Ast'ların Adele Morrissey adındaki kadını çocuğunu doğurana kadar yaşam destek ünitesinde tuttuklarına dair söylentiler dolaşıyordu. Bir keresinde Sean'a bunu sormuştum. Söylentinin doğru olmadığını düşündüğüm bir cevap vermişti ama geriye dönüp baktığımda aslında böyle bir şey söylemediğini anladım.

Dürüst olduğu kadar

Birbirimizle birlikte olmaya çalıştık, ondan paylaşmasını bekleyemeyeceğim Kabal sırları vardı.

Rhys'e bağlanmam biraz zaman aldı. Taksi yolculuğunun bitmesine yetecek kadar uzun. Rhys nihayet hatta geldiğinde şehir merkezindeki bir caddede yürüyor ve beni takip eden birilerini arıyordum.

"Alo?" Sesi temkinliydi. "Selam, benim."

Bir duraklama.

"Sana bir soru sormamın sakıncası var mı Savannah?"

"Aslında burada biraz zaman sıkıntısı çekiyorum-"

"Çocukken sahip olduğunuz ilk evcil hayvanın adı neydi?"

"Hiç evcil hayvanım olmadı. Bu güvenlik görevi de ne-?" I durdu. "Hope ben kaybolduğumda aradı, böylece sen de haber verebildin. Şimdi de biri garip bir numaradan arayıp benim olduğumu iddia ediyor. O benim, Rhys. Kaçtım ve içimde çok kolay kaçtığıma dair bir his var, bu yüzden Paige ve Lucas yerine seni aramak için bu çalıntı cep telefonunu kullanıyorum. Annemin kızlık soyadı Levine. İlk okulum Hill's Park'tı. Benim-"

"Tamam, tamam. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunlar berbat güvenlik soruları çünkü kamuya açık bilgilere dayanıyorlar. Şimdi, sanki bir sokak adı bulmaya çalışıyormuş gibi etrafınıza bakın ve gördüğünüz her kişiyi not edin."

"Bunu zaten yaptım. En olası şüpheli, geçen yazdan kalma grup konserlerinin reklamını yapan elektrik direği ilanlarını okuyan yirmili yaşlarında bir adam."

"Tamam, ona bakmayı kes. Yakınlarda restoran ya da kahve dükkanı var mı?"

"Evet. Kingston şehir merkezindeyim. Indiana'da küçük bir şehir, gerçi adını hiç duymadım."

"Ben bakarım. Şimdi telefonu kapat ve mahallenin en işlek restoranını bul. İçeri gir ve etrafı insanlarla çevrili bir masa bul. Kapıya dönük otur. Sonra beni ara. Eğer cep telefonu ankesörlü telefon kullanın ve telesekreterimi arayın."

İstediyini yaptım.

Geri aradığımda "Tamam," dedi. "Nakit paraya ihtiyacın var. Sana biraz havale edeceğim."

"Kimliğim yok-"

"Bunun bir yolunu biliyorum." Tabii ki biliyordu. Bana talimatlar verdi. "İlk alacağın şey ön ödemeli bir cep telefonu.

Çalıntı telefonu tuvalete at. Sonra da buraya git." Bir otel ismi ve takma bir isim saydı. "Oda zaten rezerve edilmiş ve tamamen kapalı. Oraya girdiğinizde, Orada kal." Durakladı. "Sanırım büyüleriniz geri gelmedi?"

Bu beni bir an için ürküttü, ta ki Adam'ın gittiğini fark eder etmez herkese söyleyeceğini anlayana kadar.

"Yapmadılar," dedim.

"Ve sanırım bu insanlar bunu biliyor."

"Aslında, yok. Zehirlendikten sonra büyülerimin bozulduğunu ima ettim ama hepsi bu."

"Güzel. Böylece otel odasında seninle yüzleşme ihtimalleri azalır. Dışarı çıkmayı bekleyecekler. Ama dışarı çıkmayacaksın. Gelmeden önce yiyecek ve içecek alacaksın, saklanacaksın ve ben gelene kadar film izleyeceksin. Bu sabaha kadar sürmeyecek, o yüzden uyanık kalman gerekecek. Kahve ve kola stokla. Ayrıca, bir eczaneyi ziyaret et. Sen

Muhtemelen bitkin düşmüşsündür. Kafein haplarına ihtiyacın olacak." "Şimdi konuşabilir miyim?"

Sanki bunun neden gerekli olduğundan gerçekten emin değilmiş gibi bir duraksama.

"Bu grupla ilgili. Beni rehin alanlar. Onlar-"

"Tüm bunları daha sonra tartışabiliriz. Şimdilik-"

"Adele Morrissey'in çocuğunun hayatta olduğunu düşünüyorlar. Aslında bundan eminler ve onu almayı planlıyorlar."

Bu onun susmasını ve dinlemesini sağladı.

yirmi

Hat kesilmeden önce mesajımın ana bölümlerini -Umut'u koru, ikizleri koru- söylemeyi başardım. Tuvalete gittim ve telefonun sifonunu çektim. Sonra da çıktım.

Parayı aldım. Yeni bir cep telefonu aldım. Kuyruklarımı yaptım. İki kişiydiler; broşürcü adam ve ben restorandan ayrılırken ortaya çıkan genç bir çift.

Onları kaybetmem uzun sürmedi. Temel bilgileri biliyordum ve Rhys bana ekstra ipuçları vermişti. Yeni telefonumu aldığımda, gitmişlerdi. Gittiklerinden emin olmak için alışverişe çıktım. Bir kapüşonlu, yeni ayakkabılar ve haki pantolon aldım. Sonra da İzleme cihazları yerleştirmiş olabilirler diye kıyafetlerimi çöpe attım. Durugörü gibi doğaüstü tespit yöntemlerinden kaçınmak için yerimi belli edecek işaretlerden uzak durdum. Her şeyin markalı olduğu bir otelde bunu yapmak çok daha zordu ama denedim.

Biraz yiyecek ve kafein hapi almıştım ama onlara gerçekten ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Gergindim. Yine de yedikten sonra

ve birkaç saat yatakta uzandım, vücudum ve beynim bir mola için yalvarmaya başladı ve neredeyse uyuyakalıyordum. Ben de

Hapları patlattım ve gürültülü bir aksiyon filmi buldum ve başucumdaki çalar saatimi on beş dakikaya kurdum, her çaldığında, uyuyakalırsam diye sıfırladım.

Gece ikide yangın alarmı çaldığında, film olduğunu düşündüm. Gerçek olduğunu anladığımda bile, görmezden geldim.

Daha önce de otellerde alarmlar çalmıştı, öyle ki odamda kalıp duman kokusunu beklemeye başlamıştım. Eğer Paige yanımda değilse alarmı beş kez çaldırabilirdim.

ve o hala her biri için dışarı çıkmamızda ısrar ederdi.

Pencereden dışarı bakıp polis arabalarını ve plakasız bir minibüsü görene kadar başka bir şey düşünmedim.

BOMBA EKİBİ de yazabilirdi. Sonra bunun bir tuzak olduğunu anladım.

Kendimi bir otel odasına kilitlemişim. Dışarı çıkmıyordum. Oda servisine bile sipariş vermeyecektim. Rhys'in dediği gibi, eğer peşimdekiler büyülerimin işe yaradığını düşünüyorlarsa, benimle burada yüzleşmek istemezlerdi, dar bir alan bana taktiksel bir avantaj sağlıyordu.

Bana ihtiyaçları vardı. Beni çıkarmak için bomba korkusundan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Sanki aşık oluyormuşum gibi-

Bir patlama. Binanın dışından biri çığlık attı.

En üst kattan yüksek sesle duydum. Göremediğim camları patlatan ikinci bir patlama olduğunda penceremi açtım. Hem otoparktan hem de koridorlardan daha fazla çığlık geliyordu.

Tamam, bomba korkusu değil. Gerçek bombalar vardı.

Patlamalar küçük ve bölgeseldi. Ben olsaydım, herkesi gerçek bir tehlike olduğuna ikna etmek için küçük patlayıcılar yerleştirirdim.

Kilidimde bir anahtar kartı vınladı. Banyoya geri döndüm. Kapı açıldı ve zincire çarptı.

Bir adam küfretti. Sonra, "Alo? Hanımefendi? Binayı boşaltıyoruz. Hemen dışarı çıkmanız gerekiyor."

Cevap vermedim.

"Hanımefendi, bu ciddi bir tehdit. Binada bombalar var."

Bir telsiz sesi duyuldu. Adam dedi ki, "On ikide zincirli bir kapı var. Hemen buraya birini gönderin. Oda on iki-oh-dört."

Diğer uçtaki bir kadın sesi ona daha fazla uyuyan misafir aramaya devam etmesini söyledi.

Her şeyi çok kolaymış gibi gösterdi. Bu yüzden bunun bir tuzak olduğundan emindim.

O gittikten sonra kapıya doğru süründüm ve anahtar deliğinden baktım. Kimseden iz yoktu. Ben kapımı açarken, adam daha aşağıdaki başka bir kapıyı yumrukladı.

"Efendim? Hanımefendi? Binayı hemen terk etmeniz gerekiyor."

Boğuk sesler tanımadığım bir dilde cevap verdi. Adam küfrederek telsizle durumu bildirdi ve bir tercüman bulma şansının ne olduğunu sordu.

Eğer bu bir tuzaksa, özenle hazırlanmış bir tuzaktı. Yine de bu, takipçilerimin köşede beklemediği anlamına gelmiyordu.

Balkon kapısını açtım. Aşağıdan izleyenlerin görüş alanından uzak durmaya dikkat ederek dışarı süzıldüm. Aşağı baktım. Yukarı baktım. Tekrar içeri girdim.

Eğer aşağı inmek sizi aşağıda büyüyen bir kalabalığa maruz bırakmayacaksa, balkonlar faydalı kaçış yolları olabilir. Ve eğer yukarı tırmanmak sizi bir binanın çatısına çıkarmazsa

Muhtemelen patlayıcılarla donatılmış.

Rhys'ten aldığım parayı cebime doldurdum ve salonun kapısını yavaşça açtım. Odaları kontrol eden adam gitmişti. Koridorun sonunda, orta yaşlı bir çift kapılarına yaslanmış, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor, şimdi Fransızca olduğunu anladığım bir dilde konuşuyorlardı. Biraz Fransızca biliyordum. Çok az - sadece Paris'e yaptığım alışveriş gezilerinden öğrendiklerim - ama bu bana bir fikir verdi.

Aceleyle kapılarına gittim, yukarıya, hâlâ çalan alarma, sonra da merdiven boşluğuna doğru işaret ettim. Yetersiz kelime dağarcığımdan birkaç kelime seçtim - *partir*, *mal* ve *maintenant* gibi kelimeler, şaşırtıcı bir şekilde "bomba tehdidi" için Fransızca terimi öğrenmek için hiç nedenim olmamıştı. Anladıklarında ve merdivenlere yöneldiklerinde, kapıyı arkalarından "kapattım", sonuna kadar kapanmadığından emin oldum.

Onları merdiven boşluğuna doğru koşturdum, sonra bir şey unutmuş gibi yaptım ve ilerlemelerini işaret ettim. Şimdi de odalarına gireceklerdi. Zinciri kapalı bırakıp saklanmalıydım, böylece biri kontrol ettiğinde oda boş görünecekti, tıpkı benimki gibi, yani kat için her şey yolunda diyeceklerdi, o zaman ben de-

"Hey!" diye seslendi arkamdan bir ses.

Döndüğümde polis üniforması giymiş bir adamın merdiven boşluğunun kapısından içeri girdiğini gördüm.

"12-oh-dört yaşında mısın?"

"Je ne parle pas anglais."

Yemin etti. "12-10, ha. Tamam, sadece ..." Merdiven boşluğunu işaret etti, sonra sesini yükseltti, sanki daha yüksek olursa İngilizce anlayacakmışım gibi. "Hemen gitmen gerek! Gidin!"

Alt kata!"

Seçeneklerimi değerlendirdim. Bir sonraki katın etrafından dolaşıp 1210'a geri dönebilirdim.

Kapının aralık olduğunu fark etti ve kapıyı kapattı. Sonra bana baktı ve ısrarla el sallayarak beni uzaklaştırdı.

Şaşkınlık numarası yaptım, Fransızca ve Fransızca karışımı bir dilde gevezelik ettim.

saçma sapan kelimeler. Sonra bana çıkış yolunu göstermesini işaret ettim. İri mavi gözlerimin birkaç parıltısı ve en iyi

çaresiz bakışı işe yaradı. İçini çekti ama telsizle "Fransız kıza" yardım etmesi gerektiğini bildirdi.

Bir insan polisin bana binadan çıkarken eşlik etmesini sağlayarak düşmanlarımı atlattım. Egom asla düzelmeyebilirdi. Yine de bir bakıma kendimden memnundum. Mantıklı ve olgun bir seçimdi.

Böylece boş bir merdiven boşluğundan on iki kat aşağı indik. Arkamdaki kapıdan biri çıkarsa diye yakınımda durdum. Kimse çıkmadı.

En altta beni dışarı çıkarmaya çalıştı, ama beni lobiden ön kapılara kadar geçirene kadar daha fazla kafa karışıklığı numarası yaptım.

kalabalık dışarıda toplandı.

Kalabalığın ortasına doğru ilerlerken, ev ceket ve pijama giymiş otel misafirlerinden birkaç pis bakış ve koklama aldım. Bir kadın, "Bu bir bomba tehdidi tatlım, önce giyinip makyajını yapmaman gerekiyor" dedi.

"Herkes yatarken pamuklu pijama giymez" -pamuklu pijamalarını inceledim- "onları giyer." Ürperdim ve kocasına baktım. "Benim başsağlığı diliyorum."

İnsanlar umduğum gibi bundan sonra beni görmezden geldi. Kalabalığın ortasına kadar devam ettim, sonra kendimi birkaç gencin yanında kaldırıma bıraktım

Yastıklarını yanlarında getirmişlerdi ve çoktan uykuya dalmışlardı.

Gözümü dört açtım. Kimse kalabalığı aramıyor gibiydi ve aşırı tepki verip vermediğimi merak etmeye başladım. Takipçilerim muhtemelen tren istasyonlarını, otobüs terminallerini ve araba kiralama yerlerini gözetliyordu ve bu tam olarak görüldüğü gibiydi - gerçek bombalarla gerçek bir bomba tehdidi.

Bina tamamen tahliye edildikten sonra, otel personeli megafonlarla dışarı çıktı ve O gece kimsenin binaya geri dönme ihtimali yoktu. İnsanları başka otellere taşımak için otobüsler geliyordu. Beklemek isteyenler, bina temizlenene kadar eşyalarını almak için geri kabul edilmeyeceklerdi.

Odamda hiçbir şey bırakmadığım için gitmekte özgürdüm. Yine de en güvenli hareket tarzı o otobüslerden biri. Geldiklerinde kalabalığın arasına karıştım ve büyük bir adamın yanındaki koridor koltuğuna oturdum.

Böylece pencereden görünmeyecektim.

Gideceğimiz yere vardığımızda yine kalabalıkla itişip kakıştım, inmek için mücadele ettim, böylece inerken etrafım başkaları tarafından sarılacaktı. Kalabalığın beni otele taşımasına izin verdim, sonra arka kapıdan kaçtı.

Yükleme iskelesinden Rhys'i aradım. Telesekreteri müsait olmadığını söyledi. Müsait olduğunda arayacaktı.

Etrafıma bakındım. Saat sabahın dördüydü. Bu yükleme rıhtımı bir ya da iki saat takılmak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Yine de biraz fazla açıktı. Kapıyı gözetleyebileceğim kapalı bir alanda daha iyi olurdu.

Bir kapı bulana kadar iskelenin ve vale park yerinin etrafında dolandım. Kolu denedim. Kilitliydi, ama bir Seçmek için yeterince basit bir tane. Bu işi güzelce yapan bir ataş buldum.

Kapı, yatak odamdan daha büyük olmayan ve içinde boş karton kutulardan daha değerli bir şey bulunmayan bir depoya açılıyordu. İçeri girdim ve-

Başımın arkasına aldığım bir darbe beni yere düşürdü.
Ayağa kalkmaya çalıştım ama bir başkası beni tamamen
yere serdi.

yirmi bir

Soğuk parmaklar yanağımı tokatladı. Hırladığımda, onlar Gözlerimi yaşartacak kadar sert bir tokat daha attı ve kendimi Sierra'ya bakarken bulmak için sarsılarak uyandım. Severin kapıda duruyordu.

"İyi seçim," dedi ve odaya el salladı. "Ben o büyük, açık alanda oturmaya hazır görüldüğünü ve bu gerçekten hiç uygun değildi." Önümde eğildi. "Saklanma konusunda sandığın kadar iyi değilsin. Sanırım bu konuda yeterince pratik yapmadın. Normalde büyülerine güvenebilirsin ama onlar da pek yeterli değil. Bu günlerde, değil mi? Ve bu zehir değil."

Tepkimi gizlemeye çalıştım ama gülüşü başarısız olduğumu gösterdi.

Kardeşine baktı.

"Evet, evet," dedi Severin. "Sana yüz dolar borçluyum."

Bana geri döndü. "Bak, bu söylentiye bir kaynaktan duymuştuk. Ama iblisleri bilirsiniz. Herkesin bildiği gibi güvenilmezler.

Bu yüzden işimizi şansa bırakmıyorduk."

"Eğer arkadaşlarımdan gelmesini bekliyorsan Uzun zamandır bekliyordum," dedim. "Kaçmama izin vereceğini ve böylece onları içeri çekebileceğimi düşündüm. Bu yüzden onlarla temasa geçmedim."

"Belki değil, ama biriyle temasa geçtiniz." O cep telefonumu salladım. "Merak etme, kim olduğunu sormayacağım. İlgilenmiyorum. Dostlarının nerede olduğunu biliyoruz - Miami'de maksimum Kabal güvenliği altında hapsedildiler."

"Doğru, bu yüzden onları dışarı çekmeye çalışıyorsunuz."

Tekrar eğildi. "Her şeyi anladın, değil mi? Giles ve ekibinin, arkadaşlarının yardım göndereceği umuduyla gitmene izin verdiğini düşünüyorsun, tercihen bir kurt adam ya da Hope Adams." Doğruldu ve Severin'e döndü. "İyi plan, ha? El altından yapılan dahice bir plan."

"İşte bu yüzden Giles'ın bunu hiç düşünmediğinden emin olabilirsin," dedi Severin.

İkisi de güldü. Kaçışımı düşündüm. Kim Beni bağladın mı? Severin. Kapıyı kim kilitledi? Severin. Kim benzin almak için durdu ve beni kontrol etmeye zahmet etmedi? Severin.

"Beni onlar serbest bırakmadı," dedim. "Siz serbest bıraktınız."

"Evet, gitmene izin verdik. Bu sadece ödülümüzü pazarlık etmek için küçük bir seans. Aslında pazarlık değil. Talep, aslında.

Ya parasını ödersin ..." Parmaklarını kaldırdı. Buz tutmuşlardı. "Herkes bunun bir parti hilesi gücü olduğunu söylüyor. Bira kutularını hızlıca soğutmaktan başka ne işe yarar ki? Mesele şu ki, hayal gücünden yoksunlar. Buzla yapabileceğin pek çok şey var. Kötü şeyler. Acı verici şeyler."

"Ne istiyorsun?"

"Ekibinize katılmak için. Size yardım etmek için."

Şimdi gülme sırası bendeydi. Ben bitirene kadar sabırla beklediler.

"Ciddi misin?" Dedim. "Eğer Giles'ın yedek fikri buysa Düşman saflarına bir casus yerleştiriyorsa, el altından iş çevirmekte pek iyi değildir. Peki, senin hikayen ne? Dur tahmin edeyim. Şüphelerin var. İfşa olmanın gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorsun. Şimdi benimle tanıştın.

ve ışığı gördün. Taraf değiştirmek istiyorsunuz." Sierra,

"Bizim şüphelerimiz yok," dedi.

"Hiç," diye ekledi Severin.

"Sahip olduğumuz şey hırs. Sana çok cömert bir teklif yapmak üzereyiz Savannah. Seni öyle bir pozisyona sokacak ki" -Sierra'nın dudakları büzüldü- "üstlenmeye hazır olduğunu düşünmediğimiz bir pozisyon. En azından tek başına. Yardıma ihtiyacın var. Bizim yardımımıza."

"Yani benimle takım olmak istediğin için beni işkenceyle mi tehdit ediyorsun?" İçimi çektim. "Tamam, bakın, belli ki siz anaokuluna gitmemişsiniz ve arkadaş edinmeyle ilgili tüm dersleri kaçırmışsınız. Size birkaç ipucu vereyim-"

Sierra parmağını koluma koydu. Buz gibi bir acı beni şok ve acı içinde inletti. "Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrin yok.

masaya getir, küçük kız," dedi. "Hiçbir fikrim yok."

"Tamam." Sesimi sakın tutmaya çalıştım. "Sen neden anlatır mısın?"

Geri çekildi ve bana baktı, çenesi bir yanıtı hak etmediğimi düşündüğünü gösteren bir şekilde ayarlanmıştı. Henüz değil.

Koluma tekrar dokundu, aynı noktaya. Acı koluma yayıldı ve bir çığlık attım. Parmağını geri çektiğinde, beyaz bir deri parçası bırakmıştı.

"Buz kötü bir şeydir," dedi. "Eğer doğru yaparsanız yangından çok daha kötüdür. Lokalize dondurma. Anahtar bu." Elimin arkasını okşadı. "Çok güzel parmakların var Savannah."

Walter Alston'ın masanın üzerine dizilmiş parmaklarını hatırladım.

O benim tepkimi görmeden önce bakışlarımı çektim.

Severin yere tebeşirle bir daire çiziyordu. "Bu ne için?" Çenemi çembere doğru sallayarak söyledim.

"Çok cömert bir teklif almak üzere olduğunuzdan bahsetmiş miydim?" Sierra söyledi.

Çembere baktım. "Bir iblisten mi?" "Sen şanslı bir kızsın."

Severin ayağa kalktı. "Kız kardeşim sana güçlerimizden biraz tattırdı Savannah. Bu olaydan işverenimize bahsetmemeni öneririm. Güçlü olabilir ama seni her zaman koruyamayacaktır. Teklifimizi unutma. Sizinkini aldıktan sonra tekrar yapacağız. Bunu düşünmenizi tavsiye ederim."

Sierra, "Bunu kesinlikle düşünün," dedi.

Severin çemberin içine girdi ve büyüü okumaya başladı. Bağlarımı çekiştiriyor ve kıvranıyordum ama hiçbir yere gitmiyordum. Bu iş bitene kadar olmaz.

Uzun süre beklememe gerek kalmadı. Son sözler Severin'in ağzından henüz çıkmıştı ki önce sendeledi, sonra dikleşti. Sonra bana baktı ve gözleri o kadar parlak bir yeşil renkte parladı ki gözlerimi kırptırdım.

"Savannah." Sesi alçak perdeden, ipeksi ve müzikaldi. Odanın içinde süzülerek bana doğru geliyor gibiydi. Sesini hissedebiliyordum.

Ondan yayılan ısı. O delici yeşil gözlere bakarken yüzümden ter damlıyordu. Sıradan bir iblis değildi. Bir lord iblis.

O yaklaştıkça küçülmemek için mücadele ettim. Yine de yapmadığımdan emin değilim. Sierra hızla geri çekildi, bakışlarını kaçırdı, yanakları kızardı, dudakları büzüldü, sanki tepkisinden rahatsız olmuş gibiydi.

İblis tam önümde durdu, o sıcaklık dalgaları her gözeneğimden ter fışkırmasına neden oldu. Sonra çömelecek kadar alçaldı. Yüzüme dokunmak için uzandığında, ben

Kıpırdamamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım ve o zaman bile göz temasını sürdüremedim.

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve başparmağını ovuşturdu. Çenem boyunca. Dokunuşunun inanılmaz sıcaklığının yakması gerektiğini biliyordum ama bir kış gecesinde sıcak su şişesi gibiydi. Kendime rağmen eline doğru eğildim.

"Bir ölümlünün olabileceği kadar mükemmel," dedi. "Böyle bir güç.
İnanılmaz bir güç."

Artık değil.

Kelimeleri yüksek sesle söylemedim ama eli sıkılaştı ve başımı kaldırdığımda gözlerinin beni dehşete düşürmesi gereken bir öfkeyle parladığını gördüm, ama bunu içime çektim ve kendimi ... memnun hissettim. Memnun oldum.

"Biri senin güçlerini almış," dedi. "Söylentiye duymuştum ama inanmamıştım. Kimsenin buna cesaret edebileceğini düşünmemiştim."

Yani sen değil miydin? Yine sadece düşünmüştüm ama eli sıkılaştı ve öfkesi bir kez daha alevlendi.

"Asla," dedi. "Kimin yaptığını öğrendiğimde ..."

Bir ısı patlaması odadaki her kâğıt parçasını fırıl fırıl döndürdü. Sierra irkildi ve geriye düştü. Bana bir sauna kapısının açılması gibi geldi ve iblisin öfkesinin sıcaklığının tadını çıkardım.

"Bunu her kim yaptıysa izinsiz girişinin bedelini ödeyecek," dedi. "Şimdi onay aldığıma göre, bu görev için bir yarı-şeytan lejyonu kuracağım. Güçlerini geri alacaksın Savannah."

Başımı salladım. "Hiçbir pazarlık yapmıyorum. Kim olduğun umurumda değil-"

"Hayır mı?" Yüzümü yukarı kaldırdı. "Sanırım benim kim olduğumu biliyorsun ve eğer biliyorsan, seninle asla pazarlık yapmaya çalışmayacağımı da biliyorsun. Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Özgürce. Bu senin doğuştan gelen hak."

Cevap vermeyince yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Biliyorsun Savannah. Bildiğini biliyorum. Ben kimim?"

"Balaam."

"Evet." Alnımdan öptü ve geri çektiğinde tenimde bir damga gibi yandığını hissettim. Önümde çömeldi, yüzü benimkiyle aynı hizadaydı. "Buraya pazarlık yapmaya gelmedim Savannah. Ama bir şey istemek için buradayım.

doğuştan gelen hakkınızı elde etmenize yardımcı olmak için yardımınıza ihtiyacımız var. Hak ettiğiniz hayatı. Saklanarak geçirilen bir hayat değil.

Tüm doğaüstü varlıklar insanlardan üstündür. Bunu biliyorsunuz."

Yeteneklerimiz var. Pek çok insan da öyle -zeka, zenginlik, güç. Önemli olan onlarla ne yaptığınızdır.

"Doğru," dedi Balaam. "Ama hediyenle ne yapmayı planlıyorsun Savannah? Saklamayı mı? Dünyanın en güçlü doğaüstü varlıklarından biri resepsiyonist olarak mı çalışıyor? Bu nasıl bir his?" Daha yakına eğildi. "Sana bunun değerli bir görev olduğunu düşündürttüler. Ama sen öyle olmadığını biliyorsun. Biliyorsun ki daha fazla olmalı."

Ve olacağım. Bir gün. Hak ettiğim zaman.

"Gerçekten beynini yıkamışlar, değil mi? Bunu hak ettin Savannah. Doğuştan gelen hakkınla kazandınız. Şimdi onu ele geçirme zamanı. Neden bahsettiğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Şimdi yüksek sesle konuştum. "Bu doğaüstü kurtuluş hareketi. Benim de katılmamı istiyorsun."

"Bir bakıma. Sen de katılacaksın ve işi bu insanlara bırakacaksın. Ama Sierra ve Severin arkanızdayken rütbeniz yükselecek ve zamanı geldiğinde benim de yardımımla

Onları, bu daha az doğüstü olanları geçecek ve faydalarını göreceksiniz."

"Bunu seninle paylaşacağım."

Kalçalarının üzerinde geriye yaslandı. "Evet, yavrularımın liderlik etmesinden fayda sağlarım. Ama annenden başka çocuklarım da var Savannah. Ve bir düzine torunum. Seçtiğim kişi sensin. Tek kişi."

"Çünkü benim de cadı ve büyücü kanım var. Ve çok ama çok iyi bağlantılarım var."

Gülümsedi. "Ve çok, çok anlayışlı. Bunu bekliyordum. Şimdi teklifime balıklama atlamayı beklemediğim gibi. Arkadaşlarıyla kal. Söylediklerimi düşün. Doğru zaman geldiğinde-"

Kafasını kaldırdı. "Sanırım sözümüz kesilmek üzere."

Sierra bir şeyler ciyakladı ama Balaam onu duymazdan geldi ve tekrar yanağıma dokundu. "Söylediklerimi bir düşün. Sen

Daha iyisini hak ediyorsun, çocuğum. Cevabın ne olursa olsun, büyülerini geri almanı sağlayacağım. Söz veriyorum."

Sierra bir adım öne çıktı. "Birinin-"

Severin'in vücudu yere yığıldı. O vururken bir oomph çıkardı sonra inledi ve gözlerini kırıştırarak başını kaldırdı.

"Tamam, bir dahaki sefere? Biraz uyarı iyi olurdu."

Ayağa kalkarken kapının kolu tıkırdadı. Sierra kardeşine doğru döndü. "Kilitlediğini sanıyordum-"

"Kilitledim."

Kapıyı tutmak için sıçradı ama kapı açıldı. "Huh, burası bagaj deposuna benzemiyor," dedi Güneyli ağzı. İçeri sarı bukleli, geniş omuzlu ve bana bakmayan mavi gözlü bir adam girdi.

"Burası bagaj deposu değil," dedi Severin, Sierra ile birlikte beni görüş alanından çıkarmak için içeri girerken.

"Şimdi, lütfen giderseniz-"

"Nedir bu?" Tebeşirle çizilmiş daireyi incelemek için eğildi. "Bu o şeytana tapma şeylerinden değil, değil mi? Siz çocuklar gerçekten de bunlarla oynamamalısınız."

Severin davetsiz misafirin koluna uzandı. Adam onun yerine Severin'in kolunu yakaladı ve onu omzunun üzerinden Duvarın içine.

"Hey, Clay," dedim. Clayton Danvers. Elena'nın eşi. Alfa'nın koruması. Sürünün infazcısı. Eğer olmak zorunda olsaydım

Biri tarafından kurtarılsaydı, Clay listemin başında olurdu. "Yeterince uzun sürdü," dedim.

"Bir şey değil," dedi.

"Sanırım kurtarma operasyonu?" Sierra yanına gitti yanıma uzandı ve parmak uçları buz tuttu. "Sanırım bir açmazımız var."

"Hayır," dedi Clay.

Bir hamle yaptı ve Sierra'nın kolunu öyle hızlı yakaladı ki Sierra bir çığlık attı. Onu odanın öbür ucuna fırlattı.

Ayağa kalkmaya çalışan kardeşinin yanında. Clay,

"Bu bir açmaz," dedi.

Ellerimdeki ipi tutup çekti ve ip iplik gibi koptu. Zıpladım.

"Ve bu adil bir mücadele," dedi.

Sierra kıs kıs güldü. "Um, hayır. Seni kırmak istemem ama oradaki kızın bugünlerde büyü yapmıyor."

"Biliyorum. Aksi takdirde, bu hiç de adil olmazdı."

Severin Clay'e doğru uçu ve Clay onu gömleğinin ön kısmından yakalayıp diğer duvara doğru savurdu. Severin yere yığılırken Clay, "Benim hatam," dedi. "Görünüşe göre bu hâlâ adil değil."

Bana ipi fırlattı. "Sanırım hala düğüm atabiliyorsun?"

"Elbette." Severin'i bağlamak için diz çöktüm. Ellerinden uzak durduğum sürece güvendedim. Sierra'nın peşinden giden Clay için de aynısı geçerliydi. Sierra kardeşinden daha çabuk akıllanmış ve Clay'in ulaşamayacağı bir yerde durmuştu, bu da onları birbirlerinin etrafında dans etmeye, hamle yapmaya ve rakipleri yol.

Sierra kaçabilirdi. Ama kapıya bile bakmadı. Kardeşi yanımızdaydı, o yüzden kalıyordu. Sonunda Clay oyundan sıkıldı ve Sierra ona saldırdığında, elleri

sağ kolunu engellemek için kaldırdı. Kadın onu yakaladı. Parmakları buz tutmuştu. Adam irkilmedi bile, muhtemelen eski bir zombi çizdiği o bölgeyi acıya karşı duyarsız bıraktığı için.

Sol eliyle onu boğazından yakaladı. İyice sıkınca kolunu bıraktı ve tekmelemeye, yumruklamaya ve debelenmeye başladı. Onu boğazından tutarak bana doğru taşıdı ve ben de ellerini bağlamak için son ip parçasını kullandım.

Sierra onu kardeşinin yanına bağladıktan sonra, "Müzakere etmek istiyoruz," dedi. "İsteyeceğiniz cevaplarımız var."

"O zaman onları yakalarız," dedi Clay. "Yine de senin yönteminle yapacağız -o yarıdan cevapları aldığın yöntemle- Albuquerque'deki iblis. Ve eğer benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikriniz varsa, benimle kıyaslandığınızda amatör olduğunuzu da biliyorsunuzdur."

Dikkatini çektim ve "Onları canlı tutun" dedim. "Elbette," dedi yüksek sesle. "Onları öldürmek kolay. Gerçek Teknik, onları ne kadar süre hayatta tutabileceğinizi görmektir."

Kardeşlere döndü. "İtlerin neden sürü topraklarına ayak basmadığını biliyor musunuz?"

Onlara anlattı. Hikâyesinin sonunda Sierra kusacakmış gibi görünüyordu. Severin öylece oturdu, başı öne eğikti. Clay saçlarından bir avuç tuttu ve yüzünü yukarı çekti.

"Ne dediğimi duydun mu?"

Severin'in gözleri turuncu renkte parladı. "Oh, duydum kurt adam. Ve etkilendim. Eğer buradan savaşıp çıkabilirsen daha da çok etkileneceğim."

Ellerini kaldırdı ve ipi Clay'in yaptığı gibi kolayca kopardı. O yukarı sıçrarken, Clay yana kaçtı, sonra geri geldi. Severin'in arkasına geçti ve kafasının arkasına vurdu. Severin yere düştü ama son anda dönerek Clay'i bacağından yakaladı ve duvara fırlattı.

"O bir iblis," dedim. "Ele geçirilmiş."

"Flaş haber yaklaşık iki dakika gecikti," dedi Clay. iblisin yolundan çekildi. "Parlayan turuncu gözler bir ipucuydu."

"Bu bir lord iblis değil," dedim. "Yeşil lorddur. Turuncu ise sıradan bir iblis. Eğer yardımı olacaksa."

Bana ters ters baktı. "Gerçekten ne yardımcı olurdu biliyor musun Savannah? Eğer sen-"

İblisin yumruğu Clay'in çenesine geldi ve onu yere serdi. İblis Sierra'ya baktı ve ben de onu serbest bırakmaması için yanına koştum. Yine de denemedi. Sadece ona baktı. ve tekrar Clay'in peşine düştü.

Bu sefer Clay'in dikkati dağılmadı. İblis'e vurmaya da çalışmadı, sadece yolundan çekilip onu izledi, hamlelerini inceliyordu. Hamleler basitti. Bu, kaba kuvvete güvenmeye alışkın bir varlıktı.

Sonra Clay kaydı. O sendelerken iblis tüm gücüyle saldırdı. Clay sahte tökezlemeden kurtuldu ve iblisin dizlerinin arkasına bir tekme attı. İblis yere düştü. Clay onu saçından yakaladı.

"Sadece bir tanesinin hayatta kalmasına ihtiyacımız var, değil mi?" dedi. "Doğru."

Sierra çığlık attı. Clay'in boştaki eli Severin'in boynunu kırmak için kavradı ve-

Severin ortadan kayboldu. Bir şekil parladı, o kadar hızlıydı ki tek gördüğüm Sierra'ya uzanan bir çekildi. Sonra o da kayboldu.

Clay kapıya doğru koştu ve kapıyı açtı. Peşinden gittim ve otoparkta ona yetişip etrafa bakındım.

"Gittiler," dedim. "Işınlanma. Balaam öldürölmelerine izin vermeyeceğim. Sadece daha dikkatli olmalarını öğretecek kadar hırpalayacağım."

"Her neyse." Clay cep telefonunu çıkarıp aradı. "Hey, benim. Onu buldum. Önce bir iblis istilasıyla ilgilenmem gerekti. şimdi bitmiş gibi görünüyor ama onu arabaya bindiriyorum."

Durakladı. "Ben iyiyim. O da öyle. Arayabilir misin-?" Bir duraklama daha. "Teşekkürler. Miami'de görüşürüz."

"O Elena mıydı?" Ben sordum.

Öyle olduğunu biliyordum. Ses tonundan her zaman anlayabilirdiniz. Peki neden sordum? Çünkü odadan çıktığımızdan beri bana bakmamıştı. Clay'e göre bu çok kızgın olduğu anlamına geliyordu. I

Umarım yanıliyorumdur, bu yüzden onun dikkatini çekmeye çalışıyordum.

"O nasıl?" diye sordum. "Saldırıya uğradığını biliyorum-" "Darp edilmiş ve morarmış. Kalıcı bir hasar yok. Araba bitti. Orada."

"Kolun nasıl?" Dedim. "Kabarmış gibi görünüyor. Sen-?"

"Jeremy bu işi Miami'de halledecek."

"Tamam, Kate ve Logan için mi üzülüyorsun? Rhys sana ikizlerin hedef olabileceğini söyledi ve ben de neredeyse Elena onlara doğru-"

"Elena'yı hiçbir yere teslim etmedin. Bunun çocuklarımızla bir ilgisi olduğunu bilmene imkân yoktu."

"Onlarla ilgilenmek yerine burada beni kurtardığın için mi? I-"

"Arabaya bin Savannah," dedi kiralık arabanın kapılarını açarak.

"Hayır, sen bana kızgınsın ve ben ne yaptığımı anlamıyorum."

"Hiçbir şey."

Kendimi onun önüne yerleştirdim. "Bir şey yaptığımı biliyorum." "Hayır, hiçbir şey yapmadın. Bu da neydi Savannah? Ben bir iblisle savaşıyorum ve sen orada durup hiçbir şey yapmıyor musun?"

"Affedersiniz? Büyülerimin olmamasıyla ilgili kısmı kaçırdınız mı?"

"Bunun beyninizle birlikte tüm vücudunuzun felç olduğu anlamına geldiğini düşünmemiştim. Benim hatam."

Bir adım geri attım.

"Sen kaç, ben de seni o lanet bagaja tıkıp kilitleyeyim. Her şey düşünüldüğünde, bu sizin için en iyi yer olabilir."

Sürücü kapısını açtı ve içeri girdi. Kapıyı kapatırken benim hâlâ orada durduğumu fark etti ve camı indirdi.

"Bin şu lanet arabaya Savannah. Ben Adam değilim. Ben Adam değilim."

Seni bir kez kovalayacağım, sonra da kaçmayacağından emin olacağım.

tekrar."

Arabaya bindim.

yirmi iki

Bugün sahip olduğum tüm arkadaşlarım arasında ilk bağ kurduğum kişi Elena'ydı. Onu öldüren insanlar tarafından esir alınmıştı.

Annem. O zamanlar arkadaş canlısıydı ama aşırı samimi değildi. Leah gibi değildi.

Leah o yetişkinlerden biriydi.

Çocukları "anlamak" için çok çabalıyor ve sonunda yapmacık ve küçümseyici bir tavır takınıyor. O zamanlar bunu fark edecek kadar olgun değildim. Tek bildiğim, Elena ortaya çıktığında - sessiz endişesi, sarsılmaz ilgisi ve beni kurtarmak için gösterdiği şiddetli kararlılıkla - onu daha çok sevdim. Ona daha çok güveniyordum. Bir çocuk olarak onun korumasına layıktım ama beni daha iyi tanıyana kadar daha derin bir bağ oluşmayacaktı. Bu gerçek gibiydi. Onun saygısını kazanmalıyım.

Sonra Clay'le tanıştım ve Elena'nın saygısını kazanmanın, onunkini kazanmanın yanında hiçbir şey olduğunu anladım. Stonehaven'da geçirdiğim ilk yaz Clay bana tahammül etmişti.

Sadece Elena yüzünden. Neredeyse bir yabancının evlerinde kalmasından hoşlanmadığını biliyordum ve çocukken bile bana ne kadar büyük bir onur verildiğini anlamıştım.

Yoluna çıkmayarak ve ondan hiçbir şey beklemeyerek saygısını kazanmıştım. Elena ya da Jeremy'den de bir şey beklemiyordum. Paige ve Lucas'la evdeyken öğlene kadar uyuduğum, sonra öğle yemeğinin masaya konmasını beklediğim ve daha sonra çıkıp gittiğim, bulaşıklarını toplamam için beni geri çağırdıklarında sızlandığım bilinirdi. Stonehaven'da ise herkesle birlikte uyanıyor, kahvaltıya yardım ediyor ve ortalığı temizliyordum. Eğer ben havluya ihtiyacım olduğunda, onları buldum. Eğlenceye ihtiyacım olduğunda bir kitap kaptım. Temiz kıyafetlere ihtiyacım olduğunda, kirli

kıyafetlerimi bodruma taşır ve başka isteyen olup olmadığını sorardım.

Bazıları yıkandı. Elbette her şeyi tek başıma yapmam beklenmiyordu, ama ben teklif ettim ve yardım ettim ve bunu yaparken de

ülkedeki en korkulan kurt adamın saygısını kazandı.

Ve şimdi onu kaybetmişim.

Suçlamanın haksızlığına karşı öfkelenebilirdim.

Clay en büyük gücünü kaybetmek hakkında ne biliyordu? Güçsüz hissetmek hakkında? Ne yazık ki çok şey. Dört yıl önceki o zombi çiziği onu neredeyse işe yaramaz bir sağ kolla bırakmıştı, çocuklarının doğumundan sadece haftalar önce, ailesini koruma dürtüsü onu neredeyse delirtecek kadar güçlüyken.

Clay bununla nasıl başa çıkmıştı? Bunun adaletsizliğinden yakınmış mıydı? Sürü infazcısı rolünden vazgeçip onları savunmak için diğerlerine mi güvendi? Hayır, her zamankinden daha sıkı çalışmış, sonra da kalan zayıflığını telafi etmeyi öğrenmişti. Kimse onun kararlılığına hayret etmemişti. Hiç kimse

daha azını beklemiyordum. O sadece Clay'di. Benzer koşullar altında benim ne yapacağımı sorsaydınız.

"aynı şeyi" söylediler. Ben de güçlüydüm. Attan düşsem bile tekrar binerdim.

Ama ben yapmamıştım. Clay'in Sierra ve Severin'le dövüşünü izlemiş ve yardım etmek için araya girmeyi hiç düşünmemiştim.

Bana ne olmuştu?

Belki de hiçbir şey. Güçlü, kararlı ve dirençli olduğumu düşünüyordum ama bunun tek nedeni hiç test edilmemiş olmamdı.

Karl bizi havaalanında karşıladı. Jeremy onu Clay ile göndermişti ve ben yokken daha fazla bölgeyi kontrol etmek için ayrıldılar.

Otel. Karl bu durumdan memnun değildi. Eğer Hope tehlikedeyse, onunla birlikte olmak istiyordu. Ama Alfa'sının istediğini yaptı, çünkü Hope'un da istediği buydu.

Özel hangarda volta atıp bizi Miami'ye götürecek Cortez jetinin hazır olmasını beklerken başını salladı. Kaçırıldığım için beni suçladığına eminim. Hayır.

Her koşulda çok daha sıcak bir karşılama alacağımı biliyordum.

Uçakta Clay, detayları anlatmak için Elena'yı tekrar aradı. Ona benim genç kızlık rutinimden bahsetmedi. Bu onun tarzı değildi. Ona sadece kendi hikâyesini anlattı, sonra da Giles ve grup hakkında konuşmak için beni hoparlöre aldı.

Elbette endişeliydiler. İkizler ve Hope için endişeliydiler ama konu büyük resme geldiğinde-

Maruz kalma riski - öncelikli endişeleri önce sürü, ikinci olarak arkadaşları, daha büyük doğaüstü dünya ise çok uzak bir üçüncüydü. Kurtadamlar böyle düşünür.

İkizlerin Miami'de olup olmadığını sordum.

"Hayır," dedi Elena. "Antonio ve Nick onları çocuklarla birlikte Avrupa'ya götürdüler."

"Çocuklar" derken Sorrentino'ların geçen yıl yanlarına aldıkları on sekiz yaşındaki Noah ve yirmi iki yaşındaki Reese'i kastediyordu. Başka bir deyişle, genç nesli toplayıp daha yüksek, daha savunulabilir bir yere gitmişlerdi.

"Yardıma ihtiyacımız olursa Nick ve Reese de bize katılacak," diye devam etti Elena. "Antonio, Noah ve ikizlerle birlikte geride kalacak."

Clay daha sonra Elena ile yalnız konuşmak için telefonu hoparlörden çıkardı. Karl pencerenin yanında oturmuş, dışarı bakıyor, ikimize de aldırmıyordu. Arkama yaslandım, gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım.

Paige uçağa binmeden önce ben uçaktan inmemiştim bile, Lucas da hemen arkasındaydı. Kurt adamlar sessizce uzaklaştı.

Paige ve Lucas'a baktım, o kadar tanıdıklardı ki onları görmek bile göğsümün ağrmasına neden oluyordu. Koltuğa kıvrılıp teselli edilmeyi bekleyen küçük bir kız gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Benden neredeyse bir karış daha kısa olan Paige'in kıvrımları deniz mavisi bir sundress'le ortaya çıkmış, koyu renk bukleleri geriye doğru toplanmıştı,

yüzü endişeyle çizilmişti. Lucas her zamankinden daha da kasvetli görünüyordu, uzun boylu ve zayıftı, kravatı ve gözlüklerinin ikisi de sanki arabada aceleyle giymiş gibi eğri büğrü duruyordu.

Onları selamlamak için ayağa kalktığımda tüm vücudum titredi. Sesim bile titredi.

"Sanırım Adam sana söyledi," dedim.

Paige aramızdaki son birkaç metreyi geçti ve bana öyle sıkı sarıldı ki, ben yere yığılmadan önce birkaç damla gözyaşı dökmeyi başardı, çenesi başının üstüne yaslanmıştı, gözleri kapalıydı.

"Seninle gurur duyuyoruz," diye fısıldadı, kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Bunun kolay bir karar olmadığını biliyorum. Bunun bir karar olmadığını da biliyorum. Sadece bir dürtüydü. Ama bu büyük bir fedakârlıktı. Bilmiyorum" - sesi takıldı

-"Ben de aynısını yapabilir miydim bilmiyorum."

Ben de ona sarıldım. "İnan bana, birinin beni kabul edeceğini düşünseydim bu teklifi yapmazdım."

"O kadar emin olma," diye fısıldadı.

Lucas bana sarılırken beni bıraktı ve yanaklarını sildi.

"Bunu düzelterek," dedi. "Birisi şeytani pazarlık yasalarını doğrudan ihlal etti. Kim olduğunu bulduğumuzda, bir muhasebe yapılacak ve etkiler tersine çevrilecek."

"Tazminat davası da açabilir miyiz?"

Beni bırakırken belli belirsiz bir gülümseme. "Göreceğiz bakalım. Öncelikle, bunu kimin ya da neden yaptığını öğrenmek için beklemeye niyetimiz yok. Büyülerinizin bu kadar uzun süredir

tamamen bağlı. Kapsamlı testler, prosedürdeki eksiklikleri ortaya çıkarabilir; bu boşluklardan faydalanabilir ve suçlu tarafı takip ederken yetkilerinizin en azından bir kısmını geri alabiliriz.

Büyülerin ve ritüellerin tam bir muhasebesini yapmamız gerekecek. -"

"Bir liste yap," dedi Paige, elimi tutup beni uçaktan indirmeye başlarken. "Bunu daha sonra hallederiz. Şu anda, bu

Kızın yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacı var."

* * *

Hangara girdiğimizde Clay ve Karl oradaydı, Benicio, Hope ve çevreyi saran bir tabur muhafızla birlikte dikkat çekmemeye çalışıyorlardı.

Muhafızların yanından geçip etrafıma bakındım. "Dur tahmin edeyim. Adam bensiz bir göreve gitmiş bile. Uzun sürmedi."

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Ama yüzlere baktığımda ve gözlerin uzaklaştığını gördüğümde, bensiz gitmiş olmasını ummaya başladım, çünkü alternatif-

"Mesajımızı kaçırmış olmalı," dedi Paige hızla ve beni çıkışa doğru yönlendirdi. "Onu aramalıydım Doğrudan. Gırtlığına kadar araştırmaya battığında nasıl davrandığını bilirsiniz."

Yani Kabal karargâhındaydı ve araştırmadan daha acil bir şey yapmıyordu.

"Hope? Karl?" Dışarı çıkarken Benicio dedi ki. "Savannah ve benimle gelmeni istiyorum. Jasper Haig hakkında konuşmamız gerek."

Dördümüz Benicio'nun cipini aldık. Korumaları -Troy ve Griffin- önde gidiyordu, Troy şoför olarak çifte görev yapıyordu. SUV modifiye edilmişti, böylece orta koltuklar arka koltuklara bakacak şekilde dönebiliyordu.

Benicio ilk birkaç dakikasını Hope'la uğraşarak, soğuk su ve atıştırma bir şeyler aldığından ve klimanın yeterli olduğundan ama çok fazla olmadığından emin olarak geçirdi. Tipik

Benicio. Karl'ı kazanmanın yolunun Umut'tan geçtiğini biliyordu. Benicio'nun planındaki tek kusur neydi? Karl da Benicio kadar Makyavelistti, yani tam olarak ne yapacağını biliyordu.

yaşlı tilkinin yaptıklarından ve dünyamızdaki en güçlü adamın karısıyla böylesine yakından ilgilenmesinden hiç etkilenmemişti. Hope'un da bunu yuttuğunu sanmıyorum ama en azından onun çabalarını takdir ediyormuş gibi yaptı.

Hope her zamankinden daha küçük görünüyordu, kahverengi teni solgundu, makyajı koyu renk gözlerinin altındaki halkaları zar zor gizliyordu, siyah bukleleri sanki yorgunluğunu gizleyebilecekmiş gibi yüzünün etrafında gevşek bırakılmıştı. Yine de hâlâ muhteşemdi. Hope ve Karl bir sinema perdesinden fırlamış gibiydiler. Bollywood James Bond ile buluşuyor.

"Rhys bu insanların Jasper'la ilgilediğinden bahsetti," dedi Benicio nihayet koltuğuna yerleşirken. "Bana ne dediklerini söyler misin lütfen Savannah?"

Ben baktım. Sonra dedim ki, "Bu Phalegian Kehanetini araştıran oldu mu?"

"Herkes kontrol etti," dedi Benicio. "Biz Kabal kayıtlarımızı kontrol ettik, Adam da konsey kayıtlarını kontrol etti. Babası iki kez kontrol etti. Boyd Cabal'a bile sorduk, çünkü bu hareketten endişe duyuyorlar ve hizmetlerini teklif ettiler. Buna dair bir kayıt yok. Bu Giles'ın bunu icat ettiğinden şüpheleniyoruz."

"O yapmadıysa bile, bu sadece başka bir adamın Birkaç yüz yıl önce icat edildi," dedi Hope. "Her iki durumda da, bir gündemi desteklemek için yapılan anlamsız bir propaganda. Keşke o gündemde ben ya da Jasper Haig olmasaydım."

Karl homurdanarak onayladı.

"Bununla biz ilgileneceğiz," dedi Benicio. "Görünüşe göre planları Jasper'a Umut'u sunarak onu kendi taraflarına çekmek."

"Bu da onu kurtarabileceklerini düşündükleri anlamına geliyor," dedim. "Bu mümkün değil."

"Tabii ki öyle." Karl konuşurken çenesini zorlukla açtı. "Mükemmel güvenlik diye bir şey yoktur. Bu yüzden onun hiçbir yerde tutulmasını istemedim. Onu tutmak için bir neden yok. Kaç kişiyi öldürdü? Ama bu önemli değil, değil mi? Önemli olan Jasper Haig'in

Bilimsel bir anomali, sadece birkaç nesil içinde evrimleşmiş yeni bir doğaüstü ırk ve iki oğlunuzu öldüren adamı hayatta tutmak anlamına gelse bile bunu incelemelisiniz."

Karl'ın bakışları Benicio'nunkilere kilitlendi. "Çocuğum henüz doğmadı bile ve ona zarar vermeye çalışan herkesi öldürürüm, bu yüzden Jasper Haig hakkındaki düşüncelerinizi paylaşmadığım için beni bağışlayın."

Benicio irkilmedi. "Ömür boyu hapis yatmanın merhametli bir ölümden daha kötü bir ceza olduğu iddia edilebilir."

"Oh, merhametli olmakla ilgili bir şey söylemedim. Mesele şu ki, Jasper gözaltında olduğu sürece gözaltında."

"Asla izin vermezdim-"

"Bu konuda söz hakkınız yok. Kaçabilir ve eninde sonunda kaçacaktır."

"Karl haklı," dedim. "Jaz sıradan bir mahkûm değil. Herhangi biri gibi görünmek için görünüşünü değiştirme yeteneğine sahip psikopat bir suç dehası."

"Kimse değil," dedi Benicio. "Kendi fizyolojisinin sınırları içinde çalışmak zorunda, bu yüzden tüm korumaları ondan çok daha uzun. Ve 'suçlu'ya gelince beyni'? Zeki, evet. Dahi, hayır."

Hope konuştu, sesi yumuşaktı. "Sanırım bizi Jasper Haig'i kilit altına almanın bilgeliğini tartışmak için çağırmadınız. Bu Giles denen kişinin gerçek bir planı olup olmadığını ve Jaz'ı kurtarmak için bir planı olup olmadığını merak ediyorsunuz. Eğer öyleyse, büyük ihtimalle çoktan iletişime geçmiştir. Jaz'ın bu bilgiyi paylaşacağı tek bir kişi var."

"Kesinlikle olmaz." Karl Benicio'ya döndü. "Miami'de olmamızın tek bir nedeni var, sadece tek bir nedeni. Çünkü sen

Hope'un sağlığının, sağlayabileceği her türlü yardımdan daha öncelikli olduğuna söz verdi. Eğer fikrinizi değiştirdiyseniz, hemen kenara çekebilirsiniz-"

"Hope'tan sadece Jasper'la kısa bir süre görüşmesini istiyorum. Hazırda bekleyen bir sağlık ekibimiz olacak. Ona bir tıbbi

kablosuz kalp ve cenin monitörü ve kendisinde veya bebekte herhangi bir sıkıntı varsa onu dışarı çıkarın."

"Sıkıntı var mı? Nasıl olmaz-?"

Hope onun sözünü kesti. "Jaz'ın kaçmasına yardım edecek bir plan varsa, bunu bana anlatmasını sağlayabilirim. O zaman bunu durdurabiliriz. Ya da diğerleriyle birlikte Avrupa'ya kaçır ve o kaçır peşimden gelene kadar bekleriz."

Karl'ın buna söyleyebileceği fazla bir şey yoktu, Benicio'dan tam olarak ne istediğini belirtmek dışında. toplantı olabildiğince güvenli olacaktı. Benicio kabul etti ve benim de orada olmamı istedi, Jaz bir şey söylerse diye. grupla olan ilişkilerimden anlıyorum.

Adam bizimle güvenli otoparkta buluşmadı. Ya da içeride. ofisleri. Anlamıştım. O kadar kötü batırmıştım ki benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bunun ne kadar acı verdiğini söylemeyeceğim. Söyleyemem.

Ama bunun üzerinde duracak zamanım yoktu. Onlara çok şey anlatmak zorundaydım - Balam'la karşılaşmam da dahil olmak üzere. Bir Kabal uzmanı hatırlayabildiğim her şeyi öğrenene kadar beynimi dürttüğü için sorgum saatlerce sürdü ve sonra devam etti Paige "yeter" diyene kadar dürttü.

Sonra Paige ve Lucas beni yiyeceklerin beklediği küçük bir salona götürdüler. Sanırım öğle yemeğiydi, gerçi zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Yemek yerken beni başka bir sorgulamaya tabi tuttular, bu seferki elektrik kesintim üzerineydi. Büyü yaparken ne hissediyordum? Hangi büyüleri denemiştım? Herhangi bir büyü denemiş miydim? Ritüeller mi?

"Daha sonra daha kapsamlı testler yapabiliriz," dedi Lucas not alırken. "Kesin parametreleri belirleyeceğiz. sorun. Tüm büyüleriniz etkilenmiyor olabilir." Paige, "Ve öyle olsalar bile, bununla başa çıkacağız," dedi. "Evet, tabii ki."

Lucas defterini kapattı ve öne doğru eğildi. "Ne kadar üzgün olduğunuzu biliyoruz, ama

Büyü yapma yeteneği senin kim olduğunun sadece küçük bir parçası Savannah. Günlük hayatında ne kadar nadiren büyü yaptığını hatırla."

Paige, "Bunu tekrar ifade etmeme izin verin," dedi. "Onları ne kadar nadiren kullanmanız gerektiğini düşünün. Bu da anahtarlarınızı çıkarmak zorunda kalmamanız için kilit açma büyüğü gibi şeyleri kapsamıyor."

İkisine de baktım, kanepede oturuyorlardı, ruh halimi değerlendirmeye çalışıyorlardı, beni güvencelerle boğmak istemiyorlardı, ama anladığımdan emin olmak istiyorlardı. büyülerim olmadan da iyi olacak. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini. Nasıl hissettiklerini değiştirmeyecekti. Eğer bu konuda endişelenseydim, aptallık etmiş olurum.

Pek çok konuda aptallık etmişim.

"Büyülerimi test ettiğimizde," dedim, "rejime eklememiz gereken bazı büyüler var. Anneminkilerden bazıları."

Lucas başıyla onayladı. "Kara büyü. Evet, bunu yapmalıyız. Malzemeler ve teknikler biraz farklı ve bu bir fark yaratabilir."

Kitabını açtı ve bir not aldı.

"Malzemelerin bir listesine ihtiyacımız olacak," dedi Paige. "Kabal'ın burada her şeye sahip olduğuna eminim, ancak bunlar erişemeyecekleri büyülerse, onları nasıl istediğimize dikkat etmeliyiz. Onlara zaten sahip olduklarından daha fazla kara büyü vermek istemeyiz."

İşte bu kadar. "Hangi büyülerden bahsediyorsun?" Ya da "Onları nereden buldun?" En derin, en karanlık sırrım ortaya çıktı, sadece aslında bir sır olmadığını keşfetmek için.

"Testi yapabileceğimiz bir oda bulmalıyız," dedi Paige Lucas'a.

Aralarında bir bakış geçti.

Ayağa kalktı. "Bunu şimdi yapacağım."

O gitti ve Paige bana kanepeyi işaret etti. Yanına oturdum.

"Ee," dedi. "Sen nasılsın?"

İyi olduğumu söylemeye çalıştım ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Sonunda tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. Jesse Aanes'in ofisime gelip bana Columbus'taki davayı teklif ettiği andan başlayarak ona her şeyi anlattım. O zamandan beri olan her şeyi anlattım, zaten bildiği kısımları bile, çünkü bu farklıydı, şimdi buradaydı, nihayet buradaydı ve kollarını bana dolayabilirdi ve ben de her şeyin dökülmesine izin verebilirdim. Ve ben ağlayabilirdim. Kendimi ağlamaya bırakabilirdim ki öyle de yaptım, ta ki hiçbir şey kalmayana ve başımı onun kucağına koyup uyuyana kadar.

Bir süre sonra Paige beni uyandırdı. Hope Jaz'ı ziyaret etmeye hazırdı ve ben de izlemek için aşağı inmek zorunda kaldım. Jaz'ın hücreesine bitişik bir gözlem odası olmasına rağmen, onun yerine gizli bir video bağlantısı kullanıyorlardı, böylece Hope'la yalnız olduğunu düşünecekti.

Güvenlikli bodrum katına çıkan özel bir asansör setini kullanmam gerekiyordu. Onlara doğru giderken bir ses "Savannah" diye seslendi ve neredeyse takılıp düşerek duruyordum.

Adam arşiv odasından çıktı. "Hey," dedi.

"Hey sen." Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım. "Araştırmaya daldığını duydum. Nasıl gidiyor?"

"Tamam." Sesini alçalttı. "Sen iyi misin? Yani, yaralanmadığını biliyorum, ama ... iyi misin?"

"Yine kaçırıldım. Artık alıştım."

Gözleri endişeyle doldu ve kararsız bir şekilde öylece durdu. Benim için görüldüğüm kadar kolay olmadığını biliyordu ve bir şeyler söylemek, bir şeyler yapmak istiyordu.

Bunu kullanabilirdim. Zırhımın çatlamasına izin versem, hatta belki hissettiğimden biraz daha fazla kaygı duyuyormuş gibi yapsam, o da öfkesini bir kenara bırakıp yanımda olurdu.

"Ben iyiyim," dedim. "İçeride zor anlar yaşadım ama şimdi dışarıdayım ve odaklanmam gereken çok şey var. İş için hazırım. Bu arada, yardıma ihtiyacın olursa, ben buralardayım."

Başını salladı, omzunun üzerinden baktı ve birisine parmağını kaldırdı, sonra bana döndü. "Tamam. Ben sadece ...

Selam söyle. İŖe dönmeliyim. Sana sonra yetiŖirim."

"Tabii. Dediğim gibi, buralardayım. Belki yapabiliriz-"

Çoktan gitmiŖti. Kapı arkasından kapandı ve ben orada öylece durup kapıya bakakaldım. Döndüğümde Clay'in başka bir kapı aralığında, daha aŖađıda, beni izlediğini gördüm.

Ona doğru bir adım attım. İçeri girdi ve kapıyı kapattı. Durakladım, sonra derin bir nefes aldım ve asansöre doğru devam ettim.

yirmi üç

Gardiyanlar Hope'a eşlik ettiğinde Jasper Haig yatağında kitap okuyordu. "Hücresi" fantastik bir üniversite yurduna benziyordu, Xbox, Wii, dizüstü bilgisayar ve yüksek çözünürlüklü TV ile tamamlandı. Tabii ki bilgisayar harici bir ağa bağlı değildi ve e-kitap okuyucusu bile ama Benicio'nun iki oğlunu öldüren bir adamdan bekleyeceğiniz türden bir konaklama yeri gibi görünmüyordu.

Karl haklıydı. Benicio'nun hissettiği intikam ihtiyacı Jaz'ın DNA'sında kilitli olan evrimsel ve doğaüstü sırları ortaya çıkarma ihtiyacının önüne geçti.

Sorun şu ki, Jaz'ın fiziksel yapısını incelemek yeterli değildi. Dönüşümlerini incelemeleri ve hangi tetikleyicilerin özelliklerini yeniden şekillendirmesine izin verdiğini keşfetmeleri gerekiyordu. Bu da onun rızası olmadan yapılamazdı. Böylece dört yıl boyunca Jaz ve onu esir alanlar bu garip yerde kilitli kaldılar.

Kontrol ve ödül ilişkisi ve Jaz yaldızlı kafesteki meşhur kanarya gibi yaşadı, en çok istediği iki şey dışında her şeyi elde etti. Özgürlük ve Umut.

Jaz neden Hope'a takıntılıydı? İnsanın kalbini bir kişiye bağlayan ve onu bırakmayı reddeden şey nedir? Keşke bilseydim.

Jaz, Hope'da mükemmel ortağını bulduğunu düşünüyordu, Kaosu en az onun kadar seven biri. Benicio Hope'tan Miami'deki bir doğaüstü çeteye sızmasını istediğinde tanışmışlardı. Jaz ve Sonny olarak bilinen kardeşi Jason sıradan iki üye gibi görünüyorlardı. Onlar onunla arkadaş oldu, Jaz ona aşık oldu ve sanırım Hope da Karl hayatına geri dönüp tüm rekabeti bir kenara bırakana kadar biraz aşık oldu. Ve sonra Jaz'ın gerçekte ne olduğunu keşfetti. Katil bir psikopat.

Birbirlerini görmeyeli üç yıl olmuştu ama kapı açıldığında Jaz'ın sırtışı o kadar büyük ve parlaktı ki Hope olduğu yerde bocaladı. Onu suçlayamazdım. Kalpleri durduran bir gülümsemeydi ve Jaz siyah bukleleri ve koyu yeşil gözleriyle muhteşem bir adamdı.

Jaz yataktan fırlamaya başladı.

Muhafızlardan biri elini kaldırdı. "Rutini biliyorsun, Jasper. Yatağın diğer tarafında dur ve ellerini arkanda birleştir."

Hope parmaklarını muhafızın koluna koydu. "Buna gerek kalmayacak."

"Emir altındayız-"

"Bay Cortez'i arayın. Eminim kabul edecektir."

O yaptı, Benicio yaptı ve Karl hiçbir şey söylemedi, yani Çünkü bunu çoktan halletmişlerdi. Şimdi sadece kendi rollerini oynuyorlardı.

Korumalar gittikten sonra Hope bir sandalyeye doğru yürüdü. Hamileliğini gizlemeye çalışarak dökümlü bir köylü gömleği giymiş, üzerine de stratejik bir eşarp örtmüştü.

"O aptal değil," diye mırıldandım. "Biliyorum," dedi Benicio.

Onu izleyiş şekli, bakışları, Jaz'ın ondaki herhangi bir değişikliği, ne kadar küçük olursa olsun, fark edeceğini söylüyordu.

"Onu rahatsız ediyor gibi görünmüyor," dedim.

"Olmayacak," dedi Karl, bakışları aynı şiddetle Jaz'a yapışmıştı. "Bir çocuk onun için sadece küçük bir engel olacaktır. Kolayca üstesinden gelinebilecek bir engel."

Kolayca kurtulmak demek istiyordu ve Jaz'a dönüp baktığımda Karl'ın haklı olduğunu anladım. Neden onun ölmesini istediğini anlamıştım. Evet, Karl çocuğunun hayatından endişe ediyordu ve evet, Hope'u kaybetmekten korkuyordu ama daha da önemlisi, Jaz Hope'u ele geçirirse, ona asla istediği gibi sahip olamayacağını sonunda anlayacaktı. Ona sahip olamazsa, başka hiç kimse olamazdı. Umut'un sevdiği her şeyi elinden alacak ve Umut onu sevmediğinde de onu öldürecekti.

"Ondan istediğın şeyi almana daha ne kadar var?"
Benicio'ya sordum.

"Yakında."

"Bunu hızlandırmalısın," dedim. "Hope'un endişeleneceğı bir şey daha azalır."

Karl şöyle bir baktı. Yüz ifadesinden ciddi olup olmadığından ya da sadece puan kazanmaya çalıştığından emin olmadığı anlaşıyordu. Ben değildim. Ben olsaydım, Jaz'ın ölmesini isterdim. Ne kadar erken, o kadar iyi.

Video yayınına geri döndüm.

"Demek benimle konuşmak istedin?" Jaz Hope'a şöyle dedi. "Ben istedim."

"Dur tahmin edeyim. Karl Marsten artık senin için yapmıyor. Kaos söz konusu olduğunda, o bir şarap spritzeridir. Bir süre işe yaradı ama senin daha güçlü bir şeye ihtiyacın var."

Esrarengiz bir gülümseme sundu. "Buna inanır mıydınız?"

"Bunun doğru olduğuna inanıyorum. Ama ben senin bir şey bulduğuna inanır mıyım?"

Şimdiden çıktı mı?

Hayır." "Ben de

öyle

düşünmüştüm."

Benicio Karl'a baktı. "O ne yapıyor?"

"Görünüşe göre senaryonun dışına çıkıyoruz. Gerçekten tuhaf. Genelde emirlere çok iyi uyar."

Bir kahkaha attım.

"Ne yaptığını biliyor olsa iyi olur," dedi Benicio.

"Genelde bilir," dedi Karl.

Video ekranına geri döndük. Jaz kaymıştı.

Hope'un yanına bir sandalye çekiyordu. Gerildi ve geri çekilme dürtüsüyle savaştığını anlayabiliyordum.

"Değişmişsin," dedi. "Ve sadece bunu kastetmiyorum."

Karnına doğru küçümseyici bir el salladı. "Evet, hamile olduğunu söyleyebilirim. Bok gibi görünüyorsun Hope. Seninle ilgilenmiyor. Eminim deniyordur ama nasıl yapacağını bilmiyor."

"Ve sen biliyorsun."

"Tabii ki istiyorum. İlk şey mi? Seni asla ciyaklayan bir veletle bağlamam. Onun yaptığı da bu, biliyorsun. Seni ona bağlıyor. Başka türlü seni tutamayacağını biliyor, o yüzden elinden gelen tüm ipleri atıyor. Önce bir alyans.

Sonra bir bebek. Sonra daha çok bebek. Gitmen gittikçe zorlaşacak."

Hope hiçbir şey söylemedi. Karl'a baktım ama yüz ifadesi okunmuyordu.

"Ama sen değıştin," dedi Jaz. "Daha sakinsin. Daha ortadasın. Kaos konusunda o kadar çelişkili değilsin. Onunla yaşamayı öğreniyorsun. Onu beslemeyi öğreniyorsun."

"Ben idare ediyorum."

"Ama son zamanlarda değil." Sandalyesini öne doğru eğdi. "Bebek seni yıpratmıyor, değil mi?"

Hope başını salladı ve sonra ona baktı. "Biliyorsun Neden burada olduğumu ve bunun ne anlama geldiğini. Planı biliyorlar, bu yüzden size vaat edilenleri alamayacaksınız."

"Hayır mı? Kahretsin. Ve çok da iyi bir plan gibi görünüyordu." Sırıttı ve dirseklerini dizlerine dayayarak, kızın bukleleri yüzüne değene kadar öne eğildi. "Sana da iyi bir plan gibi geldi mi Hope?"

"Pek sayılmaz. Ama yeterince çaresiz olsaydınız, ısırabilirdiniz."

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve Hope'un elleri yanında kenetlendi. Ama adam orada öylece duruyordu, yüzü Hope'un yüzüne o kadar yakındı ki dokunuyor olmalıydılar.

"O kadar çaresiz değilim," dedi. "O kadar aptal değilim. O kadar saf değilim. Ve başka birinin planında bir piyon olmak üzere de değilim. Benim kendi planım var."

Dudakları onunkilere değdi ve kadın geri çekildi ama adam sadece sandalyesine yerleşip sırıttı. "Özür dilerim. Dayanamadım. Şimdi plan hakkında konuşalım. Bu buluşmanın amacı da bu, değil mi? Plan, plan. Saçma bir plan ama

Mesele bu, değil mi? Amaç bu olmalı. Aksi takdirde, hiçbir anlamı yoktur."

"Beni kaybediyorsun, Jaz."

"Öyle miyim? Öyle olduğumu sanmıyorum. Bence yorgunsun. Bence tüm bu kaçırılma, kehanetler ve kehanetlerle ilgili konuşmalar beynini döndürüyor ve nereye odaklanacağını bilmiyorsun. Ama

tüm gürültüyü aştığınızda, nereye odaklanacağınızı bileceksiniz. Plana."

Benicio'ya baktım. "Neden bahsediyor bu?" "O bir deli," dedi Karl. "Küçük bir mesele, bazı insanların unutmak gibi."

Hope etkilenmiş görünmüyordu. Jaz'ın bu yönünü daha önce görmüş olmalıydı ve sadece sandalyesine oturup onu izlemekle yetindi.

"Onların planı," dedi. "Seni bir işaret olarak serbest bırakmak istediklerini söylüyorlar. Bir kehanetin gerçekleştiğinin kanıtı. Ama onlar sadece bunun için çok fazla zahmete giriyorlar. Daha büyük bir planları var, değil mi?"

Jaz ona alev alev yanan bir sırıtış fırlattı.

"Herkes sever." "Özellikle de sen."

"Benim de bazı anlarım oluyor."

"Ve senin bir planın var. Onları kiyle örtüşen ya da örtüşmeyen bir plan. En azından, yardım ettikleri noktadan sonra sen."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı ama sırıtmaktan kendini alamadı. Onun bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu ve kendisini bu kadar iyi tanımasından memnundu.

"Peki plan nedir?" diye sordu Hope. "Onları ki yani. Bana seninkini söylemeyeceğini biliyorum. Seni neden istiyorlar?"

"Söylemediler."

"Ama bildiğini sanıyorsun."

"Ben değerliyim. Pek çok açıdan." Ona doğru eğildi, dudakları tekrar onunkilere değdi. Kadın sıçradı. O da sıçradı, ayağa fırladı ve volta atmaya başladı, sesi yine o manik ritme büründü.

"Ol' Ben beni nasıl kurtarmayı planladıklarını bilmek mi istiyor? Ona hayal kırıklığına uğradığımı söyle. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum.

Bana kaçamayacağım bir kafes inşa etti." O yumruğunu duvara vurdu. "Bir düzine metal kutunun içinde metal bir kutuya kilitlendim, katman katman güvenlik. Kendimi nasıl dışarı çıkarabilirim? Çıkamıyorum."

Hope, "Birinin seni dışarı çıkarması gerekiyor," dedi.

"Doğru. Ama kim? Beni kim özgür bırakabilir? Ziyaretçilerimden biri olmalı. Hayır, bekle, ziyaretçiye iznim yok. O zaman yemeğimi getiren ya da kulübemi temizleyen kadın olmalı. Hayır, bekle, benim garsonum ya da hizmetçim yok. Sadece gardiyanlarım var ve hepsi de özenle seçilmiş. Özel bir mahkum için özel gardiyanlar. Dışarı çıkarsam Kabal'ın misilleme yapacağını, küçük çocuklarından birinin korkunç bir kazaya uğramasını sağlayabileceğini bilen tüm aile erkekleri. Yani onlar olmaz. Başka kimi görüyorum? Beni başka kim serbest bırakabilir?"

"Bilim adamları. Ve bunu bana söylemekte bir sakınca görmüyorsun.

Çünkü Benicio hepsinden kurtulmayı göze alamaz. Onlar muhafızlardan çok daha değerli. Bir isim bulmak için sizinle pazarlık yapmak zorunda kalacak."

Jaz çullandı ve Umut'u kollarının altından yakaladı, Gözünü kırpmasına fırsat vermeden onu sandalyesinden salladı. "İşte seni bu yüzden seviyorum. Aklımın nasıl çalıştığını çok iyi biliyorsun. Çünkü seninki de aynı şekilde çalışıyor."

Kurtulmak için mücadele etti. Jaz elini çenesinin altına koydu, kaldırdı ve onu öptü. Bu kez dudaklarını hızlı bir fırçayla değil, gerçek bir öpücükle, derin ve sert. Odanın öbür ucundan gelen bir çatırtıyla bakışlarımı ekrandan ayırıp Karl'ı gördüm.

kapıyı çekiştiriyor.

"Aç şu lanet kapıyı," diye hırladı Benicio'ya. "Ya da-" "Seni hâlâ kızdıramadım mı Karl?" Jaz içeriden bağırdı Hücre.

Ekrana geri döndüm. Hope kurtulmuş ve odanın diğer ucuna doğru çekilmişti. Jaz tavanı tarıyordu.

"Sorun ne Karl?" diye seslendi. "Ol' Ben seni kurtarmaya gelmene izin vermiyor mu? Merak etme, eminim şu anda kapıyı açıyordur."

Kapı hızla açıldı. Benicio, Karl'ı takip ederek, "Sakin ol Karl. Onu dışarı çıkaracağız. Tehlikede değil."

Jaz hücrelerinde konuşmaya devam etti. Arkasında Hope eşarbyla uğraşüyor, onu endişeyle çekiştiriyordu.

"Beni onunla yalnız bırakmamalıydın," dedi Jaz. "Onun küçük hamilelik sorununu ne kadar hızlı çözebileceğimi biliyor musun?"

Buraya gelip beni durdurabileceğinden daha hızlı. Bir iyi yumruk"-elini geriye doğru salladı-"ve o da -"

Hope onun dizlerinin arkasına tekme attı. Adam yere düşerken atkı boynuna dolandı. Atkıyı büktü ve ayağını adamın sırtına bastırarak destek aldı.

Karl ve Benicio'nun peşinden koştum ve tam gardiyanlar Jaz'ın hücreesine girerken yetiştim, iki adam da arkalarındaydı.

"Umut!" Benicio dedi ki. "Bunu yapmak istemezsin."

"Oh, evet, istiyorum," dedi. Yüzü çarpılmıştı, gözleri parlıyordu ve o anda tatlı, sessiz Hope'u görmedim. İblisi gördüm.

Herkes olduğu yerde durdu. "Bunu ben hallederim," diyerek yanından hızla geçip eşarbi elinden alan Karl hariç herkes... Bir saniye daha geçseydi Jasper Haig ölmüş olacaktı ama güvenlik görevlilerinin toparlanması için o bir saniye yetti. O son anahtarı kullanamadan Karl'ın üzerine atladılar.

Jaz'ı onun ulaşamayacağı bir yere çektiler, sonra Karl'a döndüler, silahlarını kaldırdılar. Karl onları kenara itti, Hope'u kucağına aldı ve kapıdan dışarı taşıdı.

Benicio Umut'la ilgilenmesi için bir doktor çağırırken, Jaz boğazını ovuşturarak ve yüzünü buruşturarak ayağa kalktı.

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedim.

Bana baktı, tereddüt etti, sanki "Sen de kimsin?" der gibiydi. Ama demedi, sadece o silahsız sırtışını takındı ve "Onu kızdırdım. Bunu hak ettim ve daha azını da beklemezdim. Onu bu yüzden seviyorum." Benicio'ya döndü. "Peki Ben, onu bir daha ne zaman göreceğim? Bir masa oyunu oynayabileceğimizi umuyordum. Bela. Eminim bunu seviyordur."

Benicio onu görmezden geldi.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Jaz dedi ki.

"Unutuyorsun. Hangi bilim adamınızın size ihanet ettiğini biliyorum. Bu bilgiyi bilmek isteyeceksiniz. Bu bilgiyi bilmek

isteyeceksin.

Çok gizli bir proje üzerinde çalışıyor. Sizin ekipmanlarınız ve kaynaklarınızla. Eminim diğer bilim adamlarınızdan bazılarıyla da. Bunun için Hope'la daha fazla yüz yüze görüşmek istiyorum. Çok daha fazla."

Benicio bana el sallayarak odadan çıktı ve Jaz'a tek kelime etmeden onu takip etti.

Karl, Umut'u benim dinlendiğim salona götürmüştü. Oraya gittiğimde bir doktorla tartışıyordu. Beni fark ettiğinde geri çekilmek üzereydim.

"Sen," dedi. "Buraya gel."

"Onun bir adı var," diye mırıldandı Hope. "Selam Savannah. İyi gösteri, ha?" Gülümsemeye çalıştı ama zorlanıyordu.

"Jeremy'yi istiyorum," dedi Karl. "Ve Elena'yı. Onları bul ve buraya getir."

"İhtiyacım yok-" diye başladı Hope.

"Savannah."

"Evet efendim," dedim ve geri çekildim.

yirmi dört

Jeremy, Jaime ile kahve içmeye gitmişti. Ben aradığım da, o hemen geri döneceklerini söyledi. Jeremy doktor değildi ama sürünün sıhhiyecisiydi ve Elena'nın başından geçenleri görmüştü.

Hamilelik. Karl ona güvendi.

Karl da Elena'ya güveniyordu ve bu yüzden onu orada istiyordu. Hope için. Elena ağlayacak bir omuz için benim ilk tercihim değildi ama Karl'ındı ve önemli olan da buydu.

Elena'yı Clay'in araştırma dosyalarını okumasına yardım ederken buldum. Karl'ın onu Hope için istediğini söylediğimde Elena soru sormadı, sadece onları nerede bulacağını sordu. "Anladığım kadarıyla Jaz'ı görmüş," dedi.

Başımı salladım. "Onu öldürmeye çalıştı."

"Denedin mi?" Clay öyle dedi. "Yani başaramadı mı? Lanet olsun."

"Jaz ölürse daha iyi olur," dedi Elena. "Ama Hope'un bunu yaptığını görmek istemem. Bu onun şu anda uğraşması gereken bir şey değil."

Clay, "Jasper Haig'i görmek şu anda uğraşması gereken bir şey değil," dedi.

Elena başını salladı ve geri geleceğini söyledi. Sonra gitti ve ben Clay ile yalnız kaldım.

"Adam için araştırma mı yapıyorsun?" Dosya yığınının işaret ederek söyledim.

"Evet."

Bu Clay için görüldüğü kadar garip bir görev değildi. Antropoloji doktorası vardı ve makaleler için payına düşenden daha fazla araştırma yapmıştı.

"Yardım edebilir miyim?" Ben sordum.

Ağzı açıldığında elimi kaldırdım. "Evet, siz sormadan söyleyeyim, okuma yazma becerilerim büyülerimle birlikte yok olmadı. Hâlâ okuma yeteneğim var."

"O zaman oku." Önüme bir yığın klasör attı. "Tanıştığın o insanlarla ilgili herhangi bir referans arıyoruz."

Giles, Althea, Severin, Sierra . . . Balaam hakkında da bilgi topluyoruz. Bunların çoğu daha önce derlenmişti ama Adam burada daha fazlası olabileceğini düşünüyor. Onun temas kurduğuna dair desteklenmeyen iddialar."

Bir sandalye çektim ve ilk dosyayı açtım. "Adam'a bu konuda da seve seve yardım edebileceğimi söyledim ama sormayacak, değil mi?"

"Hayır."

Ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan bir dosyayı okudum, gözlerim sadece kelimeleri tarıyordu, beynimle herhangi bir bağlantım yoktu.

"Davranışlarımdan memnun olmadığını biliyorum-

" "En hafif tabirle."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bundan daha fazlası var, değil mi? Onu neyin rahatsız ettiğini biliyorsun."

"Herkes onu neyin rahatsız ettiğini biliyor."

"Ve bana söyleyecek tek kişi sensin."

Omuz silkti ve birkaç not aldı, sonra yazarken şöyle dedi: "Paige ve Lucas'ın balayına gittikleri zamanı hatırlıyor musun? Sen on beş yaşındaydın ve Adam sana bakıcılık yapmak zorunda kalmıştı."

"Eğer partiden bahsediyorsanız, bu benim hatam değildi. Birkaç kişiyi davet ettim ve-

"İşler kontrolden çıktı. Daha fazla insan geldi. Adam Paige öğrenmeden önce onları kovmak ve ortalığı temizlemek zorunda kaldı. Ondan sonra seni bir süre ata binmeye ve yürüyüşe çıkarmadı, değil mi?"

"Yani mesele bu mu? Benden sonra temizlik yapmaktan bıktı mı?"

"Temizlik yapmak zorunda kaldığı için mi kızdı sanıyorsun? Gerçekten anlamadın, değil mi? Ne o zaman ne de şimdi."

Ona ters ters baktım. "Evet, senin kadar zeki değilim, tamam mı?" "Hayır, sadece benden çok daha az düşüncelisin." "Pardon? Düşünceli mi? Bunu söyleyen adam

Muhtemelen bugün buraya girerken

tek bir çalışan, merhaba demeye cüret ettiklerinde onları tersledi, kahve isteyip istemediklerini sorduklarında onları azarladı-"

"Elmalar ve portakallar."

"Cehennem gibi. Kaba ve umursamazsın-"

"Tanımadığım ve umursamadığım insanlara. Beni asla Jeremy ya da Elena'ya Adam'a davrandığın gibi davranırken yakalayamazsın. O zamanlar Adam parti veremeyeceğinizi söyledi ve nedenini açıkladı. Şimdi ise Miami'ye gelmen gerektiğini söylüyor, ve nedenini açıklar. İki seferde de haklıydı. İkisinde de kendi bildiğinizi yaptınız. İkisinde de onu da bu işin içine sürükledin. On beş yaşındayken, bu sadece ergen kibri ve isyanıdır. Yirmi bir yaşındayken ise, değer vermen gereken birine karşı tamamen saygısızlıktır."

"Önemsiyorum-" "Ona aşıksın."

"Hayır, tabii ki değil. O bir arkadaş ve-"

"Ona aşıksın. Her zaman öyleydin ve bunu herkes biliyor. Adam hariç herkes. Jaime'nin Jeremy ile olduğu kadar kötüsün. Elbette onun için kendini aptal yerine koymuyorsun, ama bu çok açık. Onu asla yakalayamazdın. Jaime Jeremy'ye öyle davranıyor ama. Neden biliyor musun? Çünkü o bir yetişkin."

"Ve ben değilim."

"Çoğu zaman, evet, bir yetişkin gibi davranıyorsun. Ama herkesin umursamazlık olarak adlandırdığı şeye ben temel başkalarına saygı. Bu olgunlaşmamış bir davranış ve bu yüzden Adam'la hiçbir zaman bir şansın olmayacak. Aranızdaki yaş farkı onun seni bu şekilde görmesini zorlaştırıyor.

şekilde. Olgunluk farkı, yapamayacağı anlamına geliyor." Başımı salladım ve başka bir dosya aldım.

"Kaçmayacak mısın?" dedi.

Başımı salladım.

"Güzel."

Birkaç not daha almasına izin verdim ve sonra dedim ki Romantik sorunumu teşhis ettiniz, bunu nasıl

düzeltebileceğimi önerecek misiniz?"

Clay bana baktı. "İşler ters gittiğinde panikleyip nişanlısını ısıran adamdan ilişki tavsiyesi mi istiyorsun?"

"İyi bir nokta."

"Böyle bir şey istiyorsan Nick'i ara. Tavsiyeleri boktandır ama tavsiye vermeyi gerçekten sever."

Güldüm ve başımı salladım. Bir dosya açtım, sonra tekrar ona baktım.

"Gezegendeki herkesten daha fazla hata yapmış olabilirsin ama Elena'yı geri aldın. Adam'ı değiştigiime nasıl ikna edebilirim?"

"Onu hiçbir şeye ikna edemezsiniz. Bunu senin yapman gerek. Değişin. Büyü artık."

"Pekala. Peki ... biraz ... daha küçük ölçekli bir tavsiyeniz var mı?" "Hayır."

"Lanet olsun."

Büyü artık. Evet, akşam yemeğinden önce uygulayabileceğim bir plan vardı. Clay'in kastettiği, Adam'ın beni potansiyel bir kız arkadaş olarak görebilmesi için olgunlaşmam gerektiği idi. Bunu Clay'in bu hedefe ulaşmak için gerçekten bir şansım olduğunu düşündüğünün kanıtı olarak görmek istesem de, ben daha iyisini biliyordum.

Şu anda sadece Adam'la daha önce olduğumuz yere geri dönmek istiyordum. Arkadaşlık. Bunun için Olgunluk zaman atlaması. Sadece o yönde küçük bir tümsek. Belki de büyük bir tümsek.

Birinci adım özür dilemek olmalı. Sadece parti olayını düşündüm. . ve Adam'ı hafife aldığım ya da ilişkimizi kendi çıkarım için kullandığım diğer tüm zamanları.

Sonra ben özür dilerdim, o da sorun olmadığını söylerdi.

. ... ve tekrar yola girmemiz için uzun bir süre geçmesi gerekecekti. Ona göre özür dilemek zorunluydu, tıpkı kabul etmesi gibi. Adam'ın öfkesi çabuk söndü ama haftalarca için için yanan korlar bıraktı.

Özrümü bir mektuba yazarak başladım. Kendime her şeyi kapsadığımdan emin olmanın en iyi yolunun bu olduğunu söyledim, ancak yarı yolda, bunu kaçınmak için yazdığımı fark ettim.

Söylüyorum. Pek olgunca değil. Bunu yüz yüze yapmam gerekiyordu.

Sorun, bunu yapmak için bir şans elde etmektir.

Günün geri kalanında Adam'ı görmedim. Elena ve ben akşam yemeği için planlar yaparken Benicio geldi ve beni kenara çekti.

"Ne oldu?" Dedim.

"Nast'larla sorun yaşıyorum."

"Sürpriz, sürpriz. Dur tahmin edeyim. Thomas Nast'ı bu insanların Adele'in bebeğinin peşinde olduğu konusunda uyarmaya çalıştınız ve o da 'Ne bebeği?' dedi. Telefonu yüzünüze kapatmadan hemen önce."

"Kesinlikle. Büyükbaban çok zor biri olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Onunla hiçbir şey yapmak istemediği cadı torunu olmayı dene. Benden Sean'la konuşmamı mı istiyorsun?"

"Eğer yapabilirsen. Çocuğun varlığının onaylanmasına ihtiyacım yok ..."

"Yine de mümkünse bunu istersiniz."

"Evet. Ama daha da önemlisi, bu tehdidi ciddiye aldıklarından emin olmak istiyorum çünkü Giles bu 'işaretlerden' ne kadar çok toplarsa, o kadar çok takipçisi olacaktır."

"Sean Hong Kong'da. Yani Bryce'la anlaşmak zorundayım. Bu da Thomas'la uğraşmak kadar imkansız. Sean'ı arayacağım. Dünyanın öbür ucundan pek bir şey yapabileceğinden şüpheliyim ama en azından ona haber verebilirim."

"Teşekkür ederim."

Sean'ın telesekreterine mesaj bıraktım. Yemekten sonra dosyaları incelemeye devam etti, herkesten emin olduktan sonra

Akıllarındaki diğer görevler için müsait olduğumu biliyorlardı. Kimse teklifimi kabul etmedi.

Çok geçmeden yatma vakti gelmişti. Paige ve Lucas Miami-Benicio'dan kabul ettikleri yeni bir imtiyazdı, böylece şehirde her işleri olduğunda otellerde kalmaları gerekmeyecekti.

Hayatımda ilk kez onlarla birlikte eve gitmek bana garip geliyordu. İstenmediğimi hissetmedim, sadece Bu yaşımda, bir gece için "ailem" tarafından kucaklanıp "eve" götürülmek aniden tuhaf gelmişti. Sanırım bir süredir garip geliyordu. Sadece fark etmemiştim.

Dava hakkında konuşurken Paige'in uyku çayını içtim. Taşınırsam özleyeceğim kısım buydu, geceleri geç saatlere kadar ayakta kalmak, bazen film izlemek ya da oyun oynamak ama çoğunlukla sadece konuşmak. Bu şekilde geçen on yıldan sonra kendi dairem çok sessiz görünürdü. Sanırım bu da büyümenin bir parçası.

Uyandığımda Sean'dan bir mesaj aldım. *Lütfen en kısa zamanda ara.* Arama geçmişİ gece boyunca birkaç kez aradığını gösteriyordu. Yataktan aradım.

"Hey, Hong Kong nasıl?" Cevap verdiğinde söyledim.

"Ben bıraktığımda iyiydi. Los Angeles'a geri çağırıldım. Görünüşe göre bir varlığımız kayboldu."

Doğrudum, yastıklar yere yuvarlandı. "Adele'in bebeği mi?" "Evet." Durakladı. "Bir keresinde onu sorduğunu biliyorum-"

"Ve bu konuda konuşmadın. Anlıyorum. Yani Nast'lar ona sahipti. Ya da sahipti. Sanırım kaçırıldı."

"Evet."

"Bunu nasıl başarmışlar? Sizin güvenli katınız da en az Cortez'lerinki kadar iyi olmalı."

"Larsen iki yaşında Savannah. Bazı ciddi etik hatalar yapmış olabiliriz ama yeni yürümeye başlayan çocukları maksimum güvenliğe hapsedmiyoruz. Kâhinimizin ailesi tarafından büyütülüyordu. Ağır güvenlik altında elbette ama hücre hapsi sayılmaz."

"Ne oldu?"

"Şu anda sadece gittiğini biliyoruz. Güvenlik görevlileri her zamanki gece kontrollerini yapmadılar ve eve bir araba gönderdiğimizde kimse yoktu."

"Grup onu yakaladı."

"Bu açık bir cevap olurdu. Ancak büyükbabam ve Josef amcam Benicio'nun yaptığına ikna oldular. Larsen'i kaçırmak amacıyla bu tehdidi abarttığını düşünüyorlar."

"Thomas'ı Larsen'in tehlikede olduğu konusunda uyar, sonra onu al ve bir günah keçisini suçla. Bu da ben suçlu olduğumda çok işe yarıyor."

Bu grubun çocuğu istediğini söyleyen tek kişi."

"Doğru."

"Ve sen ne düşünüyorsun?"

"Sana güveniyorum. Benicio'ya güvenmiyorum. Yani ya bu grup Larsen'i hedef aldı ve onu kaçırdı ya da Benicio'yu hedef aldılar ve Benicio'ya söylediğinizde onu kaçırmak için bahane kullandı."

Lucas'ın bana babasıyla ilgili öğrettiği bir şey varsa, o da asla ve asla "Benicio bunu yapmazdı" dememeniz gerektiğidir.

Çünkü bunu yaptığınız anda, yanlışlığınızı kanıtlayacak ve aptal gibi görüneceksiniz.

Sean devam etti, "Yani elimizde bir kaçırma ve potansiyel olarak çirkin bir diplomatik durum. Bu da Lucas'a burada ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. Babası Larsen'i almış olsun ya da olmasın, bu durum tam da isyancı bir grubun faydalanacağı türden bir kaosa neden olacak."

"Benicio'nun şüpheli olduğunu duyduklarında bunu kullanacaklar. Lucas'a söyleyeceğim."

"Sen de gelebilir misin? Görünüşe göre bu tehdidi herkesten daha iyi biliyorsun."

"Doğru. Nast Cabal da beni dinlemekten çok mutlu olacak."

"Sadece gel, Savannah. Lütfen."

"Pekâlâ."

Bir duraklama, sonra, "İyi misin? Erken olduğunu ve muhtemelen seni uyandırdığımı biliyorum ama kendinde değil gibisin."

"Büyülerimi kaybettim." Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan çıktı.

"Sen ... .. kaybettin. ?"

"Büyü. Büyü büyü. Gitmiş. Bir şey oldu ve-" Havayı içime çektim. "Şu anda önemli değil."

"Senin için. Özür dilerim."

O bunu söylerken, bunu yapan ilk kişinin o olduğunu fark ettim. Diğer herkes tamir edeceğimize ya da önemli olmadığına dair sözlerle koşturdu, bu güzeldi ama bunu duymaya ihtiyacım vardı.

"O zaman gelmen için daha da fazla neden var," dedi Sean. "Bir gizemi çözeceğiz ve bir Kabal savaşını ve bir isyanı bastıracağız. Umarım akşam yemeğine kadar."

Gülümsedim. "Bu bir plan."

yirmi beş

Sean'ın çağrısı ışığında, günümüz erken saatlerde genel merkezde bir kahvaltı toplantısıyla başladı. İkramcılar krep, meyve tabakları ve taze sıkılmış portakal suyu servis ettiler. Sen ne zaman

Benicio Cortez, şehirdeki en iyi restoranı arayıp "On iki kişilik kahvaltı istiyorum ve bir saat içinde hazır olsun" diyebilirsiniz.

Yerleşirken Benicio, "Çocuğu ben almadım," dedi. "Gerçi kimsenin benden aksini iddia etmemi beklemediğini biliyorum."

Destek gösterisi çok büyüktü. Sadece kahve fincanlarındaki kaşıkların şingirtisiyle bozulan bir sessizlik gibiydi.

"Onu senin kaçırmadığından şüpheleniyorum," dedi Lucas sonunda. "Durugörü yeteneğini gösterecek yaşta bile olmayan bir çocuğu kaçırmamanın pek bir yararı olmazdı. Ama

meselenin çözüme kavuşturulması gerekiyor ve bu en iyi Los Angeles'a yapılacak bir yolculukla çözülebilir. Savannah ve Adam soruşturmayı yürütürken ben de siyasi sonuçlarla ilgilenebilirim."

Adam başını kaldırdı ve sanki hiç dinlemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Yatırım-? Doğru ya. Tabii. İstemediğin sürece Araştırma için burada kalacağım. Savannah ile birlikte bir muhafız gönderebilirsiniz."

Adam bir macera şansını geri mi çeviriyordu? Onu araştırma koltuğundan kaldıracak bir macera mı? Duyulmamış bir şey.

"Kalmalı," dedim. "Her neyse. Gerçekten ..." Ayağa kalktım. "Bunun bir önemi yok. Siz karar verin. Gitme vakti geldiğinde beni arayın."

Pişman olmadan önce kapıya kadar gelebildim. Eğer ben olgun olmak istiyorsan, odadan kaçmak gerçekten bunu yapmanın yolu. Ama bunun alternatifi kalmak ve

incindiğim apaçık ortadayken rol yapmaktı. Hayır, en iyisi saygınlığımı korumak ve işleri daha da zorlaştırmadan oradan ayrılmaktı.

Koridora varana ve arkamda Paige'in pompa seslerini duyana kadar sakın ve kararlı bir şekilde ilerlemeye devam ettim ve ilk köşeden eğilerek o bana yetişmeden kaçtım.

Olgunluk eksikliğimi kaçıp surat asmayarak telafi etmeye çalıştım. Sean'ı arayıp geleceğimizi söyledim, sonra okuduğum dosyaları topladım ve Benicio arabanın bizi havaalanına götürmek için hazır olduğunu söyleyene kadar onları incelemeye devam edecek bir yer buldum. Paige mesaj attı

Hemen ardından, aynı mesajla, sadece onunla Lucas'ın ofisinde buluşmamı ve birlikte yürümemizi istedi. Bir şeyler almam gerektiğini ve Lucas'la arabada buluşacağımı söyleyerek cevap verdim.

Ayak sesleri etrafımda yankılandığında kapalı otoparktaydım.

"Bir refakatçiniz olması gerekmez mi?"

Adam yanıma gelirken döndüm. Troy'un sürücü kapısında durup beklediği rölantideki cipe doğru başımla işaret ettim.

"Merak etme," dedim. "Ben dersimi aldım."

"Öyle demek istemedim-"

"Dedin ve haklısın." Çantamı omzuma attım. "Clay'e verdiğin dosyalardan daha fazlasını inceledim. Notlarımla birlikte üst kattalar. Giles ya da Althea'ya dair bir şey yok ama Severin ve Sierra'ya ait olabilecek bazı şeyler buldum. Balaam'la ilgili her şeyi de çıkardım."

"Onları alması için birini bulacağım. Ben de seninle geliyorum." "Gece çantan nerede?"

"Otelimde. Uğrayabiliriz." Başımı salladım.

"Gitmek istiyorum," dedi. "Kulağa macera gibi geliyor ve biliyorsun-"

"Neredeyse iki saat oldu. Eğer gerçekten gitmek isteseydin, çantayı çoktan almış olurdun."

"|-"

"Kendini kötü hissediyorsun çünkü kahvaltıda vazgeçtiğinde belli ki üzülmüştüm. Gelmeyi teklif etmek istiyorsun, ama seni geri çevireceğimi umuyorsun, çünkü şu anda gerçekten benimle çalışmak istiyorsun. Bundan bıktınız ve sizi suçlamıyorum."

"Bu değil-"

"Evet, öyle. Miami'ye geri dönmek istemedim. Orada olmak benim için güvenli olmadığına oyalanmaya devam ettim ve sen de arkamı kollamak için etrafta dolaşmak zorunda kaldın. Kalacağını biliyordum ve bundan faydalandım. Sana kötü davrandım. Sana kötü davrandım. özür dileyeceksin çünkü bunun bir anlamı olmayacak. Sen kabul edeceksin, ben de 'İyi ki bitti' diyeceğim ve sana bok gibi davranmaya devam edeceğim."

İç çekti. "Bana bok gibi davranmıyorsun Savannah."

"Belki, ama ben de sana iyi davranmadım. Sen benim Paige ve Lucas'a büyülerimden bahsetmekten korktum. Bana nasıl davranacaklarından korkuyordum, ki bu da taşınmamamla aynı sebep. Haklısın. Eğer gidersem her şeyin değişeceğinden korkuyorum ve eğer büyü yapmazsam her şeyin değişeceğinden korkuyorum. Evet, onları kaybetmekten korkuyorum ama-" Gözlerinin içine baktım. "Kaybetmekten korktuğum tek kişi onlar değil."

Tepkisini görmek için beklemedim. Cesaret edemedim. Aceleyle arabaya gittim. Troy kapıyı açtı. Hiçbir şey söylemedi ama tüm konuşmayı duyduğunu biliyordum. Mırıldandı.

yakalayamadığım bir şey, güven verici bir şey, ben içeri kayarken.

Koyu renkli camdan baktığımda Adam orada öylece duruyordu. Yer değiştirdi. Ellerini ceplerine soktu. Hemen bir tanesini tekrar çıkardı, ağzını ovuşturdu, sonra başını salladı ve uzaklaştı.

"Lütfen bana ağlamayacağını söyle Savannah," dedi arka koltuğun diğer tarafından bir ses.

Yerimden sıçradım ve gölgelerin arasına yerleşmiş tanıdık bir figür görmek için başımı çevirdim.

"Paige haklıydı," dedi. "Bu büyüü alıyorsun çok saçma. Şaşırdım. Bunu kırdığını düşünmemiştim."

kolayca."

"Cehenneme git, Cassandra."

Mükemmel cımbızlanmış kaşları kalktı. "Az önce bana 'cehenneme git' mi dedin?"

"Üzgünüm ama havamda değilim, tamam mı?"

"Az önce bana cehenneme gitmemi söylediğin için özür mü diledin? Bu büyü probleminin aslında şeytani olmadığından emin miyiz?"

Sahip olmak mı? Zekice geri dönüş nerede? Isırgan espri? 'Cehenneme git'? Son derece sıradan."

"Tekrar söylememi ister misin?"

Dudakları kıpırdadı. "Belki de. Çok uzun zaman oldu Biri bana bunu söylediğinden beri. Aaron hariç tabii. Ama o bunu o kadar sık söylüyor ki sayılmaz."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

Bir gülümseme belirdi. "İşte bu daha iyi."

Bana daha iyi bakabilmek için arkasına yaslandı. Çoğu insan Cassandra'nın soğukkanlı, yeşil gözlü değerlendirmeleri altında kıvranır. Lucas bile öyle, her ne kadar saklamaya çalışsa da. Ben saklamıyorum. Cassandra DuCharme eski filmlerde gördüğünüz konteslerden biri gibi, her zaman zarif ve dıştan çekici, sonra da keskin bir gözlemlerle bacaklarınızı altınızdan çekip alıyor. O, istediğini söyleyebilecek ve kimsenin ne düşündüğünü umursamayacak kadar yaşlı, üç yüz yaşında bir vampir. İnsanların kibar olmak için kendilerini parladıkları bir dünyada, onu canlandırıcı buluyorum. Ya da zaten zedelenmiş bir egoyu emzirmedeğim zamanlarda öyle buluyorum.

"Aaron'la Atlanta'da olduğunu sanıyordum?" Dedim. "Onu yine öfkeli bir kalabalığa teslim etmedin, değil mi?"

"Bu daha iyi. Hayır, Aaron burada. Bu grup tarafından temasa geçildikten sonra ona gelen vampirle konuşmayı bitirdik. Bu sabah Miami'ye vardık."

"Ve kaçana kadar seni arabada mı oturtuyor? Yoksa kimse sizden bir şey yapmanızı istemesin diye mi burada saklanıyorsunuz?"

"Gördün mü, birkaç dakika bana eşlik ettin ve şimdiden kendini daha iyi hissediyorsun. Bu yüzden, şanslı çocuk,

sen

Bu küçük gezinizde bana eşlik etme onurunu kazandınız."

"Ha-ha."

Bir kaş çatma daha. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Görünüşe göre bir bakıcıya ihtiyacınız var ve ben de gönüllü oldum."

Lucas'ın yaklaştığını gördüm ve arabadan inip kapıyı arkamdan yarım kapattım.

"Cassandra?" Dedim. "Bana şaka yaptığını söyle." "Maalesef hayır," diye mırıldandı.

"Bunu duydum," dedi Cassandra.

"Eminim öyledir," dedi, sonra ikimiz de bindik. "Merhaba, Cassandra."

"Merhaba Lucas. Bu kaba yorum için özür dilemeyecek misin?"

Adam cevap vermeyince gülümsedi. "Çok iyi. Belirgin bir gelişme."

Bana döndü. "Cassandra Los Angeles'a geliyor. sana eşlik edecek. Sonra sen de ona eşlik edeceksin."

"Çünkü bir bakıcıya ihtiyacı var ... yoksa yaşamının son dönemindeki sislerden birinde kaybolup gidecek."

"Gördün mü?" Cassandra dedi ki. "Ben yanımdayken daha iyi olacağını söylemiştim."

"İpucu nedir?" Dedim ki.

"Doğaüstü bir varlık Paige aracılığıyla konseyle temasa geçti. Eloise adında bir yarı iblis, Los Angeles'ta Anita Barrington'ı sözde bu hareket için adam toplayan biriyle gördüğünü bildirdi."

"Anita Barrington?"

Cassandra'nın kaşları çatıldı. "Konsey kayıtlarına yeterince dikkat etmediğimi söylüyorlar. Elena o aptal portal işi sırasında Anita ile birlikte çalıştı."

"Doğru."

Davayı şimdi hatırladım. Anita Barrington kurt adamların kaynak olarak kullandığı bir cadıydı.

Karindeşen Jack'i serbest bıraktığı iddia edilen bir portalı araştırmak

Toronto'da. Her zamanki gibi, gerçek çok daha sıradan. Serbest bıraktığı adam Viktorya döneminden bir ölümsüzlük arayışçısıydı-Matthew Hull. Anita Barrington da bir ölümsüzlük arayışçısıydı ve Elena'nın Hull'u bulmasına yardım etmişti. Ta ki ölümlülüğüyle son bir kez karşılaşana kadar.

"O soruşturma sırasında ölmedi mi?" Dedim.

"Ölü olmak kimsenin sorun çıkarmasını engellemez," dedi Lucas. "Senin de çok iyi bildiğin gibi."

Sesimi alaycı bir fısıltıya indirdim. "Cass'i mi kastediyorsun? Ona ölü denmesinden nefret ettiğini biliyorsun. Parazit bir varoluşun değişmiş halini yaşıyor."

"Pekâlâ," dedi Cassandra. "Artık kendini daha iyi hissetmeyi bırakabilirsin."

"Leah ile son karşılaşmanızdan bahsediyordum, Savannah," dedi Lucas. "Ama dosyayı okursan Anita Barrington'ın ölümünün sadece varsayıldığını unutmayın. Dükkânında kayıp olarak bulunmuş ve geride boğuşma izleri ve aşırı miktarda kan kalmıştır."

"Belli ki hâlâ hayatta," dedim. "Sen hiç gizem izlemez misin?"

"Gerçek hayatın nadiren filmleri taklit ettiğini belirtmek isterim, ancak bu durumda haklı olabilirsiniz. Yürüyen ölümler ve uzun süredir kayıp olan tek yumurta ikizleri ilgi çekici olasılıklar olsa da, Matthew Hull'un onu öldürdüğünü iddia etmesine rağmen Anita'nın ölmemiş olması daha muhtemel."

"Tamam ama bunun Cass'le ne ilgisi var-" Bir anım canlanınca durdum. "Anita Barrington bir Vampirlere karşı sağlıksız bir ilgisi olan ölümsüzlük arayışçısı. Matthew Hull ölümsüzlük bulmacasını çözdüğüne inanıyordu ve bunun vampirlerle bir ilgisi vardı. Zoe'yi öldürmeye çalıştı."

Cassandra burnunu çekti. "Başarısız olması da adamın beceriksizliğinin bir kanıtı."

"Zoe'yi severim," dedim. "Eğlenceli biri." "Vampirlerin eğlenceli olmaması gerekir."

Lucas'a baktım. "Bu konuda Zoe'yi arayabilir miyiz? Anita'yı tanıyor. Eminim gelirdi ve eminim Cassandra Miami'de kalırsa çok daha mutlu olur. Biliyorum. olurdu."

"Böyle devam edersen beni yanında istemiyormuşsun gibi hissetmeye başlayacağım."

Sean bizi Los Angeles'ta havaalanında karşıladı. Cassandra'yı bekliyor olmalıydı çünkü hiç şaşırmış görünmüyordu.

Yine de Sean şaşırdıysa bile bunu belli etmez. İnsanlar büyükbabamızın Sean'ı Nast Cabal'ın varisi yapma kararını sorguluyor. Sean'ın alışlagelmiş CEO özelliklerinden yoksun olduğu doğru; babamızın acımasızlığı ya da Benicio Cortez'in manipülatif cazibesi gibi. Ancak iş dünyasında sessiz bir dehaya ve insanların saygı duyduğu, sevdiği ve güvendiği türden bir lider olmasını sağlayan temel bir nezakete sahip.

Yine de, Cassandra'nın biz daha terminalden ayrılmadan önce dile getirdiği sebepten ötürü, gerçekten CEO olup olmayacağı şüpheli.

Çıkışa doğru yöneldiğimizde Sean'a "Ee, daha çıkmadın mı?" dedi.

İç çektim. Lucas iç çekti. Sean sadece kıkırdadı ve, "Hâlâ Kabal için çalışıyor olmam bunun doğru olmadığını gösteriyor," dedi.

"Sana söylediğim gibi, onlar için değerini küçümsüyorsun. Ve cinsel yöneliminize verecekleri önemi abartıyorsunuz."

"Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandı.

"O zaman gülünç derecede dar görüşlü ve eski kafalı oluyorlar. Eğer iş için erkek çocuk üretmenizi istiyorlarsa, bilim bunu çözebilir. Eğer eşcinsellik onları rahatsız ediyorsa, bunu aşmaları gerekir. Üç yüzyıl boyunca gelenek ve değerlerde kaç değişiklik gördüm biliyor musunuz? Ben uyum sağladım. Onlar da uyum sağlayabilir."

"Biliyorsun Cass," dedim, "Sean'ın *sevdiğinden* emin olduğum kadar

seninle tekrar bu konuşmayı yapmak, gerçekten değil merhaba dedikten beş saniye sonra gündeme getirmeniz gereken bir şey."

"Ama bu o kadar eğlenceli olmazdı," dedi Sean.

"Bu eğlenceyle ilgili değil," dedi Cassandra. "Bu, yeterince sık yapılamadığını düşündüğüm önemli bir gözlem yapmakla ilgili. O bu konuda bir şey yapana kadar her fırsatta bunu yapmaya devam edeceğiz."

"Merak etme," dedim Sean'a. "Yarı ölümsüzlük maddesi sona eriyor."

"Ve beni kaba gözlemler yapmakla mı suçluyorsunuz?"

"Sadece oyun alanını dengeliyorum. "Sadece oyun alanını eşitliyorum.

Yıllar oldu Cass. Bu noktada, bu konuyu güvenle açabileceğimi düşünüyorum çünkü yakın zamanda olmayacağı aşikar. Sen çok lanet olası inatçı."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Evet, Sean eşcinseldi ve evet, bu sözde bir sırdı.

Cassandra biliyordu çünkü o çözmüştü. Açık olduğunu söyledi. Değil, yoksa her hareketini izleyen insanlarla dolu bir Kabal'dan bunu saklayamazdı.

Sean babamızın ince bir versiyonu; uzun boylu, sarışın, mavi gözlü ve çok yakışıklı. Eskiden iş için saçlarını daha uzun tutup arkadan bağlardı, ancak otuzuna yaklaştığında at kuyruğu aşamasını geçtiğine karar verdi ve kestirdi. İş için iyi giyiniyor ama gündelik giyimi tercih ediyor. Sessiz ve yumuşak huyludur. Sporu ve canlı tiyatroyu seviyor. Yeni rock ve eski blues dinler. Eğer gerçekten yatmak istiyorsan Her gey klişesinin dışında, eminim bazılarına uyuyordur, ama diğer herkes de öyle. İnsanları kutulara doldurmak kendi kutularıyla ilgili sorunları olanlar.

Cassandra, Sean'ın eşcinsel olduğunu anladı çünkü dikkat ediyordu. Onun kadınlara hiç bakmadığını fark etmişti.

ya da kiminle çıktığından bahsetti ve o da bundan kendi sonuçlarını çıkardı. O bir avcı.
Aksini iddia etse bile her zaman dikkatini veriyor.

yirmi altı

Arabaya ulaştığımızda Sean'ın şoförü iki araçla oradaydı.

Sean eski model bir BMW'yi göstererek, "Bu sen ve Cassandra için," dedi. "Los Angeles'ta yeterince gizli. Lucas ve benim büyükbabamla bir toplantımız var, o yüzden ikinizin de kendi başına gitmen için."

"Sadece bize doğru yönü göster," dedim. "Sanırım Nast güvenliğinden kaçacağız?"

Başını iki yana salladı. "Kaçırılacak resmi bir soruşturma yok. Bir soruşturma başlatmak büyükbabamızın çocuğu kimin kaçırdığına dair bazı şüpheleri olduğunu gösterir. Lucas Benicio'nun olaya karıştığını inkâr edene kadar beklemesi gerek. O zaman bunu kanıtlamak için bir tane başlatın. O zamana kadar, sadece suç mahallini güvence altına almış olacak."

"Politikayı sevmiyor musun?" Dedim.

"Oldukça," dedi Cassandra. "Ölümlülerin küçük oyalanmalarının peşinden koşmalarını, umutsuzca ve aptalca

Etleri kuruyup toza dönüştükten sonra eylemlerinin bir anlamı olacağına kendilerini ikna etmek."

"Sana sormuyordum." Sean'a döndüm. "Olay yerini güvenlik altına aldılarsa, içeri giremez miyim?"

"Gelebilirsin. Ayarlamaları yaptım. Ayrıca arabada şu ana kadarki tüm detayları içeren bir dosya bulacaksınız.

Herhangi bir sorunuz olursa beni arayın." Troy'a döndü.

"Lucas'la mı kalacaksın yoksa Savannah'yı mı koruyacaksın?"

"Emirlerim Lucas diyor," diye yanıtladı Troy. "Ve bu durumda emirlerim doğru. Savannah gölgeyi kullanabilirken, benimki göze batmayan bir soruşturma için çok büyük. Bayan DuCharme bugün koruma rolünü oynayacak. Vampirlerin süper güçleri olmayabilir ama iyi bir kalkan ve mükemmel bir top yemi olurlar."

"Teşekkür ederim," dedi
Cassandra. Troy sırttı. "Ne zaman
isterseniz, hanımefendi."

Cassandra dosyayı okurken ben arabayı sürdüm. Bu plan
kapıya kadar sürdü, sonra kenara çektim, anahtarları ona
verdim ve
sayfaları kaptı.

"Bana saat altı haberlerinin versiyonu lazım," dedim yer
değiştirirken. "CNN yorumu değil."

"Ne kadar
sıkıcı."

"Evet."

O sürerken yüksek sesle okudum.

Her Kabal'ın bir durugörü uzmanı vardır. Bu nadir bir durumdur
ama

Paha biçilmez bir güç. Durugörürler aslında geleceği
göremezler, ancak uzaktan görme gücüne sahiptirler.
Görebilirler

dünyayı hedeflerinin gözünden görürler. En iyileri hedefin
duygularını da okuyabilir ve bunu uzaktan görüşle
birleştirerek eylemleri tahmin edebilir.

İşin püf noktası? Bir durugörü uzmanı bu kadar iyi
olduğunda, deliliğe giden yolda ilerliyor demektir. İnsan
beyni

Bu düzeyde bir uyarımla başa çıkabilecek donanım
sahiptirler. Ortalama bir durugörü sahibi aile, her birkaç
nesilde bir güçlere sahip sadece bir üye üretir, bu da
Kabalların neden

her birinden sadece bir tane kullanır. Bir Kabal için
çalışmanın kişinin güçlerinin kullanımını önemli ölçüde
artırdığı gerçeğini de ekleyin,
onları deliliğe doğru hızlandırır ve bir tanesini bile elde
etmenin neden kolay olmadığını görebilirsiniz. Kaballar ya
onları kaçırmak ya da durugörü sahibi bir aile ile ilişki
kurmak.

Çocuk -Larsen- Nast'ların kâhininin büyük yeğeninin
yanına yerleştirilmişti. Kadın bir Nast yarı iblis çalışanıyla

evliydi ve Larsen'den birkaç yaş büyük kendi çocukları vardı. Çocuğa sağlayabildikleri kadar güvenli ve normal bir aileye yakındı. Bu anlaşmanın arkasında Sean'ın olduğundan şüpheleniyordum.

Böylece Larsen yarı normal hayatını yarı normal ailesiyle birlikte küçük şirin bir bungalovda yaşadı. Güçlendirilmiş bir bungalov. İki yanında komşuları için eğitimli güvenlik görevlileri ve onu spor salonundaki anne-baba derslerine götürmek için kurşun geçirmez bir minibüs vardı.

Peki ne olmuştu? Kimse bilmiyordu. Gardiyanlar yedide vardiya değiştirmişti. Gündüz ekibi Her iki taraftaki "evler" ve hiçbir rahatsızlık bildirmeden normal bir gece geçirdiler. Gece vardiyasının gece yarısı merkeze haber vermesi gerekiyordu. Saat 1'de, kimsenin olmadığı belli olduğunda Güncelleme geliyordu, güvenlik komuta merkezi aradı. Çağrı attılar. Mesaj attılar. Sonra her iki tarafta yaşayan korumaları uyandırıp eve gönderdiler. Bu Boş. Boğuşma izi yok. Güvenlik ihlali izi yok. Gece bekçilerinden, aileden ya da özel eğitimli iki köpekten iz yok. Larsen'den iz yok.

Kapılı yola yanaştım. Güvenlik kapısı gibi görünmüyordu, sadece uzun, süslü bir çitin parçasıydı. Küçük bir tabela Tesislerde başıboş köpekler olduğu, bu nedenle ziyaretçilerin içeri alınmak için zile basmaları gerektiği konusunda kibarca uyarıldı.

Zili çaldım ve adımları söyledim. Kapılar açıldı, sonra bahçe kulübesi kılığındaki nöbetçi kulübesinden bir adam çıkarken arabamızın arkasından kapandı.

Onu Davis olarak tanıdım, Sean'ın kişisel korumalarından biri. Troy gibi Davis de Kabal'a değil patronuna sadıktı, yani ona güvenilebilirdi.

"Hey, Davis," dedim arabadan inerken.

"Merhaba, Bayan Nast." Soyadımın Levine olduğunu biliyordu ama ona göre bu, kardeşime duyduğu saygının bir işareti, ortak ebeveynliğimizin bir kabulüydü.

Cassandra'yı temkinli bir şekilde selamladı ve bizi eve doğru götürürken diğer tarafımda, ondan olabildiğince uzakta durdu. Görmezden geldi. Her zaman yaptığı gibi.

"İlk soru," dedim yürürken. "Video görüntüsü var mı?"

"Hiçbir şey yok."

"Yani birisi yayını kapattı."

"Hayır, görüntüler var ama hiçbir şey göstermiyor. Dahl'ların evinde sıradan bir akşam. Gece muhafızları altı kırk beşte gelir. Gündüz muhafızları 7:15'te ayrılır. Bayan Dahl köpekleri dokuzda getiriyor. Saat 11'de ışıklar sönüyor ve gece bekçileri dışarıdaki görev yerlerinden içeriye geçiyorlar. Gece yarısından hemen önce, biri köpeklerle birlikte dışarı çıkar.

Mülkün etrafında dönüyorlar. İçeri girdiler. Sonra da nöbetçiler saat ikide neler olduğunu görmek için geri gelene kadar hiçbir şey olmadı."

"Kasetle oynanmış olabilir mi?"

"Olabilir. Temiz görünüyor ama analiz için teknisyenlerimize gönderildi."

"Peki ya iç kasetler?" Yan kapının kilidini açarken sordum.

"Hiç yok. Dahl'ların bazı şartları vardı.

Larsen'i alarak. Kendileri de normal bir hayat sürerken ona mümkün olan en normal hayatı vermek istediler."

Eve adımımızı attık. Hoş bir serinlik vardı ve Ürkütücü bir sessizlik. Kapının hemen iç tarafında, biri itfaiyeci desenli küçük, diğeri papatyalarla süslenmiş daha büyük bir çift mor olmak üzere iki çift lastik çizme bulunan bir paspas vardı. Yanlarında, üzerlerine çocuksu çizgilerle TRIX AND TREAT yazılmış iki köpek kabı vardı.

"Bekçinin köpekleri gece yarısı dışarı çıkardığını söylemişsiniz. Kaset onun geri döndüğünü gösteriyor mu?"

"Hayır, ama rutin ön kapıdan çıkıp arka kapıdan girmekti. Video arka tarafta o kadar net değil-daha iyi

aydınlatma çocukların yatak odalarına doğru parlıyordu.

Yine de giriş alarmı tetiklendi, bu da onun geri geldiğini gösteriyor."

"Hayır, bu sadece birinin kapıyı açtığı, içeri

girdiği ya da

Dışarı. Arka bahçeyi görelim."

* * *

Bahçe, Nast Başkan Yardımcısı'na ait bir araziye bakıyordu. Thomas'ın yeğenlerinden biri, sanırım, bu da onu benim

ikinci kuzen falan. Kapıyı çalıp kendimi tanıtmak eğlenceli olabilirdi. Ama önce devriye gezen silahlı muhafızları geçmem gerekiyordu ve pek de dost canlısı görünmüyorlardı.

Asıl mesele Dahl'ların evinin her yönden iyi korunuyor olmasıydı. Muhafızlara ve köpeklerle bir şey olduysa, bu gece karanlıktaki bahçenin ortasında oldu. Ve orada kaldı.

Dahl'ın bahçesinde yürürken Cassandra "Kan," dedi. "Kan kokusu alıyorum."

"Bu senin uzmanlık alanın, o yüzden burnunu yere koy ve kokla."

Beni görmezden geldi. Bahçenin ortasında gözlerini kapadı ve yavaşça döndü. Yönünü bulduğunda, büyük bir meşe ağacına doğru yürüdü ve yayılan dallarının altına eğildi.

"Burada kan var," dedi. "Toprağa işlemiş." Gölgedeki küçük bir alanı işaret etti. Yakından bile, Nemli çimen sadece çiy kaplı görünüyordu, henüz güneş görmemiş bir nokta. Ama dokunduğumda parmaklarım kıpkırmızı oldu.

"Neden taze kan olsun ki?" Ben söyledim.

Cassandra yukarı baktı. Bakışlarını takip ettim. Orada, iki kalın dalın arasına gerilmiş bir adam cesedi vardı. Başka bir adam daha yüksek bir dalın üzerindeydi. Daha yüksekte, bir çatalın içine tıkmış karanlık bir şekil, üzerinde bir başkasıyla birlikte bir köpeğe benziyordu.

"Kahretsin," dedim.

Davis lanetimi destekledi ve ardından "Neden onları bir ağaca tıksınlar ki?" dedi.

"Çünkü onları görünmeden çitlerin üzerinden geçiremezlerdi."

"Katil bunu nasıl atlattı?"

"Ev, ışınlanan yarı iblislerle karşı korunuyor, değil mi?"

"Tabii ki."

"Peki ya avlu?"

"Hayır. Çok büyük bir alan ve bakımı çok karmaşık. Çocuklar dışarıdayken, her zaman orada bir bekçi vardır, bu yüzden ..." Sözünü yarıda kesti. "Bu birilerini Gündüzleri ışınlanıp çocuklara zarar veriyor ama geceleri gelip muhafızları öldürmüyor. Yine de ailenin nasıl dışarı çıktığını açıklamıyor."

"Tabii dışarı çıkmamışlarsa," diye mırıldandı Cassandra. Eve baktık. Davis eve doğru koştu. Biz de takip ettik.

Ev tek katlıydı. Belki iki bin metre kare. Bir aileyi ya da bir ailenin cesetlerini saklamak için yeterince büyük değildi. Özellikle de planlar elimizdeyken. her odayı gösterdi.

Cassandra kan kokusu almamıştı, bu da rahatlatıcıydı. Yine de ana yatak odasına dönmeye devam etti.

Sonunda, "Burada biri var." dedi.

Davis kaşlarını çatığında, vampirlerin yaşayanları tespit etmek için altıncı hisleri olduğunu açıkladım. Sorun şu ki Bazı ırkları görmezden gelmek, onların güçlerini anlamamaktır.

Cassandra çömeldi ve yeri işaret etti. "Şuranın altında."

Davis başını salladı. "Bodrum katı yok. Bir depo alanı bile yok."

"Ya bu zeminin altında içinde yaşayan bir insanın bulunduğu bir bölme var ya da mülk dev köstebekler tarafından istila edilmiş durumda."

"Mobilyaları taşımaya başlayalım," dedim.

Halının altında tuzak kapısını bulduk. İçeriden kilitliydi. Ben onu incelerken, Davis de

Sanki yeterince dikkatli bakarsa, yeraltında bir oda aniden ortaya çıkacakmış gibi.

"Bunun burada olmaması gerekiyordu," dedi sonunda.

"Sanırım mesele de bu." Arkama yaslandım. "Sen bir Igneus'sun, değil mi? Biraz ateş işe yarar mı yoksa levveye mi ihtiyacımız var?"

Menteşelere odaklandı. Adam gibi bir Exustio olmadığından onları parçalayamıyordu ama ısı ve kaba kuvvet kombinasyonu ile sonunda kapıyı menteşelerinden ayırdı.

Aşağı inmek için hamle yaptığımda Cassandra bana el salladı.

"Hatırladığım kadarıyla ben kalkanım," dedi. "İlk ben gideceğim." "Bay Dahl'ın gücü nedir?" Davis'e sordum.

"O bir Tempestras."

Başka bir deyişle, yarı iblis bir fırtına. Dar bir yerde çok da ölümcül değil. Geri çekildim ve Cassandra'nın inmesine izin verdim.

Karanlığın içinde kaybolurken ne bağırışlar, ne çığlıklar ne de silah sesleri duyuldu. Sadece ondan uzaklaşmaya çalışan birinin sesi vardı.

Aşağı inmeye başladığımda Cassandra beni durdurmak için elini kaldırdı ve "Bu bir çocuk" diye fısıldadı.

Bir süre sonra onun şöyle dediğini duyduk: "Sen Gabrielle." Dahl'ların kızı. Cass'in bu ismi hatırlamasına şaşırmıştım. "Ben Cassandra. Biz de seni arıyorduk."

Burnunu çekti. Cassandra küçük kızla konuşmaya devam etti, hafif Fransız tonu daha da güçlendi ve sesini yatıştırıcı, müzikal bir hale getirdi.

"Çocuklarla arası iyidir." Davis'in sesi şok olmuş gibiydi.

"Pencerelerini açıp onu içeri davet etmelerini sağlamanın tek yolu bu."

Bakışlarından bunu komik bulmadığı anlaşılıyordu. En azından beni ciddiye almadı. Ciddiye alacak doğaüstü varlıklarla tanışmıştım.

Cassandra yetişkinlerde bulamadığı sabrı çocuklara karşı gösteriyor. Sanırım onların gösteriştense yoksun olmalarından hoşlanıyor. Onu eğlendiriyorlar. Aslında hepimiz onu eğlendiririz ama çocuklar özellikle eğlendirir.

Onlar da onu seviyor. Özellikle de vampir cazibesini kullanırsa.

Efsanenin aksine, bir vampir size isteğiniz dışında bir şey yaptıramaz, ancak zaten o yöne eğilimliyseniz, sesleri ve bakışları sizi yönlendirebilir. Bu korkmuş küçük kız kurtarılmak istiyordu, bu yüzden Cassandra'yı kurtarıcı olduğumuza ikna etmek için.

Birkaç dakika sonra Gabrielle'i dışarı çıkardı. Davis'e geri dönmesini işaret ettim; iri yarı bir koruma, korkmuş bir çocuğun saklandığı yerden çıkarken görmesi gereken ilk şey değildir.

Dosyaya göre Gabrielle beş yaşındaydı. Tombuldu, kıvrırcık sarı saçları ve koyu mavi gözleri vardı ve üzerinde oynayan yavru köpeklerle kaplı bir gecelik giyiyordu. Ya da öyle görünüyordu - geceliğin önü gözyaşlarından dolayı kir içindeydi.

"Merhaba," dedim onun boyuna doğru çömelerek. "Sana kahvaltı hazırlamaya ne dersin? Eminim acıkmışsındır."

Başını salladı.

"Cassandra temizlenmen için seni banyoya götürecektir," dedim. "Ben kahvaltını getireyim."

Davis haber vereceğini işaret etti. Sean'a acele etmemesini işaret ettim; istilacı bir güvenlik ekibi onu korkutup susturmadan önce kızıdan alabildiğimiz kadar çok şey almamız gerekiyordu.

Dolapta mısır gevreği buldum ve arkada, daha sağlıklı şeylerin arkasına sıkışmış olan bir kutu Lucky Charms'ı çıkardım. Cassandra Gabrielle'i masaya getirmeden önce bir kâse ve bir bardak portakal suyu doldurdum.

"Bize ne olduğunu anlatabilir misin?" Birkaç lokma yedikten sonra sordum.

"Bir adam geldi," dedi. "Bay Nast'tan."

"Bay Nast mı?"

Başını salladı. "Genç olan. Yaşlı olan bir kez geldi, Larsen'i görmeye, ama genç olan çok geliyor. İyi biri."

Annem ve babam onu seviyor, bu yüzden yatma vaktimiz geçse bile kızmadılar."

"Sean'ı kastediyor," dedi Davis mutfağa girerken, telefonu hâlâ elindeydi. "Davalarından sorumlu yönetici o. Ayda bir kez gelir. Ama o göndermedi

Dün gece herhangi biri."

"Birinin onu Sean'ın gönderdiğini söylemesi yeterince kolay," dedim.

Konuşmayı takip etmekte olan Gabrielle başını salladı. "Uh-uh. Gizli kelimeyi biliyor olmalı."

Davis'e baktım.

"Bu bir şifre," dedi bir süre sonra. "Dahl'lar Sean'a güvenir. Sadece Sean'a. Ondan bir mesaj getiren herkes doğru kodu kullanmak zorundadır. Sen yanlış sorular soruyorsun."

Gabrielle'in yanına çömeldi. "Bana içinde bulunduğun odadan bahset. Larsen için, değil mi? Biri onu almaya gelirse diye."

Kız şaşkın şaşkın bakınca Cassandra mırıldandı: "Ailesi bunu ona söylemezdi. Bu onu korkutur." Kıza baktı.

"Fırtınalar için mi? Depremler için mi?"

Gabrielle başını salladı.

"Ve ailen dün gece oraya girmeni mi söyledi? Sadece sen mi?"

"Larsen ve benim için olması gerekiyordu ama Bay Nast'ın adamları Larsen'i şehre götürmeleri gerektiğini söylediler. Annem onlara arkadaşımın evinde uyuduğumu söyledi. Sonra beni odaya koydu ve onlar gittikten sonra dışarı çıkıp özel numarayı araması gerekiyordu." "Hangi özel numara, tatlım?" diye sordum.

Cebinden kirli bir kâğıt parçası çıkardı. Büyük, kalın harflerle bir telefon numarası yazıyordu.

"Ortalık sakinleştğinde aramam gerekiyordu," dedi. "Ama gerçekten sessiz olup olmadığını anlayamadım, bu yüzden bekledim ve sonra evde insanların olduğunu duydum, bu yüzden biraz daha bekledim ve sonra el fenerini düşürdüm ve kırıldı ve göremedim ve kapı açılmadı ve-" Derin bir hıçkırık aldı.

gözyaşları yanaklarından süzülürken nefes aldı. Onları sildi. "Annem bir sorun çıkarsa endişelenmememi, çünkü senin geleceğini söyledi."

"Gelir miyiz?"

Başını salladı. "Bugün aramadığında birinin geleceğini söyledi. Bu sensin."

Cassandra Davis'e baktı. "Nast'larla olan çocuk yetiştirme anlaşması tam olarak nedir?"

Davis, "Dahl'lar Larsen'i on sekiz yaşına kadar alabilirler," dedi. "Ondan sonra ailesi ve vasisi olarak hareket etmeye devam edebilirler."

"Ama Kabal onu on sekiz yaşına gelene kadar işe alamaz" -kıza baktı-.

Davis başını salladı.

Bu yüzden Dahl'lar, Nast'ların Larsen'i erkenden götürmeye çalışması ihtimaline karşı çocuklar için bir delik inşa ettiler. Orada saklanacaklar ve yardım için telefon edeceklerdi, muhtemelen geniş aile. Dahl'lar günlük kontrol aramalarını yapmazlarsa, o kişi çocukları aramaya geleceklerini düşündüler. Ancak Kabal'dan biri gelip Sean'dan geldiğini söyleyince Dahl'lar hazırlıksız yakalandı. Larsen'i zamanında saklayamadılar. Sadece Gabrielle'i.

"Sana ne olduğunu anlatmam gerekiyor," dedi Gabrielle. "O zaman annene, babana ve Larsen'e yardım edebilirsin."

"Biz de öyle yapacağız," dedi Cassandra.

yirmi yedi

Gabrielle'e dün gece tam olarak ne olduğunu anlattırdık. Kapiya biri gelmiş. Bir adam. Tom ve

Gabrielle'in şoför ve bahçıvan olarak tanıdığı muhafız Gale, köpeklerle birlikte dışarıdaydı ve kimsenin onları çıkarken görmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Larsen için başka bir "sığırın" geldiğine inanmak için sebepleri olduğunu, bu yüzden onu Los Angeles'a götürmeleri gerektiğini söyledi.

Sinyalleri patlatmadan nasıl girip çıktılar? Alarmlar mı? Belli ki birileri ekipmanla oynamış, yani içeriden biri yapmış.

Sean mı? Kesinlikle hayır. Ama ona yakın biri olmalıydı, şifreyi öğrenecek kadar yakın ve Dahl'ları Sean'ın başka bir Kabal'ın Larsen'ın peşinde olduğu mesajını gönderdiğine ikna etti.

Davis aradığında, Gabrielle'i Sean'a götüreceğini söylemişti. Sean Dahl'lardan sorumlu yönetici olduğu için, Kabal buna itiraz edemezdi. Olay yeri ekibi ölü muhafızları ve köpekleri arkadaki ağaçtan almak için gelmeden önce küçük kızı evden çıkarmaya da itiraz edemezlerdi.

Dahl'ların evinden ayrıldığımızda Sean ve Lucas hâlâ toplantıdaydı. Bir mesaj bıraktıktan sonra telefonu kapatırken yeni telefonumda birkaç mesaj olduğunu gördüm. Sonuncusu Adam'dandı. İki kelime yazıyordu. *Beni ara.*

Mesaja baktım. Numarasını çevirmeye başladım. Yarısına kadar geldim, durdum, biraz daha baktım . . .

"Adam aradı, sanırım?" Cassandra yanımdaki koltuktan seslendi. Gabrielle, Davis'le birlikte ön taraftaydı.

"Mesaj attım." Onun yerine bir yanıt yazmaya başladım. Durdum. Sildim.

"Tavsiyemi ister misin?"

Başımı salladım.

Adam'ı aradım.

"Mesajını yeni aldım," dedim. "Bir güncelleme için acele ediyorsun, ha? Paige seni rahatsız mı ediyor? Yoksa sadece canın mı sıkılıyor?"

"Pek sayılmaz. I-"

"Sıkıldın. Hey, şansını kullandın. Şimdi ben dönene kadar o sandalyede sıkışıp kaldın."

O cevap vermeden önce, ona şimdiye kadar ne bulduğumuzu söyledim.

Konuyu değiştirmeye çalıştığımda, ona izin vermedim. Ayrılmadan önce söylediklerim hakkında konuşmaya hazır değildim ve

kesinlikle telefonda konuşmayacaktım. Ben de Teslim olana kadar dava hakkında gevezelik etti ve olasılıklar üzerinde çalışmama yardımcı oldu.

Konu sona ermek üzereyken, "Hoppala, gitmem gerek. Cass ve benim, Sean onu alana kadar Gabrielle ile ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

"Dur bakalım. Gitmeden önce-" "Gerçekten yapmam gerek-"

"Konuşmamı istemediğin hiçbir şey hakkında konuşmayacağım Savannah."

"Hiçbir şey yok-"

"Anladım, tamam mı? Sen dönene kadar tüm kişisel meseleler askıya alındı. Ama Hope'un bugün Kimerion'la buluşacağını bilmeni istedim."

"Yani bunu kabul etti mi?"

"Neyse ki Jaz olayından önce ona sormuştum. Karl, Hope dinlenebilsin diye bu işi bitirmek istiyor. O da orada olacak, Benicio da orada olacak, Benicio'nun en iyi iblis müzakerecisi de orada olacak. Sen dönene kadar beklememizi ister misin, böylece sen de katılabilirsin?"

"Ben iyiyim. Bu gece ararım. Saat farkını da unutmamaya çalışırım."

"Saati unut. Ne zaman arayabilirsen ara." Bir duraklama. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Geri döndüğünde, bunu daha da kötüleştirmek istemedim..."

"Kızgındın."

"Hayır, kızgın değilim. Sadece ..."

İncindim. Seni hafife aldım ve seni manipüle ettim ve bir arkadaş böyle davranmamalı. Seni incittim ve çok üzgünüm.

Özür dilerim. Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Gitmeliyim." "Tamam. Tamam. Sonra görüşürüz?"

"Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım. Sonra telefonuma bakarak derin bir nefes aldım.

"İyi iş çıkardın," diye mırıldandı

Cassandra. Ona baktım ve başımı salladım.

Rhys'i aradım ve neler olduğunu anlattım. Larsen'in büyükbabası olarak, bilmeye hakkı vardı. Gabrielle'i Sean'a verme planımı kabul etti ve onu Kabal'a teslim etmemesi için ona güvendi. Rhys, Larsen hakkında Nast'larla yüzleşmek için uçacaktı.

Telefonu kapattığımda, telefonum tekrar çaldı. Sean mesajımı almış ve toplantıdan çıkmıştı. Ona her şeyi anlattım. Başka biri olsaydı, suçlandığında vereceği tepkiyi görmek için beklerdim. Sean'a bunun için çok fazla güveniyordum.

Gabrielle'in yanılıyor olması gerektiğini iddia etmedi. Onun doğruyu söylediğini varsaydı.

"Kabal'ın onu götürmüş olması mümkün mü?" Dedim. "Thomas'ın Benicio'yu suçlamak için kullandığı aynı mantığı kullanarak? Aileyle yaptıkları anlaşmayı bozmak için sözde tehdidi kullanmış olabilir mi?"

"Keşke Larsen kaçırılmış olsaydı, bunu anlayabilirdim. Yine de Dahl'ları almazlardı. Ve bırakmazlardı

Gabrielle ikisinin de arkasında. Bir arkadaşının evinde olduğunu söylemek dayanıksız bir bahane. Kızı almış olmalılar. Aksi takdirde, eve geldiğinde boş bir evle karşılaşır ve alarmı çalar." "Yani bunu her kim yaptıysa, bunu alabilecek kadar yüksek erişime sahip.

ama planı düzgün bir şekilde uygulayacak kadar deneyimli değil. Fikri olan var mı?"

"İki ikinci kuzen. Üniversiteyi zar zor bitirmişler. Benim bir Babalarının, ilerlemek için kullanabileceklerini umarak onlara güvenli dosyalara erişim izni verdiğini hissediyorlar. Dahl'ların arkasında yaşayan adam. Büyükbabanın yeğeni. Finans Başkan Yardımcısı."

"Kulağa umut verici geliyor. Araştırmamı ister misin?"

"Eğer konu aileyse, sadece tuğla duvarlara çarparsın.

Üzerinde çalış

Şimdilik Cassandra önderlik etsin ve bu işi bana bırakın."

Şimdi Sean'ın toplantısını bitirmesini beklememiz gerekiyordu. Gabrielle'i çocukların kendi pelüş hayvanlarını yapabildikleri bir mağazaya götürdük. Bunu düşündüm çünkü birkaç ay önce Elena'nın ikizlerini bir alışveriş merkezine götürdüğümü hatırladım. Çocukların bu oyuncak yapım yerlerinden birine akın ettiğini görmüştüm, bu yüzden bundan hoşlanabileceklerini düşünmüştüm. Logan içeri bir göz attı ve hemen yanındaki hobi dükkanına girerek gözden kayboldu.

güneş sisteminin mekanik bir modelini seçti. Logan'ın yaşının iki katı çocuklar için tavsiye edilmişti ama bu önemli değildi, Logan bunu kolayca yapabilirdi.

Kate bir süre oyuncakçı dükkânının önünde takılmıştı ve aslında ilgisini çekebileceğini düşünmüştüm, ta ki Elena gelip onun sadece diğer çocukları incelediğini ve oyuncak ayılara beyzbol şapkası takmanın cazibesini anlamaya çalıştığını söyleyene kadar. Sonunda pes etti ve hediyelerini almak için başka bir yere gitti - mitoloji çocuk ansiklopedisi ve yeni klavyesi için bazı notalar. Bundan çıkardığım ders ne? Eğer çoğu çocuğun sevdiği bir şeyse, ikizleri götürmekle

uğraşmayın. Eğer onlar ilgilenmiyorsa, diğer çocukların
ilgileneceği kesin.

Gabrielle burayı çok sevmişti ve Sean gelene kadar dikkati dağılmamıştı. Daha nce, Gabrielle'e açıklamak zorunda kalmıştık.

Neden onu annesini, babasını ve küçük kardeşini kaçırdığını düşündüğü adama teslim ettiğimizi. Cassandra'nın cazibesi o zaman işe yaradı. Gabrielle belli ki Sean'dan hoşlanıyordu, bu yüzden onun bu işe karışmadığına onu ikna etmek kolay oldu. Ama yine de ortaya çıktığında nasıl tepki vereceğinden emin değildik. Endişelenmemize gerek yoktu. Sean Lucas'la birlikte geldiğinde, Gabrielle onunla gitmeye hazırdı.

Tekrar ayrılmadan önce Lucas ve Sean'la konuştum. Bu işe yapabilecek güvenlik görevlilerini birlikte araştıracaklardı.

"Birkaç saat meşgul olacağım," dedi Lucas. "Paige endişeyle bir güncelleme bekliyor. Bunu sağlamak için seni görevlendirebilir miyim Savannah?"

işte bu saçmalıktı. Birincisi, Paige asla "endişeyle beklenen" güncellemeler. ikincisi, Lucas ne kadar meşgul olursa olsun onu aramak ya da mesaj atmak için her zaman vakit buluyordu.

"Elbette," dedim. "Peki ona ne kadarını söylemeliyim? Kararghta olacak ve Kabal da dinliyor olacak."

Lucas tam olarak ne söylemem gerektiğine dair ayrıntılı bir açıklama yaparken Sean diğerlerinin yanına döndü.

"iştediğin bu muydu?" Sean duyamayacağı bir yerdeyken söyledim.

"Kesinlikle. Teşekkür ederim."

Omzunun üzerinden kontrol etti, sonra cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve bana uzattı. Cebime koydum.

"Sean güvenlik kontrolleri için tüm kriterleri sisteme gönderdi ve uygun olan her personel için çıktılar sağladı. Bunu kaldırdı."

"Ne? Hayır, o-"

"Bunu saklamaya çalışmadı. Sadece o kişi soruşturmak için bir neden olmadığını söyledi. Söz konusu kuzenler tarafından aylardır işe alınmamıştı."

"Peki bu onu havuzdan nasıl çıkarır?"

"Öyle değil. Sanırım sorun korumanın şu anki görevi. Frankie Salas başka bir genç Nast yöneticisinin kişisel koruması."

"Kim?"

"Bryce."

"Sence-?"

"Kriterlere uyan tüm çalışanların kontrol edilmesi gerektiğini düşünüyorum."

Ancak bu özel soruşturma Sean'ın bizim yardımımız olmadan yürütmek istediği bir soruşturma gibi görünüyor."

"Bryce'ın-"

"Salas'ı kontrol et, Savannah. En azından soruşturmamızda titiz davrandığımızı söylemek için."

Lucas bazen olayların mantıksal yönüne o kadar kaptırır ki diğer yönlerini göz ardı eder. Paige bu görevi bana vermezdi çünkü aslında benden ne yapmamı istediğini fark ederdi: Failin benden nefret eden üvey kardeş olma ihtimalini araştırmamı.

Belki de bu son kısım işleri kolaylaştırmalıydı. Ama kolaylaştırmadı. Sean, Bryce'ı şüpheli havuzundan çıkarmıştı. Onu geri koyarsam nasıl görünürdü? Bryce öğrenirse? Sean öğrenirse?

Tek umudum içgüdülerimin doğru çıkması ve Bryce'ın bu işle bir ilgisi olmamasıydı.

Anlaşıldığı üzere, koruma kontrolünü güvenle erteleyebilirdim. Arabaya bindiğimizde Aaron aradı. O Anita Barrington'ı gördüğünü iddia eden doğaüstüyle bir buluşma ayarladı.

"Bar mı?" Cassandra söyledi.

"Evet," dedi Aaron cep telefonunun hoparlöründen.

"İnsanların rahatlamak, sosyalleşmek ve içki içmek için gittikleri bir yer. Savannah

nasıl yapılacağını göstereceğim."

"Barlara oldukça aşinayım," dedi Cassandra. "Bu bir Sizinle biraz zaman geçiren herkes için gerekli bir kavram. Bir kokteyl salonunda ya da yerel bir barda toplantı düzenlemeye itirazım yok. Ancak bu tür bir yer son derece uygunsuz."

"Ne tür bir yer burası?"

"Tanışma Pazarı diye bir yer var, orada hiçbir gencin dikkatini çekemeyen ve bu ilgiye minnettar olacağımı düşünen her kilolu, elli yaşındaki adam tarafından mıcıklandacağım."

"Sokağın aşağısında başka bir yer daha var. Cougar's Lair. Daha çok senin tarzın olabilir."

Güldüm. Cassandra cevap vermeyince Aaron, "Cass? Hâlâ benimle misin?"

"Sadece düşündüm. Bu diğer kuruluş ne tür bir müşteri çeker? Genç şehirli profesyoneller mi? Yoksa iri yarı çiftlik çocukları mı? Çiftlik çocuklarını sevdiğimi biliyorsun. Belki de

."

"Buluşma Pazarı için

ayarlandı." "Emin misin?

Çünkü-" "Kapa çenenin, Cass."

Kıkırdadı. "Bu öneriyi yapanın sen olduğuna inanıyorum."

"Bağlantının adı Eloise. Bir saat içinde geleceğini söylemiştim."

Aaron bize talimatların geri kalanını verdikten sonra Cassandra'ya "onu şu lanet hoparlörden çıkarmasını" söyledi. Bunu yaptıktan sonra bir dakika kadar konuştular, Cassandra'nın sesi alçaktı, bakışları pencereye çevrilmişti.

Kulak misafiri olmadım. Cass ve Aaron'ın ilişkisinin doğası hakkında pek çok spekülasyon var ama bana göre sevgili oldukları çok açık. Ya da yeniden aşık olduklarını söylemeliyim. İlk kez iki yüz yıl önce, Aaron'ın vampir olarak yeniden doğuşundan kısa bir süre sonra bir araya gelmişlerdi.

Cassandra'nın genç erkeklerden hoşlandığı kısım mı? Çok büyük, Çemberli tipler mi? Şöyle diyelim, eminim Cass hayattayken malikaneden kaçıp ahırdaki çocuklarla samanlıkta yuvarlanıyordu. Aaron'ı yeni vampire dönüşmüş olarak bulduğunda, ona bir vampir gibi atlamış olmalı. Biftek yiyen aç bir köpek - daha önce de kullandığım ve onun gerçekten takdir ettiği bir benzetme.

Fiziksel çekim ne olursa olsun, daha fazlası olmalıydı. Çok daha fazlası. Yüz yılı aşkın bir süredir birlikteydiler. Sonra Cassandra ona ihanet etmiş, bir çeteden kaçarken onu geride bırakmıştı. İnsanlar yapamayacaklarını söylüyorlar bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyorum. Ama sanırım ben anlıyorum.

Cassandra'nın geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kimse bilmez. Birlikte bira içmeye gidip, "Ee, bu işe başlamadan önce hayatın nasıldı?" diye sorabileceğiniz biri değil.

döndün mü?" Eğer söyleseydiniz, bardağınızı donduracak kadar soğuk bir bakışla cevaplanırdınız. Yine de şunu biliyorum ki Cassandra kalıtsal bir vampir değil. Bu hayatı o seçti, yani çoğu insanı öldüren ve geri kalanları delirten bir dönüşüm sürecinden sağ çıktı. İçimde bir his bunun Ölümsüzlük istemek. Bu, ölüme burun kıvrırmak ve kendini dünyanın geri kalanından soyutlamakla ilgiliydi, Kalıcı ilişkiler kuramayacağınız bir hayatı seçmek. Aaron'la kalıcı bir ilişkisi vardı. O da Aaron'ın asla affetmeyeceğini düşündüğü bir ihanetle bu bağı kopardı.

Bu plandaki tek sorun neydi? Aaron'ı seviyordu ve onsuz mutsuzdu. Sadece bir aptal bunu göremezdi. Neyse ki Aaron onu anlıyordu. Belki bunu neden yaptığını bile anlamıştı. Yetmiş beş yılını almıştı ama onu affetmişti. Uzun bir süre sadece arkadaş olmuşlardı. Ama Cassandra vampir hayatının son perdesine ulaşmıştı, bu değişmişti. Bundan emindim. Ne kadar ketum olsalar da Cass'in çok daha mutlu olduğu gerçeğini saklayamazlardı. bu günlerde. Daha az şirret ya da inatçı değil, ama insan düşmanlığında daha mutlu.

yirmi sekiz

Aslında bir bara "Buluşma Pazarı" demenin bar sahnesinde zekice bir oyun olduğunu düşünmüştüm. Öyle bir yerim olsaydı, doğru yapardım. Bir sürü çift anlamlı reklam. Yetmişli yılların swinger tarzında dekore ederdim. Duvarları eski tarz porno posterleriyle süslerdim. Burayı arkadaşlarınızla takılabileceğiniz ve durmadan *asılmayacağınız bir bar* haline getirin, çünkü erkekler klişelerle dalga geçen bir yerde bunu yaparken kendilerini sevimsiz hissederler.

Görünüşe göre, The Meet Market'in sahibi ve ben aynı mizah anlayışını paylaşmıyorduk. Bu isim şaka değildi; reklamda gerçektir.

Kapıdaki tabelada saat ondan sonra "bayanlar" için içkilerin yarı fiyatına olduğu yazıyordu.

"Lanet olsun," dedim. "Erken geldik. Hayır, bekle. Cass, hâlâ indirim alabilirsin." İkinci bir tabelayı işaret ettim. Aynı durum saatlik "ıslak tişört hortumlama "ya katılan kadınlar için de geçerlidir.

"Cezbedici," dedi. "Ama ben ipek giyiyorum. Sen devam et. Eminim bu ilk kez olmazdı."

Ben daha cevap veremediğim bir ses, "Tam ücret ödemek konusunda endişelenmesine gerek yok," dedi. Fedai bizi ileriye doğru salladı ve cebinden kırmızı bir bant çıkardı. Bileğimden yakaladı ve taktı. "Al bakalım. Meet Market spesiyali."

"Tamam." Plastik bandı döndürdüm. "Nedir bu?"

"Ateşli bilezik." Göz kırptı. "Bütün gece içkiler yarı fiyatına, güzelim."

Cass'e döndüm. "Özür dilerim."

"Oh, hayır," dedi fedai. "O da bir tane alır. Tanışma Pazarı'nda her zaman biraz daha fazlası için bir yer vardır."

normal müşterilerimizden daha olgun." Sırıttı. "Ve çok daha klas."

Cassandra'nın bileğine uzandı.

Elini geri çekti. "O şeyi üzerime koyarsan kendini tehlikeye atarsın."

Sırıışı büyüdü. "Klas ve küstah. Bunu sevdim."

"Oh, güven bana, bundan hoşlanmayacaksın," dedim direksiyonu çevirirken

Cassandra onu geçti. "Isırığı havlamasından çok daha kötü."

Bara girdiğimizde eğilip kulağına fısıldadım, "Bence şansın yaver gitmiş olabilir."

"Ben bunu şans olarak görmezdim."

"Oh, hadi ama. Büyük. Cesur. Genç. Sarışın değil, ama bir peruk bunu düzeltir."

"Bunu hiçbir şey düzeltemez."

Güldüm. Bakışlar bana doğru yöneldi. Önce göğsüme, sonra yüzüme, üçüncü olarak da bileğime. Birkaç adam sürülerinden ayrılıp üzerime çullanmaya başladı.

"Ne yani, seksi olduğumu onaylamak için bilekliğe mi ihtiyaçları var?" Dedim.

"Bunun, müsait olduğunuzu teyit etmek gibi ikili bir amaca hizmet ettiğinden şüpheleniyorum."

Elimi cebime attım.

"Ama değilsin," diye mırıldandı.

"Elbette öyleyim."

"On iki yaşından beri müsait değilsin."

Ben grubu gözden uzak bir yere yerleştirmeye çalışırken içini çekti, sonra tek kişinin bardaki iki arkadaşını izlediği bir masanın yanından geçti. Kadınlar gitmişti.

Aralarında bir köpek tasmaına benzeyen bir şeyin de bulunduğu çeşitli ıvır zıvırlar.

Cassandra bandı kaptı ve buraya getirdi. Bu çivilerle süslenmiş deri bir bileklik olduğu ortaya çıktı. Bileğimi kaldırdı ve ateşli bileziğin üzerine oturttu.

"Oh, bu çok daha iyi," dedim.

"Motorcu kaltak ya da ateşli hoochie, seçim senin." Bileziği takmadım.

Aaron'ın Eloise için verdiği numaraya mesaj attım. Barın sonunda, platin saçlı ufak tefek bir kız talipler kalabalığının arasından sıyrıldı. Çılgınca el salladı. Çocuklar bize şöyle bir baktılar ve el sallamayı desteklediler.

"Kesinlikle olmaz," dedi Cassandra.

"Anlaştık."

Eloise'e bize katılmasını işaret ettim ve bir masa aramaya koyuldum. Kalabalığı yarararak ilerlediğimizde takım elbiseli, kel bir adam Cassandra'ya doğru atıldı.

"Hey, bebek, sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Onu geçip gitti. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Belli bir yaştaki geçici bekar erkekler için günün avıyım. yaş."

"Hey, en azından biri senin seksi olduğunu düşünüyor. Bileklik olmasa bile."

Bütün bir masayı kaplamış, kalabalığın içinde paylaşacak birini arayan tek bir adama doğru yürüdüm. Geldiğimi görünce doğruldu ve bir nane şekeri patlattı.

"Selam," dedim masasının yanına çömelirken gülümseyerek.

"Benim

Şuradaki arkadaşın seninle tanışmayı çok istiyor ama biraz utangaç. Gidip bir merhaba diyebilir misin?"

Tıka basa dolu barı taradı. "Nerede?"

"Orada, şu insanların arkasında. Esmer. Kısa etekli. Stiletto topuklar. Sadece dolaş. Seni fark edecektir." "Tamam. Teşekkürler."

"Sorun değil."

Masayı boşalttı. Bir sandalyeye kaydım.

Cassandra otururken, "Zalim," dedi.

"Hayır, insan saflığının ve çaresizliğinin yaratıcı bir manipölasyonu. Onaylayacağınızı düşünmüştüm."

"Yapmadığımı hiç söylemedim."

Eloise sonunda bize ulaştı.

"Sizi çocuklardan ayırdığım için özür dilerim," dedim.

"Bunun herkesin önünde iyi bir konuşma olacağını düşünmedik."

"Merak etme, birkaç telefon numarası verdim." Kıkırdadı.

"Hatta bir tanesi benim. İhtiyacımız olacağını düşündüm

özel olarak konuşmak istiyorum, ama düşündüm ki belki siz kızlar Önce biraz eğlenelim. Birkaçı seni gerçekten süzüyordu. İçecek bir şey ister misin? Hepimizin bilekliği var, değil mi?" Kendininkini gösterdi, sonra bileklerimize baktı. Koyu renk gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Bu çok yanlış. Çok yanlış." Eğildi ve fısıldadı, "Barry bugün kapıda ve çok seçici olabiliyor."

"Biz de fark ettik," diye mırıldandı Cassandra.

"Ben Eloise, eminim Aaron da bahsetmiştir." Bir kıkırdama daha. "Duyduğum kadar seksi mi? Çünkü gerçekten seksi olduğunu duydum ve sesi de çok seksiydi."

"Ben Savannah," dedim. "Eminim Aaron da bahsetmiştir."

"Kimin geldiğini söyledi ama müziğin sesi çok yüksekti ve duyamadım. Savannah mı demiştin?"

"Savannah Levine."

Başını salladı ama sanki beni daha önce hiç duymamış gibi hiçbir tepki vermedi.

"Bu da Cassandra," dedim. "Cassandra DuCharme."

Eloise'in ağzı sudan çıkmış balık gibi bir açılıp bir kapanıyordu,

Gözleri kocaman olmuştu. "Cassandra mı dediniz? "Baş vampir Cassandra DuCharme" gibi mi -sesini alçalttı-?"

"Kraliçe Vampir'i tercih ediyor," dedim.

"Aman Tanrım!" Eloise ciyakladı. "Cassandra DuCharme!" Cass'in elini sıktı. "Bu büyük bir onur. Aaron'la konuşmanın harika olduğunu sanıyordum ama bu inanılmaz. En iyisi. Gün. Şimdiye kadarki."

Tamam, doğaüstü bir varlık Cassandra'nın kim olduğunu biliyor ama benim kim olduğumu bilmiyorsa, bir sorunumuz var demektir. Birinin adımı tanıyıp tanımaması umurumda olduğundan değil, eğer tanırlarsa bunun kötü şöhretli ailem yüzünden olduğunu düşünürsek. Sorun şu ki, çoğu doğaüstü bir vampirle temastan kaçınmak için şehri terk ederken, ... diğerleri var.

"Josie ile birkaç yıl önce tanıştım," dedi Eloise. "Çok komik biri. İçmeye gitmiştik. Benim tarzımda bir içki,

Yani, onunki değil, geręi bununla bir sorunum olmazdı."

"Güzel," dedim. "Bu çok açık bir tutum. Peki, Anita hakkında-"

"Geçen yıl Toronto'dayken Zoe Takano ile tanışmaya çalıştım. Herkes onun bu barda takıldığını söyledi. Miller's. Ama orada değildi ve onu bulmama yardım etmediler ve sanırım yanlış yere geldim, çünkü çok grungy."

"Hayır, o Miller'ın."

"O zaman yeni gitmiş olmalı. Onunla gerçekten tanışmak istiyordum. Doğru mu?" -sesini tekrar alçalttı - "Kızlardan mı hoşlanıyor? Ben de öyle duydum. Ve gerçekten çok tatlı. Japon, değil mi? Bence Japon kızları çok güzel. Ben, bilirsin, o şekilde sallanmam. Ama bir vampir için?" Sırıttı. "Kesinlikle bir istisna yapardım."

Cassandra geri çekildi. Telefonum titredi. Dikkatlice kontrol ettim ve Cassandra'dan bir mesaj geldiğini gördüm. *Bu kadınla konuşmaya ne kadar ihtiyacımız var?*

Ben *de aynı şeyi merak* ederek mesaj attım.

"Ee, Eloise," dedim. "Hakkında-"

"Sence Aaron'la tanışabilir miyim?" dedi. "Kendisinin çıkacağını umuyordum. Tabii ki ben tamamen Size sahip olduğum için çok heyecanlıyım Bayan DuCharme, ama ikiniz de burada olsaydınız ölürdüm. Vampirlere karşı bir zaafım var."

"Gerçekten mi?" Cassandra mırıldandı.

"Ben ve bazı arkadaşlarım -doğaüstü arkadaşlarımız tabii ki- vampirleri seviyoruz. Herkesten daha fazla vampirle tanıştım. Listemdeki bir sonraki şey, bilirsiniz işte, biriyle parti yapmak." O

Kaşlarını imalı bir şekilde salladı. "Bu çok ateşli olurdu. Sence Aaron'la tanışma şansım var mı? Belki daha sonra?"

"Hayır," dedi Cassandra.

Öne doğru eğildim. "Aramızda kalsın, vampirlerle sevişmeyi listenden çıkarırdım. Böyle bir şey olmayacak. Olamaz. Bunu sen de biliyorsun,

değil mi?"

Bana baktı.

"Temel biyoloji," dedim. "Erkeklerin kalkmak için kana ihtiyacı vardır.

Vampirlerin kanı yoktur."

"Yani demek istiyorsun ki

..."

"Evet."

"Viagra mı?"

"Hayır." "Bu

korkunç."

"Bir vampirin ölümsüzlüğünün gerçek trajedisi."

Cassandra üzgün bir şekilde başını salladı. Çok iyi bir oyuncu. Gerçek şu ki, biyoloji saçmalıktır, en azından konu doğaüstü canlılar olduğunda. İçimde çok kötü bir şehir efsanesi başlattığıma dair bir his vardı, bu beni vampirlerin erkek yarısına sevdirmeyecekti.

topluluk. Yine de Cassandra bunu sorun etmiyor gibiydi. "Şimdi, Anita Barrington hakkında ..."

Eloise'in depresyonunu hafifletmek için birkaç dakika ve gazlı pembe bir içecek gerekti ama Anita hakkında konuşmaya başladıktan sonra tekrar rayına oturdu.

Görünüşe göre Eloise de amatör bir ölümsüzlük arayışçısıydı ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. A

Vampirlere olan hayranlık ve ölümsüzlüğe olan açlık el ele gitti.

Arayıcılar genellikle vampirlerin gerçek bir parçasını, üzerinde çalışabilecekleri bir şeyi isterlerdi. Matthew Hull neredeyse deneyleri için en büyük laboratuvar örneğini elde etmek için Zoe'nin kafasını kesti.

Eloise, "Anita Barrington çok ünlü," diye sevindi. "Öldüğünü duyduğumuzda hepimiz 'yok artık' dedik. Bu bir örtbas. Ölümsüzlüğün sırrını buldu ve onu kullandı."

"O zaman onu geçen hafta gördün." "Uh-huh. Tam burada, L.A.'de."

Kadını tarif etmesini istediğimde cep telefonunu çıkardı ve bana bir resim gösterdi. İki kez baktım.

Sonra birinden Anita'yı tarif etmesini istemediğim için kendime lanet ettim, çünkü isteseydim onunla çoktan tanışmış olduğumu fark edebilirdim.

Anita Barrington, Giles'in ortağı Althea'ydı. Şimdi neden onu tanıyabileceğimi düşündüğünü biliyordum. yapmadığım için mutluyum.

"Bunu neden Aaron'a göndermedin?" Cassandra sordu.

"Güvenli olmayan bir bağlantı üzerinden mi? İmkânı yok.

Beni mi istiyorsun?

Şimdi telefonuna göndermek için?"

Ona numaramı verdim, o da gönderdi. İki adım uzaktayken göndermekle, bir metre uzaktayken göndermek arasında ne fark vardı?

iki bin mil uzakta, bilmiyorum.

"Ve sizi gruba katmaya çalışan biriyle buluştuğunu söylemişsiniz?"

"Doğru. Bir sürü arkadaşım var. Doğaüstü arkadaşlarım. Birçoğu Nast'lar için çalışıyor. Ben de çalışıyordum ama orayı sevmedim."

Başka bir deyişle, beceriksizliği yüzünden kovulmuştu. Bir Kabal'dan çıkmanın tek yolu buydu.

"Bu insanlar benim grubumuzun lideri olduğumu düşünmüş olmalı ki benimle konuşmak istediler."

Büyük ihtimalle, Nastlar için çalışmayan birini seçmişlerdir. Böylesi daha güvenli.

"Benimle gerçekten havalı bir barda buluşma ayarladılar. Bana içki falan ısmarladılar." "Onlar mı?"

"Onlar mı?" dedim.

"İki kadın. İsimlerinin Lillian ve Jeanne olduğunu söylediler." Jeanne daha önce tanıştığım genç kadınlardan biriydi.

Giles'in büyük canlanışı, ileride başvurmak üzere sakladığım isimlerden biriydi.

"Bana kendi devrimleriyle ilgili her şeyi anlattılar. Bu kulağa saçma geliyordu. Yani, neden insanların ne olduğumuzu bilmesini isteyelim ki? Arkadaşım Em - o bir cadı - diyor ki eğer

İnsanlar güçlerimizi öğrenirlerse paranoyaklaşırlardı, anlıyor musun? Artık kilit açma büyülerini kullanamazdı ve

kullanmasa bile insanlar kullandığını düşünecekti ve

Cadıların kıramayacağı özel kilitler inşa etmek. Avantajı nerede? Ben göremiyorum."

Eloise'in görüldüğünden daha zeki olduğunu kanıtlıyordu. Ya da daha zeki arkadaşları vardı.

"Yine de bu konuda iyiydim. Bütün arkadaşlarıma söyleyeceğime söz verdim. Sonra oradan ayrıldım ve güneş gözlüklerimi hatırlayana kadar sokağın sonuna kadar gittim. Bu karmaydı, bilirsiniz."

"Karma mı?"

"Kader ya da öyle bir şey. Güneş gözlüklerimi unutmuşum. Çünkü içeri girdiğimde orada Anita Barrington'dan başka kim oturuyordu ve kadınlarla konuşuyordu. O ve bir adam. Ben de Tamamen korkmuştum ama sakın davrandım. Oraya gittim ve gözlüklerimi aldım, belki beni tanıştırlar diye umuyordum ama tanıştırmadılar."

"Yanında bir adam olduğunu söylemiştin." Giles, tahmin ediyordum. "Onu tarif edebilir misin?"

"Ondan daha iyi. Başka bir resimde daha var. Hepsini sana gönderdim. Bir sürü çektim, çünkü arkadaşlarımdan bana asla inanmayacağından emindim."

Telefonumu kontrol ettim. Giles'ın yanında iki kişi vardı. Telefonu Cassandra'ya verdim.

"O hareketle birlikte," dedim. "Liderleri o. Bir adamın adı-"

"Teşekkür ederim Eloise," diye araya girdi Cassandra. "Bu çok yardımcı oldu."

Sözünü kestiğim için onu azarlamak için ona doğru baktım. Yüzündeki ifade beni durdurdu. Fotoğrafa bakıyordu. Beni bakarken yakalayınca telefonu geri verdi.

"Sanırım ihtiyacımız olan her şey bu kadar," dedi Eloise'e. "Savannah? Son bir sorunuz var mı?"

"Hayır."

Biz gitmek için ayağa kalktığımızda Eloise de kalktı. "Hemen gitmek zorunda mısınız? Bir şeyler içmek için kalabileceğini umuyordum. Gerçekten

seni daha iyi tanımak isterim. Çok ilginç bir insana benziyorsun."

Ne güzel bir söz. Benimle konuşuyor olsaydı daha da gurur verici olurdu.

"Birkaç şeyi kontrol etmemiz gerekiyor," dedim. "Ama gelebilirsek yarın ararız. Değil mi Cass?"

"Hmm? Evet, tabii ki."

Bu da hiç dikkat etmediğini kanıtlıyordu. A Orta yaşlı serseri çıkarken elini kızın kışına sürttü ve kızın dikkati o kadar dağılmıştı ki tek kelime bile etmedi. Köpek tasma bileziğini bulduğu masaya dikkatlice geri koymak için yoldan saptığını fark etmedi bile.

"Tamam, ne var ne yok?" Kaldırıma adım attığımızda söyledim. "Fotoğraftaki adamı tanıyorsun, değil mi?"

"Tanıştığınız adam o mu? Gruptan sorumlu olan kişi mi?"

"Um, evet. Hepsi raporumda var. Raporumu okudunuz, değil mi?"

"Göz gezdirdim. Aaron liderin vampir olabileceğinden bahsetti ama senin veto ettiğini söyledi.

Bu fikir bizi ilgilendirmiyordu. Ama o adamdı, değil mi?"

"O bir vampir değil. Sıcak ten. Nefes alıyor. Beni büyülemeye çalışmadı, ki bu işleri kolaylaştırırdı. Vampirlikten şüphelenmemin tek nedeni Roni'nin onun uzun zamandır buralarda olduğunu ima etmesiydi. Bir de Anita Barrington'la tanıştım, O da. Kendisine Althea diyen kadın."

Durakladım. "Gary Schmidt bir şey söyledi ölüksüzlük. Eğer Anita Barrington bu hareketin önemli bir üyesiyse, bunun bir anlamı olmalı. Belki de takipçilerine ölüksüzlük vaat ediyorlar, ki bu saçmalık, ama _."

Cassandra'nın birkaç adım arkama düştüğünü fark ettim. Döndüm. "Cass?"

"Adamın adı neydi?"

"Giles."

"Soyadın?"

Omuz silktim. "Bir tane bulamadım. Yani onu tanıyor musun? O bir vampir değil, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Tamam. Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Henüz değil."

Durdum ve ona döndüm. "Ben senin ortağınım Cass. Beni buraya Lucas getirdiyse, belli ki o-"

"-gerçeği ortaya çıkarmanız için size güveniyor. İşte tam da bu yüzden bunu seninle paylaşmıyorum. Önce birkaç şeyi doğrulamam gerekiyor ve yeni bir şeye başlamadan önce Lucas'a o küçük çocuğun kaybolması konusunda yardım etmeyi bitirmeliyiz.

Ben birkaç telefon görüşmesi yaparken sen de şu koruma meselesiyle ilgilen."

yirmi dokuz

Harika bir plan. Ama koruma olayını *nasıl araştıracağım*dan emin değildim. Sanırım Lucas benden Frankie Salas'ın paraya çok ihtiyacı olduğu ve Kabal'a ihanet edecek kadar çaresiz olduğu ihtimalini araştırmamı istemişti.

Bu açıklama hoşuma gitti. Bryce'ı temize çıkardı. Ne yazık ki, Salas'ın bilgilerini Paige'e çoktan iletmıştim ve o da temiz bir mali sağlık raporu göndermişti. O da İmkânlarına uygun bir daire kiraladı. Arabası için makul bir kredisi vardı ve her ay ödüyordu. Kredi geçmişi temizdi. Eğer bu adamın borcu varsa, bu Uyuşturucu, kumar, kadınlar gibi daha az meşru şeyler. Ama o tür bir adam olsaydı, bunu asla başaramazdı. Bryce'ın koruması olmak için geçmiş kontrolleri.

Diğer tek şey Salas'ın dairesini aramaktı, eğer Larsen'in kaçırılması olayına karıştıysa orada kanıt bırakmış olabileceği umuduyla. İnsanlar bunu her zaman yapar, hatta akıllı insanlar. Ev özeldir. Ev güvenlidir. En azından bir manga polis arama emriyle gelene kadar.

Ben de Troy'u aradım ve güvenlik konusunda ne bekleyebileceğimi sordum.

"Evimde sahip olduğum tek şey bir kedi," dedi. "Ve o benim bile değil. Sadece garajda yaşayan bir sokak kedisi ve muhtemelen bir hırsız evine kadar takip ederdi. Günlerimin çoğunu Bay Cortez'i koruyarak, gecelerimin çoğunu da onun evinde uyuyarak geçiriyorum. Evde daha fazla kalan adamlar bile rahatsız olmaz.

Onlar koruma. Yüksek teknolojikli güvenliğe ihtiyaç duyduklarını düşünmeleri kötü görünüyor."

"Eşyalarını korumaları gerekmiyor mu?"

"Eğer kariyer sahibi bir korumaysanız pek bir şey yok. Kesinlikle Cabal sırları değil. Çok fazla evrak işi almıyoruz. Evet, ben alıyorum, ama bunun nedeni korumalardan

sorumlu olmam.

ve emin olabilirsiniz ki nadir izin günlerimde eve götürmek. Her neyse, korumalar Kabal sırlarına vakıf değildir."

"Cehennem gibi," dedim. "Bahse girerim Benicio da dahil olmak üzere şirketteki herkesten daha çok şey biliyordur."

Güldü. "Beni neden yanında tutuyor sanıyorsun? Ama hiçbir şey yazmadığıma da emin olabilirsiniz. Her şey ait olduğu yerde, kafamın içinde kalıyor."

Bu da onu sektördeki en iyi koruma yapan şeydi. Ve umarım diğer korumalar söz konusu olduğunda ne konuştuğunu bilen biriydi.

Cassandra o kadar dalmıştı ki, ben durduğumda Salas'ın apartmanının dışında, sanki sersemlemiş gibiydi ve "Buraya kadar mı? Hazırlandık mı?

Aletleriniz olması gerekmez mi?"

Aletleri getireceğine söz verdiğinde ısrar ederek onunla dalga geçtim ama dikkatinin çok dağınık olduğu ve şaka yaptığımdan emin olmadığı belliydi. Ona Troy'la yaptığım konuşmayı anlattım.

onun mantıklı olduğunu kabul etti.

Biz de Salas'ın apartmanına girdik.

Kilidini açtıktan sonra içeride yaşayanları kontrol etti. Evin temiz olduğundan emin olunca, onu otoparkı koruması ve Salas eve gelirse beni uyarması için dışarı gönderdim. Sonra aramaya başladım.

Dairesi daha çok ayda sadece birkaç gün Los Angeles'ı ziyaret eden bir adamın ikinci konutu gibi görünüyordu. Dolapta birkaç giysi, banyoda minimal banyo malzemeleri, buzdolabında bir şişe ketçap ve bir kasa bira. Adamın kapısını kilitlemek zorunda kalmasının tek nedeni bir televizyon ve birkaç oyun konsolu. Bunun zaman kaybı olduğu kısa sürede anlaşıldı.

Salas'ın giysilerine son bir kez bakmak için yatak odasına girdim. Arkamda bir döşeme tahtası gıcırdadı.

"Sana beklemenı söylemedim mi-?" Bir adam bana doğru atılırken döndüm. İri, kaslı ve siyah saçlıydı. Frankie Salas.

Yanından geçmeye çalıştım. Beni yakaladı ve eliyle ağzımı kapattı.

"Bir büyü yap ve senin lanet ses kutunu sökeyim, cadı."

Diz kapağına tekme attım. Çizme topuğum keskin ve sert bir şekilde vurdu ve elini gevşetmesini sağladı. Kıpırdandım ve geri çekildim.

"Konuşmamız gerek," dedim. "Birisi bu aktivist grubun sizinle temasa geçtiğini bildirdi. Onlara katılmadığınıza eminim, ama sormak istiyorum-"

Sağ yumruğunu karnıma doğru savurdu. Ondan kaçarken, boğazıma sürpriz bir darbe indirdi. Nefes alamadan soluk soluğa kaldım. Beni yakaladı. Hâlâ boğuluyordum. Yumruğumu karnına indirmeyi başardım. Bir tuğla duvara da çarpabilirdim.

Dövüştüm. Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum. Ya da benim iki katım bir adamla dövüşmüyor olsaydım, yapabilirdim. Salas'ı alt edemeyeceğimi hemen anladım ve gözümü kapiya diktim. O *da bunu hemen* anladı ve yaklaşmama izin vermedi.

Bir saat boyunca dövüştük demek isterdim. Daha çok on dakika gibiydi. Dürüst olmak gerekirse beş. Sonunda beni duvara yaptırdı ve yerden aldığı kirli bir çorabı ağzıma soktu.

"Neden burada olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi. "Çocuğun kaçırılmasından Bryce'ı sorumlu tutmak için kanıt yerleştiriyorsun."

Başımı salladım ve açıklayabileceğimi işaret ettim, ama o hala büyü yapabildiğini düşünüyordu ve çorabı çıkarıyorum.

"Sen açgözlü küçük bir kaltaksın," dedi. "Tıpkı annen gibi. Onlardan biriymiş gibi davranarak Nast'ın parasını ele geçirebileceğini sanıyorsun. Ama değilsin. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Herkes biliyor."

Annemin Kristof'u hiçbir zaman babam olarak göstermediğini söyleyebilirdim. Kokan çorap bu planı suya düşürdü.

Salas'ın zaten benim katkıma ihtiyacı yoktu. Tek başına atıp tutmaktan oldukça mutluydu.

"Sean'ı emmişsin," dedi. "Sana bir güven fonu verdiğini biliyorum. O iyi bir adam ve sen bundan faydalandın. Ama Bryce'a böyle davranamazsın. O insanların sandığından çok daha zeki. Bir gün o da CEO ve ben de onunla birlikte gideceğim, bu yüzden herhangi bir cadı fahişenin onun şansını mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Konuşmak istediğimi belirttim. Beni görmezden geldi.

"Peki şimdi seninle ne yapacağım? Ne yapmak istediğimi biliyorum. Cesedini Pasifik'e atmak. Ama eğer birisi Bryce suçlanırdı. Bu yüzden düşünüyorum-"

"Frankie?" Bryce'ın sesi idi. "Temiz kıyafet bulman ne kadar sürüyor?"

Salas kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Üzerimi değiştiriyordum." "Ve gözetlememden mi korkuyorsun? Acele et, tamam mı?"

Salas daha yakına eğildi. "Sen burada bekle. Bryce'tan kurtulmam gerek."

Başımı salladım. Ne yazık ki Salas yatağa oturmama izin vermeye niyetli görünmüyordu. Çekmecesinden kelepçeleri aldı. Onları daha önce orada görmüştüm. İş için olmadıklarından şüphelenmiştim.

Gerçi bunları kullanma konusunda pek pratiği yok gibiydi, en azından mücadele eden kadınlar üzerinde. El yordamıyla hareket ederken, ağızındaki tutuşu onu ısırmama yetecek kadar gevşedi. Bir çığlık attı ve ben de çekerek kurtuldum.

"Frankie?" Bryce söyledi.

Salas üzerime geldi. Yolundan çekildim.

"Dinle," diye fısıldadım. "Bryce'ın beni burada bulmasını ben de istemiyorum ama beni o kelepçelerin içine koymayacaksın. Şimdi git, ben de saklanayım ve bunlar hiç olmamış gibi davranalım."

"İçeride bir kız mı var?" Bryce aradı. "Eve uğrayıp seks yapmanla ilgili bir sorunum yok ama bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum." Bir duraklama. "Frankie?"

Salas ve ben karşı karşıya geldik, sonra o saldırdı. Yolundan çekildim ama omzuma vurdu ve ben de büyük bir

gürültüyle şifonyere çarptım.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Bryce. "Sana bir çalışan gibi davranmamam, cevap vermeyi bile hak etmeyen ezik bir arkadaşımı gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor." Salas kapıyı tutamadan kapı uçararak açıldı.

"Bana biraz saygı göster yoksa-"

Bryce kısa bir süre durdu. "Savannah?"

"Göründüğü gibi değil patron," dedi Salas.

"Peki neye benziyor?"

"Biliyorsun, sana ulaşmak için beni baştan çıkardı. Bunu asla yapmam."

"Yapacağını düşünmemiştim. Tabii senin baştan çıkarma anlayışın yarılmış bir dudak, yırtılmış giysiler ve kelepçeler içermiyorsa." Bryce durakladı. "Olabilir ama burada olanın bu olmadığından eminim."

"İçeri zorla girmiş," dedi Salas. "Kayıp çocukla ilgili bizi suçlamak için kanıt yerleştiriyor."

"Hayır," dedim. "Üzerimde herhangi bir kanıt görüyor musunuz? Devam edin ve arayın. Ben bir şey getirmediğim ya da bırakmadım."

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Salas dedi ki. "Televizyon izliyorum. Saç, DNA ya da sadece olay yeri ekibinin bulabileceği bir şey yerleştirmişsin. Cortezler o çocuğu kaçırdı ve sen de Bryce'ı suçlamaya gönüllü oldun, bu yüzden çocuktan örnekler aldın."

"Böyle mi düşünüyorsun? Güzel." Bryce'a döndüm. "Sean'ı ara. Lucas'la birlikte. Ona burada bulunduğumu ve korumanın ne yaptığını düşündüğünü söyle. Bu herhangi bir adli kanıtı lekeleyecek ve-"

Salas, "Sean onlara bunu hariç tutmalarını söylerse," dedi. "Belki de bunun Bryce'ı CEO koltuğu yarışından çıkarmanın kolay bir yolu olduğuna karar verir."

"Sadakatini takdir ediyorum Frankie," dedi Bryce. "Ama ben CEO olmak için yarışmıyorum. Olsaydım bile Sean bunu bana asla yapmazdı."

"Ama belki-"

"Hayır."

"O haklı," dedim. "Sean bunu yapmaz. Burada olduğumu bile bilmiyor. İşte bu yüzden asla kanıt yerleştirmem. Bana inanmakla Bryce'a inanmak arasında bir seçim yapmak gerekirse, bu bir yarışma olmaz. Bryce kazanır."

Bryce'ın gözlerinin arkasından, o kadar da emin olmadığını belirten bir bakış geçti. Yine de Sean'ı tanıyan herkes küçük kardeşinin her şeyden önce geldiğini bilirdi.

Bana döndüğünde sesi sakinleşti. "Peki burada neler oluyordu Savannah?"

Salas'a anlatmaya çalıştığım hikâyenin aynısını ona da anlattım. Lucas, Salas'ın doğaüstü kurtuluş grubunun üyeleriyle görüldüğünü duymuştu. Bir Kabal oğlunun kişisel korumasını dönüştürmek ciddi bir sorun olurdu. Ben de iddiaları araştırmak için içeri girdim.

"Ama hiçbir şey bulamadım."

"Tabii ki hayır," dedi Salas. "Çünkü kimse bana yaklaşmadı."

"Benim yaptığımı kim düşünüyor?"

Bryce söyledi. "Neyi yaptın?"

Bakışlarıma karşılık verdi. "Bu grupla ilgili ipuçlarının peşinde değilsin. Larsen'in kayboluşunu araştırıyorsun. Frankie söyledi. Kanıt yerleştirmeye gelmedin. Kanıt aramaya geldin. Peki kim benim olduğumu düşünüyor?"

"Bahse girerim Sean'dır," dedi Salas.

Bryce'ın mavi gözlerinde öfke alevlendi. "Şunu keser misin? Sean değil. Asla Sean olamaz." Bana döndü. "Lucas, değil mi? Ne bulmuş?"

"Buldun mu?"

"Eğer korumamın dairesine izinsiz giriyorsan Çünkü Lucas beni işaret ettiğini düşündüğü bir şey buldu. Sahte kanıt. Gerçek kaçırın tarafından yerleştirilmiş."

"Hayır-"

"Elbette var. Lucas beni sebepsiz yere soruşturamazdı. En azından savunmamı hazırlamam ve suçluyu bulmam için bana bir şans verin. Bunu kim yaptıysa Nast Cabal'ın tüm gazabını üzerinde hissedecek. Kötü

Yabancıların bizden çalması yeterince kötü. Kendi içimizden biri çalarsa daha da kötü olur."

Kabal'ın içinden birinden şüphelendiğimizi söylememiştim. Kimse böyle bir şey söylemedi. Bryce'ın endişeyle gerilmiş, gözleri benimkinin yarım santim sağına sabitlenmiş yüzüne baktığımda suçluluk duygusu gördüm.

Başardı.

Hayır, Bryce değil.

Neden Bryce değil? Onun olmasını istemediğin için mi?

Davis'in bu işin açıkça bir amatörün işi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Genç, Cabal'da yüksek mevkide olan, işi başarmak için gerekli erişimi sağlayabilecek ama doğru yapacak deneyime sahip olmayan biri. Sean'ın Dahl'larla olan şifresini bilebilecek biri.

Sean'ın Bryce hakkında bana sırlarını anlattığı onca zamanı düşündüm. *O çok kızgın, Savannah. Sadece sana değil. Sadece sana değil.*

her şeyi ve herkesi. Benimleyken daha iyi saklıyor. Ama çok fazla öfke ve kızgınlık var. Yasal işler için biçilmiş kaftan değil ve bundan nefret ediyor. Kendi işini bulmak için çok uğraşıyor.

Kabal'daki yerini aldı ve sonra baktı ve beni gördü.

ve beni seviyor, ama bir bakıma benden nefret de ediyor.

Eğer Giles ve grubu üst düzey bir Kabal üyesi istiyorlarsa, hem de hırslı biri, Bryce'tan başkasına bakmalarına gerek yoktu.

"Savannah?"

"Lucas'ın elinde ne var bilmiyorum, eğer bir şey varsa. Benden sadece buraya gelip korumanı kontrol etmemi istedi. daire."

"Ne olduğunu sormadın mı?"

"Ben kıdemsiz bir dedektifim. İki hafta önce sadece resepsiyon görevlisiydim. Kimse bana bir şey söylemiyor-"

"Ama yapabilirler."

Bana sorma, Bryce. Lütfen bana sorma.

"Onda ne olduğunu öğrenebilirsin, değil mi?" Gülümsedi, ne kadar acı verici olsa da iyi davranmaya çalışıyordu.

"Kardeşine kendini savunması için bir şans ver."

İlk defa bir ilişkiyi kabul etmişti. Benimle oynuyordu. Ve bu acıttı. Çok acıttı çünkü bunu çok istiyordum.

"Bana söylemeyecek," dedim. "Ama her ne ise, soruşturmanın henüz ilk aşamalarındayız ve Larsen'i kaçıranı cezalandırmaktansa onu geri almakla daha çok ilgileniyoruz. Eğer sadece, bilirsin, *geri getirilseydi*, bu iş biterdi. Lucas soruşturmayı bırakır, biz de dikkatimizi bu gruba geri verir ve kaçırmaz."

Gözlerindeki bakışı gördüğümde bu işe karıştığına dair tüm şüphelerim yok oldu. Gözlerindeki bakış, bu işe bulaşmış bir adamın bakışı değildi.

Büyükbabamızın acımasız gaddarlığını ya da babamızın acımasızlığını miras almıştı. Bu, boyundan büyük işlere kalkışmış, olmadığı bir şey olmaya çalışan bir çocuğun bakışıydı,

Diğerlerinin beklediğini düşündüğü bir şey. Dehşet, pişmanlık ve çaresizce yardım isteyen bir bakıştı bu. Ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

"Benim bu işle bir ilgim olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Elbette hayır," dedim. "Sadece diyorum ki... bilirsin... eğer Burada bunu kimin yaptığını bilen başka biri varsa, bu işe karışmamış olsa bile, belki bir mesaj iletebilir."

Salas'a pek de gizli olmayan bir bakış attım. Bryce beni inceledi ve o beklenmedik delici bakışta babamızın bir parıltısını gördüm.

"Çok geç değil," dedim. "Bu düzeltilebilir."

Yüzünde bir umut belirdi ama uzun sürmedi. Bir hata yapmıştı ve bir çıkış stratejisi istiyordu ama bunu sağlayacağıma güvenmiyordu. Bunu düzeltmenin o kadar kolay olduğuna inanmıyordu. Benim de inanmadığımı anlayabiliyordu.

"Bu izinsiz girişle ilgili olarak Kabal'a şikâyetle bulunmayacağım," dedi. "Ama senden Lucas'a bir mesaj iletmeni rica ediyorum. Artık babası için çalıştığına göre, böyle şeyler yapıp tarafsız olduğunu iddia edemez. Bir hükümet üyesini soruşturmaya karar vermeden önce çok ama çok iyi düşünmeli."

başka bir Cabal ailesi." Salas'a baktı. "Hadi gidelim. Eminim Savannah ayrılırken kapıyı kilitleyecektir."

Koşacaktı. Ellerinden anlayabiliyordum. Ceketıyla uğraşırken titriyordu. Kaçacaktı ve gitmesine izin verip vermeyeceğimi test ediyordu.

Eğer onun suçlu olduğunu ve kaçacağını düşünseydim, o zaman onu durdurmalıydım. Başka biri olsaydı. yapardım. Ben de isterdim. Ama orada öylece durdum, aptal aptal onu izledim.

Kapıya kadar geldi, sonra arkasına baktı. "Savannah ..."

"Tamir edebilirim," dedim. "Gerçekten yapabilirim."

Hüzünlü bir gülümseme. Kaybolmuş küçük bir çocuk gülümsemesi. Sonra ceketini topladı ve "Düzeltecek bir şey yok," dedi ve kapıyı açtı.

Bir adım attı ve Cassandra'ya çarptı. Önce Bryce'a, sonra Salas'a, sonra da bana baktı.

"Her şey yolunda," dedim.

Salas kapıyı kapattı ve ayak sesleri koridorda yankılandı.

"İyi ki seni kontrol etmeye karar vermişim," dedi.

"Otoparktan gelmediler. Sanırım oranın benim için en iyi yer olmadığını söylemiştim."

"Biliyorum. Yanılmışım."

"Evet, eğer her şey yolundaysa, o zaman-" Bana baktı. "İyi değil, değil mi? Ne oldu?"

"Bu Bryce," dedim. "Larsen ve Dahl'ları aldı." "Ne?

Buldun mu-?"

"Hiçbir şey," dedim. "Bir şey bulamadım ve o da bir şey söylemedi ama bunu söyleyebilirim. Kaçırılma olayının arkasında o vardı, ve gitmesine izin veremem yoksa kaçırır."

Kapı koluna uzandım ama sanki ağır çekimde hareket ediyordum, kapı milyonlarca kilometre ötedeydi, topuz dönmeyi reddediyor.

Cassandra elimi tuttu. "Gittiler Savannah. Gitmemiş olsalar bile onu durduramazsın. Onu durduramayız."

Onu. O vahŖi korumayla olmaz. Ve kanıtın yokken olmaz.
Lucas'ı ara ve ona olanları anlat. Eğer Bryce masumsa,
Cabal'a geri döner ve her Ŗey çözülr. Ve eğer kaçarsa ... ?"
Eli koluma dolandı. "O zaman kaçır ve sen de elinden
gelenin en iyisini yaparsın.
olabilir."

Ama ben yapmadım. Ve ikimiz de bunu biliyorduk.

otuz

Lucas'a şüphelerimi anlattım. Bryce'ın gitmesine neden izin verdiğimi sormadı, sadece daireden çıkmamı ve benimle daha sonra buluşacağını söyledi.

"Artık telefonu kapatabilirsin," dedi Cassandra. "Sanırım Lucas'ın bağlantısı en az bir dakika önce kesildi."

"Ah, doğru ya. Ben sadece-"

"Çaya ihtiyacım var. Ve temiz havaya." "Ne?"

Bir elini sırtıma koydu ve beni kapıya doğru itti. "Yakınlarda bir park olduğunu fark ettim ve eminim köşede bir kahve dükkânı vardır. Burada her zaman vardır. Bir çay. Bir park bankı. Bir hikaye. İhtiyacın olan şey bu."

"Bir hikaye mi?"

"Şu Giles denen adam hakkında. Onun hakkında bir şeyler duymak istiyorsun, değil mi?"

"Başka bir deyişle, dikkat dağıtmaya ihtiyacım varmış gibi görünüyorum." "Umutsuzca."

Dairenin kapısını açtı ve beni dışarı çıkardı.

Ben bir kahve içicisiyim. Stresli olmadığım sürece çay benim için fazla sakinleştirici ve Paige "sakinleştirici"nin tam da doktorun istediği şey olduğuna karar veriyor. Paige bana çay yaptığında Cassandra'nın da etrafta olduğundan eminim ve her zamanki gibi

dikkatini verdi. Bana bir papatya çayı ve bir dilim limonlu kek aldı, beni تنها bir park bankına oturttu ve bana bir hikaye anlattı.

"Gerçek adı Gilles de Rais," diye başladı. Sonra yüzümü inceledi. "Bu ismi tanımadın mı?"

"Yapmalı mıyım?"

"Elizabeth Báthory efsanesini biliyor musunuz?"

"Elbette. Drakula'nın kaynaklarından biri. Yüzlerce köylüyü öldürdü ve kanlarıyla yıkandı, bunun onu sonsuza kadar genç tutacağını düşündü. Yargılandı, mahkum edildi ve duvarlara kapatıldı. Bu insan efsanesi. Doğaüstü olan ise onun bir vampir olduğunu söylüyor. Ayrıca bir ölümsüzlük-"

Durdum. "Bir vampirin yarı ölümsüzlüğünden memnun olmadığı söyleniyordu. Bunu uzatmak için deneyler yapıyormuş. Başka bir deyişle, o bir Ölümsüzlük arayıcısı. Bir bağlantı var, değil mi? Anita Barrington'la."

"Belki de. Başka ne biliyorsun?"

"Vampir arkadaşlarının onu öldürdüğü için kınadığını ve onu duvarlara hapsedip ölüm hikayesini yaratanlar da onlardı. Efsaneye göre ölümlülüğün tedavisini buldu, yani bugün hala duvarlar arasında. Sadece kimse nerede olduğunu bilmiyor, çünkü her vampir

Onu oraya koyan kişi vefat etti. Peki Gilles de Rais kim? Báthory'nin bir takipçisi mi?"

"Tam tersi," dedi Cassandra. "De Rais, Báthory'den neredeyse bir asır öncesine dayanıyor. Joan of Arc ile birlikte savaşmış bir Fransız şövalyesiydi. Efsaneye göre yüzlerce çocuğu öldürmüştü. Bazıları bunun bir iblis adına okült bir kurban olduğunu iddia etse de, mahkeme kayıtları onun modern bir seri katile daha yakın olduğunu, çocukları cinsel zevk."

Tanıştığım adamı düşündüm, onunla konuştuğumu, hatipliğini dinlediğimi, yeteneğine hayran kaldığımı hatırladım. Kendimi hasta hissettim.

"Bu insanların hikâyesi," diye devam etti Cassandra. "Báthory efsanesinde olduğu gibi, doğaüstü varlıklar için de başka bir efsane var."

"Eminim ölümsüzlük arayışında olduğunu iddia ediyordur."

"Başarılı biriydi. Kayıtlara göre işlediği suçlar yüzünden asılmış. Hikayelerimiz onun hayatta kaldığını söylüyor."

"Ve bizimkiler doğru mu?"

"Kimse bilmiyor," dedi Cassandra. "Bazıları onun Báthory'ye işlediği suçlarda yardım ettiğini ve ölümsüzlüğe ulaşmasına yardımcı olduğunu söylüyor."

Diğerleri ise sadece onun örneğini izlediğini söylüyor.

onun malikanesinden notlar almıştı. Son dört yüz yıldır, doğaüstü varlıklar Gilles de Rais'i canlı gördüklerini iddia ediyorlardı. Onunla konuştuklarını iddia ettiler. Onunla işbirliği yaptıklarını iddia ettiler. Birçok rapor olmasına rağmen, hiçbiri doğrulanamadı."

"Ama onunla tanıştınız, değil mi? Onu fotoğraftan tanıdınız."

"Fotoğraftaki adamla tanıştım," dedi. dikkatlice. "Kendisine Gilles de Rais diyordu. O zamanlar şüpheciydim. Hâlâ da öyleyim. Ama o de Rais mi yoksa sadece kimliğini iddia etti, söyleyemem. Bu konu tartışmalı. Önemli olan, bu adam her kimse, onunla altmış yıl önce tanıştığımdan beri hiç yaşlanmamış olması. O zaman bir vampir değildi ve eğer haklıysanız, şimdi de bir vampir değil."

"Bu da de Rais olsun ya da olmasın, ölümlülüğün tedavisini keşfettiği anlamına geliyor."

"Öyle görünüyor."

Cassandra, Giles'la İkinci Dünya Savaşı sırasında, kaybolan askerlerle ilgili bir hikâyeyi araştırırken tanışmıştı. Belli belirsiz Konsey arşivlerinde okuduğumu hatırlıyorum. Küçük bir grup Amerikan askeri savaşın hemen sonunda işgal altındaki Fransa'da hareket halindeydi. On tanesi bir gece bir ahırda uyumaya gitmiş. Ertesi sabah biri uyandığında yalnızdı ve samanlardaki kan lekeleri dışında yoldaşlarından hiçbir iz bulamamıştı.

Sorgulandığında, asker bütün gece ahırda olmadığını itiraf etti. Çiftçinin bir kızı vardı ve hepimiz bunun nasıl olduğunu biliriz. Onunla buluşmak için gizlice kaçmış. Kız bir şişe şarap getirmişti ve adam ahıra geri döndüğünde bitkin, mutlu ve sarhoştı.

Eşyalarını kapının yanına kurmuştu, böylece gizlice girip çıkabilecekti ve orada başka birinin olup olmadığını fark etmeden uykuya dalmıştı.

Muhtemelen o yokken birileri gelmiş, askerleri öldürmüş ve sürükleyerek götürmüşlerdir. Her ne kadar olası görünmese de, hikâyenin sonu bu olsaydı, tek sonuç bu olurdu. Ama bu son değildi.

Sonraki aylar boyunca yerel çiftçiler öldürülen ve kanları akıtılan sığırlardan şikayetçi oldular. Ardından, yırtık pırtık Amerikan üniformaları giymiş, zayıf ve çukur gözlü adamlar ormanda görülmeye başlandı. Anlatılanların çoğunda askerler görülür görülmez kaçmışlardı. Birkaçında ise saldırdılar. Bazı tanıklar onları savuşturmayı başarmış. Diğerleri saatler sonra ormanın zemininde, boyunlarında delinmiş yaralarla halsiz bir şekilde uyandılar. Bazıları hiç uyanamadı ve tıpkı sığırlar gibi kanları çekilmiş halde bulundu.

Haber Amerikan konseyine ulaştı. Savaş sona ermişti ama Avrupa'daki muadilleri hâlâ darmadağındı ve kimse yorum yapmak için onlara ulaşamıyordu. Askerler Amerikalı olduğu için konsey Cassandra'yı soruşturma için gönderdi.

"Gitmek istemedim," dedi. "Yakın zamanda işgal edilmiş bir savaş

Bölge mi? Yeşil Bereli gibi mi görünüyorum? Hikaye de bir o kadar saçmaydı. Eğer o ölü adamlar bir şeyse.

açıkça zombiler ve kan akıtma ayrı bir olay. Konsey birini gönderme ihtiyacı hissettiyse, bu bir büyücü olmalıydı. Ama hayır, dili biliyorum ve bölgeye aşina olduğumu kabul etme hatasını yaptım, bu yüzden beni seçti."

Konsey, bir başka delegenin daha Cassandra'ya eşlik edecektim ama o reddetti. O Fransızdı, Kurşunlara karşı savunmasızdı ve saldırganları ısırtığıyla etkisiz hale getirebiliyordu. Karşılaşacağı en büyük tehlike, sıcak banyolardan ve temiz kıyafetlerden vazgeçmek zorunda kalmasıydı.

O da gitti.

"Kuşkularıma rağmen, kısa süre sonra bunu yaptığımıza inandım. Gerçekten de bir vampir var. İki canlı kurban buldum ve ikisinin de boyunlarında iyileşmiş ısırık yaraları vardı. İkisi de ormanda. Her ikisi de Amerikan üniforması giymiş bir adam

görmüştü.

Söylentileri duyduktan sonra kaçmışlar. Asker peşlerine düştü ve onları yakaladı. Boyunlarını ısırdı. Boğuşular. Sonunda zayıfladılar ve bayıldılar."

"Vampir saldırısına benziyor ama tam olarak doğru değil," dedim.

"Aynen öyle. Her iki hesapta da beni rahatsız eden şey buydu. Vampirin tükürüğü hızlı bir bilinç kaybı ve hafif bir retrograd amnezi yaratmış olmalı."

Bu da hızlıca bayılacakları ve saldırıyı unutarak uyanacakları anlamına geliyordu.

Devam etti. "Burada böyle bir şey olmadı. Dahası, tarif ettikleri şey bir vampirden çok bir zombiye benziyordu. Askerler kirli ve yırtık pırtık üniformalar giymişlerdi. Derileri griydi ve çürümüş et kokuyorlardı."

"Belki de vampirlerin daha önceki evrimsel bir formu," dedim. "Kurtadamların Alaska'da bulduğu şu Şekil Değiştirenler gibi. O bölgede erken vampirlerden oluşan bir cep olabilir ve askerlere bulaşmış olabilirler. Bu da vampirliğin bir ısırla bulaştığına dair insan efsanelerini açıklar. Ayrıca, eğer gerçekten çürüyorlarsa, bu dışarıdaki doğaüstü varlıkların neden onları bilmediğini açıklar. Yarı ölümsüz olmak yerine, aslında çürüyorlar ve hızla ölüyorlar."

"Benim düşüncem de buydu. Bunu konseydeki araştırma uzmanıyla görüşmek istedim. Ancak o sırada cep telefonumdan bir arama yapmak basit bir mesele değildi. Savaş bitmiş olabilirdi ama Amerika ile iletişim hala zordu. Paris'ten çok uzaktaki küçük bir köyden bu imkansızdı. Bu yüzden bir yandan kanıt toplamaya devam ederken bir yandan da yaratıklardan birini görme umuduyla ormanda gezintiler yapıyordum.

Birkaç kez bir şekil gördüm, ancak herhangi bir yaşam nabızı algılamadım. Kovaladığımda kaçıyordu. Hatta bir keresinde kaçmayı denedim, belki bu onu ikna eder diye ama ters yöne gitti."

"Sanki başka bir yırtıcı hissetmiş gibi."

Başını salladı. "Sonra, geldikten bir hafta sonra, kaldığım köy hanına bir adam geldi. Kendisini Guy Leray olarak tanıttı. Giles olarak tanıştığınız adamdı. Bir oda tuttu ve hancıya bizi tanıştırmasını söyledi. Ben bir süredir Paris'ten gelen ve vampir askerleri araştıran bir gazeteci gibi davranıyordu. Leray bir yazar olduğunu ve olayla ilgili korkunç bir roman yazmayı planladığını söyledi. Bilgi paylaşabileceğimizi umuyordu. Daha yeni geldiği için ona dedim ki

tek yönlü bir takas gibi görünüyordu. Özür diledi ve geri çekildi. Ertesi sabah odamdan çıkarken benimle karşılaştı ve bana bir ipucu önerdi. Rapor edilmemiş bir saldırı duymuştu. Kurbanla görüşmek için ona eşlik etmek ister miyim? Ben de gittim. Bu son kurbanın hikayesinde yeni bir şey yoktu.

Leray'e kendi araştırmamdan birkaç işe yaramaz bilgi sunarak karşılık verdim. Sonraki birkaç gün boyunca, o benim

acımasızca. Bu romantik bir arayış değildi. Profesyonel bir arayış da değildi. Adam beni huzursuz ediyordu ve onun doğaüstü bir varlık olduğundan, belki de benim ne olduğumu bildiğinden şüphelenmeye başladım."

"Ama kendisi bir vampir değildi."

"Hayır. Yaşam sinyali veriyordu. Sonra bir av köpeğinin sığ bir toplu mezar bulduğu haberi geldi. Köylüler mezarı kazdıklarında, ilk kaybolduklarında öldüklerini düşündüren çürüme halindeki askerleri buldular. Yerel çiftçiler mezarın içine kazıklar çakmaya başladı.

Yetkililer gelmeden önce askerlerin kalpleri. I

Kazığa oturtulmadan önce bir cesedi incelemeyi başardım ve adamın ölmüş olduğunu kesin olarak söyleyebilirim. Yine de birkaç askerin üniformasının ön kısmı kurumuş kanla kaplanmıştı."

"Sanki besleniyorlarmış gibi."

"Öyle görünüyordu, ancak vampir olmadıkları bozulmalarından belliydi. Bir büyücü tarafından yetiştirilen ve vampir gibi davranmaya zorlanan zombiler olduklarını düşünmüştüm. Konsey raporu bunu söylüyor. Ama bir şey vardı ki

o raporun içine. Bununla ilgili bir olay. Cesetler bulunduktan sonra

çıkarıldıktan sonra, büyücüyü bulup bulamayacağımı görmek için birkaç gün kasabada kalmaya karar verdim. Merak etmeye başladım.

Leray ve o da benim ne olduğumu böyle bildi."

Ölü çağıranlar ölülerle uğraşır. Bir vampir -Cass kabul etmekten ne kadar nefret etse de- ölüdür ve büyücüler bunu anlayabilir.

"Guy Leray'in cesetlerin bulunduğu sabah kasabadan ayrılmış olması da bu varsayımı destekliyor. Eğer sorumlu oysa, başka bir doğaüstünün araştırdığını fark ettiğinde sinirlenmiş olmalı. Beni durduramayınca zombilerini durdurdu, onları gömdü ve gitti. Yine de ertesi gece odamda ziyaretçiler olduğunu hissederek uyandım. İki kişi yanımda duruyordu.

yatağımda, başımı kesmenin en iyi yolunu tartışıyorlardı."

"Güzel," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gözlerimi kapattım ve dinledim. I Palayı taşıyan kişi, onu bir ısırıkla etkisiz hale getirdi ve silahını aldı. Arkadaşı kendini yere atarak merhamet diledi. İkinci bir ısırık onu etkisiz hale getirdi. I onları bağladılar ve uyanana kadar beklediler.

"Gilles de Rais'in peşinden bölgeye geldiklerini söylediler. Doğal olarak kimi kastettiklerini biliyordum. Ben gençken hizmetçilerimiz birbirlerini de Rais'in hikâyeleriyle korkuturlardı. Bir vampir olarak bu ismi ve varlığının devam ettiğine dair söylentileri birçok kez duymuştum.

Onlar gibi

Adamı tarif edince Guy Leray olarak tanıdığım kişi olduğunu anladım. İki muhtemel saldırganım Fransız'dı.

Ölümsüzlük avcıları -şamanlar- onun burada olduğuna dair bir söylenti duymuşlar ve hizmetlerini sunmaya gelmişlerdi. çıraklar."

"Hayranlar," dedim.

"Evet. Onun gözüne girmenin çok zor olduğunu duymuşlar. Sonra beni fark ettiler. Çoğu arayışçı gibi onlar da vampir ilmine kafayı takmışlardı ve birçok vampirin adını ve tanımını biliyorlardı."

"Sen de dahil."

"İdollerini için mükemmel bir adak olacağıma karar verdiler. Onları korkunç bir hata yaptıklarına ve aslında ormanda önemli bir ritüel gerçekleştiren de Rais ile birlikte çalıştığıma ikna ettim. Eğer isterlerse, ben ona götürebileceğimi söyledim. Ne yazık ki adam umduğum kadar saf değildi ve biz ormanın derinliklerine doğru yürürken saldırdı. Ortağı da onu takip etti. İkisini de öldürmek zorunda kaldım, bu yüzden hikayemin bu kısmı konsey kayıtlarında yer almıyor."

Kurtadam Sürüsü gibi pek çok doğaüstü kurum yirmi birinci yüzyılda daha liberal düşünmeye başlamış olsa da, ırklar arası konsey için neredeyse tam tersini iddia edebilirsiniz. Coven cadıları tarafından yönetilen bu konsey, tarihsel olarak çatışmaların çözümünde şiddetten uzak bir yaklaşım benimsemişti; o kadar şiddetten uzaktı ki bir çatışmayı nadiren çözüyor ve kayıt tutucu olmaktan öteye gidemiyorlardı. Eğer Cassandra iki doğaüstünü öldürmüş olsaydı, kendini savunmak için bile olsa Bunun kendilerine kötü yansıtacağından ve hesabın silineceğinden korkuyorlar.

"Gilles de Rais'in gerçek bir konsey üyesi tarafından görüldüğü iddiasını içermesi, onları kayıt konusunda daha da isteksiz hale getirdi. Bu kısma katılmıyorum. Bırakın kötü şöhretli de Rais'i, bir ölümsüzle karşılaştığıma bile inanmıyordum. Belki de askerleri öldürüp zombilerini diriltten bir büyücü olduğunu düşünmüştüm. ölümsüzlük deneyleri yapan Gilles de Rais olarak ününü arttırmak için onlara vampir gibi davranmaları talimatını verdi. Şimdi, rastladığım şeyin devam etmekte olan bir ölümsüzlük deneyi olduğundan şüpheleniyorum."

Cassandra'nın teorisi görüldüğü kadar çılgınca bir varsayım değildi. Araştırmacılar ölümsüzlüğü düşündüklerinde, bunun dünyamızdaki iki örneğine yönelirler: vampirler ve zombiler. En çok ilgiyi vampirler çeker, ebedi gençlik

Özellikle de alternatifi sonsuza dek çürümek olduğunda.

Ama eğer de Rais zaten ölümsüzse, neden Deneyler mi? İki açıklaması var. Birincisi, o Gilles de Rais değildi, onun kimliğine bürünmüş ve asker deneyinden sonra ölümsüzlüğün sırrını keşfetmiş bir doğaüstüydü. İkincisi, zaten ölümsüzdü ama kopyalayıp başkalarına satamayacağı bir şekilde elde etti, bu yüzden yöntemini değiştiriyordu.

Şimdi de beş yıldır ölü olduğu sanılan Anita Barrington'la ortak olmuştu. Giles'in Sözde Gilles de Rais mi? Takipçilerine ölümsüzlük mü vaat ediyordu? Daha da önemlisi, bunu yerine getirebilir miydi?

Ajansa, grup tarafından işe alınmak üzere kendisine ulaşıldığını iddia eden Los Angeles'ta yaşayan birinden gelen bir e-posta bulmuştum. Anita ya da Giles'la tanışmış olabilir.

Olmasaydı bile Eloise'den daha fazla soru sorduğunu ve daha fazla cevabı olabileceğini umabilirdik.

Onu aradım ve bir et lokantasında buluşmak için sözleştik. Saat neredeyse dokuzdu ve yemeksizlikten sersemlemeye başlamıştım. Temas kuracağımız kişinin -Tim'in- gelmesinden beş dakika önce oraya vardık. On beş dakika bekledik, sonra ben pirzola sipariş ettim. Cass çorba ve bir kadeh şarap aldı.

Yemeklerimiz geldi. Yedik. Ben tatlı yedim. Tim'den hâlâ bir iz yoktu. Cep telefonunu iki kez aradım ve sesli mesaj aldım.

"Kefaletle serbest bırakıldı," dedim. "Bu işe bulaşmak istemediğine karar verdi."

"Öyle görünüyor," dedi. "Onu suçladığımı söyleyemem."

otuz bir

Et lokantasından birkaç blok ötede bir otoparka park etmiştik ve Cassandra "Biri bizi izliyor" diye mırıldandığında mesafenin yarısına kadar yürümüştük.

Arkama bakmaya başladım, sonra durdum, telefonumu çıkardım ve camdaki yansımayı yakalamak için aç verdim. Tek seçebildiğim, taksi çağırmak için bekleyen birkaç kişiydi.

"Onlar değil," dedi Cassandra. "Biftek evinden ayrıldığımızdan beri arkamızda başka biri var."

O beni durduramadan döndüm. "Orada başka kimse yok."

"Evet, var. Takip edilenin ben olduğumu anlayacak kadar takip konusunda deneyimliyim. Şimdi önerim-"

Kaldırım boyunca geri yürüdüm.

"Benim önereceğim şey bu değildi," dedi.

Taksi bekleyen grubu geçtikten sonra, arkalarında gerçekten de bizi takip eden birinin olduğunu gördüm. Biri ben

tanındı. Anita Barrington bir teslimat şeridinde duruyordu. Ona doğru geldiğimizi görünce geri çekilmedi. Bizi yaklaştırmak istercesine elini kaldırdı, sonra dönüp boş sokağa baktı. Tekrar yolumuza bakmadan çekip gitti.

"Takip etmek mi?" Dedim.

"Soruyor musun?" Cassandra kaşlarını kaldırdı.

"Bugünlerde biraz ürkek misin?"

"Hayır, bugünlerde biraz dikkatliyim."

"Onu hissedebildiğim sürece üzerimize atlamayacaklar."

Yolun sonuna kadar geldik, sonra Cassandra beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Dur tahmin edeyim," diye fısıldadım. "Şu köşede bekliyor."

Başını iki yana salladı. "Daha aşağıda. Durdu. Başka biri yaklaşıyor."

"Neredeler?" Eloise'in sesiydi.

"Temas kuramadım. Biri izliyordu." "Onları arayacağım," dedi Eloise. "Eminim onlara sorarsam benimle bir içki için buluş-

"Hayır. Hile yapmak onları sadece şüphelendirir. Başka bir yol bulacağım. Giles onunla buluştuğumu göremez ve her yerde casusları var."

Uzaklaşırlarken sesleri soluklaştı. Cassandra takip etmemizi işaret etti. Takip ettik, ama sadece Sokak karanlık ve boştu. Metal bir kapıya ulaşana kadar dikkatle ilerledik. Cassandra orada durdu, durakladı, sonra başını salladı.

"İçerideler."

Kapı kilitli değildi. İçeri girdik ve kendimizi kapılarla sıralanmış bir arka koridorda bulduk; kapılardan biri sokağın önüne açıliyordu. Cassandra hiç duraksamadan hepsinin önünden geçti. Hedefi sağdaki son kapıydı. O da kilitli değildi.

Kapıyı açtı. İçeri baktığımda bir restoranın karanlık deposuna benzeyen bir yer gördüm. Gece kapalı olan bir Hint lokantasının önünden geçtiğimi hatırladım.

Cassandra karanlık odayı geçti ve yandaki kapının koluna uzandı. Aceleyle içeri girdim ve omzunu kavradım.

"İçerideler," dedi.

"Um, evet. Boş bir restoranın içinde. Karanlıkta. Tek başıma. Bu gerçekten iyi bir fikir gibi görünüyor mu?"

Bana döndü. "Çekingenlik sana yakışmıyor Savannah. Bu güç kaybının sinirlerin üzerinde gerçekten böyle bir etkisi oldu mu?"

"Hayır. Yani, evet, biraz daha temkinliyim. Ama işleri berbat edip kendimi kaçırtmamın daha büyük bir etkisi oldu. Bu gerginlik değil. Olgunluk."

"Hayır, canım, değil. Ama belli ki burası bu konuşmayı yapmanın yeri değil, o yüzden burada bekleyeceksin."

sizi temin ederim ki oldukça güvenlidir. Zarar görmeyen kişi yoluna devam edecektir."

Kapıdan içeri szld. Kapı arkasından kapandı.

Lanet olsun. Artık bu bir olgunluk meselesi değildi. Doğru olanı yapma ve ortağımı koruma meselesiydi.

Kapıdan içeri girdim. Karanlıktı. Telefonumu çıkardım ve yeni el feneri uygulamamı etkinleştirdim. Çok zayıf bir ışık yayıyordu, uğraşacak kadar bile değil. Büyü olmadan da hayatta kalabilirdim ama hayatı kolaylaştırıyordu. Ve daha güvenli.

Restoranın önüne geldim; servis için bir banko ve bekleyen müşteriler için birkaç sandalye vardı. Bir tabela köşedeki tuvaletleri işaret ediyordu. Onu takip ederek bir dizi merdivene ulaştım. En üstte tuvalet kapıları vardı. Koridorun ilerisinde bir kapı açıktı.

Açık kapıdan içeri baktığımda derme çatma bir daire buldum.

İleride Cassandra'nın ikinci bir kapıdan geçerken sırtını gördüm. Ben de sesler duyabiliyordum. Cassandra seslerin geldiği yöne doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

"Merhaba Cassandra," dedi Anita'nın sesi. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Dondum kaldım.

"Anita Barrington," dedi Cassandra. "Hakkınızda çok şey duydum. lmle burun buruna geldikten sonra hayatta ve iyi olduğunuzu görmek güzel. Oldukça kötü, değil mi?"

Anita güldü. "Haklılar. Sen havalı birisin. Güzel. Bu, tartışmamızı çok daha kolaylaştıracaktır. Lütfen oturur musunuz?"

Açık kapının arkasına geçene kadar süründüm ve aralıktan odanın içini görebildim. Genç bir adam yüzünü Anita, bir masadaydı. Adam masanın yanında duruyordu. Eloise penceredeydi.

Cassandra masaya oturmuştu, sırtı bana dönüktü. "Görüyorum ki Savannah seni takip etmemiş," dedi Anita.

"O meraklı değildi. Ben meraklıyım. Uzun bir hayatın laneti. İlginç olan her şey ilgimi eker."

"Gerçekten de uzun bir hayat. Sen yaşayan en yaşlı vampirsin. Hayatının sonuna yaklaşıyor olmalısın."

"Eğer benden bedenimi bilime vermemi istiyorsanız, bağış kartımı kaybettim demektir."

Anita gülümsedi. "Bu benim için çok kaba bir davranış olurdu ve sizi temin ederim ki bu tamamen saygılı bir konuşma Bayan DuCharme. Size bir teklifim var. Hayatınızı uzatmayı teklif etmek istiyorum."

"Ah."

"Bu ilginç, değil mi? İlginizi çekiyor mu?"

"Belki de." Cassandra ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Önce Bayan Barrington, bana Matthew Hull'dan bahsedin. O seni öldürdüğünü itiraf etti. Belli ki etmemiş. Sadece konseyin onun yaptığını düşünmesini istedi, böylece ona bir şey olursa, işi devam edebilecekti. Onunla birlikte çalışıyordun, ona karşı değil. Ve şimdi de Gilles de Rais ile mi çalışıyorsun?"

"Her şeyi çözmüşsün."

"Yaşlılığın bir başka laneti. Geçıştirmeye ya da numara yapmaya tahammülüm yok. Sanırım bu konuda bana müsamaha göstereceksiniz?"

Anita cevap vermedi. Gerildim, hazırdım.

Neye hazırsın? Koşup "Onu rahat bırakın, sizi kötü insanlar!" diye bağırmaya.

Cep telefonumu çıkardım ve Lucas'a mesaj attım. *Potansiyel durum. Destek getir.* Yerimi bildirdim ve geldiğinde arka kapıdan aramasını söyledim. Hemen mesaj attı, on dakika uzaklıkta olduğunu ve Troy'un da yanında olduğunu söyledi.

Anita ve Cass sessizlik içinde yüzleşirken, ben de fikirlerimi gözden geçirdim.

Yakınlarda olabileceğimi biliyorlardı, bu yüzden gizlice dışarı çıkabilir, biraz gürültü yapabilir ve adamı odadan dışarı çekebilirdim. Ama bu yine de Anita ve Eloise'i bırakacaktı.

"Evet," dedi Anita sonunda. "Matthew Hull ile işbirliği yapıyordum. Onun kim olduğunu öğrendiğimde iletişime geçtim ve ortak bir ilgi alanımız olduğunu keşfettik."

"Ölümsüzlük araştırması."

"Kurtadamlar yaklaşmaya başladığında, dikkatlerini dağıtmak için ölü taklidi yapmamı önerdi. Ben de kabul ettim. Ama o bebekleri alıp beni öldürmeyi planladığından haberim yoktu.

Zoe Takano. Buna asla izin vermezdim. Çok güzel kızlar, Elena ve Zoe. Saldırılarından kurtulduklarını duyunca rahatlardım."

Gerçek mi yoksa saçmalık mı? Bilemedim. Anita'nın tatlı yaşlı kadın rolü de Cassandra'nın sarsılmaz duayeni kadar inandırıcıydı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Cassandra. "Ama Hull'ın işine devam ettiniz, değil mi?"

"Bunu kendiminkine dahil ettim. Öldü sanılmanın avantajları var. Çalışmalarına huzur içinde devam edebildim."

"Bakacak torununuz olmadan. Eminim bu durum özellikle huzur verici olmuştur."

"Torunum hala benimle birlikte. Elena'nın ben öldükten sonra onu kontrol etmek için araştırma yaptığını biliyorum ve buna minnettarım. Onun da keşfettiği gibi, Erin bir cadı arkadaşın himayesindeydi ve onu almam güvenli olana kadar ona baktı. geri."

"Yani şimdi Gilles de Rais ile ölümsüzlük çalışmanıza devam ediyorsunuz."

Sessizlik. Anita'nın hızlı düşündüğünü söyleyebilirdim. Azılı bir katille işbirliği yaptığını itiraf etmeye cesaret edebilir miydi? Zaten onunla çalışmadığını ima etmişti.

"Gilles de Rais ilgimi çekiyor," dedi Cassandra.

Anita'nın geniş yüzü rahatlamıştı. "Olması gerektiği gibi. O büyüleyici ve zeki bir adam."

"Ölümlülüğün tedavisini kim buldu? Benimle paylaşmayı teklif ettiğiniz şey bu mu?"

"Muhtemelen."

"Neyin karşılığında?"

"İşbirliğiniz

karşılığında." "Ne

karşılığında?"

"Bu konuyu Gilles ile konuşmanız gerekecek."

"Seninle konuşuyorum," dedi Cassandra. "Eğer yapamazsan cevapları sağladıktan sonra, bu konuşmaya devam etmek için onu buraya getirebileceğinize inanıyorum."

"Artık Los Angeles'ta değil."

"O zaman neden benimle konuşmak istediniz?" "Konuşmayı başlatmak için."

Cassandra içini çekti. "Yaşımdan ve işsizlikten bahsetmiş miydim? Sabır mı? Sizin de belirttiğiniz gibi, bu dünyadaki zamanım sınırlı. Konumumun bana daha iyi davranılmasını gerektirdiğini düşünüyorum ve Bay de Rais'e bundan etkilenmediğimi söyleyebilirsiniz."

Genç adam bir adım öne çıktı. "Kimse size saygısızlık etmek istemiyor Bayan DuCharme. Eminim Anita onu arayıp durumu açıklayabilir."

Anita sözünün kesilmesine öfkeyle baktı. Ama bir süre sonra başını salladı ve ona telefonla ulaşmaya çalışacağını söyledi. Odadan çıktığında kapının arkasındaki duvara yaslandım. Beni fark etmeden geçti ve merdivenlere doğru devam etti. Anlaşılan Cassandra'nın bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemiyordu. Peşinden gitmeye başladım.

"Eloise," dediğini duydum Cassandra'nın. "Görüyorum ki bizimle konuştuktan sonra Anita'yla iletişime geçmen uzun sürmemiş."

"Öyle bir şey değildi. Pekala, tamam, acıtmayacağını düşündüm, Değil mi? Yani, o Anita Barrington. Elbette onun iyi tarafına geçmek istiyorum ve Brad'i buraya çağırdığımda bunu yapmamız gerektiğini kabul etti ..."

Eloise gevezelik ederken Brad, Cassandra'nın arkasına geçti. Elinde bir bıçak vardı. Kocaman bir kasap bıçağı.

Geri savurdu.

"Hayır!" Çığlık attım.

Kapıya doğru koştum. İçimi öfke doldurdu. Ve sonra başka bir şey.

Güç.

Bir elektrik şoku gibi hızla geldi, o kadar hızlı ve sertti ki beynim şoka girdi. Vücudum hareket etmeye devam etti.

ellerim havaya kalktı, onlardan kıvılcımlar uçtu, benden enerji dalgaları yayıldı ve herkesi yere serdi.

Brad sıçramaya başladı, kasap bıçağı havadaydı, bakışları hâlâ Cassandra'ya sabitlenmişti. Ona bir enerji şimşeği ile vurdum. Büyüyü söylemedim. Sadece ona doğru savurdum ve *düşündüm* ki ve ona o kadar sert çarptı ki duvara çarptı. Yere yığıldı, ağzı açılıp kapandı, gözleri irileşti, elleriyle karnını tutarak sarsıldı. Bir an sonra hareketsiz kaldı.

Cassandra bıçağı kaptı ve ayağa kalktı. Eloise köşeye doğru geri çekildi.

"Bunu bana Brad yaptırdı," diye sızlandı. "Bıçağı olan oydu. Anita'yı odadan çıkaran oydu."

"Peki beni öldürmesini ona kim söyledi?" Cassandra, Eloise sinmişken ona doğru ilerledi.

"Hiç kimse. Bu onun fikriydi. Ona Anita'dan bahsettim ve o da seninle konuşmasına yardım etmek için gönüllü oldu. Sonra dedi ki eğer

onu çıkarabilirse, seni öldürebilir ve çok para eder. Vücudun yani. Karaborsada. Çünkü

ölümsüzlük deneyleri. Yakında öleceksin, değil mi?" "Ve eğer başkalarının kendi ölümsüzlüklerini elde etmelerine yardım edebilirsem,

hayatımı sonlandırmak için iyi bir yol. Üzgünüm ama asalet hiçbir zaman erdemlerimden biri olmadı."

"Neler oluyor burada?" Anita odaya adım attı.

Beni görünce gözlerini kırıştırdı. "Savannah. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Eğer arkadaşını kurtarmaya geldiyse, seni temin ederim ki dostça sohbet ediyorduk-"

Cassandra bıçağı kaldırdı. "Bunu düşünmüyorum dostça konuşmaya elverişli. Özellikle de boynumu hedef aldığında."

Anita'nın şaşkın bakışı gerçek gibiydi. "Ne? Hayır. Nasıl -?"

"Görünüşe göre yeni arkadaşların sohbet etmekle ilgilenmiyorlarmış," dedim.

Eloise beni göstererek, "Brad'i öldürdü," dedi. "Sadece onu öldürdü."

Brad'e baktım. Yerde yatıyordu, gözleri açıktı. Ölmüştü. Bunu ben mi yaptım? Nasıl yaptım? Şimdi bile, bir büyü fısıldadığımda, işe yaramayacağını anlayabiliyordum. Güç gitmiş, beni boş ve hissiz bırakmıştı.

Cassandra Anita'ya döndü. "Bu olayla hiçbir ilgin olmayabilir ama güvenliğimi sağlayamaman bir iş ilişkisi için iyiye işaret değil. Gilles'e hayır dediğimi söyle."

"Savannah." Anita bir adım öne çıktı. "En azından seninle konuşabilir miyim? Son karşılaşmamızın hoş olmadığını biliyorum ama hatamızı fark ettik."

"Benimle anlaşmak mı istiyorsun? Çocuğu ve ailesini serbest bırakın."

"Oğlan mı?"

"Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz. Larsen Dahl. Ve çocuklar konusunda, eğer Danvers ikizlerinin peşinden gidersen, onun onun gibi olur." Brad'in vücudunu işaret ettim.

"Elena'nın çocukları mı? Ben asla incitmem-"

"Giles'in koleksiyon listesinde olduklarını biliyorum. Matthew Hull'un da onları istediğini biliyorum. İkisiyle de çalıştığını itiraf etmiştin."

"Matthew onları karaborsadaki değerleri için istiyordu. Deneyini finanse etmek için, deney malzemesi olarak değil. Çocuklar ne benden ne de Giles'tan tehlike altında. Sizi temin ederim ki -"

"Bana güvence verme. Sadece onlardan uzak dur. Çocuğu ve ailesini geri getir."

Anita'yı Eloise'le ilgilenmesi için bırakıp çıktık.

"Görünüşe göre büyüleriniz geri döndü," dedi Cassandra. "Hem de çok uygun bir zamanda."

Başımı salladım. "Yine gittiler. Bunu hissedebiliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Atış bile yapmadım. Sadece tepki verdim."

"Hayatımın tehlikede olması bu tepkiyi doğurduysa, o zaman .
." Bana doğru baktı. "Teşekkür ederim Savannah. Beklenmedik bir şeydi ve takdir ettim."

Gözlerimi kaçırdım, yanaklarım kızarmıştı. Zekice bir

karşılık bulmaya çalıştım ama bulamadım ve şöyle demekle yetindim: "Ne

Giles'la pazarlık yapmaktan bahsetmiştin. . . Sona yaklaştığınızı biliyorum ve bu hiç kolay değil ama . . ."

"İşbirliğini göz ardı etmemiş olmamız ileride bizim için avantajlı olabilir." Birkaç adım daha yürüdükten sonra sesini alçalttı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hayatımın sona erme ihtimalinden çok memnun olmasam da - çok yakışksız tekmelemeler ve çığlıklar olacağından şüpheleniyorum kabul ettim."

Başımı salladım ve dışarı çıktık.

otuz iki

Lucas mesaj atıp iki dakika içinde burada olacaklarını söyledi. Ben de durumu hallettiğimizi söylemek için mesaj attım. Sadece bizimle buluş ve her şeyi açıklarız. Şimdilik Anita'yı rahat bırakmak en iyisi. As Cassandra, onunla pazarlık yapabileceğimizi düşünmesine izin vermenin bir avantajı olduğunu söylemişti.

Cassandra ve ben ara sokakta sessizce yürüdük, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Bir ya da iki adım geride kaldığımda fark etmedi.

İçeride neler olduğunu düşünmeye devam ettim. Bir arkadaşım tehlikedeyken gücüm geri gelmişti. Bunun anlamı

Dünya dışı bir varlık onu aktif olarak geri tutuyordu ve "Tamam, gerçekten ihtiyacın varsa bir atış yapmana izin vereceğiz" diyordu. Bu bir iblisten çok bir tanrıya benziyordu. Annem Kader'in bu işe karışmadığını söyledi ama-

"Savannah."

Döndüğümde evsiz bir adamın girintili bir kapının gölgeleri arasına sıkıştığını gördüm. Sanki uyukluyormuş gibi başını eğmişti. Ben ilerlemeye başlayınca başını kaldırdı.

Başı ve gözleri garip bir ışıkla parlıyordu, şeytani bir sarı, turuncu ya da yeşil değil, sadece bir parıltı.

"Eğer büyülerinizi bulmak istiyorsanız, daha derine inin," dedi. "Çok fazla güç seni tembelleştirmiş. Kayıtsız. Daha derine inin.

Daha çok çalışın. Daha akıllıca savaş." "Ne-?"

"Bir savaş yaklaşıyor. Savaşların şampiyonlara ihtiyacı vardır."

"Savannah?" Cassandra arkasını dönüp geri yürürken, "Savannah," dedi. Evsiz adama baktığımda yine uyuyordu.

Cassandra yumuşak bir küfür savurdu. "Onu fark etmedim bile. Özür dilerim. Görünüşe göre eskisi kadar iyi bir koruma değilim."

"Ne dediğini duydun mu?" diye sordum. Bana boş boş baktı.
"Benimle konuşuyordu. Onu duymadın mı?"
"Ben sadece seni duydum Savannah. O ne dedi?"
Evsiz adama dönüp baktım. "Hayal görüyor olmalıyım. Özür dilerim."

Lucas ve Troy'la caddenin önünde buluştuk. Bryce korumasının dairesinden ayrıldığından beri görülmemişti. Sean, şirket aracındaki GPS'i kullanarak yakındaki bir otoparkta terk edilmiş gibi görünüyordu. Bryce'ın telefonundan sinyal gelmiyordu.

Sean Cabal'a söylememişti. Ne Bryce'ın olası ilişkisinden ne de ortadan kayboluşundan. Bunu henüz Benicio'ya da bildirmemiştik. En iyi umudumuz Bryce'ın yardım için Sean'la temasa geçmesiydi. İki Kabal'ın peşinde olduğunu bilse bunu yapmazdı.

Sean'ın onlara ödünç verdiği arabaya bindiğimizde Lucas, "Sean seninle konuşmak istiyor," dedi.

Sertleştim. Buna hazır değildim. Eğer Bryce kaçtıysa, bu benim hatamdı. Sean bunun için beni suçlamasa bile, Bryce'ın korumasını avımızdan çıkardığında onu araştırdığımı bildiğinde nasıl hissedecekti?

"Geç oldu," dedim. "O kadar da geç değil."

"Cass ile Miami'ye döneceğim. Sen de Bunu hallet. Ölümsüzlük meselesi üzerinde çalışmalıyız. En iyi dosyalar Miami'de ve Cass'in araştırma konusunda nasıl olduğunu bilirsiniz; göz gezdirir ve işin bittiğini ilan eder."

"Tam burada oturuyorum," dedi Cassandra.

"Ve fark ettiğim kadarıyla konuya itiraz etmiyorsun."
Lucas'a döndüm. "Araştırma konusunda pek iyi değilimdir ama elimden geleni yaparım. Sean'a söyle-"

Durdum. Daha olgun olacağıma yemin etmemiş miydim?
Bu daha olgunca değildi.

"Tamam, arayacağım," dedim.

"Sizinle şahsen tanışmak istiyor."

Tereddüt ettim.

"Daha kolay olacaksa bir telefon yeterli olacaktır."

Başımı salladım. "Ona sor. Hayır, bizi havaalanında karşılamasını isteyeceğim."

Harika bir plandı. Ama Sean amcasından gelen acil bir çağrı yüzünden yolda kaldı ve uçağı erteleyemedik. Sanırım ben rahatlamış olmalıydım. Ama rahatlamadım. Onunla Bryce hakkında konuşmak için cesaretimi toplamıştım ve şimdi bu şansı bulamayacağıma göre, bu konuşmayı gerçekten yapmak istediğimi fark ettim. Onu görmek istiyordum. Beni rahatlatacağını bildiğim kadar onu da rahatlatmak istiyordum.

Olmadı. Bir süre daha olmayabilir.

Cortez jeti vardığımızda bizi bekliyordu. Uçuşu büyü yapmaya çalışarak geçirdim.

Sokaktaki adam kimdi ya da neydi? Savaşlardan ve şampiyonlardan bahsetmek, çok fazla stres altında olduğum için halüsinasyon görüp görmediğimi merak etmeme neden oldu. Daha da kötüsü, çizgi roman satırları halüsinasyonu görüyordum.

Ama güçlerim geçici olarak geri *gelmişti*. Üç kişiyi yere serdim. Bir enerji şimşegiyle bir adamı öldürmüştüm.

İki saatlik sonuçsuz atıştan sonra yeni bir taktik denedim, Zihnimi boşaltıyor ve daha derinlere iniyor, en ufak bir güç seğirmesi hissedene kadar her şeyi engelliyordum.

Bu seğirme konsantrasyonumu bozdu - heyecanlandım, sonra tekrar bulamayınca endişelendim. Daha fazla dinlenme. Daha fazla rahatlama. Daha fazla odaklanma.

Başka bir güç titreşimi hissetmeden önce inişe geçmiştik. Kendimi rahatlamaya zorladım, sonra bildiğim en kolay büyüü düşündüm.

Kalem bir santim yükseldi, sonra düştü.

"Çok iyi," dedi Cassandra. "Biraz pratik yaparsan, bununla birinin gözünü oyabilirsin."

Ona ters ters baktım.

"Bunun bir başarı olmadığını söylemiyorum," dedi.

"Sadece Jeremy'den nişancılığı sormak isteyebilirsin. derslerinin arasında büyü yapma alıştırımları yapıyorsun. Daha önceki güç gösterisi dikkat çekiciydi ama buna güvenemezsiniz."

Haklıydı elbette. Bu bir başlangıçtı, ama bu gidişle pek faydası olmayacaktı. Büyülerimi geri alsam bile, kendimi savunmanın başka yollarını bilmem gerekiyordu.

Sanırım sokaktaki adamın kastettiği de buydu - yıllardır başkalarından duyduğum mesajın aynısı. Süper güçlü bir büyücü olmak beni yenilmez yapmamıştı. Beni kayıtsız yapmıştı. O büyüleri elimden alırsanız kendimi zayıf ve çaresiz hissederdim. Ama ben zayıf ve çaresiz değildim. I bunu hatırlamam gerekiyordu.

Lucas'a geleceğimizi kimseye söylememesi için ısrar etmiştim, bu yüzden bizi havaalanında karşılayan tek kişi şofördü. Cortez'in merkezindeki otoparkta yürüyorduk ki biri arkamdan yaklaştı ve kaburgalarımı gıdıkladı. Bir çığlık attım ve Adam'ın sırttığını görmek için döndüm. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi sırtıyordu. Yorgun görünüyordu, yüzü çizilmiş, kıyafetleri buruşmuştu ama çok mutluydu. Ve kendinden çok memnundu.

"Merhaba," dedi.

"Hey sen. Bok gibi görünüyorsun."

Güldü. "Teşekkür ederim. Gecenin yarısı ayaktaydım ama sonunda aradığım şeyi buldum."

Cassandra'nın yoluna devam ettiğini görmek için omzumun üzerinden baktım.

"Ne arıyordun?" Ben sordum.

"Daha sonra. Önce kahvaltı etmeliyiz.

Açlıktan ölüyorum." "Uçakta yedim."

"Çok kötü. Yine yemek yiyorsun. Ya da beni yerken izliyorsun." Asansöre doğru yöneldik.

"Ve bana bu inanılmaz keşfi kahvaltıda mı anlatacaksın?"

"Hayır."

"Ne?"

"Önce eşyalarımı hazırlamam

gerek." "Ne için hazırlayacaksın?"

"Göreceksin."

Ona baktım, sırtışına ve parlayan yüzüne ve hissettim ki . . . suçluluk. Onu incitmişim ve bunu düzeltmek bu kadar kolay olmamalıydı.

Yürümeyi bıraktım. "Geçen gün hakkında-"

Bir eliyle ağzımı kapattı. "Uh-uh. Keyfim yerinde. Kızgınlığı sonraya bırakalım, tamam mı?"

Elini çekti. "Yapamam. Sana kötü davrandım. İsteyerek yapmadım ama yaptım ve kendimi bok gibi hissediyorum."

"Sorun yok."

"Hayır, değil ve bana öyle olduğunu söylemen durumu daha da kötüleştiriyor çünkü bunu sadece kavgadan kaçınmak için söylediğini biliyorum."

İçini çekti ve takım elbiseli iki adam geçerken beni garajın bir köşesine geri gönderdi.

"Tamam, bunu halletmek mi istiyorsun? Hızlı dövüş o zaman. Beş dakika. Eğer uzatmaya giderse, erteleyeceğiz. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Söylemek istediğim-"

"Uh-uh. İlk atış benim. Beni hafife aldığın için değil Savannah, bana uşağınmışım gibi davrandığın için."
_"

"|-"

"Hala benim sıram. Ben bir lider değilim. Hiçbir zaman da olmak istemedim. Büyük kararları Lucas ya da Paige'in vermesine izin vermekten mutluyum. Ama eşimi seçme şansım olursa seni seçerim. Çünkü bu konuda

Sahada, bir dava üzerinde çalışırken, bir ortak istiyorum, patron değil. Çoğu zaman, eğer sen ve ben olursak, bu işe yarar. Ama bazen bir sorun çıkıyor. Sen iradeli birisin, ben ise inatçıyım."

"|-"

"Neredeyse bitti. Eğer liderliği almakta ısrar edersen, topuklarımla kazarım. Genellikle bunu görürsün ve sen biraz verirsin, ben de biraz veririm ve sorun olmaz. Ama eğer stresliysen, o zaman zorluyorum. Ve eğer kötü bir hamle yaptığını düşünürsem, o zaman sert bir şekilde geri iterim. Eninde sonunda bir şeyler olacak."

"Biliyorum."

"Bu yüzden suçun yarı yarıya olduğunu düşünüyorum. Liderlik için mücadele ediyordun, ki bu benim için her zaman bir hatadır. Ama stresliydin, o yüzden bu kadar sinirlenmemeliydim. Yine de ben de stresliydim, bu yüzden ..." Omuz silkti. "Patladı. Sadece birkaç gün dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Benden uzak dur."

Bakışlarıma karşılık verdi. "Evet. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama evet, geri adım atmam gerekiyordu ve bence sen Buna da ihtiyacım vardı. İkimiz de gerçekten kendimizi kaybetmeden ve istemediğimiz şeyler söylemeden önce biraz ara verelim."

"Tamam."

"Sıra sende o zaman."

Başımı salladım. "Buna ihtiyacım yok. Bu benim işime yarar. Sakinleşene kadar geri çekil. Ben sadece ..."

"Temelli geri çekileceğimi mi sandın?"

Yanaklarım kızardı. "Evet, sizin de belirttiğiniz gibi terk edilme sorunlarım var."

Başka tarafa bakmaya çalıştığımda elimi tuttu ve beni tekrar yüzüne doğru çekti. "Hiçbir yere gitmiyorum Savannah. Şimdi değil. Asla."

Konuşurken yaklaştı ve bir an için düşündüm, *Beni öpecek. Tanrım, beni öpecek.* Ama Sadece gözlerimin içine baktı ve "Benimle takılıp kaldın,

tamam mı?" dedi, ben de boğazım düğümlenerek başımı salladım. O hayal kırıklığının parıltısını görmeden önce bakışlarımı kaçırdım.

Bir an tereddüt etti, ona tekrar bakmak üzereydim ki geri adım attı.

"Kahvaltı mı?" dedi.

Başımı salladım ve onu garajdan çıkarken takip ettim.

Kahvaltıyı paylaştık. Hayır, "Aç değilim" deyip onun tabağından yemedim. Benim tarzım değil. Büyük bir kahvaltı yaptık ve paylaştık.

Ona önce Anita Barrington'dan bahsettim. Sonra Bryce'ı anlattım.

"Sean'la bu konuyu konuşmak istiyorum ama bunu kişi," dedim. "Sadece çok garip. Kulağa kötü bir kelime gibi geldiğini biliyorum ama öyle hissettiriyor. Bryce, Sean ve ben aynı babayı paylaşıyor olabiliriz ama bu bir üçgen ilişki değil. Bu düz bir çizgi, Sean ortada, ben ve Bryce zıt uçlarda, Sean'ın aynı anda ikimizle birden uğraşmasına gerek kalmayacak kadar uzakta duruyoruz."

"Bryce'ın gitmesine izin verdiğinizizi hissediyorsunuz çünkü ona sizden nefret etmesi için başka bir neden vermek istemediniz."

Başımı masaya vurdum ve inledim. "Tanrım, acınacak haldeyim. Gardiyanlarımdan beni unutmamasından endişeleniyorum. En iyi arkadaşım beni terk ediyor. Kardeşlerimden biri benden nefret ediyor. Diğer bana kızıyor. Kaç yaşındayım ben? On iki mi?"

"Hayır. Yirmi bir. Sorunları var."

Başımı kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Çok teşekkür ederim." "Bryce konusunda doğru olanı yaptın. Yapacak hiçbir şeyin yoktu.

onu tutacaksın ve bunu biliyorsun. Şu anda güçlerin yüzünden stres altındasın ve bu da tüm o gizli şeylerin ortaya çıkmasına neden oluyor. Bunlar geçecek ve sen her zamanki aşırı özgüvenli, umursamaz haline geri döneceksin."

"Gerçekten bunu daha iyi hale getirmiyor."

"Benim işim değil. Ama dikkatini dağıtabilirim. Hope'un Kimerion'la görüşmesini sormadın."

"Doğru. Ne istiyormuş?"

"Görünüşe göre, sadece temas kurmak için. Birini aramak gibi Kralın gözüne girmek istiyorsan prensesle görüşmelisin. Bu durumda, prenses babasına iyi bir söz söyleyemez, ama Kimerion sadece

Ona iyi davranmak yaşlı adamı memnun edecektir." "Ve hepsi bu mu?"

"Öyle diyor. Doğru mu? Bilmiyorum. Sadece merhaba demek için çok çaba sarf etmiş gibi görünüyor, bu yüzden temkinli davranıyoruz. Şimdilik bu Kimerion'un bizim adımıza çalışmasını sağlamaya yetti."

"Bir şey söyledi mi? Bana ne olduğu hakkında?"

Adam kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Hâlâ arıyor. Ona Balaam'la olan yakın karşılaşmanızdan bahsettim. Balaam'ın dışarıda aynı cevapları arıyor olması fikrinden pek hoşlanmıyor. Diğer tarafta bu ifşa meselesi üzerine ciddi savaşlar var. Şeytani ve semavi."

"Balam ve Asmondai de bu işin tam ortasındalar. Karşı taraftalar."

"Yani Balaam'ın iddia ettiğinin aksine, başınıza gelenlerden ikisi de sorumlu olabilir. Bu bir sorun. Güçlerinizin çalınmasına olumlu bir anlam yükleyemezsiniz."

Sokaktaki adamın söylediklerini düşündüm. Belki de olumlu bir yanı *vardı*. Yine de bunu Adam'a söylemeye hazır değildim. Önce üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyordu.

"Kimerion hiçbir iblisin senin güçlerini alamayacağını söylüyor. Onları bir anlaşma ile teslim etmelisin. Senin yaptığın gibi düşüncesizce bir dilek tutmak sayılmaz. Ama tanrıların bunu yapabileceğini düşünüyor. Belki eudemonlar bile." Bu pek olası görünmüyordu.

Eudemonlar bir cacodemon'un kaos açlığını paylaşmıyordu, bu yüzden

ölümlülerle etkileşime girmek için çok az nedenleri vardı.

"Vakalar buldum ama anlaşmayı *kimin* kabul ettiği asla net değil. Sadece

olur." "Cin

mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu tür dilekleri karşılamıyorlar."

"O zaman belki bir boşluk vardır." Masanın üzerine doğru eğildim. "Ya biri güçlerimi almak istiyorsa ve en azından daha yüksek bir güç anlaşmayı veto edene kadar kullanabileceği bir bahane bekliyorsa."

"Mümkün. Her neyse, Kimerion ve ben bunun üzerinde çalışıyoruz ve bir cevaba yaklaşıyoruz. Şimdi yemeğinizi yiyin, çünkü size neler yaptığımı göstermeden önce karargâhta yapmam gereken bazı işler var."

otuz üç

Cortez Cabal karargâhına geri döndüm ve Cass'e araştırma konusunda yardım etmek zorunda kaldım. Çok eğlenceliydi. Aaron da oradaydı ama pek araştırmacı sayılmaz, o yüzden çoğunlukla Kabal kütüphanesinden bir şeyler getirip götürüyordu. Cassandra benimle kaldı ve kısa süre sonra mekik dokuyan kişinin o olmasını diledim, Çünkü o sadece omzumun üzerinden okudu ve Kabal hesaplarının yanlış yaptığı tüm yerleri işaret etti.

"Adam nerede?" dedi sonunda. "Araştırma onun işi değil mi?" "Doğru," dedi Adam içeri girerken. "Kaytarıyorum. Bana ödeme yapmayı kesmelisiniz. Oh, bekle. Ödemiyorsunuz. Üzgünüm Cass, ama burada biraz daha sıkıştın. Şu anda Savannah'yı ödünç almam gerek. Onun için bir şeyim var."

"Bundan daha önemli bir şey mi?" Cassandra bir elini kitaplarla dolu masanın üzerinde gezdirdi.

"Gayet iyi okuyabilirsin Cass," dedi Aaron. "Bir sandalye çek ve işe koyulalım."

Adam beni nereye götürüyorsa, Cortez karargâhının duvarları içinde değildi. Dinleyebilecekleri bir yerde konuşmaya cesaret edemeyeceği kadar gizli bir şey mi? Ne zaman

Oteline yanaştığında, o olduğundan emindim. Kapısına doğru yürüdük.

Kilidindeki Rahatsız Etmeyin etiketine el salladım. "Onu çıkarsan iyi olur yoksa odan temizlenmez."

"Temizlenmesini istemiyorum." Gözlerimi kapattı. "Sana bunun bir sır olduğunu söylemiştim," dedi itiraz ettiğimde.

Kapıyı açtı ve beni içeri itti. Sonra elini çekti ve hizmetçiyi neden istemediğini anladım.

servis geliyordu. Yatak duvara doğru itilmiş ve zeminin ortası açılmıştı. Elektrik kullanarak

Bant, halıya semboller çizmişti. Sansürler, mumlar ve kitaplar masaların üzerine saçılmıştı.

"Siyah bir kütle mi?" Dedim. "Benim için mi? Yapmamalıydın!" Ona sarıldım.

"Eğer gerçekten kara bir ayin düzenleseydim, bana sarılıyor olmazdın. Paige'le telefonda konuşuyor olurdun. tekrar ele geçirildi."

"Mmm, Paige'i arayacağımdan emin değilim. Ele geçirildiğinde ne yapmaya çalıştığını hatırlıyor musun?"

"O ben değildim. Ve bana hatırlatma. Hâlâ tüylerim diken diken." Sembollere doğru yürüdü. "Tamam, kuzey noktasındaki yerinizi alın ve başlayalım."

"Neye başlamak?"

"Fark eder mi? Bana güveniyorsun, değil mi?"

Mine buhurdanının yanında diz çöktüm ve yaktım. Yaktıktan sonra dumanı yüzüne üfledim.

"Kes şunu," dedi öksürükler arasında. "Ben ele geçirilmedim, tamam mı? Sana söylememek konusunda şaka yapıyordum. Açıklama yapmadan sana söyleyebilseydim iyi olurdu diye düşündüm ama ritüel aktif katılım gerektiriyor."

"Ne ayini?"

"Bir Savannah Özel. Sana güçlerini geri vereceğim."

Ona baktım.

"Ben ... .. gidiyorum ... .." diye yavaşça telaffuz etti. "Bana güçlerimi geri mi vereceksin? Bunu yapabilir misin?"

Sırıltışı o kadar göz kamaştırıcıydı ki yemin ederim dizlerimin bağı çözüldü.

Sonra ovalayarak temizledi.

"Özür dilerim. Kendimi biraz kaptırdım ve niteleyiciyi unuttum. Size güçlerinizi geri vermeye çalışacağım. Ritüelin işe yaramayacağını düşünseydim seni fazla umutlandırmazdım ama elbette hiçbir şey için söz veremem."

"Bir ritüel bulmuşsun..."

Masanın üzerindeki kitap yığınının doğru yürüdü ve bir tanesini aldı. "Burada başlıyor. Antik Yunan'da güçleri giderek azalan bir cadı ailesinin hikâyesi.

kullanım eksikliği. Daha fazla uygulama işe yaramayınca, yirmi yıl boyunca bir tedavi aradılar ve sonunda burada buldular."

Örümcekli çizgilerle yazılmış bir ritüeli işaret etti. "Senin durumun bu değil, biliyorum ama başlangıç noktası buydu. Oradan, ilkinde referans veren iki vaka daha buldum."

Kaldırdı

iki kitap. "İkisi de sadece kısmi hikayeler. Birinde bir büyücü bir iblis anlaşmasıyla büyücülükten vazgeçmiş. Diğer büyücü ise yapmadığına yemin ediyor ama ya yalan söylüyor ya da kandırılıyor. İkisi de önceki ritüeli uyarladı. Bir büyücünün işe yaradı, diğerininki yaramadı."

Kitapları bir kenara itti. "Hâlâ tam olarak doğru değil, ben de oradan yola çıktım-"

Başım dönene kadar anlatmaya devam etti, referanslar verdi ve çapraz referanslar yaptı.

Sonunda bana döndü. "İşte bu kadar. Eğer bu işe yararsa, birkaç saat içinde güçlerini geri kazanmış olacağız."

Kitap yığınınına baktım ve bunun ne kadar emek gerektirdiğini hayal bile edemedim. Sonra gözlerinin altındaki halkalara ve ağzının kenarındaki *belli* belirsiz çizgilere baktım.

Hayal et.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim.

"İşe yararsa bir teşekkür ve bir biraya razıyım." Durakladı. "Belki birkaç bira." Beni ritüel çemberine geri götürdü.

"Başlamadan önce, bunu güçlerini geri alman gerektiğini düşündüğüm için yapmadığımı söylemek istiyorum. Onlar olmadan da iyi olursun Savannah. Sadece o kadar güvende olmazsın. Ve onlar kadar

mutlu." Bana baktı. "Senin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum ve mutlu olmanı istiyorum."

Ona baktım ve burada yaptıklarını düşündüm. Bir cevap bulmak için harcadığı onca saati, hatta bana çok kızgındı. Bunu benim için yapmıştı. Çünkü istediğim buydu. Çünkü bu beni mutlu edecekti.

Daha önce hiçbir erkek arkadaşım benim için böyle bir şey yapmamıştı.

Hiçbiri yaklaşmamıştı bile.

Adam'a karşı hissettiklerim, içimdeki on iki yaşındaki

Çocuğun tutunduğu romantik bir fantezi değildi. Onu seviyordum ve

Onu sevdiğim gibi bir başkasını asla sevemeyecektim ve eğer bir adım atmazsam -sadece küçük bir adım- ve bunun bir yere varıp varamayacağını öğrenmezsem, hayatımın geri kalanında yalnız ve mutsuz olmayı hak etmiş olacaktım.

"Kafana beyzbol sopasıyla vurmuşum gibi görünüyorsun," dedi Adam. "Ne yani? Beni kızdırdığın için mutlu olmanı istemediğimi mi sanıyorsun?"

Aptalca başımı salladım.

"O zaman oturun ve şu gösteriyi başlatalım. Hazırlık ne kadar uzun sürerse, başarısız olursa hayal kırıklığı da o kadar büyük olur."

Kendimi ritüel çemberindeki yerime bıraktım.

"Vaka çalışmaları, iblis kanının bu özel ritüel için büyücü kanından daha iyi bir kanal olduğunu gösteriyor." Adam kendini yere bıraktı. "Bence bunun nedeni o vakalarda açıkça bir iblisin sorumlu olması. Eğer burada da durum buysa, bunu yapabilmem gerekir. Eğer değilse, yine de Paige ve Lucas. Onlara henüz söylemedim, çünkü meşgullerdi ve ben de araştırma yapmam gerektiğini söyleyerek gerçek araştırma işinden kaçıyordum, oysa gerçek şu ki yapabileceğim her şeyi zaten yapmıştım. Ya da siz bu ölümsüzlük meselesini ortaya atana kadar atmıştım."

Durakladı. "Bu kulağa hoş gelmiyor, değil mi? Ama ben Yine de bunu haklı çıkarabileceğimi düşündüm, çünkü senin tam güçlü bir araştırmacı ve savaşçı olarak geri dönmen birkaç günlük araştırma. Şimdi çene çalmayı bırakıp oyuncu seçmeye gideceğim. Kusura bakmayın. Sadece biraz gerginim."

Tam güçlü bir araştırmacı ve savaşçı olarak geri dönmen.

O hazırlanırken, sözleri sisi delip geçene kadar tekrarlanmaya devam etti.

"Bunu yapamam," dedim. "Ne?"

"Güçlerimi geri alamam. Henüz değil. Daha önce birinin onları alması için iyi bir neden olmadığını söylüyordun. Bence var. Bana öğretmek için."

"Sana bir ders vermek mi istiyorsun? Hayır, Savannah. Güçlerine güvenmemekle ilgili alınacak bir ders varsa, bunu öğrendin. Ve eğer bunun yaptığınız anlaşmayı bozacağını ve Paula Thompson'ın hapse gireceğini düşünüyorsanız, durumu izleyeceğiz ve eğer-"

"Sorun o değil," dedim. "Şunu izle."

Buhurdanlıktan bir tutam kuru ot aldım ve halının üzerine koydum. Sonra onlar havalanana kadar konsantre oldum.

"Yani güçlerin şimdiden geri mi geliyor? Bu harika. Ama neden hızlandırmıyoruz?"

"Geri gelmeyecekler. Yine de üzerinde çalışırsam onları geri getirebilirim."

"Tamam, ama-"

"Sana L.A.'de olan her şeyi anlatmadım."

Cassandra'yı öldürmeye çalışan iki doğaüstünü ve ne yaptığımı anlattım.

"Yani bir güç patlaması yaşadın. Huh." Yere oturdu ve kitabı üzerine çekti. "Hesaplarda bunların hiçbirini görmedim. Belki bu işe yaramaz."

Sonra ona ara sokaktaki adamdan bahsettim. "Görünüşe göre bundan sorumlu olan kişi güçlerimi eğlence olsun diye boşaltmamış. Daha sıkı çalışmamı istiyorlar. Hazırlanmamı. Ne olduğunu bilmiyorum ama bildiğimiz gibi bu açığa çıkma tehdidi diğer taraftaki herkesin de dikkatini çekmiş durumda. Bunun bir iblisten çok bir ilah olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylemiştin. Muhtemelen, o zaman, onlar sadece benim gücümü kontrol altında tutuyorlar.

Kendimi toparlarım. Sonra güce ihtiyacım olursa - Cassandra'ya yaptığım gibi- geri verirler."

"Bu mümkün ..."

"Ayrıca bunun bir iblisin oyun oynaması ve beni büyülerimi geri almaya çalışmamaya ikna etmesi de mümkün. İnanın bana, Olasılıklar üzerinde çalıştım. Ama şu anda, sanırım bekletmeliyim. Eğer daha fazla güce erişebilirsem, bu yardımcı olacaktır. Ritüelinizi daha sonra deneyebiliriz."

"Son kullanma tarihi olması dışında benim önerim de bu olurdu."

"Son kullanma tarihi mi?"

Ayağa kalktı ve yatakta yanına oturmam için bana el salladı. "Başarılı olan ritüellerin çoğu güç kaybından sonraki bir hafta içinde yapıldı. Ondan sonra, başarı oranı düşer."

"Tamam." Yatağa yerleştim. "Ama ben ... .. Sanırım beklemeliyim. İşlerin nasıl gittiğini görmeliyim. Birkaç gün çok fark yaratmaz."

"Bir yatırımın getiri oranından bahsediyor olsaydık, bu riske değer derdim ama ..."

"Güçlerim hakkında konuşuyoruz." Ona döndüm. "Yani sence-"

Kendimi durdurdum. Bu adil değildi. Eğer tavsiye alırsam ve işler ters giderse, kendini suçlu hissedecekti ve belki de kendimi onu suçlamaktan alıkoyamayacaktım, sadece birazcık.

Bir dakikalık sessizlikten sonra, "Ne olursa olsun, bence ikisi de makul bir seçim ve ikisi de kesin bir şey değil. Sadece yapma ..." Gözlerimi yakalamak için eğildi. "Leah'ya yaptığın şeyi yapma. Onu öldürmek için kendini feda etmeye hazırdın. Bu asilce ama ben senin asil olmanı istemiyorum Savannah. Kendin için doğru olanı yapmanı istiyorum."

"Eğer beklersem ve ekstra güce erişirsem, bu benim ve diğer herkes için iyi olur, değil mi?" Derin bir nefes aldım.

"Ben gidiyorum

kararıma sadık kalacağım. Bekle ve üzerinde çalışmaya devam et, eğer tamamen çıldırırsam, bunu yine de yapabiliriz, değil mi?"

"Ne zaman istersen. Otele hizmetçi hizmetine ihtiyacım olmadığını söylemeye devam edeceğim ve her şeyi olduğu gibi bırakacağız."

Başımı salladım ve titreyerek derin bir nefes aldım. Adam kollarını bana doladı ve ben de omzuna yaslanıp nefes aldım. Sadece nefes aldım.

Geri çekildiğimde, "Özür dilerim."

dedim. "Ne için?"

"Bu." Odayı işaret ettim. "Benim için inanılmaz bir şey yaptın ve ben bunu reddettim."

"Çünkü senin başka bir çözümün var. Daha iyi sonuçlanabilecek bir çözüm." Kulağıma doğru eğildi. "Güçlerini geri vermeyi ne kadar istesem de, bence doğru olanı yapıyorsun. arayın."

Geri çekildi ve gülümsedi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve onu öpebileceğimi düşündüm. Sadece o üç santimi geçmek. Dudaktan hızlı bir öpücük ve eğer sadece teşekkür etmek istiyorsa, öyleymiş gibi davranabilir ve yolumuza devam edebilirdik.

Üç inç. Geç onu. Öp onu. Ne olacağını öğren.

Ama artık üç inç değildi. Çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

Ama hâlâ yapabilirdim. O an henüz geçmemişti. Bir teşekkür olarak gösterebiliyorken onu öpebilirdim.

Sonra Adam ayağa kalktı. "Eğer kendini gerçekten suçlu hissediyorsan, cipimin hâlâ yeni bir kaportaya ihtiyacı var."

Gülümsemek için bir anımı ayırdım. "Sana zaten söz vermemiş miydim? Beni moteldeki sarhoş bir adamın elinden kurtarmak zorunda kaldığını kimseye söylememen için bir rüşvet mi?"

"Kahretsin, bu doğru. İsviçre o zaman. Bana İsviçre seyahati ısmarlayabilirsin."

"Yeni bir üstü açılır tavandan büyük bir adım."

"Bunu hak ettim. Clay ve Elena'yla dışarı çıkıp kış tekmeleyebilecekken günlerce araştırma yaptım. Kesinlikle bir yolculuğa değer.

Belki iki." Bana kapıya doğru el salladı. "Geri dönüp Aaron ve Cassandra'ya yardım etmeliyiz."

Ve böylece o an geçti. Tekrar.

* * *

Adam, Cassandra ve Aaron araştırmalarına devam ederken Paige ve Lucas'a Adam'ın ayinini ve sokaktaki adamı anlattım. Doğru seçimi yaptığımı düşündüler.

Günün geri kalanında Adam'a yardım ettim, sonra da akşamı Paige ve Lucas'la büyü çalışması yaparak geçirdim. I

zayıf bir ışık büyüğü ve daha da zayıf bir enerji şimşegi yapabiliyordum. Başka bir deyişle, gece tuvalete gidebilecek kadar iyi görebiliyor ve bir saldırgana statik şoka eşdeğer bir etki verebiliyordum. Sadece bir yıl önce Bir günden az bir süre çalışmış olsa da iyi bir başlangıçtı. Bebek adımları, dedi Paige. Çoğu büyücünün eğitimlerinin başında bunu yapması gerekiyordu. Ben sadece geri gidiyordu ve

Atladığım kısımları tekrar ediyordum.

Adam saat onda geldi ve bir içkiye ihtiyacı olduğunu söyledi. Paige ve Lucas'ın bize katılması hoş karşılanmadı çünkü berbat içki arkadaşları olmuşlardı.

Barda birkaç bira içtikten sonra birlikte yalnız kalmak için gizlice kaçtılar.

Birkaç saat daha çalışacaklarını söylediler. Eğer Döndüğümüzde hala buralardaydılar, Adam'ı otele bırakırlar ve beni de kendi dairelerine götürürlerdi.

Merkeze geri dönerken "Lütfen," dedim. "Kimse fark etmedi."

"Mumu parmak uçlarınla yakıyordun," dedi Adam. "Fark ettiler."

Köşede durdum ve iki tarafa da baktım. Işıklar bir bulanıklık içinde birbirine karıştı. Gökdelenler sallanıyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve kaldırımdan inmeye başladım.

Adam beni geri çekti.

"Um, araba?" Adam bir tanesi vızır vızır geçerken dedi. "Yolun diğer tarafındaydı."

"Hayır, değildi."

"Evet, öyleydi," dedim. "Anlaşılan içkiyi fazla kaçırın sensin. Ayrıca mumu parmak uçlarınla yakan da sendin."

"Sadece sen başladıktan sonra ve sadece insanlar baktığı için, ikimiz de yaparsak bir şey gibi görüneceğini düşündüm.

parti numarası."

"Başka neye benzeyebilir ki? Mum yakıyordum, odanın bir ucundan diğerine ışınlanmıyordum."

"Ah-ha, demek sen yakıyordun."

"Tabii ki öyleydim. Alabileceğim tüm pratiğe ihtiyacım var. Şimdi, enerji şimşeğim üzerinde çalışacağım. Bir hedefe ihtiyacım olacak, Yine de." Ona yan gözle baktım.

Güldü. "Eğer senin daha çok endişelendiğini düşünseydim şu anda bir ahırdan daha küçük bir şeyi vurabilir." Omuzlarımdan tuttu ve beni bir çeşmeye doğru yönlendirdi. "Bu tanıdık geliyor mu?"

Gözlerimi kısarak baktım. Ahşap banklar ve yosunlu kayalar, granite oyulmuş iki C harfinin tepesinde yer aldığı yuvarlak bir şelaleyi çevreliyordu. Cortez Şirketi.

"Oh, buradayız. Bunu biliyordum. Sadece biraz daha hava alıyordum."

"Dünyadaki tüm hava şu anda sana yardımcı olmayacak Savannah."

Merdivenlerden çıkmama ve fuayeye girmeme yardım etti, sonra beni duvar büyüklüğündeki tropikal balık akvaryumunun önünde bıraktı. I

Adam masa görevlisiyle konuşurken orada durmuş, yanıp sönen gökkuşağı renklerinin büyüüne kapılmıştı.

"Evet, çok güzeller, değil mi?" Adam arkamdan gelirken şöyle dedi.

"Lucas hala burada mı?"

"Gardiyan hayır diyor ama bize bakışlarına bakılırsa, geceyi geçireceğimiz sıcak bir hücreye götürmek için destek çağırmasına on saniye var. Bizi tahtın varisini görmeye göndermesinin imkanı yok. Bizim durumumuzda olmaz. Neyse ki . . ."

Ben kendiminkini çıkarırken o da güvenlik izni kartını çıkardı. İkimiz de güldük. Masadaki güvenlik görevlisi birini aradı ve telefonuna fısıldadı.

Masanın önünden geçerken Adam, "Merak etme," dedi. "Kartlarımızı aldık. Yine de yardımınız için teşekkürler. Bay Cortez'e ne kadar yardımcı olduğunuzu bildireceğimden emin olabilirsiniz."

Kimse bizi durduramadan yönetici asansörüne bindik. Lucas'ın ofisine vardığımızda karanlıktı, evrak çantası yoktu. Masanın üzerinde bizim için Paige'in el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Gece yarısı ayrıldık. Eğer çok geç kalırsanız, salonda yatmanızı öneririm. Kahvaltı toplantısı beş buçukta.

Saatimi kontrol ettim. Biri geçiyordu.

"Salon o zaman," dedi Adam. "Kanepeyi sana vereyim." "Tabii ki hayır. Geceyi uçakta geçirdim. Kanepeyi ben alırım."

"Pardon? Senin için bu ritüeli araştırmak için bütün gece uyumadım. Bunu hak ediyorum."

Salona vardığımızda hala tartışıyorduk ve ... bulduk.

"Kanepe gitmiş," dedi Adam.

"Öyle mi? Güzel. Hissettiğimden daha da sarhoş olduğumu düşünmeye başlamıştım."

"Kanepeyi kim aldı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bulduğunda, hepsi senin olacak. Ben çekiliyorum."

Koltuğa doğru yöneldim. O saldırdı ve ikimiz de onun için çabaladı. Oraya ilk ben vardım ve oturmak için arkamı döndüm, ama o arkamdan atladı ve ben onun yerine kucağına düştüm.

"Dışarı," dedim.

"Uh-uh. Önce ben geldim. Ya gidip kanepeyi bulursun ya da kucağımda uyursun."

Dirseklerim ve kalçalarım ile onu dürterek döndüm. "Bu işe yaramayacak," dedi. "Ben kalıyorum."

İçimi çektim ve kucağına çöktüm. Rahat edene kadar yer değiştirdi, sonra beni kendisine yasladı ve kollarını bana doladı. Dizlerimi yukarı çekip çenemi omzuna dayayana kadar kıpırdandım.

"Daha iyi hissediyor musun?" dedi.

"Hayır, kemikli omuzların var."

"Yani, genel olarak. Her şey hakkında daha iyi hissediyor musun?"

Başımı
salladım.

"Güzel."

Bana gülümsedi ve o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedebiliyordum.

Eli yukarı doğru hareket etti ve yanağıma dokunarak başparmağıyla okşadı.

"Sarhoşsun, değil mi?" dedi. "Mmm-hmm."

"Gerçekten sarhoş musun?"

"Kucağında uyuyorum."

Kıkırdadı.

"Neden? Üzerine kusacağımdan mı korkuyorsun?" "Um, hayır."

"Güzel, çünkü ben hiç kusmam."

Güldü, bakışları benimkilerden uzaklaştı. "Tamam, anladım." "Neyi anladın?"

"Sarhoşsun."

"Um, evet. Bunu tespit ettik." "Ben de sarhoşum."

"Tamam." Durakladım. "Bu konuşma bir yere varacak mı?"

"Görünüşe göre hayır. İkimiz de sarhoşuz yani. Hayır, değil. hiçbir yere gitmiyorum."

Saçlarımı omzumdan süpürdü, tereddüt etti, sonra başını salladı, öne doğru döndü ve beni kendine daha sıkı çekti. Başımı omzuna yasladım, gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

otuz dört

Kıçımın titremesiyle uyandım. Muhtemelen görmezden gelirdim, ama bir an için Adam'ın popomu ovduğunu sandım.

Kıçım, beni uyandırmaya yetti ... sadece telefonum olduğunu fark ettim.

Kucağından kaydım ve gizlice salondan çıktım. Numara tanımadığım bir alan kodundan bir ankesörlü telefonu gösteriyordu. Uykulu beynim Elena ve Clay'in nerede olduklarını hatırlamaya çalıştı ama gecenin bir yarısı beni aramaları için hiçbir neden yoktu. Bu benim bir bağlantım olmalı - Paige eski cep numaramı yeni telefonuma aktarmıştı.

Temkinli bir "Alo?" ile cevap verdim.

"Savannah?" Erkek sesi. Tanıdığım biri değildi.

"Evet."

"Benim." Hafif bir öksürük, boğuk, sanki ağzını kapatmış gibi. Sesi gergin ve hırıltılıydı. "Bryce." Sonra sanki bu yeterli değilmiş gibi, "Bryce Nast. Senin kardeşin."

Elim telefona sıkıca sarıldı. "Bryce? Neredesin? Ne-?"

"Sonra açıklarım. I-" Bir hırıltı, sonra bir öksürük. "Bana yardım etmeyi teklif etmiştin. Muhtemelen şimdiye kadar fikrini değiştirmişsindir ama ben ... . Başka kimi arayacağımı bilmiyorum."

O konuştukça, ondan duyduklarının yarattığı ilk sarsıntı azaldı. Bryce gecenin bir yarısı beni mi aradı? Yardım mı istedi? Ankesörlü telefondan mı? Sesi tanınmayacak kadar bozukken mi?

"Sesin kendin gibi gelmiyor," dedim.

"Evet, bir şeyim var" -bir burun çekme daha- "Bir şeyim var. Bir böcek." "Dün seni gördüğümde iyiydin. Peki neredeydin?

bu numarayı alabilir miyim?"

"Burada cep telefonum var ama sinyal alamıyorum. Ona bir şey yapmışlar-" Durakladı. "Benim yaptığımı düşünmüyorsun. Seni suçlayamam." Sanki canı yanıyormuş gibi yüksek sesle yutkundu. "Tamam, geçen yıl doğum gününde Sean sana yeni bir eyer aldı. Almanya'dan ithal etti. Noel'de Colorado'ya at binmeye gittiniz. Sen, Adam, Sean ve onun görüştüğü adam."

"Neden Sean'ı aramıyorsun?"

"Çünkü bu ... .. değil. İstemiyorum ..." Bir yudum daha. "Onu bu işe karıştıramam. L.A.'desin, değil mi?"

"Hayır, Miami."

"Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin ..."

"Neredesin, Bryce?"

"New Orleans. Sanırım aynı mesafede. Ben sadece-" Uzun, hırıltılı bir öksürük çıkardı. "Kafam karıştı."

"Sen hastasın."

"Evet. Param olsa bile, ki yok, böyle bir uçağa ya da otobüse binmem mümkün değil. Zaten binmemeliyim de. Sen

buraya gelmeniz gerekiyor.

Şunu gör." "Neyi?"

"Görmek lazım." Cümlelerini kısaltmaya başladı, sanki tam cümleler sahip olduğundan daha fazla enerji gerektiriyormuş gibi. "Yalnız gelmemeliydim. O vampir hâlâ seninle mi?"

"Cassandra?" Cassandra'yı getirmemi istedi. Bir tuzak. Bir tuzak olmalıydı. "Hayır. Ama onu getirebilirim."

"Başka biri o zaman. Birisi-" "Savannah?"

Adam seslendi.

O yürürken ben de döndüm. "Bryce" diye bağırdım. "Kim o?" Bryce sordu.

"Adam. Nereye kaybolduğumu merak ediyor."

"Sean ikinizin ... olmadığını söyledi." Sözünü yarıda kesti. Varsayımını düzeltmedim, sadece telefonu kulağımdan çektim.

Böylece Adam, Bryce devam ederken onu dinleyebiliyordu.

"Tamam. Adam. Exustio. Bu işe yarar. Tamam. Adam'ı ya da arkanı kollayabilecek birini getir ve-"

Bryce'ın ucundan hafif bir bağırış, bir kadın sesi, telaşla gergin, kelimeler ayırt edilemiyor. Telefon takırdadı, sanki Bryce telefonu kapatıyordu.

Kadının sesi yaklaştı. "Yatakta olmanız gerekiyordu, efendim."

"Sadece iyi olduğumu bilmelerini istedim. Ben-"

"Dışarıda duramazsınız. Çocuklar, lütfen Bay N'yi odasına geri götürün."

Daha fazla ses, Bryce'tan protestolar, ama zayıf, sanki karşı koyacak enerjiyi toplayamamış gibi. Topukların kaldırımdaki tıkırtısı. Sonra durdular. Adımlar geri geldi ve sanki bağlantının tam olarak kesilmediğini fark etmiş gibi ahize tıkırdadı.

Adam telefonu hemen kapatmamı işaret etti. Başımı salladım ve bekledim.

"Kimsiniz?" dedi kadın.

"Benim sorum da bu," dedim. "Bu da kim? Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sabahın dördü ve sarhoş bir moron beni kardeşi sanarak arıyor. Ben Birinin kardeşine benziyor mu? İyi olduğu ve endişelenmemem gerektiği hakkında gevezelik etmeye başladı. İyi falan değil. O kadar sarhoş ki zar zor konuşabiliyor. Bir yerlerde bir sarhoş tankında olmalı. Eğer onun arkadaşısıysan-"

"Değilim hanımefendi. O bir hasta ve durumu iyi değil." "Hadi canım."

"Sizi rahatsız ettiği için özür dilerim. Belli ki kafası karışmış ve yanlış numarayı aramış, her şey için özür dilerim-"

"Her neyse. Bir daha olmasına izin verme." Telefonu kapattım. Sonra Adam'a döndüm. "Bu bir tuzak, değil mi?" Dedim.

"Emin değilim. Salona geri dön. Sen açıklarken ben de kahve yapayım."

Hikâyeyi bitirdiğimde kahvemi içmiş ve tamamen uyanmıştım.

"Bu konudaki kararına güvenmiyorum," dedim. "Bryce'la olmaz."

Adam cevap vermeden önce kahvesinden son yudumu aldı. "Bunun bir tuzak gibi görüldüğünü kabul ediyorum. Gerçekten kötü, gerçekten bariz bir tuzak, bu da bana öyle olmadığını düşündürüyor. Herkes seni tanıyor. ve Bryce'ın arası pek iyi değil. Şimdi de ayrıldığı kız kardeşine geliyor ve ondan kendisini kurtarmak için uçmasını mı istiyor? Bir kurgu olarak berbat."

"O zaman bu hala soruyu akla getiriyor. Eğer gerçekse, *beni* neden aradı?"

"Çünkü ona elini uzattın. Başlı belada ve sen belalarla uğraşmaya alışkınsın, o hasta ve kafası karışık ve hatırladığı son şey senin ona yardım teklif etmen. Adam senin kardeşi olduğunu inkâr edebilir ama görünüşe göre cep telefonunda senin numaran var."

Kahve makinesine doğru yöneldi. "Bu kesinti kulağa yasal geliyordu. Vahim bir açıklamanın ortasında sözünü kesmemiştii. Kadın ona Bay N. demeye özen gösteriyordu. Telefon kapalıyken kimse Bryce'ın tehlikede olduğunu söylemedi ya da sizi korkutmak için tasarlanmış bir şey söylemedi. onu kurtarmaya koştun. Size nerede olduğunu bile söylemediler."

Kupasını yeniden doldurdu. "Yalnız gelmen için ısrar etmedi. Özel birini getirmen için ısrar etmedi. Sadece destek almanı istedi. Bu bana gerçek gibi geliyor."

"Tamam, peki onu nasıl bulacağım?"

"Ankesörlü telefonun yerini kolayca bulabiliriz. Bugünlerde onlardan pek yok. Onu telefondan takip etmek sorun olacaktır."

"Bir yol biliyorum."

İki saat sonra Cortez filosundan Benicio'nun bizim kullanımımız için ayırdığı tek motorlu dört kişilik bir uçaktaydık. Adam ve ben yalnız değildik. Jeremy'den bize katılmasını istemiştım. Bir kurt adamın burnu bizi ankesörlü telefonda Bryce'ın tutulduğu yere kadar götürebilirdi. Jaime de gelmişti. Bu onun fikriydi - oraya vardığımızda babamdan bize katılmasını isteyebilirdi. Hayalet bir izci bir avantajdı. Biri

Bryce'ın daha da değerli olacağını anladım.

Jeremy Paige'i aramış ve Jaime'nin New Orleans'ta bir ipucu bulunduğunu söylemişti. Merkeze uğradıklarında Adam ve benim gece orada kaldığımızı görmüşler. Clay ve Elena'yı çağırmasına gerek kalmamasın diye onlara destek olarak gitmeyi teklif etmiştik.

Paige buna inandı. Lucas gibi Jeremy de usta bir yalancıydı. Her zaman sessiz olanları izlemeniz gerekir.

Kiralık bir arabanın beklediği küçük bir havaalanına uçtuk. Şehre doğru ilerlerken Jeremy'ye dedim ki, "Tamam, sen Bryce'ın kokusunu ankesörlü telefonda onu götördükleri yere kadar takip edeceksin, sonra da Adam'la birlikte Jaime'yi dışarıda bekleyeceksin. ve içeri giriyorum."

Bana bir bakış attı.

"Sen özelsin, unuttun mu?"

"Özel olmak berbat bir şey," dedi.

Adam doğru duyduğundan emin değilmiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Güldüm. "Eski bir şaka. Neyse ki büyüdüğüm için artık özel biri değilim ve seninle kalmama gerek yok Jeremy. Yine de pizzanı sipariş edeceğim. Akdeniz, değil mi?"

"Benim de daha yaşlı olduğumu ve yerimi alması için eğitilmiş bir Alfa-elect olduğunu unutuyorsunuz. Bu yüzden artık özel değilim.

ya da. Bununla birlikte, Clayton ile herhangi bir anlaşmazlıktan kaçınmak için geride kalmamı tavsiye ettiğin gerçeğini not edeceğim. I

Sanırım önerinin amacı buydu?" "Öyleydi."

New Orleans'a en son Katrina Kasırgası'ndan birkaç ay sonra gitmişim. O zamandan beri geri dönmekten kaçınıyordum. Annem ve ben birkaç yıl Big Easy'de yaşamıştık ve felaket sonrası orayı görmek - yıkım ve yavaş iyileşme - beni depresyona sokmuş ve çileden çıkarmıştı.

Şimdi ise

eski haline biraz daha benzemeye başladı.

Ankesörlü telefonun adresi bizi, kasırganın gazabından kaçamamış gibi görünen, ancak kurtarma fonu alacak kadar fazla etkilenmemiş bir bölgeye götürdü. Bryce'ın izini sürdüğü ve ankesörlü telefondan bir blok ötede bulunan bina da dahil olmak üzere pek çok bina boştu.

Birimlere dönüştürülmüş eski bir ev gibi görünüyordu ve onlarca yıllık yeniden yapılanmaya rağmen hala eski bir malikanenin kemiklerini gösteriyordu. **ŞİMDİ KİRALANDI!** tabelası yeni bir hayat vaat ediyordu, ancak benzer binaların aksine

İşaretler, bunun yakında açılmaya hazır olacağına dair hiçbir belirti yoktu. Kısmen tahta kaplı bir pencereden içeride yalnız bir işçi vardı. Boya yapıyor gibi görünüyordu ama bu hızla giderse bir süre daha işi bitmeyecekti. Sanırım mesele de buydu.

Etrafı kolaçan ederken daha az dikkat çekmek için ayrılmıştık. Adam komşu binanın çatısına tırmanmıştı. Ben cadde boyunca yürüyordum.

Ofis çalışanları geziniyordu, bu yüzden hedef binamızdan izleyen biri olabilir diye göze çarpmadım. Jeremy blokta daire çizdi. Babam keşif yaparken Jaime de açık havada bir kafede oturuyordu.

Benim işim bittiğinde Jaime'nin yanına oturdum.

"Neye ihtiyacım var biliyor musun?" Dedim ki.

"Hayaletlere. O zaman arkama yaslanıp pis işleri yapmalarına izin verebilirim."

"Pek sayılmaz. Hayaletler kirlenmez." Sandalyesini gölgenin dışına kaydırды ve arkasına yaslandı, ışık onun üzerinden yansıyordu

Güneş gözlüğü. "İtiraf etmeliyim ki babana emir vermek güzel bir şey. Bunu bana yıllardır yapıyor."

Başımı salladım ve tabağından bir beignet kaptım. "Orada bir şeyler dönüyor ama bunu saklamak için iyi bir iş çıkarıyorlar. İçeri girmek için hava kararana kadar beklememiz gerekebilir." Saatimi kontrol ettim. "Bu da çok uzun bir bekleyiş demek."

Tam cevap verecekti ki birden başını kaldırdı. Döndüm, havanın boş olduğunu gördüm ve babam için bir sandalye çektim. Gerçekten ihtiyacı olduğundan değil ama Jaime gökyüzüne bakmazsa onunla konuşması daha kolay olurdu.

Jaime babamı dinlerken ben de bir kahve sipariş ettim.

Sunucu gittiğinde Jaime, "Önce iyi haber mi, kötü haber mi?" diye sordu.

"Kötü."

"Burası korumalı. Baban içeri giremez." "Peki iyi haberler var mı?"

"Tüm binayı korumaya almamışlar. Büyüyü devam ettirmek için çok fazla enerji gerekiyor. Bu yüzden Bryce'ı nerede bulacağınıza dair iyi bir fikrimiz var. Baban birkaç odaya kadar daralttı ve içeri girmenin bir yolunu buldu."

"Çatı." Adam yürüdü ve boş sandalyeye uzandı.

Babamın kucağına oturmadan önce ona başka bir yere gitmesini işaret ettim.

"Doğru," dedi Adam. "Özür dilerim."

"O buna alışkın," dedi Jaime. "Hayalet olduğunuzda kişisel alan yastığı diye bir şey yoktur."

"Peki çatı?" Dedim.

Adam dışarıdan ne bulduğunu açıkladı ve Babam, Jaime aracılığıyla iç planın bazı ayrıntılarını ekledi. Birlikte bir plan yaptık.

Jaime, "Baban bu kahve kulübünü dağıtmamız gerektiğini söylüyor," dedi. "Bunlarla bağlantılı biri

İnsanlar yanımızdan geçerken içimizden birinin tanıdık geldiğini düşünür." "O zaman Jeremy'yi ara," dedim.

"Onunla yolda buluşacağını söyle.

çatı." Bacağını kaldırarak üç inçlik topuklarını gösterdi.

"Bir görevde bunları giymek konusunda dersini almadın mı?"

"Evet. Ve ders şu ki, bunları *her zaman* giymeliyim, böylece kimse benden çatıya tırmanmak gibi çılgınca bir şey yapmamı istemez."

"Ama babamla aramızda tercümanlık yapmak zorundasın."

"Bunu da kısa mesajın harika teknolojisini kullanarak yapabilirim."

"Çatıda olsaydınız onunla konuşmak daha kolay olurdu. Daha az dikkat çekersin."

"Burası New Orleans. Dünyada hayaletlerle konuşabildiğim ve kimsenin iki kere bakmadığı tek şehir. Git hadi. Jeremy seninle orada buluşacak."

otuz beş

Jeremy çatılara tırmanmaktan şikayet etmezdi. Altmış bir yaşında olabilir - yoksa altmış iki miydi? - ama kurt adam olduğu için çok formda ve yaklaşık kırk beş yaşında görünüyor. Ve

Kurt adam Alfa olduğu için çok fazla çatı tırmanışı yapamıyor, bu yüzden bu şansı bulduğu için mutlu.

Adam'ın keşif yaptığı komşu çatıdan başladık. Uygun bir yangın merdiveni vardı, yani görünmeden tırmanıp karşıya geçebilirdik. Oradan ihtiyacımız olan çatıya sadece iki metrelik bir atlayışla geçebilirdik.

Bir giriş kapısı çok hoş olurdu, ancak istediğimden çok daha az yaygınlar. Bunun yerine, en üst katta eski bir balkon vardı. Yine de inşaat birinci sınıftı ve biz teker teker üzerine çıkıp balkon kapısından geçerken sarsılmadı bile.

O kapıya bir maymuncuk gerekiyordu. Elektronik bir güvenlik sistemi de vardı ama babam bize sadece alt kattaki kapıların korunduğunu söyledi.

Sahte işçi dışında, babam korunan alanın çevresinde yürürken başka kimseyi görmemişti. Burası her neyse, grup için önemli bir faaliyet merkezi gibi görünmüyordu. Beni tuttukları yer kesinlikle burası değildi, gerçi bunu biliyordum - kaçmadan önceki nispeten kısa minibüs yolculuğunda Louisiana'dan Indiana'ya gitmemiştim.

Üçüncü kattaki bir yatak odasına girdik. Dayanılmaz derecede havasızdı ve soyulan duvar kâğıtları on yıllardır kullanılmadığını gösteriyordu. Tek bir mobilya parçası - bir dosya dolabı - çok eski ve ağır olduğu için geride bırakılmıştı çünkü zemine gömülmüştü.

Koridora doğru ilerledik, Jeremy öndeydi, kurt adam duyma ve koku alma duyularını kullanarak içeridekileri kontrol ediyordu. Algılama büyüleri yaptım. İşe yaradıklarından emin değildim ama kafamı boşaltmama ve odaklanmama yardımcı oluyordu.

En üst katı hızlıca kokladıktan ve tozdan dolayı birkaç kez hapşırdıktan sonra Jeremy bir süredir kimsenin oraya çıkmadığını söyledi. Biz de merdivenlerden aşağı indik. Normalde oraya ben giderdim, geri tepme büyüsü hazırda ama onun yerine Adam gitti, alevli parmakları Jeremy'nin kaba kuvvetinden daha hızlı bir silahtı.

Babam buranın koruma büyüsünün devreye girdiği yer olduğunu söylemişti, bu yüzden burada işgal belirtileri görmeye başlamamız mantıklıydı. Tam olarak öyle görünüyordu. İşgal. İki odada yatak ve şifonyer vardı. giysi ve kişisel hiçbir şey yoktu. Hatta bir tanesinin bavulu hâlâ yerde duruyordu.

"Geçici konaklama yerleri," diye mırıldandı Jeremy. "Koku katmanları var."

Diğer odaları kontrol ettik. Etrafta kimse yoktu ama Jeremy alt kattan gelen belli belirsiz sesleri algılayabiliyordu. Zemin seviyesinde bir ızgara buldu ve yanına çömeldi, Dinlemek için başını eğdi.

Üç parmağını kaldırdı. Üç ses. Daha aşağı eğildi, sonra ayağa kalktı ve bizi havalandırmadan uzaklaştırdı.

"Biri ateşten bahsediyordu," diye fısıldadı. "Antiseptik kokusu alıyorum."

"Bir hastane o zaman. Ya da derme çatma bir tane."

Jeremy durakladı ve bir strateji üzerinde çalıştığını anladım. Herhangi bir öneride bulunmadım. Belki de kurt adamlarla o kadar çok yaz geçirmiştik ki otomatik olarak Sürü kurdu rolünde, Alfa'nın plan yapmasını bekliyordum. Belki de Jeremy'nin bulacağı her fikrin benimkinden daha iyi olacağını biliyordum. Çok iyi bir stratejist değilseniz otuz yıl boyunca bir sürüye liderlik edemezsiniz.

"Dikkat dağıtma," dedi sonunda. "Bizim için sadece tek bir giriş noktası var, merdivenler. Üç ses duydum ama

Üçten fazla kişi olabilir, bu yüzden onlara tek tek gizlice yaklaşmaya çalışmak riskli." Adam'a döndü. "Bryce'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Birkaç kez karşılaştık."

"Yani sizi tanımayabilir. Tanışmak için zamanımız olmayacak ve alarm vermesi riskini göze alamayız. Sen ve ben yolu açacağız ve güvenli olduğunda Savannah'nın Bryce'ı aramasına izin vereceğiz."

Kabul ettim ve ayrıntıları hallettik, sonra da aşağı inen merdivenleri bulduk.

Binanın ev olarak kullanıldığı en üst iki kattan belliyken, ana katın içi boşaltılmış ve yeniden tasarlanmıştı. Aslında binaya çıkan iki merdiven seti vardı.

Aşağıya. Dar bir arka set bir zamanlar hizmetçiler için kullanılmış olmalı. Üst kattaki kapı sıkı sıkıya kilitliydi; şansımıza kilitler bizim tarafımızdaydı. Jeremy ve Adam aşağı indiğinde, Jaime aracılığıyla babamdan bir mesaj aldım.

yanlış yöne gidiyor.

"Merdivenler arka taraftaki birkaç odaya çıkıyor, arka kapı da dahil," dedi Jeremy döndüklerinde. "Başka bir erişim noktası yok. Burası hariç."

"Başka bir deyişle," dedi Adam, "gitmek istediğimiz yere ulaşmak için arka kapıdan girmeniz, bu merdivenlerden çıkmanız ve ön kapıdan inmeniz gerekiyor."

"Ha?" Dedim.

Jeremy, "Bu sahte bir arka kapı," diye açıkladı. "İşçinin olduğu ön kapıdan girersen daha fazla ilerleyemezsin. Arkadan girdiğinizde küçük bir giriş alanı ve bu merdivenler var."

"Ve hastane odaları ikisinin arasında gizlenmiş durumda."

Jeremy, "Orta kısım da yoğun bir ses yalıtımına sahip gibi görünüyor," dedi. "Üst kattan aşağıda duyabildiğimden daha iyi duyabiliyorum."

"Birileri bir şeyleri saklamak için çok uğraşmış," dedim.

"Neyse ki, evle ilgili hesaplamalarım doğruysa, nispeten küçük bir alanda. Izgaraları bir kez daha dinleyeceğim ve yerleşim planını çözüp çözemeyeceğime bakacağım."

Jeremy, korunan alanın evin ortasından geçen dar bir bölüm olduğunu belirledi. Babam dış cepheyi kontrol etti ve bu bölümün her iki ucunda iki ana kat penceresi olduğunu, her ikisinin de

kontrplak. Bu panellerin altındaki pencereler tuğlayla örülmüştü. Normal görünümlü bir binanın içinde güçlendirilmiş ve ses geçirmez bir bölüm. Kötü adamları uzak depolarda ve yeraltı inlerinde bulmaya alışkın biri için bunun zekice olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Sesler doğudaki bir odadan geliyordu; ofis ya da laboratuvar olabilirdi. Batıda Jeremy öksürük ve arada bir inleme sesleri duyuyordu. Birden fazla hasta mı vardı? Bilemiyordu. Öyle olmasını umuyordu, çünkü en az sekiz farklı insan kokusu alıyordu ve Bryce'ı koruyan yedi kişiyle uğraşmak istemezdik.

Ana merdivenler üst salona açılıyordu. Oradan alt salonu görebiliyorduk, yani gizlice inmek için en kolay yer değildi. Ya da benim için gizlenmek için en kolay yer.

Jeremy ve Adam gizlice aşağı inerken. Onları belli bir mesafeden takip ettim, sonra büyük tırabzanın arkasına çömelip dinledim.

Batıda, hastane bölümüne açılan kapalı bir kapı görebiliyordum. Adam kapıyı kontrol etti, sonra bana başparmağıyla işaret ederek kilitli olmadığını bildirdi.

Doğuda, açık kapı aralığından bir masa seçebiliyordum. Sonra, bir gıcırtyla, bir sandalye

Masanın üzerinde laboratuvar önlüğü giymiş bir adam gördüm... Aynı anda o da Adam'ı gördü.

Bir bağıriş. Sonra bir gümbürtü. Bir kadın bağırdı, "Kapı. Kapı! Kapı!" Bir gümbürtü daha, bu seferki hastane yönünden. Sonra metalik bir çınlama. Eğildiğimde mekanik bir çelik kapının batı kanadına açılan kapının üzerinden kayarak kapandığını gördüm. Hastaneyi mühürlüyordu.

Merdivenlerden aşağı koştum. Çelik kapıyı tuttum ve zorladım, ama sağlam bir asansör kapısı gibiydi ve durmuyordu. Sıkışarak geçmeyi başardım.

Arkamı döndüm, sırtım artık kapalı olan çelik kapıya çarptı. Bir geri tepme büyüğü dudaklarıma uçu. Ve aynı hızla karargâhtan aldığım sustalıyı açtım.

Bir hastane perdesiyle odanın geri kalanından ayrılmış küçük bir alandaydım. Sağ tarafımda bir lavabo ve tıbbi malzemeler vardı. Perdenin üzerinde asılı olan el yazısıyla yazılmış bir tabelada BU NOKTADAN SONRA TAM KORUMA GEREKLİDİR yazıyordu.

Tek kullanımlık eldivenler ve maskeler, atıklar için bir çöp kutusuyla birlikte bir arabanın üzerine yığılmıştı.

Perdeyi çekiştirdim ve üç hastane yatağı buldum, her birinde uyuyan bir form vardı. Işıklar karartılmıştı.

Monitörler her hastanın yanında bip sesi çıkardı.

Yolun karşısında kapalı bir kapı vardı. Hastalar dışında kimseden iz yoktu. Tam dışarı çıkacaktım ki telefonum titredi. Hemen Adam'a mesaj atıp aradığımı ve henüz konuşamayacağımı söyledim.

Perdeli alandan kaydım ve sürünerek uyuyan formlar. İlki bir kadındı, sırtüstü yatıyordu, derin uykuda nefes alırken hırıltılar çıkarıyordu. Sıradaki son kişi koyu renk saçlıydı - erkek mi kadın mı, anlayamadım, özellikle de hastanın yüzünü örten bir şey olduğu için. Yine de koyu renk saçlar bana onun Bryce olmadığını söylüyordu.

Ortadaki hasta genç, açık renk saçlı bir adamdı. Loş ışıklar yüzünden daha fazlasını göremiyordum, bu yüzden parmak uçlarımla yataklara doğru ilerledim. İkisinin arasında kaymaya başladım ve

yerdeki bir kovaya çarptı. Kusmuk kokusu yükseldi. Burnumu kapattım, geri çekildim ve diğ er tarafa doğ ru döndüm.

Yatağ ın yan tarafına.

Bryce olmadığından emin olana kadar tepeye yaklaşmıştım. Geri çekilmeye başladım, sonra durdum. Hastada bir sorun vardı. Diğ er tarafındaki solgun ve hasta kadından daha iyi görünüyordu. Hırıltı, hışırtı ya da öksürük yoktu. Hiç ses yoktu. Sorun da buydu zaten; hasta k p rdamadan yatıyordu, çarşaflar kıvrılmıştı. sanki oraya konulduğ undan beri hiç k p rdamamış gibi, hastane hassasiyetiyle vücudunun etrafında dolanıyordu.

Yine de ona bağlı makineler vardı. Ne olduklarını anlayamadım -sadece kalp monit rlerini tanıyabilirim ve tanıdık bir dağa benzeyen bir tane yoktu- menzil ekranı. Ancak makinelerin üzerindeki çizgiler hareket ediyor ve sayılar değişiyordu.

Komada mı? İlk yataktaki kadına dönüp baktım. Burası hasta grup  yeleri için bir revir miydi? Bu mantıklıydı - büyük bir hareket planlıyorsanız özellikle de doğaüstü bir durumdaysalar ve en yakın hastaneye sevk edilemiyorlarsa, hastalık için tesislere ihtiyaç duyacaklardır.

Yine de bir revir için çok fazla gizlilik var gibi görünüyordu. Sokaktaki adamın ne dediğ ini hatırladım.

Bir savaş yaklaşıyor.

Hastane savaş için bir hazırlık mıydı? Savaş kayıpları için mi?

şu anda asıl soru şuydu: Bryce nerede? Odanın karşısındaki kapıya baktım ve ona doğ ru bir adım attım.

Koluma bir şey dokundu.

"Bana yardım et," diye bir ses yükseldi.

Son yataktaki siyah saçlı figür ayağa kalkınca tökezleyerek geri çekildim. Bu bir kadındı. Yüzünün  st kısmı gazlı bezle kaplıydı ve beyaz bir gömlek ya da önlük sandığım şey daha fazla gazlı bezdi, vücudunu yarı sarılmış bir mumya gibi çaprazlama sarıyordu.

Yüzündeki bandajı o kadar kalın sargılı ki sopa gibi olan elleriyle kurcaladı. O başardı bandajı yakaladı ve sıyrık ve kesiklerle çevrili, şişmiş ve akan bir gözü görebileceğim kadar aşağı çekti.

Sanki gözlerini oymaya çalışmış gibi.

Titredim ve bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalıştım ama onun yerine şimdi diğer çizikleri, vücuduna aceleyle sarılmış gazlı bezden yayılanları gördüm. Her yerde çizikler ve oyuklar vardı.

"Yanıyor," diye homurdandı. "Her zaman yanıyor. Lütfen bana yardım edin.

Durdur şunu."

Vücudunu eşelemeye başladı, kalınca sarılmış elleri umutsuzca çizmeye, yırtmaya, koparmaya çalışıyordu. O hayal kırıklığı içinde miyavdlarken ben kapalı kapıya doğru baktım. I

Onu yatağa geri ittim ve hemşireyi çağıracağımı, onun için bir şeyler bulacağımızı, sadece rahatlamasını söyledim.

Fakat

Beni itti, başının üstündeki sıvı dolu tüp tıklayıp bip sesi çıkarana ve bir doz ilaç verene kadar çırpındı ve homurdandı.

Bir şey oldu ve bir an sonra tekrar hareketsiz kaldı.

Tekrar hareket etmediğinden emin olana kadar bekledim, sonra Bryce'ı aramaya devam etmek için yan odanın kapalı kapısına yöneldim. Kapıda durakladım. Eğer burada bir hemşire varsa, orada olmalıydı. Elimi hazırladım.

ve kapıyı hafifçe araladım. İçeriden makinelerin iç çekişini, vızıltısını ve bir kalp monitörünün sürekli *bip-bip-bip sesini* duyabiliyordum.

İçinde bulunduğum odanın aynadaki görüntüsü gibiydi. Uzak duvarın karşısında üç yatak vardı. Ama sadece bir hasta vardı. Bryce ilk yatakta yatıyordu, gözleri kapalıydı.

otuz altı

Bryce'a doğru yürüdüm ve eğilip fısıldadım, "Uyan. Bu-"

O kadar hızlı sıçradı ki hiç uyumadığını anladım ve elleri bir büyüyle havalandığında bir tuzağa düştüğümü fark ettim.

Gözlerini açtığında, bakışlarının bana sabitlenmediğini gördüm ... ve uzanmış elleri de bana yönelik değildi.

Anita Barrington hipodermik silahını havaya kaldırarak saldırdığında döndüm. Elimdeki her şeyle ona vurdum, ancak tökezlemesine neden olan bir geri tepmeyle. Ama bu tökezleme Bryce'a bir enerji şimşegi fırlatması için zaman kazandırdı. Anita kasıldı ve iğneyi düşürdü.

Bulabildiğim en yakın nesneyi -bir lazımlık- kaptım ve Bryce yataktan fırlayıp iğneyi yerden kapıldığı sırada kafasına doğru savurmaya hazırlandım. Sonra bana baktı ve kaşlarını kaldırarak lazımlığa baktı.

"Bir bağlama büyüü yap," dedi. "Yapamam."

"Neden? Cadı olduğu için mi?"

"Hayır," dedim. "I-" Anita'ya baktım. Eğer söylentiye daha önce duymadıysa, on iki yaşında bir çocukla eşdeğer bir büyücü olduğumu bilmesine izin vermenin bir anlamı yoktu. Neler yapabildiğimi, öldürdüğüm adamı görmüşken olmazdı.

"Ben iyiyim," dedim lazımlığı kaldırırken.

Bryce başıyla onayladı ve Anita'ya doğru ilerledi. Onu görebiliyordum.

Kendini dik tutmak için zorlanıyordu, yüzü ateşten kızarmıştı.

Şırıngayı kaldırdı. "Neden bunu Savannah için harcamak istiyorsun? Bunu kendi üzerinde kullanmak için bir şansın var."

"Hayır," dedi.

"Ama bu bir hediye, değil mi? Bir ödül. Bu yüzden aldım. Verilen hizmetler için bir ödül."

"İstemiyorum."

Bir adım daha yaklaştı. "Sorun değil. Ben de bilmiyordum."

Yaşına ve cüssesine göre şaşırtıcı derecede çevik bir şekilde ayağa fırladı.

Ben ileri doğru koşarken bacağına vurdu. Bryce düştü.

Şıngayı aldı.

"Hayır!" Ben Anita'ya doğru koşarken Bryce bağırdı, lazımlık havadaydı. "Geri çekil. O iğneyi vurulmak istemezsin Savannah."

Kısa kestim. "İçinde ne var?" Anita'ya sordum.

"Neden Bryce'a sormuyorsun? Ödüllü deneğimiz.

Yardımları için ödülü." Bryce'a alaycı bir şekilde bakarken büyükanne maskesi düştü. "Gerçekten neyin peşinde olduğunu bilmeyeceğimizi mi sandın? Çocuğu bize verdin, böylece içeri girip Kabal'ına rapor verebilecektin? Neden bu kadar çok soru sorduğunu merak etmeyeceğimizi mi sandın?

Sorular? Neden tesisleri görmekte ısrar ettin? Sana bir tavsiye, evlat? Bir dahaki sefere Kabal'ınız bir casus göndermeye karar verdiğinde, biraz daha parlak birini seçtiklerinden emin olun."

"Kimse göndermedi-" Bryce durdu.

"Aileni etkilemek için yaptığın asıl plan bu muydu? İnisiyatif sahibi tek Nast'ın ağabeyin olmadığını kanıtlamak mı? Onlara gösterdin evlat. Onlara her zaman düşündükleri kadar beceriksiz olduğunu gösterdin."

Bryce ona saldırdı.

"Yapma," dedim. "Seni yemliyor çünkü boku yediğini biliyor. Kaçmaya çalışmadığını fark ettin mi? Kapana kısıldı."

"Kapana kısılan tek kişi ben değilim," dedi Anita. "Kilitli bir çelik kapının ardındaki sağlam bir odadasınız çocuklar. Dışarı çıkmanızın tek yolu meslektaşlarımın gelip sizi çıkarması. Ve eğer ben hayatta olursam bu sizin için çok daha iyi olacak.

buraya geldiklerinde. İkiniz de benim bu grup için çok önemli olduğumu biliyorsunuz."

"Olabilir," dedim. "Ama meslektaşlarımın buraya geldiklerinde aynı fikirde olacaklarından emin değilim. Ve

onlar sizinkilerden çok daha yakınlar."

Adam'ı aradım. "Selam. Meğer burada biri varmış. Anita Barrington gizlenme büyüsünün altında saklanıyormuş. Bryce

Onu köşeye sıkıştırdım ama kapıyı ne kadar çabuk açarsan hepimiz o kadar mutlu oluruz."

"Üzerinde çalışıyoruz," dedi Adam. "Düğmeyi buldum ama kapı açılmıyor. Jeremy şu anda üzerinde çalışıyor. Küçük bir kurt adam gücü gösterisi, şeyi hareket ettirecektir."

Telefonu kapattım.

"Jeremy Danvers," dedi Anita, belli ki kulak misafiri olmuştu. "Onunla tekrar tanışmak hoşuma giderdi. Keşke kurt adam gücü o kapıyı kırabilseydi. Tasarımcılar tüm önlemleri almışlar. Buradaki hastalar çok değerli. Yanlış ellere geçmelerine izin veremeyiz. O kapının açılmasının tek yolu bizim onu açmamız."

Kapı bir kez çaldı. Sonra iki kez. Duvarlar titredi. "Dur tahmin edeyim," dedim. "Sizin oralarda pek kurt adam Bu teoriyi test edecek bir ekip var mıydı?"

Köşeye doğru geri çekildi. "Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım. Sadece beni bağışlamalarını söyle."

"Cadılar," diye alay etti Bryce. Sonra bana baktı. "Özür dilerim." "Bazı durumlarda hakaret haklıdır. Şimdi uzan Sen devrilmeden önce. Buna göz kulak olabilirim-"

Anita tezgahın altına uzandı ve bir şeyi itti. Ona lazımlıkla vurdu ve onu uçurdum, sonra kolunu ezdi ve şiringayı aldı.

"Hazırda bekleyen bir avcı filonuz olmadığı sürece alarm vermenin bir faydası olmayacaktır."

"Gitmeni engellemek için yardım zamanında gelmeyecek. Bu yüzden seni durduracak bir şey yaptım."

Kıpırdamadan durdum ve etrafıma bakındım.

Tik tak sesleri. Tepedeki borular inledi ve ısıklık çaldı. Sonra bir *vınlama*, sanki biri klimayı çalıştırmış gibi.

Anita'ya döndüğümde dolaptan bir gaz maskesi almıştı. Bryce maskeyi ondan almaya çalıştı ama Anita kaçarak uzaklaştı. Dolabı açtım.

"Daha fazlasını aramaya zahmet etme," dedi, çekerken sesi boğuklaşmıştı. "Bu tek ve-" O

Durdu. Yüzünden uzaklaştırdı. Tekrar geri çekmesine izin verdi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hayır, hayır."

"Birisi rutin kontrolleri atladı mı?" Ben de öyle dedim.

"Sanırım bize onu nasıl kapatacağımızı söylemeniz iyi olur."

Maskeyi çıkarırken "Yapamazsın," diye fısıldadı.

"Bir kez başladığında oda gazla dolacak, denekleri ve herkesi öldürecek-"

Gerisini duymadım. Adam'ı çağırırken yan odaya koştum.

"Gaz," dedim cevap verdiğinde. "Arıza emniyeti ölümcül gaz saldı. Kapıyı kırmayı unut. Yapabilir misin? yakalım mı?"

"Bu benim bir sonraki adımımı. Bekle."

Gaz odayı doldurmaya başlamıştı. Kokusunu alabiliyordum, soğukluğunu hissedebiliyordum. Bryce bana ıslak bir havlu uzattı. "Bunu burnuna ve ağzına koy."

Yaptım. Jeremy telefonu aldı ve beklememi söyledi. Bir süre sonra Adam'ın arka planda küfrettiğini duydum.

"Çalışmıyor," diye seslendi. "Bana bir saniye ver." Onu duyabileceğim kadar yüksek sesle nefes alıp verdi. Sonra, "Kahretsin, neden çalışmıyor?"

"Sakin ol," diye mırıldandı Jeremy. "Başka bir şeyi yakmayı dene."

Bir süre durakladıktan sonra Adam, "Tamam, sorun bende değil. Lanet olası kapı. Yanmaz." Sesi yükseldi. "Savannah? Burnunuzu ve ağzınızı kapatın ve gazın nerede olduğunu bulun geliyor. Havalandırmayı kapatmayı dene. Bütün duvarı yakmak zorunda kalsam bile oraya gireceğim. Sadece-"

Telefonumun şarjı bitti. Salladım. Açmayı denedim. Hiçbir şey.

"Boş ver onu," dedi Bryce. "Gazı durdurmamız gerekiyor."

Kaynağı bulmak için etrafa bakındım ama havalandırma deliklerini bile göremedim. Bryce o kadar sert vurdu ki iki büklüm oldum. Makinelere biri çılgınca biplenmeye başladı. Sonra durdu ve yerine bir alarm başladı.

Başka bir makine biptemeye başladı.

"Ölüyorlar," dedi Bryce öksürükler arasında. "Ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok, o yüzden denemeyin. Bu muhtemelen gazın yerden yukarı çıktığı anlamına geliyor. Diğer odaya geri dönün ve biz de yatağın üzerinde duralım-"

Sendeledi. Kolundan tuttum. Ağzı konuşmaya çalışırken gözleri geri kaçtı. Onu odasına kadar sürükledim. Oda boştu.

Bryce'ı yatağa ittim ve Anita'nın bir siper büyüyle saldırmasını bekleyerek etrafımda döndüm. Ama saldırmadı. Neden yapsın ki? Bizimle savaşmak sadece daha fazla enerji harcamasına ve daha hızlı ölmesine neden olacaktı.

Örtme büyü de öyle.

Boş odaya baktım. Kaçmıştı.

Bir şekilde kaçmış.

Yukarı baktım. Tavan sağlamdı ve on iki ayak yüksekliğindeydi. Sol *tarafımdaki pencere*, babamın dediği gibi *tuğlayla örülmüş*.

Bir kapı. Orada bir-

Bayıldığımı bile fark etmeden yerde kendime geldim. Sersemlemiş bir halde etrafıma bakındım. Gazın kokusunu alabiliyor ve havada parıldadığını görebiliyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Sonra onu gördüm; üçüncü yatağın altında kısmen açık bir kapak. Ağzımı kapatarak eğildim ve çekip açtım. Delik karanlığa doğru iniyordu. Ben içeride merdiven ararken Bryce yanıma eğildi.

"Aşağı inmenin bir yolunu bulamıyorum," dedim. "Ama belli ki o kullandıysa bir tane var."

Bryce içeri uzandı.

"Burada bir şey var," dedi. Daha uzağa eğildi.

"Yapma-"

Dengesini kaybetti. Kolunu yakalamayı başardım ama ani sarsıntı beni de onunla birlikte uçuşuma yuvarladı.

otuz yedi

Tırmaladım ve tekmeledim, umutsuzca kendimi düşmekten alıkoymaya çalıştım. Çok geç olduğunu anladığımda, havada dönmeye çalıştım, başımı kaldırmaya çalıştım, böylece çarpacak ilk şey o olmayacaktı-

Kafatasım bir şeye çarptı ve suya düştüğümü fark etmeden önce bir anlık "Aman Tanrım, öldüm" hissi yaşadım.

Ellerim başımın üzerine fırlayarak dipteki son darbeyi kırdı. Kollarımda acıya yol açacak kadar sert vurdum.

Etrafı yokladım. Kaya ya da çimento üzerinde kalın çamur. Ayaklarımı yere basmayı başardım ve iterek yukarı çıktım.

Başım su yüzeyine çıktığında, ayaklarım dipten ayrılmıştı. Suya bastım ve gözlerimi kısarak etrafıma bakındım. Yukarıda kapağın dikdörtgen şeklini seçebiliyordum ama o kadar yüksekteydi ki neredeyse hiç ışık vermiyordu. Bir geminin içindeydim. derin bir çukur, en az bir metre su var. Görünüşe göre yalnızdım.

"Bryce?"

Seslendim. Cevap vermedi.

"Bryce!"

Daldım, bir ağız dolusu pis su aldım ve öğürerek ve tükürerek tekrar yukarı fırladım. Derin bir nefes daha aldım ve dibe battım.

Eğer suyun üstünü göremiyorsam, altını da göremeyeceğimden emindim. Parmaklarımın ya da ayak parmaklarımın Bryce'a değmesi için dua ederek etrafta yüzdüm.

Yüzerdi, değil mi? Hayır, o sadece sen boğulduktan sonraydı. Canlı bir beden batardı.

Onu bulmak zorundaydım. Zaten zayıftı. Çok uzun sürmez-

Bir Şey başımın arkasını gıdıkladı. Elimi uzatıp kumaŐı hissettim ve bir rahatlama sesi çıkardım. Ağzıma iğrenç bir su geldi. Görmezden geldim ve Bryce'ı gövdesinden yakaladım. Sonunda geçene kadar onu yukarı çektim.

Onu ancak belli belirsiz görebiliyordum, teni ve açık renk saçları yakın karanlıkta solgun bir Şekilde parlıyordu. Başı arkaya düşmüştü. Bilinci yerinde değildi.

Ajans açıldığında Paige'in bize ilk yardım dersi verdiğini hatırlıyordum ve kalp masajı konusunu iŐlediđini ve benim de orada olduğumu biliyordum. . somurtuyordum çünkü sahaya çıkmam uzun zaman alacaktı, yani ilk yardıma ihtiyacım yoktu, bu yüzden de dinlemeyecektim ...

Kahretsin.

KardeŐimin cansız bedenine baktım, çoktan soğumaya başlamıştı. Bunu yapabiliirdim. Televizyonda yeterince görmüştüm.

Onu duvara doğru çektim, böylece suya basarken onu destekleyebilecektim. Elimden geldiğince burnumu ve ağzımı temizledim.

-Burnum soğuk sudan akıyordu ve fazla koku alamıyordum, bu muhtemelen iyiydi çünkü ağzımı Bryce'inkine doğru indirdiğimde suyun kokusunu alabiliyordum ve rmŐŐ balık gibi kokuyordu.

Dudaklarım buz gibi bir tene değdi. Buz gibi soğuk ve süngerimsi, dişleri çıkıntılı ve-

Bir ığlık attım ve kendimi yukarı çektim. Parmaklarım titreyerek bir ışık topu fırlattım. İki kez denedim ama sonunda, orta yaşlı bir adamın ŐıŐmıŐ ve gözsüz cesedini tuttuğumu görmeme yetecek kadar, kalem ışığı büyüklüğünde bir aydınlatma topu belirdi.

Yine ığlık attım.

Cesedi bıraktım ve ışık topunu sallayarak Bryce'ı aradım ama su o kadar bulanıktı ki yüzeyin birkaç santim altında kendi ellerimi göremiyordum. Daldım.

Doğruca dibe yüzdüm ve etrafı yoklamaya başladım. Başka bir ceset bulmak sadece bir dakika sürdü. Başka bir ceset bulduğumu anlamak için derisine üstünkörü bir dokunuŐ yaptım.

Ben iterken ayağım üçüncü bir bedene çarptı. Döndüm, uzandım ve bir kol buldum; sıcak bir el ve parmaklar.

Anita'yı kurtardığım ve kardeşimi yerde yatar vaziyette ölüme terk ettiğim bir an gözümün önüne geldiğinde onu yakaladım ve çalıştırdım. Cesedin saçlarına dokundum. İnce, kısa saçlar.

Bryce mı? Tanrım, umarım öyledir.

Onu yüzeye sürükledim. Işık topum hâlâ orada bekliyordu ve aşağı baktığımda Bryce'ın yüzünü gördüm. Onun

Solgun ve hareketsiz bir yüz, hayat nabzı yok.

Paige'in uzaktan gelen sesini duyduğumda ağzımı onunkine yaklaştırıyordum. "Önce hava yolunun açık olduğundan emin olun."

Bryce'ın ağzını zorla açtım... ve aniden kasıldı ve dişleri parmaklarımı parçaladı.

Elimi çektim ve öksürerek ve nefes nefese kendine geldiğinde onu sabit tuttum.

"Nerede-?" diye başladı. "Kim-?"

"Benim," dedim. "Savannah."

"Sav . . . Ne yapıyorsun?"

"Su dolu bir çukurda size ağızdan ağıza resüsitasyon yapmaya çalışıyorum. Ve ne yazık ki, bu sadece bir kabus değil. Hastaydın ve her ne sebeple olursa olsun - muhtemelen hezeyan- aradığın kişi bendim."

Kendi başına suda yürümeye başladı, hatırladıkça başını sallıyordu. Sonra durdu ve başını salladı. "Seni bilerek aradım. Senin ve konseyin ne olduğunu görmenizi istedim. onlar . . ." Sözünü yarıda kesti ve kapağa baktı, Yirmi metre yukarısına, sonra siyah çukura, sonra da yanında suda yürüyen bana baktı. "Kahretsin."

"Sayılır."

"Özür dilerim. Bilseydim seni asla bu işe bulaştırmazdım..."

"Zaten beni o kadar da sevmiyordun."

Hafifçe, şaka yollu söyledim ama yüzündeki ifade keşke söylemeseydim dedirtti.

"Seni sevip sevmeyeceğimi bilecek kadar tanımıyorum," dedi. Sonunda. "Bu benim hatam. Şu anda pek bir önemi yok. Eğer bundan kurtulursam ..." Öksürdü.

"Dışarı çıkacağız. Sadece beni bir daha ısırmaya kalkma." "Isırmak mı?"

Parmaklarımı kaldırdım. "Nasıl yapılacağı hakkında en ufak bir fikrim yokken kalp masajı yapmaya kalkışırsam böyle olur."

"Seni ısırdım mı? Derini mi yırttım?"

"Hayır."

"Güzel." Nefes verdi, gözleri kapanıyordu.

"Kurt adam olmadığınız sürece ısırik konusunda endişelenmiyorum. Gerçi daha önce dövüş ısıriğı yemiştim ve çok kötüdürler, özellikle de böyle zehirli bir çorbanın içinde yüzerken. Bir sonraki adım, zehirli çorbadan çıkmak."

"Kaçılabilir olmalı." Etrafına bakmak için döndü. "Anita buraya tırmandı."

"Atladım. Merdiven yok." Işığı yanlara doğru tuttum. "Pis kokuya rağmen kanalizasyon olduğunu sanmıyorum." I ışık topunu bir cesedin yüzdüğü bir tarafa taşıdı. "Daha fazlası var. Sen olduğunu düşünerek birine kalp masajı yapmaya çalıştım."

"Cesetler mi?" Kapağı doğru baktı.

"Yukarıdan sanırım. Başarısız deneyler sel suyuyla dolu bir çukura atılmış. Anita ne olduğunu biliyordu ve gazdan kaçınmak için atladı. Tahmin ettiğinden daha sığ olmalı. Muhtemelen kafasını çarpıp boğulmuştur ve ben onu aramaya gitmiyorum."

"Savannah?"

Adam'ın sesi idi, o kadar uzaktan geliyordu ki neredeyse kaçıırıyordum.

"Süvariler geldi." Sesimi yükselttim. "Hey! Tam zamanında, çocuklar!"

"Savannah?" Adam daha yüksek sesle seslendi, ses tonundan cevabımı duymadığı anlaşılıyordu.

"Aşağıya!" Bağırdım. "Biz" "Adam!"

Jeremy bağırdı.

Patlama sonik bir patlama gibi vurdu, ses bir
Bir saniye sonra, kulakları sağır eden bir kükreme ile tekrar
suya düşüyordum. Etrafımda su şırıltısı vardı. Kollarım
rüzgâr gibi dönüyordu,

Başıma bir şey çarptı ve beni altına itti. Bryce olduğunu
düşündüm ve onu uzaklaştırmak için uzandım ama ellerim
tahtaya değdi, kıymıklar parmak uçlarıma battı.

Yukarı çıkmak için mücadele ettim. Sıva, tahta ve
yumruk büyüklüğünde beton parçaları aşağıya inerek beni
tekrar suyun altına itti.

Bir patlama sesi daha duyuldu.

Yüzeye çıktım ve yukarı çıkmaya devam ettim, dışarıda
olduğumu fark etmedim, karanlık hala beni çevreliyordu.

Karanlık.

Yukarı baktım. Kapak gitmişti. Sonra büyük bir sıva
parçası düştü ve içinden ışık parladı.

"Adam?" Bağırdım. "Adam!"

Başka bir kaza. Ev çöküyor. Daha fazla enkaz yağıyor.
Kapak tekrar kararıyor. Karanlıkta kalıyor.

Sessizlik.

Bir bomba. Son çözüm. Evi yerle bir etmek. Her şeyi yok et.

otuz sekiz

"Adam!"

Adını haykırarak duvara doğru çırpındım. Tırnaklarım beton kenarlara batıyor, sanki oraya çıkabilecekmişim, ona ulaşabilecekmişim, bir şekilde ona ulaşabilecekmişim gibi çırpınıyordum. Kan kabarıyor, parmaklarım kanın içinde kayıyordu.

"Savannah . . ." Bryce arkamdan geldi.

Duvara vurdum. Yumruklarım ağrıyana kadar vurdum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Çığlık atmaktan boğazım yandı.

"Savannah . . ." Omzuma dokundu. Ona doğru döndüm, kanlı yumruklarımı kaldırdım.

Geri çekilmeye başladı, sonra durdu. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse ..."

Hırladım ve tekrar duvara döndüm, şimdi duvarı hissediyordum, umutsuzca kendimi yukarı çekmek için kullanabileceğim bazı parmak tutamakları, tümsekler ve delikler bulmaya çalışıyordum.

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Bryce.

"Öyle mi? Harika fikir." Parmağımı yukarı kaldırdım.

"Çıkışımız gitti. Birkaç ton molozun altına gömülmüş."

Ve Adam. Adam da orada gömülü. Belki Jeremy de.

Karnım sıkıştı ve iki büklüm oldum, yüzüm suya çarptı. Nefesim kesildi. Pis su ağızıma doldu ve umursamadım. Tükürmeye çalışmadım. Hava almak için yukarı çıkmaya çalışmadım.

Adam ölmüştü.

Ölmüştü.

Adam, ve belki Jeremy, ve bu benim hatamdı. Onları buraya ben getirmiştım ve beni bu durumdan kurtarmaya çalışırken ölmüşlerdi.

Kilitli oda. Benim hatam. Tıpkı Columbus'taki tüm o ölümler gibi. Tıpkı ailem gibi.

Bryce beni yüzeye çıkardı. Onunla mücadele ettim ama nefes nefese kalsa da beni suyun üstünde tuttu, yüzü artık görülebiliyordu, başımızın üzerinde bir ışık topu parlıyordu. Ağzını ıslak bir koluyla kapatarak kesik kesik öksürdü ve nefes nefese kaldı; çırpınışlarımı durduran da buydu, ne kadar hasta olduğunu hatırlamak, onu benimle birlikte suyun altına sürüklediğimi hayal etmek, onu öldürmek, vicdanımda bir ölüm daha.

Onu ittim ve suda ilerlemeye başladım.

Bir süre sonra, "Anita'nın boğulduğuna inanmıyorum," dedi. "Sence umurumda mı-?"

"Bir çıkış yolu olduğunu biliyordu. Bir çıkış olmalı, belki suyun altında."

Hiçbir şey söylemedim. Sessizleşti ve beni teselli edeceğini düşündüm. Onun yerine gözleri parladı.

"Demek böyle?" dedi. "Erkek arkadaşın Öldün diye pes mi ediyorsun? Senin böyle biri olduğunu düşünmemiştim-" "Adam benim erkek arkadaşım değil," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"O benim arkadaşım, tamam mı? On iki yaşımdan beri tanıdığım adam. İş arkadaşım. Ortağım. En iyi arkadaşım."

"Tamam, üzgünüm ama onun öldüğünü bilmiyorsun-"

"Lanet bina çöktü!"

"Emin değilsin. Ve bilsen bile, burada öylece kalacak mısın? Suyun üstünde duramayacak hale gelene kadar yüzüp boğulmana izin mi vereceksin?"

Ona ters ters baktım.

"Sanırım bu bir hayır demek," dedi. "Güzel. Hadi gidelim buradan."

Ben dalarken Bryce'ın su üstünde kalmasını sağladım. Aksi takdirde, aşağı inip yukarı çıkmama ihtimali vardı. Onu duyabiliyordum.

Bir metre suyun altında öksürüyordu.

Etrafta sistematik bir arama yaptım. Tam tekrarlayacaktım ki elim uzandı ve

Betona dokun.

Kanalizasyon yaklaşık bir buçuk metre genişliğindeydi. Tamamen suya batmıştı. Yüzeye çıktım ve Bryce'a söyledim.

"Ben giderim," dedim. "Nefesini tutmak için çok uzak olabilir-" "Ben iyiyim."

"Umm, hayır, seslere bakılırsa, akciğer dokusunu kesmeye başlamak üzeresin."

"Anita başaramayacağını düşünseydi yüzmeyi denemezdi." Yan tarafa doğru kürek çekti. "Benim iki katımdan daha yaşlı ve pek de atlet sayılmaz.

Her neyse, en kötü ihtimalle deneylerinin işe yarayıp yaramadığını öğreneceğiz. Ölümsüzlüğümün bir testi. Sen burada bekle."

"Ben-"

Ben bitiremeden atladı. Peşinden gittim ama ayağı beni karnımdan yakaladı. Kazara mı? Emin değilim. Tekrar su yutmam için yeterli bir darbeydi, bu da geri fırladığım anlamına geliyordu. Tükürdüm, derin bir nefes aldım ve dibe battım.

Bryce çoktan kanalizasyonun içindeydi ve ulaşamayacağım bir yerdeydi. Beynim geri dönmem gerektiğini, zar zor geri dönebileceğimi haykırana kadar devam ettim ve-

Ona doğru daldım. Onu önümde dururken bulmak için loş bir hava boşluğuna yükseldim. Tepemde bir ışık topu dolaşıyordu.

"Oradaki senin büyün müydü?" Dedim.

"Senin değildi, orası kesin. Benimkini gerçekten görebilirsin."

"Biraz sorun yaşıyorum."

"Ben de gördüm." Öksürdü. "Cadı büyülerim ancak bu kadar. Bunu bana babam öğretti. Senden öğrenmiş olmalı-" Bir öksürük daha. "Her neyse, burada soluklanın ve gerekiyorsa beni takip edin. Sadece yoluma çıkma."

"Çok teşekkürler-"

Tekrar aşıya indi. Ben de onu takip ettim. Durduğunda yaklaşık 10 metre gitmiştik. Tekme attı ve başının belada olduğunu düşündüm,

Ben de ayak bileğini tuttum. Geriye uzanıp elimi tutmayı başardı ve geri çekilmemi işaret etti. Ben tereddüt edince, kendisi geri vitesine taktı.

Geri dönecek yer yoktu, bu yüzden geri gitmek zorunda kaldık. Yavaş gidiyordum ve yüzeye çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Bryce hemen arkamdan geldi.

"Bu Anita," dedi. "Ölmüş. Bir şey yolunu kesmiş ve paniklemiş olmalı, geri çekilmek yerine onu temizlemeye çalışmış. Ben geri dönüyorum. Sen burada kal."

"Hayır, sen de yarı ölüsün. Eğer oraya bir şey sıkışmışsa, onu asla çıkaramazsın."

Tereddüt etti ama kabul etti ve gitmeme izin verdi. Anita'nın bedenini hava deliğinin arkasına çekebildim ve bir nefes almak için yukarı çıktım, sonra tekrar aşağı indim.

Tıkanıklık başka bir cesetti, bu ceset o kadar şişmişti ki kötü bir şekilde şişeden mantar çıkarmak gibiydi. Onu nefes alma deliğine geri götürmeyi başardım. Hava almak için yukarı çıktım ve Bryce'a söyledim, o dalıp çıkmadan önce başka bir şey söyleyemedim. Ben de onu takip ettim.

Cesedin sıkıştığı yerin hemen ilerisinde başka bir nefes alma deliği vardı. Ya da öyle görünüyordu. Sonuncusu çıkmaz bir boruydu, muhtemelen bir noktada doldurulmuştu. Ne zaman

Bryce ışık topunu yaktı, bunun gerçekten de başka bir boru olduğunu görebiliyordum ... ama çıkmaz bir sokak değildi.

Bir tarafta paslanmış demirlerden oluşan bir merdiven vardı. Önce ben gideceğimi söyledim -üstte her ne varsa muhtemelen kolayca açılıyordu.

O da kabul etti.

Zor bir tırmanıştı. Bazı demirler paslanmıştı ve ben birden fazlasını kırdım. Bryce'ın düşen metallerden etkilenip etkilenmediğini kontrol ettiğimde bana devam etmemi söyledi. Sonunda tepeye ulaştım. Boru metal bir kapakla sonlanıyordu. Onu ittim. Kimildamadı.

"Umm . . . ." diye seslendim.

"İtmeye devam et," dedi Bryce. "Ve kenarda dur. Bazı büyüler deneyeceğim."

Ben yaptım, o da yaptı, geri tepmeler ve enerji okları kullandı. Nefesimin altında birkaç kilit açma büyüğü yaptım. Neyin işe yaradığından emin değilim -belki de hepsinin bir kombinasyonu- ama birkaç dakika sonra boru kapağı inledi. Bir hamle daha yaptım ve kapak açıldı.

Kanalizasyondan ya da her ne haltsa oradan çıkmayı başardık. Durup mimari önemini analiz edecek değildim.

Yerin üstüne çıkar çıkmaz siren seslerini ve bağırışları duyabiliyordum. Yaralılar için ambulanslar. Acil durum çalışanları enkazda hayatta kalanları arıyordu.

Hayatta kalanlar. Oh, Tanrım.

Öne doğru sıçradım, bacaklarım neredeyse beni taşıyamayacak kadar titriyordu. Bryce öksürdüğünde arkamı döndüğümde onu duvara yaslanmış, yüzü solgun, yanakları kıpkırmızı bir halde gördüm. Zar zor ayakta durabiliyordu. Ona yardım etmek için geri döndüm, ama ona dokunmak için uzandığım anda elimi sallayarak beni uzaklaştırdı.

"Ben iyiyim," dedi.

"Hayır, değilsin."

Kolunu tutmaya çalıştım.

Geri çekildi. "Sen git. Ben takip ederim."

Arka sokağı doğru koştum. Jaime'den iz yoktu.

Jeremy'nin- olduğunu biliyor muydu? Jeremy- *miydi?* Ve Adam . . . Köşeyi döndüm ve-

Tozlar aşağı süzöldü. Bina gitmişti. Çökmüştü. Ön ve arka duvarlar ile bitişik yan duvarların bir kısmı kalmıştı, üst kat her an düşmeye hazır bir şekilde sıralanmıştı, polis ve acil durum çalışanları insanların sıranın arkasına geçmesi için bağıırıyordu.

Peki ya ortası, laboratuvarın olduğu yer? Ortası yoktu. Sadece ön ve arka duvarlar, aralarında kırık kalaslar, bükölmüş metal ve siva parçalarından başka bir şey yoktu.

Hiçbir şey
kalmadı.

Hiçbir şey.

Sendeleyerek ilerledim. İnsanlar sokağın sonunu
doldurmuş, bir görüş noktası bulmak için sıkışarak
geçmişlerdi. I

onları ittim. Hareket etmediklerinde, öfke soluklarını ve geri
itişlerini görmezden gelerek ittim.

Sonra bir ses kargaşayı delip geçti. Yüksek bir ses değildi.
Aslında yumuşaktı. Ama kaosun içinden parça parça
alabilecek kadar iyi tanıdığım bir sestti.

"Gitmeliyiz.. bilirsin.. bulmalıyız... Üzgünüm. .. hiçbir yolu
yok ..."

İki kişi yolumu kesti. Elllerinde video kamera olan benim
yaşlarımda adamlar. Bir vuruşla onları uçurdum.

Yapmadım

Oyuncu seçtiğimi bile fark etmemişlerdi. *Lanet olsun, çekilin
yolumdan!* diye düşündüm ve çekildiler, her biri bowling
lobutları gibi bir tarafa doğru tökezledi. Ben hızla geçtim.
İşte o zaman Jeremy'yi gördüm.

Dizlerine kadar molozların içindeydi. Etrafındaki acil
durum çalışanları, onun kendilerinden biri olmadığını fark
edemeyecek kadar enkazı aramakla meşguldü. Öyle de
olabilirdi, giysileri alçı tozuyla öylesine kaplanmıştı ki
üniforma giyip giymediği anlaşılmıyordu. Saçları bile tozdan
grileşmişti. Kan bulaşmıştı

Yüzünün yan tarafında ve çenesindeki bir yaradan daha
fazlası damlıyordu. Eğilirken bir bacağını destekledi ve
moloz yığınıyla dolu kırık bir yatağın arkasına saklanmış bir
şeye uzandı.

Dudakları kırırdadı ama ne dediğini anlayamadım.
Duvarın kalıntıları üzerinde bir adım öne çıktım.

"Git o zaman." Önümde bir yerden hırpani bir ses
yükseldi. "Onu bulana kadar gitmiyorum."

"Yapmayacaksın," dedi Jeremy. "Ve eğer yaparsan ..." Sesi
kesildi. Tekrar aşağı uzandı, tuttu ve çekti.

Adam ayağa kalktı. En az Jeremy kadar kötü görünüyordu
-kıyafetleri kirli ve yırtık, yüzü hırpalanmış ve kanlıydı- ve
hayatımda hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişim.

"Bulana kadar gitmiyorum-" Adam beni gördü ve durdu.

Gözlerini kırptırdı. Ağzı açıldı. Bir saniye boyunca ağzından hiçbir şey çıkmadı. Sonra, "Savannah?"

"Hey," diye seslendim. "Beni özledin mi?"

Jeremy'nin elinden kurtuldu ve molozları birkaç adımda geçti. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti ve sonra beni öptü.

Bu anı hayal ettiğimde, her zaman geldiğini görürdüm. Bana doğru eğilirdi, ağzının benimkine doğru hareket ettiğini görürdüm ve bunu beklerdim. Ama bu . . . ? Beklemek yoktu.

Hiçbir uyarı yoktu. Bana sarılıyordu ve sonra beni öpüyordu ve bu mükemmeldi. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Mükemmel bir an. Mükemmel bir öpücük. Hayal ettiğim her şey. İstedğim her şey.

"Efendim? Hanımefendi?"

Üzerimizden bir gölge geçti, bir el Adam'ın omzunu kavradı ve gözlerimi açtığımda Jeremy'nin memuru müdahale etmeden önce durdurmak için ilerlediğini gördüm. Ama o

çok geç. Adam gözlerini kırptırarak geri çekildi. Yanakları renklendi ve ağzı açıldı, özür dileyeceğini biliyordum, bu yüzden kollarımı boynuna doladım ve o daha yapamadan ona sarıldım.

Jeremy polise bir şey söyledi.

"Senin öldüğünü sanıyordum," diye fısıldadım Adam'ın kulağına. "Böylece ikimiz de ölmüş olduk." Durakladı.

"Yani, ben de

Sen . . . Bilirsin işte."

Beni görece kadar geri çekildi ve gülümsedi. Ona bir kez daha sarıldım, sonra Jeremy "Olay olduğunda oradan geçiyorduk. Patlamadan kaçmayı başardık ama sesler duyduğumuzu sandık. Biz arama işini artık sana bırakıyorum."

Memur ona teşekkür ettikten sonra Adam ve Jeremy'nin şüpheli bir şey görüp görmediklerini sordu, ancak Jeremy hayır dedi, patlama onları uçurana kadar hiçbir şey fark etmemişlerdi. Kendilerine geldiklerinde insanlar olay yerine akın ediyordu.

"Kontrolnden geçmelisin," dedi polis. Sonunda sırlıslıkla olmuş bana iyice baktı ve kaşlarını çattı.

"Su şebekesi patladı," dedim belli belirsiz el sallayarak. "Patlamadan kaynaklanan bir serpinti sanırım."

"şuradaki sağlık görevlisi mi?" Jeremy söyledi.

Memur başıyla onayladı ve Jeremy bizi uzaklaştırdı. Durdurulmadan olabildiğince çabuk uzaklaştık. Adam hâlâ kolunu bana dolamıştı. Dikkatlice yolumu seçtim ve ihtiyacım olandan daha fazla destek için ona yaslandım.

Jeremy bizi ara sokağa götürdü. Herkes kan ve pislik içindeki üçlüye yol verdi. Sessizce yürüdük. Daha sonra açıklamak için zamanımız olacaktı. Ne olduğunu ve ne anlama geldiğini anlamaya zamanımız olacaktı.

şimdilik hepimiz hayatta ve güvendedik. Bryce'ı nereye götüreceğimi öğrenmek için Sean'ı aramalıydım-Los Angeles ya da Miami. Her iki durumda da, mümkün olan en iyi bakımı alacaktı. Sonra hepimiz bir nefes alacak ve yeniden toplanacaktık.

O ara sokakta, o adam - iblis, melek, her neyse - bana bir savaşın yaklaşmakta olduğunu söylemişti. Omzumun üzerinden moloz yığınlarına, sonra da Jaime'nin desteğiyle bize doğru gelen yaralı ve hasta kardeşime baktığımda, savaş çoktan başlamış gibi görünüyordu. İlk savaş savaşılmıştı. Kim kazanmıştı? Emin değildim. Ama aslında daha yeni başlamıştı.

Hazır olmamız
gerekiyordu. Benim
hazır olmam
gerekiyordu.

[Bu yazarın diğer kitapları için buraya tıklayın](#)

yazar hakkında

Kelley Armstrong, Women of the Otherworld serisinin yanı sıra *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan genç yetişkin üçlemesi Darkest Powers'ın çok satan yazarıdır. Yeni genç yetişkin üçlemesinin ilk kitabı olan *The Gathering*, Darkness Rising'i henüz yayımlamıştır. Ailesiyle birlikte Ontario kırsalında yaşamaktadır. Web sitesini www.kelleyarmstrong.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

KELLEY ARMSTRONG'UN KİTAPLARI

Öteki Dünya Serisi

Isırılmış

Çalınmış

Dime Store Magic

Endüstriyel Büyü

Perili Kırık

İnsanların Dahil

Olmadığı Kişisel

Şeytan

Ölülerle Yaşamak

Frostbitten

Büyülü Cadıyı

Uyandırmak

Nadia Stafford Serisi

Çıkış Stratejisi

Kırılmak İçin Yapıldı

En Karanlık Güçler Serisi

Çağırma Uyanış

Hesaplaşma

Karanlık Yükseliyor Serisi

Toplama Koleksiyonları

Öteki Dünyanın

İnsanları Öteki

Dünyanın Hikâyeleri